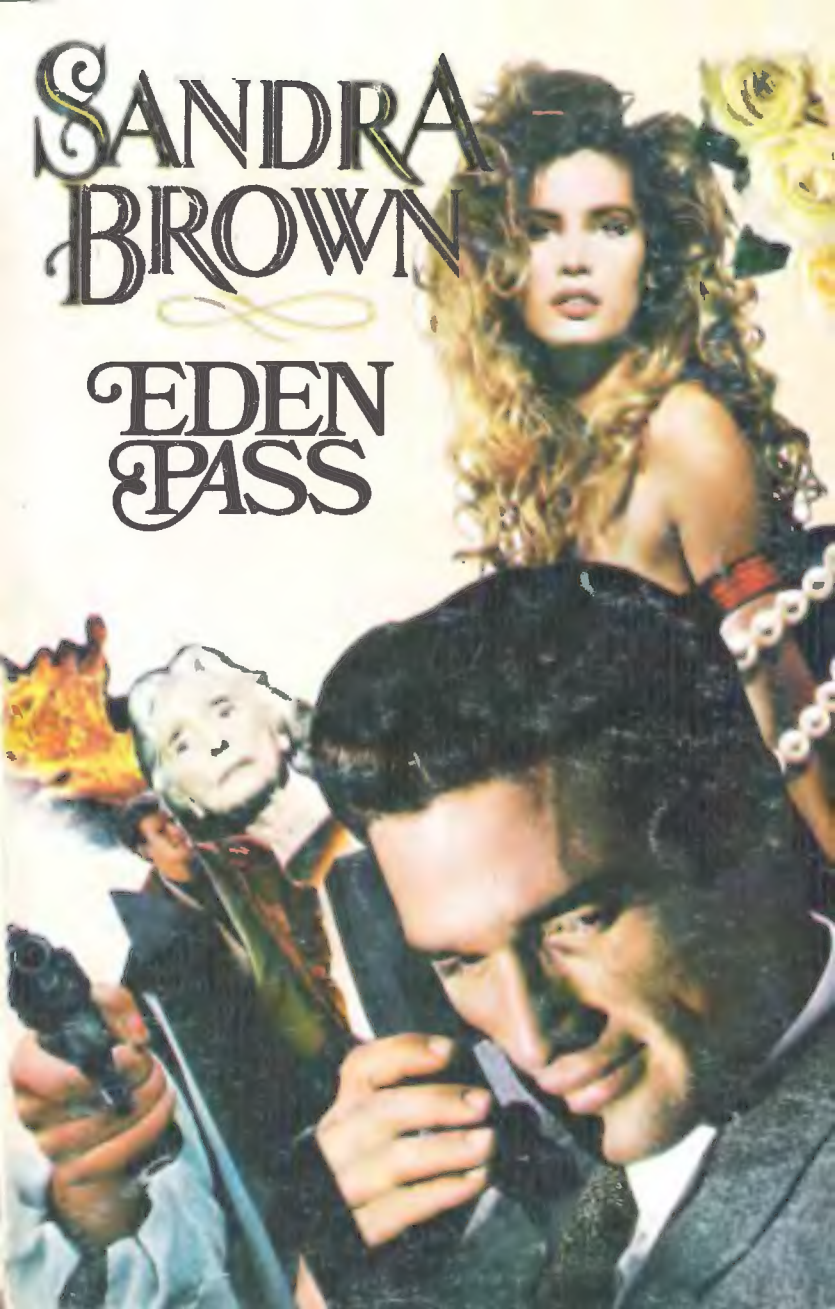
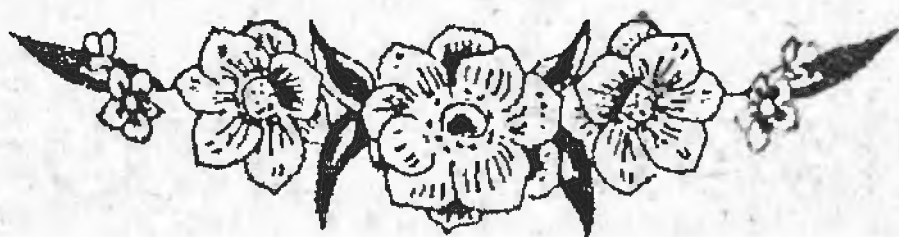

SANDRA
BROWN

EDEN
& PASS

Sandra Brown

Coperta de Vasile SOCOLIUC

Where There's Smoke
by Sandra Brown

© copyright 1993 by Sandra Brown

Toate drepturile asupra acestui titlu
aparțin editurii **MIRON**.

© copyright grafică Editura MIRON.

Sandra Brown

Eden Pass

Traducere de Gicuța Nistor Cobuz

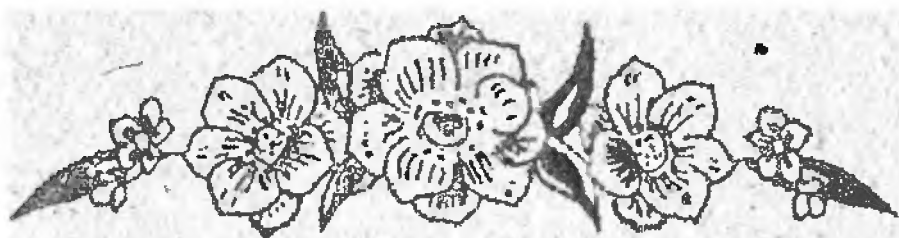
Editura MIRON

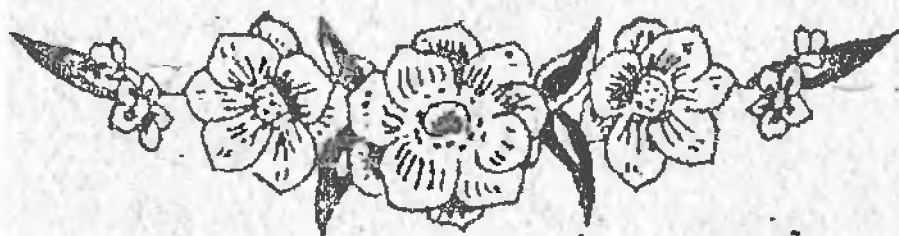
București - 1993

ISBN 973-95056-2-5

Eden Pass

Capitolul unu

Niciodată nu i-au plăcut pisicile.

Avea o problemă acum – femeia întinsă lângă el torcea ca o pisică. O satisfacție profundă îi vibra în tot corpul, de la gît pînă la pîtec. Ochii înguști, puțin oblici se mișcau fluid. Femeia se furișa, stătea la pîndă. Jocul inițial al dragostei a fost un program bine regizat – s-a întins, s-a frecat de el ca o pisică în călduri, iar în momentul culminant a țipat și i-a înfipt unghiile în umeri.

După părerea lui, pisicile sînt șirete și alunecoase, nedemne de încredere. Cînd i-a întors spatele uneia, nu a făcut-o niciodată cu inima ușoară.

– Cum am fost? Vocea ei era fierbinte ca aerul nopții de dincolo de jaluzele.

– M-ai auzit plîngîndu-mă?

Key Tackett nu suporta evaluările după actul sexual. Dacă a fost bun, discuția era inutilă. Dar n-a fost bun, cu cît vorbeau mai puțin cu atît era mai bine.

Femeia a înțeles greșit răspunsul lui, l-a luat drept un compliment și mulțumită s-a rostogolit din pat. Goală, a treversat camera spre măsuta de toaletă aflată într-o dezordine de nedescris și și-a aprins o țigară cu o brichetă încrustată cu diamante.

– Vrei?

– Nu, mulțumesc.

– Băutură?

– Dacă ai la îndemînă. Ceva rapid.

Plictisit, bărbatul privea acum fix candelabrul de cristal din mijlocul camerei. Armătura metalică era prea mare pentru dormitor, chiar dacă lumina becurilor din spatele țurțurilor de sticlă abia licărea.

Covorul de un roz șocant era vulgar și strident, iar barul nichelat era ornat cu tot felul de sticle din cristal. Femeia îi turnă un pahar de bourbon.

– Nu trebuie să te grăbești, îi spuse ea zîbind. Soțul meu este plecat din oraș, iar fiica mea își petrece noaptea acasă la o prietenă.

– Fată sau băiat?

– Fată. Pentru Dumnezeu, nu are decît șaisprezece ani.

Ar fi fost nepoliticos din partea lui să îi spună că ea și-a cîștigat reputația de femeie ușoară cu mult înainte de vîrsta de șaisprezece ani. Tăcu, mai mult din indiferență.

– Vreau să spun, că avem timp pînă mîine dimineață. Femeia îi întinse lui Key paharul de băutură, se așază lîngă el și începu să se frece de coapsele lui.

– El se ridică de pe perna de mătase și luă o înghițitură din pahar.

– Trebuie să ajung acasă. Am ajuns în oraș de... își privi ceasul... de trei ore și jumătate și, iată, deja am reușit să pătez onoarea familiei tale.

– Dar ai spus că nu ești așteptat.

– Nu, dar am promis să ajung cît pot de repede. Femeia își răsuci o buclă din părul lui negru în jurul degetului arătător.

– Dar nu ți-ai imaginat că dai de mine la *Palmierul*, imediat ce ajungi în oraș, nu-i așa?

El își goli paharul și i-l întinse.

– Mă întreb de ce i se spune *Palmierul*. Nu este nici un palmier pe o rază de trei sute de mile. Mergi des acolo?

– Destul.

Key o privi răutăcios.

– De cîte ori bătrînul este plecat din oraș?

– De cîte ori plictiseala din casa asta enormă devine de nesuportat. Dumnezeu știe că asta se întîmplă practic în fiecare zi. De obicei găsesc la *Palmierul* o companie interesantă.

El îi privi sînii abundenți.

– Mda, cred și eu. Pun pariu că reușești să storci de vlagă fiecare tip care îți iese în cale.

– Mă cunoști atît de bine! Rîzînd răgușit, femeia se aplecă și îl sărută cu buzele-i umede. El se feri.

– Nu te cunosc deloc.

– Nu este adevărat, Key Tackett. Se rezemă de

perne și îl privi vexată. Am fost la școală împreună.

– Am fost la școală împreună cu o mulțime de copii. Asta înseamnă că i-am cunoscut pe toți?

– Dar m-ai sărutat.

– Mincinoaso. Lăsa politețea la o parte și adăugă: Nu mi-a plăcut niciodată să ies în evidență, deci nu m-am întâlnit niciodată cu tine..

Ochii ei de felină se închiseră pe jumătate cu răutate, dar expresia dispăru imediat. Pe cât de repede și-a scos ghearele din teacă, tot atât de repede le-a retras.

– Este adevărat. Nu ne-am întâlnit niciodată, se pisici ea. Dar, într-o vineri noaptea, după victoria împotriva echipei Gladewater, tu și restul echipei de fotbal ieșeați de pe teren. Prietenele mele și eu – și aproape toată lumea din Eden Pass – ne-am aliniat pe drumul spre vestiare să vă ovaționăm. Tu, sublinie ea împungându-l cu un deget, erai cel mai frumos dintre toți. Erai cel mai dulce, tricoul tău era cel mai murdar și bineînțeles toate fetele se gîndeau că tu ești cel mai frumos. Și eu gîndeam la fel.

Se opri așteptînd un comentariu, dar Key o privea indiferent. Își amintea zeci de nopți de vineri ca aceea pe care i-a descris-o ea. Emoțiile dinaintea jocului și extazul victoriei. Luminile strălucitoare ale stadionului. Cadența marșului cîntat de fanfară. Aroma de floricele de porumb. Gașca de suporteri. Mulțimea ovaționînd.

Și Jody i-a ovaționat mai tare decît toți. Pentru el. Asta se întîmpla cu mult, mult timp în urmă.

– Cînd ai trecut pe lîngă mine, continuă femeia, m-ai prins de talie, m-ai ridicat în brațe și m-ai sărutat direct pe gură. M-ai sărutat apăsător. Ca un sălbatic.

– Hmm. Ești sigură?

– Sigur că sînt sigură. Am făcut pe mine de emoție. Femeia se lipi de el. Am așteptat multă vreme să termini ce ai început atunci.

– Ei bine, mă bucur că am fost de folos. O împinse de lîngă el și se ridică. Acum plec. Întinse mîna și-și luă jeanșii.

– Chiar pleci? întrebă ea surprinsă.

– Mda.

Încruntîndu-se, femeia stinse țigara în scrumiera de pe noptieră.

– Ticălosule, murmură ea. Apoi, schimbînd tactica, sări din pat și îi smulse pantalonii din mîină.

– Este tîrziu, Key. Toată lumea la tine acasă doarme tun. Poți foarte bine să stai cu mine în noaptea asta. Întinse o mîină între pulpele lui și îl mîngîie cu îndrăzneală, privindu-l direct în ochi. Nu știi ce mic dejun știu eu să pregătesc.

Buzele lui Key se răsuciră amuzate.

– Servit la pat?

– Exact. Cu tot tacîmul. Știu să... deodată pumnul ei se închise brusc provocîndu-i o durere ascuțită.

– Hei, fii atentă. Biluțele astea sînt bijuteriile familiei.

– Șșt! Femeia îl eliberă și se apropie în vîrfurile picioarelor de ușă. Se auzi o voce de bărbat:

– Iubițico, am venit.

– La dracu'! Nu mai era languroasă și seducătoare. Se întoarse spre Key. Trebuie să pleci de aici, îi șuieră. Acum!

Key sărise deja în jeanși și se apleca să-și caute cizmele.

– Și cum sugerezi să fac asta? șopti el.

– Scumpițo? Ești sus?

Key auzi pași pe treptele de marmură și apoi pe covorul din hol.

– Am terminat devreme și m-am hotărât să vin acasă, să nu mai aștept pînă mîine dimineață.

Agitată, femeia îl împinse pe Key spre ușile de la balcon. Cu cizmele și cămașa în mînă, el deschise și se strecură afară. Abia după ce ieși pe balcon realiză că se afla la etajul al doilea. Privi peste balustrada cu înflorituri metalice și își dădu seama că nu-i era ușor să ajungă jos.

Înjură în șoaptă și cumpăni cu rapiditate situația în care se afla. Ce dracu'? A trecut el prin situații și mai grele. Taifune, gloanțe, cutremure, provocate de Dumnezeu sau mutilări făcute de om. Un soț venit acasă pe neașteptate nu era o experiență nouă. O să iasă pur și simplu din cameră și se va descurca.

Intră înapoi în dormitor. Sertarul noptierei era deschis. Iubita lui se afla în pat cu cearceafurile de satin trase pînă la bărbie. Într-o mînă ținea un pistol îndreptat spre el.

– Ce naiba faci?

Urletul ei strident îl împietri. În secunda următoare tunetul pistolului îl asurzi. Cîteva momente mai târziu își dădu seama că este rănit. Privi spre rana deschisă, apoi o privi pe femeie, nevenindu-i să creadă.

Pe hol bărbatul alerga.

– Iubițico!

Femeia urlă din nou de se încreți pielea pe el. Și din nou aținti arma spre el.

Galvanizat, Key se întoarse exact în momentul în

care ea trase din nou. Se gîndi că nu l-a nimerit, dar nu avea timp să verifice. Aruncă cizmele și cămașa peste balustradă, se balansă, apoi sări în întuneric.

Căzu pe piciorul drept. Durerea îi sfîșie glezna. Clipi des, luă o gură de aer, se rugă în gînd să nu vomite și cu ultimul dram de putere luă cămașa și cizmele și începu să fugă.

Lara tresări cînd auzi bătaia în ușa. Era absorbită de un film cu Bette Davis. Blocă sonorul televizorului și ascultă. Bătaia în ușa se auzi din nou, mai tare și mai agitat. Aruncă de pe ea pătura și părăsi canapeaua confortabilă, îndreptîndu-se spre hol și aprinzînd luminile pe măsură ce înainta.

Cînd ajunse la ușa din spate, prin storuri, întrezări o siluetă de bărbat. Cu multă grijă desfăcu lamelele și îl privi.

Prin lumina slabă de pe terasă, văzu fața bărbatului, albă ca varul. Era nebărbierit, transpirația îi arunca pe frunte două șuvițe de păr negru. Niște ochi negri, pătrunzători, priveau prin stor.

– Doctore? Bărbatul ridică pumnul și bătu din nou în ușa. Hei, doctore, deschide. Îți murdăresc treptele.

Își șterse fruntea cu dosul palmei și Lara văzu sînge. Uitînd de orice precauție, ea deblocă sistemul de alarmă și descuie ușa. Imediat ce ușa se deschise el intră împiedicîndu-se.

– A durat cam mult, bolborosi bărbatul. Dar te iert dacă mai ai sticla aceea de *Jack Daniels*. Fără alte

cuvinte, el se îndreptă direct spre bar.

– N-ai să găsești nici un *Jack Daniels* acolo.

Abia când îi auzi vocea, bărbatul se întoarse. O privi uluit câteva secunde. Lara îl privi la rîndul ei. Avea un aer animalic atrăgător și respingător, deși era obișnuită cu mirosul sîngelui. Instinctiv ar fi vrut să se retragă din calea lui, dar nu de frică. Era pur și simplu impulsul feminin de autoapărare. Totuși îl înfruntă și îl supuse unui studiu dezaprobator.

– Tu cine dracu' ești? Unde este doctorul? Din partea stîngă a corpului, pe sub cămașa neîncheiată, sîngera abundant.

– Mai bine stai jos. Ești rănit.

– Eu nu am timp de prostii, doamnă. Unde este doctorul?

– Probabil că doarme în patul său, în cabana de pescuit de pe marginea lacului. A ieșit la pensie acum câteva luni și s-a mutat acolo.

Bărbatul o privi intens. Într-un târziu, spuse cu dezgust:

– Grozav. Exact asta mai lipsea. Murmură câteva înjurături și își trecu degetele prin păr. Făcu cîțiva pași spre ușă, dar se prăbuși pe masa de tratamente.

Cu un gest reflex, Lara întinse mîna spre el. El o îndepărtă, dar rămase sprijinit de masă. Respira greu și era epuizat de durere.

– Îmi dai un pahar de whisky?

– Ce-ai pățit?

– Ce te interesează?

– Nu numai că m-am mutat în casa doctorului Patton, dar am preluat și cabinetul medical.

Ochii lui ca două safire o priviră tăios.

– Ești doctor?

Ea îi făcu semn că da și cu mîna îi arătă sala de consultații.

– Să fiu al naibii! Continua să o studieze. Probabil că ești ultima modă în spital cu hainele astea. Așa se îmbracă doctorițele în ultima vreme?

Lara era îmbrăcată într-o cămașă albă și o pereche de pantaloni strîmți și scurți pînă la genunchi. Deși era în picioarele goale, îi vorbi cu autoritate.

– În general nu port halatul după miezul nopții. Este după orele de program, dar sînt licențiată în medicină, așa că nu te mai uita cum sînt îmbrăcată și lasă-mă să-ți examinez rana. Ce s-a întîmplat?

– Un mic accident.

În timp ce îi scotea cămașa, Lara observă că nu avea cureaua încheiată și nici nasturii de la pantaloni. Îi îndepărtă mîna plină de sînge de pe rana de deasupra taliei.

– Provocată de armă!

– Nuuu. După cum ți-am spus, am avut un mic accident.

Evident o mințea, părea obișnuit să mintă fără prea multe remușcări.

– Ce fel de „accident“?

– Am călcat pe greblă. Curăță-o, pune un bandaj și mâine am să mă simt perfect.

Lara se îndreptă și foarte serioasă îi privi chipul ironic.

– Să terminăm cu prostiile. Știu foarte bine cum arată o rană produsă de glonț. Nu pot să am grijă de tine aici. Trebuie să mergi la spital.

Îi întoarse spatele și ridicînd receptorul, începu să

formeze numărul.

– Am să te dezinfectez pînă vine ambulanța. Te rog să stai întins. Îi anunț și vin să văd cum pot opri sîngerarea. Da, alo, spuse ea în receptor, sînt doctorița Mallory din Eden Pass. Am o ur...

El întinse mîna din spatele ei și întrerupse convorbirea. Alarmată, Lara privi peste umăr.

– Să fiu al naibii dacă mă duc la spital. Nici o salvare. Nu am nimic. Nimic, înțelegi? Oprește sîngerarea și pune un bandaj. Ușor ca bună ziua. Ai niște whisky? o întrebă pentru a treia oară.

Încăpățînată, Lara începu să formeze din nou numărul de telefon. Înainte de a termina, el îi smulse receptorul și, furios, smulse cablul din aparat.

Lara se întoarse să îl înfrunte, dar pentru prima dată de cînd îi deschisese ușa, i se făcu frică. Chiar și în acest orășel din estul Texasului, abuzul de droguri era o problemă. La scurt timp după ce s-a mutat în clinică a instalat sistemul de alarmă pentru a preveni furturile de medicamente pe bază de narcotice.

Probabil că bărbatul i-a intuit gîndurile. Aruncă receptorul pe măsuță și îi zîmbi încordat.

– Uite ce-i, doctore, dacă aș fi venit să-ți fac vreun rău, l-aș fi făcut și aș fi plecat imediat. Nu vreau să implic alți oameni în toată povestea asta. Fără spital, da? Ai grijă de mine aici, cum poți, și plec imediat. În timp ce vorbea, buzele îi deveniră albe de durere. Inspiră adînc printre dinții încleștați.

– Simți că leșini?

– Nu, dacă mă stăpînesc.

– Te doare rău.

– Mda. Doare ca drăcu'. Mă lași să sîngerez pînă

mor și între timp ne mai certăm puțin? Ea îi studie fața hotărîtă, apoi trase concluzia că ori făcea cum dorea el, ori îl vedea plecînd. Prima variantă era de preferat, altfel risca sănătatea și posibil viața pacientului. Îi ordonă să se întindă și să își lase mai jos pantalonii.

– Am auzit chestia asta de sute de ori, spuse, dar execută ordinul.

– Nu mă surprinde. Neimpresionată de lăudăroșenia lui, Lara se duse spre chiuvetă și se spală cu săpun dezinfectant. Dacă îl cunoști pe doctorul Patton destul de bine, și știi unde ținea sticla de *Jack Daniels*, probabil că locuiești aici.

– Născut și crescut.

– Atunci cum de nu ai știut că s-a pensionat?

– Am fost plecat o vreme.

– Ai fost pacientul lui?

– Toată viața. Cu el am trecut de pojar, amigdalită, mi-a vindecat două coaste rupte, o claviculă și o mîină ruptă, și tăietura de la o cutie de conservă ruginită. Mai am încă cicatricea pe coapsă.

– Te trata acasă?

– La naiba, nu! exclamă el de parcă ar fi fost în afară de orice discuție. Nu numai o dată am venit eu la ușa aceasta la miezul nopții avînd nevoie de doctor pentru un motiv sau altul. El nu era așa de zgîrcit cu whisky-ul medicinal. Ce pregătești acolo?

– Un sedativ. Lara întinse calm pistonul seringii și aruncă în aer un jet de medicament.

Apoi, se așeză lîngă el și îi tamponă brațul cu un ghemotoc de vată îmbibată în alcool. Înainte ca ea să-și dea seama, el îi luă seringă și apăsînd pistonul împrăstie lichidul pe dușumea.

– Mă crezi prost?

– Domnule...

– Dacă vrei să mă anesteziezi, adu-mi un pahar de whisky. În mine nu bagi nimic – nu mă adormi tu, să chemi după aceea salvarea.

Cu greutate se ridică și în momentul acela un șuvoi de sânge se prelinse din rană. Gemu de durere. Lara luă la repezeală o pereche de mănuși chirurgicale și începu să tamponeze rana cu tifon, pentru a vedea cât de serioasă este.

– Ți-e teamă că te contaminezi cu SIDA? Întrebă el privind spre mănuși.

– Măsură de precauție profesională.

– Nu-ți face griji, toată viața mea am fost foarte atent.

– Nu și în noaptea asta. Ai trișat la poker? Ai flirtat cu o femeie măritată? Sau îți curățai pistolul și ai tras din întâmplare?

– Ți-am spus doar, a fost un...

– Da. Grebla. Dacă ea te-ar fi înțepat, nu ți-ar fi sfîșiat țesuturile. Lara lucra repede și eficient. Uite ce-i, trebuie să sutez marginile răni. Va fi dureros. Trebuie să te anesteziez.

– Las-o baltă. Încercă să se ridice de pe masă, cu intenția de a pleca.

Lara îi puse mâinile pe umeri și îl împinse. Mănușile îi erau pline de sânge.

– Lidocaină, anestezic local, îi explică ea. Luă un flacon din dulapul de medicamente și îi arătă eticheta. Te-ai convins?

El acceptă încordat și o privi pregătind o altă seringă. Lara îl injectă la marginea răni. Când

țesuturile amortiră, îl mai dezinfectă o dată, curăță interiorul, apoi fixă un tub de drenaj.

– Asta ce naiba mai este? Bărbatul era palid și transpira abundant, dar privea suspicios fiecare mișcare a ei.

– Se numește tub de drenaj. Drenează infecțiile. Ți-l scot peste câteva zile. Închise rana, sută din nou apoi puse peste ea un bandaj steril.

După ce lăsă mânușile pline de sânge într-o cutie metalică, Lara se întoarse la chiuvetă și se spală din nou. Apoi îi ceru să se ridice și îl bandajă în jurul taliei și peste piept. Făcu un pas înapoi și își privi critic opera.

– Ai avut noroc că nu a fost un țintaș bun. Cîtiva centimetri la dreapta și glonte ar fi penetrat mai multe organe vitale.

– Sau cîtiva centimetri mai jos și eu nu-aș mai fi fost în stare să penetrez nimic toată viața.

Lara îl privi critic.

– Ce noroc pe capul tău.

A rămas profesională, detașată, deși de fiecare dată cînd îl încercuia cu brațele obrazul ei se lipea de pieptul lui. Era un bărbat bine făcut. Lucrase în multe săli de urgență la multe spitale din orașe mari; tratase mulți bărbați dubioși – dar nici unul nu era atît de vorbăreț, amuzant și atît de bine făcut.

– Crede-mă, doctore. Am norocul diavolului.

– Oho, te cred. Pari să fii un om care trăiește pe muchie de cuțit, ajutat de intuiție. Cînd ai făcut ultima dată o injecție anti-tetanos?

– Anul trecut. Lara îl privi sceptic. El ridică mîna dreaptă în semn de jurămint. Pe Dumnezeuul meu!

Se ridică încet de pe masă, se sprijini de ea încheindu-și nasturii pantalonilor.

– Cît îți datorez?

– Cincizeci de dolari pentru consultație după orele de program, cincizeci pentru sutură și bandaj, doisprezece pentru fiecare injecție, inclusiv cea risipită, și patruzeci pentru medicație.

– Medicație?

Lara scoase două flacoane de plastic dintr-un dulap încuiat și i le întinse.

– Un antibiotic și un calmant. Imediat ce lidocaina își pierde efectul, o să te doară foarte rău.

El scoase portmoneul cu bani.

– Vasăzică, cincizeci plus cincizeci, plus douăzeci și patru, plus patruzeci, face...

– O sută șaiszeci și patru.

El ridică o sprânceană, amuzat de promptitudinea calculului.

– Corect. O sută șaiszeci și patru. Scoase bancnotele și le puse pe masă. Păstrează restul.

Lara rămase surprinsă să vadă că are atîția bani. Chiar după ce i-a plătit, în portmoneu rămăseseră destui bani.

– Mulțumesc, ia două capsule de antibiotic în seara asta și apoi patru pe zi pînă le termini.

El citi etichetele, deschise flaconul cu calmante și înghiți repede una.

– Ar merge mai repede cu o gură de whisky. Vocea i se ridică cu o notă de speranță.

Lara dădu din cap.

– Ia una la patru ore. Două dacă este absolut necesar. Și ia-le cu apă, sublinie foarte serios,

îndoindu-se că el o va asculta. Mîine după-amiază în jur de patru treizeci, vino să-ți schimb bandajul.

– Și alți cincizeci de dolari.

– Nu, am inclus în plată.

– Rămîn îndatorat.

– Nu fi. Imediat ce pleci, îl sun pe șeriful Baxter.

Încrucișîndu-și mîinile peste piept, el o privi cu indulgență.

– Și să-l scoți din pat la ora asta? dădu din cap cu remușcare. De cînd mă știu, îl cunosc pe Elmo Baxter. Era prieten cu tata. Erau tineri în perioada cînd înfloreau afacerile cu petrol. Spuneau deseori că au făcut un război împreună. El și tata probabil că au făcut și lucruri pe care acum Elmo preferă să le uite. Oricum, dă-i drumul, sună-l. Dar dacă ajunge aici va fi foarte bucuros să mă vadă. O să mă bată pe umăr și o să spună „Nu te-am văzut demult“, apoi o să mă întrebe ce naiba am mai făcut în ultima vreme.

Se opri așteptînd reacția Larei. Privirea ei înghețată nu-l dezarmă.

– Elmo este obosit și puțin plătit. Să îl scoli la ora asta pentru un accident de nimic, îl dai peste cap și, deja din firea lui, el este un arțăgos. Dacă vei avea vreodată o urgență adevărată – poate niște drogați nebuni căutînd ceva care să oprească drăcușorii verzi din ei – șeriful se va gîndi de două ori înainte să-ți sară în ajutor. Și apoi, adăugă el coborînd vocea, oamenii nu te vor privi cu ochi buni pentru că nu-ți pot încredința secretele. Oamenii dintr-un orășel ca Eden Pass pun foarte mult preț pe informațiile intime.

– Mă îndoiesc foarte mult că știu exact ce înseamnă informație intimă, îl contrazise Lara sec. Și,

contrar celor spuse de tine, de cînd sînt eu aici, am învățat exact cît de departe sînt strugurii. Secretele au viață foarte scurtă în orașul ăsta. Dar mesajul tău în legătură cu șeriful Baxter a fost foarte limpede. Ceea ce mi-ai spus este că el aplică o lege arhaică și chiar dacă eu raportează rana provocată de o armă de foc, aici se va termina totul.

– Mi se pare corect, spuse el deschis. Prin locurile astea, dacă șeriful ar cerceta fiecare împușcătură, ar muri de epuizare într-o lună.

Dîndu-și seama că probabil are dreptate, Lara oftă.

– Ai fost împușcat în timp ce făceai ceva ilegal, o crimă?

– Poate cîteva păcate, spuse el zîbind insolent. Dar nu cred că erau ilegale.

În cele din urmă, Lara renunță la atitudinea profesională și începu să rîdă. Bărbatul acesta nu părea un criminal, deși categoric era un mare păcătos. Se îndoia că ar putea fi periculos, poate doar cu femeile susceptibile.

– Ia te uită! Doamna doctor nu este chiar țepoasă. Știe să și zîmbească. Ba chiar foarte frumos. Îngustîndu-și ochii, el o întrebă blînd: Ce altceva frumos mai știi să faci?

– De obicei așa începi?

– Întotdeauna am fost convins că între băieți și fete vorbele nu sînt necesare.

– Chiar?

– Economie de timp și de energie. Mai bine îți consumi energia pe alte lucruri.

– Nu îndrăznesc să întreb „Cum ar fi?”

– Îndrăznește, întreabă. Nu mă rușinez prea ușor. Tu?

De multă vreme un bărbat nu mai flirtase cu ea. Deși, de mai multă vreme, ea nu flirtase cu un bărbat, se simțea bine. Dar numai pentru câteva secunde. Apoi își aminti de ce nu-și poate permite să flirteze, oricât de nevinovate ar fi vorbele. Zîmbetul i se topi încet de pe buze. Se îndreptă de spate și reluă atitudinea profesională.

– Să nu uiți cămașa, spuse brusc.

– Poți s-o arunci. Făcu un pas de lângă masă, se sprijini din nou de ea, cu fața deformată de durere.

– Fir-ar să fie!

– Ce este?

– Afurisita de gleznă. Am răsucit-o când am.... ce durere!

Ea îngenunche repede și cu gesturi delicate începu să îi rotească gamba.

– De ce nu mi-ai arătat-o mai devreme? Glezna era umflată și vînată.

– Pentru că sîngeram ca un mistreț rănit. Le-am luat în ordinea priorității. O să fie bine. Se aplecă și îi împinse mîinile de pe picior, apoi își trase pantalonul.

– Ar trebui să faci o radiografie. Este posibil să fie ruptă.

– Nu este.

– Nu ești calificat pentru opinii medicale.

– Nu, dar am avut destule oase rupte la viața mea, să le cunosc, iar asta nu este...

– Eu nu pot să-mi asum responsabilități dacă...

– Hai, relaxează-te! Nu te fac responsabilă pentru nimic. Fără cămașă și desculț, el începu să sară spre

ușă.

– Nu vrei să-ți speli mâinile?

Își privi mâinile pătate de sânge.

– Au fost ele și mai murdare.

Pentru felul în care l-a tratat, Lara se simțea superficială. Dar era adult și răspundea de faptele lui. Ea a făcut doar ce i-a permis el.

– Nu uita să-ți iei antibioticele, îi reaminti și i se strecură pe sub mîna dreaptă pentru a-l sprijini. La cîteva metri în fața casei era parcată o camionetă. Aproape că i-a distrus stratul de petunii.

– Ai de unde să iei cîrje?

– Găsesc dacă am nevoie.

– Ai să ai nevoie. Nu-ți lăsa greutatea corpului pe glezna asta, timp de mai multe zile. Cînd ajungi acasă pune o compresă cu gheață și schimb-o des. Și nu uita să vii la...

– Patru treizeci, mîine. Nu uit pentru nimic în lume.

Ea îl privi. Privirile lor se încrucișară. Lara simțea cum emană căldură prin toți porii. Era bine făcut și ea era sigură că acest trup plin de enegie se va vindeca repede. Era un specimen, pe care ea încercase, dar nu reușise, să îl privească doar cu ochi de profesionistă.

Bărbatul îi vorbi răgușit:

– Fir-ar să fie, nu arăți deloc ca un doctor. Mîna lui alunecă de pe umăr spre coapsă. Nici nu simți ca un doctor.

– Cum ar trebui să simtă doctorii?

– Nici într-un caz așa, spuse el blînd.

Abrupt și impertinent, el o sărută. Tresărind, surprinsă, Lara se îndepărtă de el. Îi bătea inima și

roșise. O mie de variante, despre cum îl putea certa acum, îi trecură prin minte, dar consideră că mai bine era să pretindă că nu s-a întâmplat nimic. Dacă vorbea, ar fi însemnat că îi dă importanță, ceea ce trebuia să evite. Își luă o poză distantă și disprețuitoare.

– Vrei să te duc eu acasă?

El începu să rîdă cu gura pînă la urechi de parcă ar fi văzut prin ea.

– Nu, mulțumesc, spuse mîndru. Camioneta are transmisie automată. Mă descurc cu piciorul stîng.

– Dacă aud că s-au petrecut incidente în noaptea aceasta, va trebui să-i raportez șerifului Baxter.

Rîzînd, deși suferea dureri cumplite, el urcă în mașină.

– Nu-ți face probleme. Nu obstrucționezi justiția. Cu vîrf degetului făcu o cruce imaginară pe piept. Pe cuvîntul meu și să-mi sară ochii. Porni motorul. La revedere, doctore.

– Fii atent, domnule...

– Tackett, strigă el prin fereastra deschisă. Poți să îmi spui Key.

Toate fibrele din trupul Larei înghețară. Inima care acum cîteva momente bătea nebunește, încetă să bată. I se scurse sîngele și ameți. Probabil că era foarte palidă, dar afară era prea întuneric ca el să observe. O claxonă de două ori și o salută cu vîrf degetelor, apoi se pierdu în întuneric.

Lara se prăbuși pe treptele de piatră, pătate de picături de sînge. Își acoperi fața cu palmele reci, umede și tremurînde. Noaptea era caldă și parfumată, dar ea tremura. I se uscaseră gura.

Key Tackett. Fratele mai mic al lui Clark. În sfârșit a venit acasă. Era ziua pe care o așteptase de multă vreme. El era o persoană esențială în planul îndrăzneț pe care îl puneau ea la cale de mai bine de un an. Și, acum, el era aici. Într-un fel, nu știa nici ea cum, trebuia să îl convingă să o ajute. Dar cum?

Doctor Lara Mallory era ultimul om din lume pe care Key Tackett ar fi dorit să îl cunoască.

Capitolul doi

Cum făcea în fiecare dimineață de cînd se știa, Janellen Tackett a coborît din patul ei solitar și imediat a decuplat sistemul de alarmă. A dat drumul apei la baie și zgomotul a împînzit camera, dar erau sunete cu care se obișnuise de ani de zile, încît nu le mai lua în seamă.

Janellen își petrecuse toți cei treizeci și trei de ani din viață în această casă și nu-și imagina că ar putea trăi în altă parte; nici nu dorea. Tatăl ei a construit această casă pentru mireasa lui cu mai bine de patruzeci de ani în urmă și, deși a fost redecorată și modernizată în decursul timpului, semnele distincte

lăsate pe pereții ei de Janellen și frații săi au rămas nealterate. Făceau parte din personalitatea casei, precum ridurile de pe chipul unei femei.

Clark și Key au privit casa aceasta ca pe o simplă locuință. Dar Janellen o considera ca membru integral al familiei, la fel de importantă pentru ea, cum au fost părinții ei. Cu atenție de amantă, Janellen a explorat-o, a cercetat-o și o cunoștea în intimitate din pod pînă în pivniță. Îi era la fel de cunoscută ca și propriul ei corp. Poate chiar mai bine. Niciodată nu s-a gîndit prea mult la trupul ei, niciodată nu l-a studiat, niciodată nu și-a judecat viața, niciodată nu s-a întrebat dacă este sau nu fericită. Pur și simplu accepta lucrurile așa cum erau.

După ce și-a făcut dușul, Janellen s-a îmbrăcat pentru serviciu, cu o fustă kaki și o bluză simplă din bumbac. Accesoriile ei erau întotdeauna fade, lipsite de culoare; pantofii din piele maron erau comozi, dar nu moderni. Își strîngea părul negru într-o coadă la spate: practic, dar nu elegant. Singurul articol de lux era ceasul de mînă. Se machia foarte discret. Puțină pudră pe obraji, puțin rimel pe vîrfurile genelor, puțin lac pe buze și era gata să întîmpine ziua.

Cînd răsărea soarele, Janellen cobora la bucătărie unde cu gesturi mecanice aprindea lumina și imediat conecta filtrul de cafea. Nu suporta lumina rece a neoanelor din bucătăria cu aspect tradițional.

Dar lui Jody îi plăcea.

Păstra cu sfințenie această rutină matinală de pe vremea cînd mîenajera lor permanentă a fost concediată. Cînd Janellen avea cincisprezece ani a declarat sus și tare că nu are nevoie de doică, că este

perfect capabilă să-și vadă de școală și să pregătească micul dejun al mamei sale.

Maydale, menajera care venea acum, lucra numai cinci ore pe zi. Făcea curățenie, spăla lenjeria și pregătea cina. Dar, din motive practice, deși avea mari responsabilități la *Tackett Oil And Gas Company*, Janellen se ocupa de restul menajului.

Acum verifică frigiderul să vadă dacă este pregătit sucul de portocale, care în ultima vreme înlocuia frișca din cafea. Jody nu trebuia să mai folosească frișca, pentru că era prea grasă pentru dieta ei, dar oricum ea insista să o aibă pe masă în fiecare dimineață. Jody întotdeauna făcea numai după capul ei.

În timp ce filtrul gîlgîia și fluiera, Janellen umplu cu apă distilată stropitoarea și ieși pe terasa din spatele casei să ude ferigile și begoniile.

Abia atunci văzu camioneta. Nu o recunoscuse, dar era parcată de parcă ar fi aparținut casei lor. Era parcată exact acolo unde Key parca întotdeauna...

Fața i se luminează de fericire și se întoarce imediat în bucătărie. Lăsă în fugă stropitoarea, se învîrte copilărește în jurul unui stîlp din hol și începu să urce scările în fugă. Ajunsă la etajul al doilea se opri în fața ultimei uși din hol și fără să bată dădu buzna în cameră.

– Kèy!

– Ce?

Trecîndu-și degetele prin părul des și ciufulit, Key își ridică capul de pe pernă. Clipi somnoros. Gemu și se prăbuși la loc.

– Isuse! Să nu mă mai sperii așa! Odată mi-a

făcut-o un beduin și era să-l sugrum pînă mi-am dat seama că este un prieten.

Fără să țină seama de dojana lui, Janellen se aruncă de gîtul fratelui său.

– Key! Ai venit acasă! Cînd ai ajuns? De ce te-ai furișat fără să ne trezești? Oh, ai venit acasă. Mulțumesc, mulțumesc, mulțumesc că ai venit. Îl îmbrățișă fericită și îl sărută de cîteva ori pe obraji și pe frunte.

– Gata, gata, am înțeles. Te bucuri că mă vezi. Cu greutate se ridică în șezut și îi zîmbi. Salut, surioară! Cu ochii injectați începu să o studieze. Ia să vedem! Nici un fir de păr alb. Ai toți dinții. Nu te-ai îngrășat mai mult de cinci, șase kilograme. În general aș spune că arăți destul de bine.

– Te contrazic, domnule, nu m-am îngrășat nici un gram. Și arăt cum am arătat întotdeauna. Din nefericire. Fără sfială, Janellen adăugă: Tu' și Clark ați fost frumoșii familiei. Eu sînt Jane cea urîță. Adică Janellen.

– Ei, Doamne, de ce-mi servești chestii din astea? De ce-mi spui așa ceva la prima oră?

– Pentru că este adevărat. Fata ridică din umeri de parcă se obișnuise cu gîndul. Hai să nu mai pierdem vremea vorbind despre mine. Vreau să știu ce e cu tine. De unde vii și cînd ai venit?

– Mesajul tău mi-a fost transmis prin telefonul din Londra pe care ți l-am dat la plecare; spuse Key căscînd. Eram în Arabia Saudită. Călătoresc de trei, patru zile. N-am ținut socoteala. Am ajuns la Houston ieri și am lăsat acolo avionul companiei. La Eden Pass am ajuns azi noapte.

– De ce nu ne-ai trezit? A cui este camioneta? Cît poți să stai?

Key își dădu părul de pe frunte și făcu o grimasă de durere.

– Stai, să le luăm pe rînd. Nu v-am trezit pentru că era prea tîrziu și nu avea nici un rost. Am împrumutat camioneta de la un prieten din Houston care trebuie să aducă un avion la Longview peste cîteva zile. Și-o ia atunci. Și... care era ultima întrebare?

– Cît poți să stai? Fata își încrucișă degetele sub bărbie ca un copil care își face rugăciunea de seară. Să nu spui „cîteva zile“. Să nu spui „o săptămînă“. Spune că stai mult, mult de tot.

Fratele îi prinse mîinile cu dragoste.

– Contractul pe care l-am avut în Arabia Saudită a expirat. În acest moment nu am nici o ofertă. Data plecării mele rămîne deschisă. Așteptăm și vedem ce urmează, bine?

– Bine. Mulțumesc Key. Frumoșii ei ochi albaștri străluceau de lacrimi. Ochii erau trăsătura familiei de la care nici ea nu a fost exceptată. Știi, Key, nu am vrut să te necăjesc cu situația noastră, dar...

– Nu m-ai necăjit.

– Nu te-aș fi anunțat dacă nu erăm convinsă că prezența ta aici ar face lucrurile mai... suportabile.

– Ce se întîmplă, Janellen?

– Mama. Este bolnavă, Key.

– Iar are tensiune?

– Mai rău. Janellen începu să își frîngă mîinile. A început să aibă pierderi de memorie. Nu durează mult. La început nici nu le-am observat. Mai tîrziu Maydale mi-a povestit că mama a pierdut cîte ceva și

apoi a acuzat-o pe ea de furt. Cîteodată vorbeşte despre lucruri pe care deja le-am discutat.

– Îmbătrîneşte, Janellen. Probabil că nu sînt decît semnele timpurii ale senilităţii.

– Poate, dar eu nu cred. Mă tem că este mai serios decît bătrîneţea, pentru că sînt zile cînd văd că nu se simte bine, deşi se străduieşte să se ascundă.

– Ce spune doctorul?

– Nu vrea să vadă nici un doctor! exclamă sora frustrată. Doctorul Patton i-a prescris medicamente pentru tensiune, dar asta s-a întîmplat cu mai mult de un an în urmă. Îl bruschează pe farmacist cînd vrea să îi trimită reţeta şi spune că nu are nevoie. Nu mă ascultă cînd îi spun că trebuie să vadă un doctor.

Key zîmbi trist.

– Da, aşa este Jody. Ştie ea totul mai bine decît ceilalţi.

– Te rog, Key, nu o critica. Ajut-o. Ajută-mă.

Fratele îi prinse cu blîndeţe obrazul în palme.

– Ai dus singură toate responsabilităţile, prea multă vreme. A venit timpul să te odihneşti. O să te eliberez. Buzele i se subţiară într-un zîmbet. Dacă pot.

– Poţi. De data asta între tine şi mama atmosfera va fi altfel.

Mormăind sceptic, Key îşi aruncă cearceafurile de pe el şi se așeză pe marginea patului.

– Dă-mi te rog jeanşii.

Janellen era pe punctul să se întoarcă după pantaloni cînd îi observă bandajul.

– Ce s-a întîmplat? Dar la gleznă ce ai păţit?

Cu indiferenţă, Key îşi examinează glezna umflată.

– Venirea mea acasă a fost cam aventuroasă.

– Dar ce ai pățit? Este serios?

– Nu. Jeanșii, te rog.

Întinse mîna după pantaloni, în timp ce Janellen se așează în genunchi în fața lui și îl ajută să se îmbrace.

– Glezna este foarte umflată, murmură ea îngrijorată. Te poți sprijini pe picior?

– Doctorul m-a sfătuit să nu o fac. Hai, ajută-mă să mă ridic.

Janellen îl sprijini pe umerii ei și îi ridică pantalonii pe șolduri. În timp ce se încheia, fratele îi zîmbi poznaș, zîmbetul care demola reputația unei legiuni de femei virtuoase.

Janellen bănuia cîte femei au căzut pradă acestui zîmbet magic. Întotdeauna s-a jucat cu imaginația creînd în minte o armată de nepoței pe care ea să-i alinte, dar visul ei a rămas neîmplinit. Lui Key îi plăceau femeile, toate genurile. Nu dădea nici un semn că se va așeza la casa lui într-o căsnicie liniștită.

– Te descurci foarte bine să tragi pantalonii unui bărbat, o tachină el. Ai făcut cumva pactică? Eu tot sper.

– Ia mai taci!

– Ei?

– Nu! Fata roși. Key reușise întotdeauna să o facă să-i fie rușine.

– De ce nu?

– Pentru că nu mă interesează, de asta, răspunse ea agitată. Și pe urmă bărbații nu prea amețesc după frumusețea mea.

– Frumusețea ta este una normală, spuse el.

supărat.

– Poate, dar nu le prea sucesc capetele.

– Pentru că ți-ai băgat în cap că ești Jane cea urâtă și te îmbraci așa. Ești atît de... Supărat, el îi studie bluză. ...Încheiată!

– Încheiată?

– Da. Pînă la ultimul nasture. Mai descheie-te. Mai dezbracă-te. Fii mai lejeră, surioară.

– Ca fată bătrînă, n-am să iau în seamă vorbele astea deocheate.

– Fată bătrînă! Cine dracu'...? Ascultă-mă, Janellen, o atinse el prietenește pe vîrfu nasului, nu ești bătrînă.

– Dar nici ingenuă nu prea sînt.

– Ești cu doi ani mai mică decît mine, deci ai treizeci și patru de ani.

– Nu chiar.

– Bine, bine, treizeci și trei. Tînără. La naiba, tîrfele din ziua de astăzi fac copii la patruzeci de ani.

– Cele care fac copii nu te-ar privi prea frumos dacă ar ști că le spui „tîrfe”.

– Înțelege bine ce spun. Nu ai atins încă apogeul sexual.

– Key, te rog.

– Și singurul motiv pentru care mai ești încă „fată mare”, dacă ești....

– Sînt.

– Cu atît mai rău... este pentru că alungi de lîngă tine orice bărbat care s-ar gîndi să-ți ajungă în chiloți.

Janellen, împietrită de cruzimea lui, îl privea fără drag. Lucra în preajma bărbaților opt ore pe zi, cinci zile pe săptămînă și uneori în weekend. În general,

limbajul lor era colorat, dar se controlau dacă domnișoara Janellen era pe aproape. Când subordonații i se adresau, erau cuviincioși. ;

Bineînțeles, Jody a avut grijă să elimine vulgaritățile bărbaților când erau aproape de ea și de fiica sa. În mod paradoxal, Jody avea un bogat vocabular de obscenități, situație ironică pe care ea părea să nu o bage în seamă.

Faptul că Janellen manifesta o dezaprobare tacită, nu îi plăcea. Se răzbuna atunci și-i amintea mereu că ea nu atrage bărbații, nici măcar pînă la stadiul de prietenie. O disprețuia chiar pentru că era fată, deși crescuse cu doi frați mai mari.

Limbajul lui Key nu o jignise, dar o uimise. Într-un fel era un compliment.

– La naiba, murmură el vinovat și o mîngîie pe obraz. Scuză-mă, nu trebuia să spun asta. Dar mă enervează când te văd atît de rea cu tine. Pentru Dumnezeu, eliberează-te. Distrează-te. Ia-ți vacanță un an și mergi în Europa. Fă-ți de cap. Fă scandal. Dar lărgeste-ți orizontul. Viața este prea scurtă să o iei în serios. Trece pe lîngă tine.

Sora îi zîmbi și îi sărută palma.

– Scuzele le primesc. Știu că nu ai vrut să mă jignești, dar greșești, Key. Viața nu trece pe lîngă mine. Viața mea este aici și sînt foarte mulțumită de ea. Sînt atît de ocupată încît nu știu unde aș găsi loc și pentru o aventură romantică. Bineînțeles, viața mea nu este atît de palpitantă ca a ta, dar nici nu vreau. Tu ești călătorul. Eu sînt un om de casă, nici într-un caz nu pot face scandal.

– Nu vreau să mă cert cu tine în prima mea zi

acasă.

– Hai să coborîm. Cafeaua este gata.

– Perfect. O să-mi prindă bine o ceașcă înainte de a da ochii cu bătrîna. La ce oră se trezește de obicei?

– Bătrîna s-a trezit.

În pragul ușii se afla mama lor, Jody Tackett.

Bowie Cato s-a trezit în lovituri. Cineva îl lovea în coaste cu vârful cizmei.

– Hei, trezește-te.

Bowie deschise ochii și se rostogoli pe spate. Îi trebuiră cîteva secunde să-și amintească că dormea în magazia localului *Palmierul*, cel mai gălăgios și dubios local dintre cele care se aflau la periferia orașelului Eden Pass.

Fiind de curînd angajat ca portar, munca lui Bowie începea după ora două dimineața cînd se închidea localul și asta doar în nopțile liniștite. În afară de salariul modest, proprietarul i-a dat voie să doarmă în magazie, într-un sac de dormit.

– Ce se întîmplă? întrebă el adormit. Nu dormise mai mult de cîteva ore.

– Scoală. Primi din nou o cizmă în coaste.

Primul impuls a fost să prindă piciorul persoanei care îl bătea și să-l arunce pe dușumea. Dar Bowie își petrecuse ultimii trei ani în închisoare și nu-și putea permite impulsuri violente pentru că nu-și dorea o altă pedeapsă. Fără să comenteze, se ridică și scutură din cap. Reuși să distingă silueta a doi bărbați care

stăteau lângă el.

– Îmi pare rău, Bowie. Cel care vorbea era Hap Holliser, proprietarul localului *Palmierul*. I-am spus lui Gus că ai fost aici toată noaptea, că nu ai plecat deloc de aseară de la șapte, dar el a insistat să verifice singur pentru că tu ai mai fost condamnat. El și șeriful au verificat și nu pot spune decît că tu ești singurul personaj suspect din oraș.

– Mă îndoiesc, murmură Bowie ridicîndu-se încet în picioare. Nu-i nimic, Hap. Îi zîmbi șefului său, apoi se întoarse spre ajutorul de șerif, un bărbat chel și foarte gras. Ce s-a întîmplat?

– S-a întîmplat că, repetă dezgustat acesta, doamna Darcy Winston era cît pe ce să fie violată și ucisă în patul ei azi noapte. Asta s-a întîmplat. Apoi ajutorul de șerif începu să povestească amănunțit.

– Îmi pare rău. Bowie privea cînd la omul îmbrăcat în uniformă, cînd la Hap. Cine este doamna Darcy Winston?

– Ca și cum nu mai știi, mîrîi polițistul.

– Nu știu.

– Ai vorbit cu ea aseară, Bowie, spuse Hap stînjedit. A venit aici cînd erai de serviciu. Roșcată, țîțe mari și cizme roșii de lac. Multe bijuterii.

– Aha. Nu-și amintea bijuteriile, dar țîțele erau memorabile și și-a imaginat chiar de aseară că doamna Darcy Winston știa foarte bine acest lucru. A băut paharele de tărie de parcă erau pline cu apă minerală și le-a făcut ocheade la toți bărbații din local, inclusiv lui.

– Am vorbit cu ea, îi spuse el polițistului, dar nu am ajuns pînă la prezentări.

– Ea a vorbit cu toți, Gus, interveni Hap.

– Dar numai ăsta are cazier. Numai ăsta a fost eliberat și este sub supraveghere.

Bowie își mută greutatea pe celălalt picior și le ordonă mușchilor tensionați să se relaxeze. La naiba, știa din instinct că îl pîndește necazul, era după colț și-și ambala motoarele să se năpustească asupra lui. Spera din suflet să îl evite, dar după cum stăteau lucrurile...

Ajutorul ăsta de șerif de o sută cincizeci de kilograme era un dur. Bowie a avut de a face cu oameni ca el și îi știa. Un om de mărimea asta nu prea avea sensibilități. Numitorul comun era răutate pentru răutate și îi strălucea în ochi.

Bowie a văzut această privire la tatăl său vitreg imediat după ce mama lui, văduvă fiind, s-a măritat cu ticălosul de bețiv, care imediat a început să îl bată. Mai târziu a revăzut aceeași privire în ochii profesorului de sport care îi bătea cu bună știință pe copiii lipsiți de aptitudini sportive.

Faptul că l-a înfruntat pe tatăl său vitreg și că i-a apărat pe copiii nevinovați în fața profesorului, a însemnat începutul tuturor necazurilor și pînă la urmă popasul în închisoare.

Dar de data aceasta era nevinovat. Nu o cunoștea pe Darcy Winston și îl durea în cot că a fost atacată. Își repeta în gînd să fie calm.

– Am fost aici toată noaptea, așa cum ți-a spus Hap.

Polițistul îl măsură din cap pînă în picioare.

– Dezbracă-te.

– Poftim?

– Ce, ești surd? Dezbracă-te.

– Gus, interveni din nou Hap. Ești sigur de ce faci? Băiatul ăsta...

– Vezi-ți de treabă, Hap, se răsti polițistul. Lasă-mă să-mi fac treaba. Doamna Winston l-a împușcat pe atacator. L-a nimerit pentru că am găsit pete de sânge pe balcon și pe marginea piscinei. Hai să vedem dacă ai rană de glonte. Jos hainele, păsărică de colivie.

Bowie își pierdu cumpătul.

– Mai du-te dracului!

Chipul ajutorului de șerif se înroși ca o minge de biliard.

Acum gata, o să plătească.

Cu un mormăit animalic, ofițerul se repezi la Bowie. Bowie îl respinse. Hap Hollister interveni între ei.

– la ascultați! Eu nu vreau necazuri. Sînt sigur că nici voi.

– Îi rup oasele!

– Ba n-ai s-o faci, Gus.

Gus lupta să se elibereze de Hollister, dar Hap făcuse față multor bețivi agresivi și se ținea bine.

– Șeriful Baxter o să te acuze că ascunzi un suspect.

– Eu nu sînt suspect! strigă Bowie.

Ținîndu-l încă pe Gus, Hap îl privi furios pe Bowie.

– Să nu-ți dai drumul la gură așa, băiete. Este o prostie. Acum cere-ți scuze.

– Pe dracu!

– Cere-ți scuze! urlă Hap. Nu mă face să-mi pară

rău că ți-am luat apărarea.

Bowie și Hap se priveau ostili. Bowie își reconsideră poziția. Dacă nu avea slujbă ofițerul care îl supraveghea o să-l urmărească. Îi va fi foarte greu să demonstreze că dorește să se reintegreze în societate. Era foarte sigur că nu vrea să se întoarcă la Huntsville. Și dacă va trebui să-i pupe în fund pe toți nătărăii care aveau insigne de șerif, o va face, dar la închisoare nu se va întoarce.

– Bine, îmi cer scuze. Cu intenții bune, își descheie cămașa și se arată ajutorului de șerif. Nici o gaură de glonte. Am fost aici toată noaptea.

– Și probabil că sînt vreo treizeci de martori, Gus, spuse Hap. Altcineva a intrat în casa doamnei Winston. Nu Bowie.

Gus însă nu era pregătit să cedeze, deși în mod evident nu acesta era omul căutat.

– Dar este ciudat că imediat ce individul a intrat în oraș am fost confrunțați cu o tâlhărie.

– Coincidență, spuse Hap.

– Trebuie să recunosc, mormăi polițistul, continuînd să-l privească suspicios pe Bowie.

Hap însă îi dirija atenția spre bîrfa locală.

– Apropo, ghici cine a apărut în oraș azi noapte? Key Tackett.

– Nu glumești?

Manevra lui Hap reuși. Ajutorul de șerif se relaxă, uitînd pentru moment de Bowie și de motivul vizitei sale la bomba orașului. Bowie nu dorea decît să mai doarmă puțin.

– Și cum mai arată bătrînul Key? întrebă polițistul.

S-a îngrășat? Rîzînd, își lovi pîntecul cu afecțiune.

– Deloc. Nu s-a schimbat deloc de cînd a plecat de la școală. Înalt, brunet și frumos ca dracul. Ochii ăia albaștri încă mai sfîșie tot ce le iese în cale. Tot istețul dintotdeauna. E prima dată cînd se întoarce după moartea fratelui său.

Auzul lui Bowie se ascuți. Își amintea de bărbatul despre care vorbeau. Tackett era genul de om care făcea impresie în jurul său, și bărbaților și femeilor. Bărbații doreau să îi semene. Femeile îl doreau la pat. Nici nu se așezase pe scaunul de la bar, cînd doamna Cum-o-cheamă, cu părul roșu și țîțe mari s-a năpustit asupra lui. Au fost chiar foarte prietenoși, mai mult de o jumătate de oră. Tackett a plecat la două minute după ea.

Interesantă coincidență! Dar el nu credea în coincidențe. Însă, acum, puteau să-i taie limba și el tot n-o să spună ce a văzut.

– Moartea lui Clark a fost o lovitură pentru bătrîna Jody, spunea Gus.

– Mda.

– După aceea nu a mai fost cum o știam.

– Și pe deasupra s-a mutat în oraș și doctorița și a stîrnit din nou toate bîrfele.

Ajutorul de șerif clătină trist din cap.

– De ce naiba a venit asta la Eden Pass, după toate cîte s-au întîmplat între ea și Clark Tackett? Ascultă-mă pe mine, Hap, oamenii din zilele noastre nu mai au rușine. Nu dau doi bani pe sentimentele altora.

– Ai dreptate, Gus. Hap oftă și îl bătu prietenește

pe umăr. Ia spune, cînd termini serviciul? Vino la o bere.

Bowie era impresionat de diplomația lui Hap. Se așază pe sacul de dormit, după ce pleacă cei doi și încep să privească în tavan. Peste tot erau pînze de păianjen. Un păianjen foarte harnic își continua opera.

Însă Hap se întoarce imediat. Luă un scaun, aprinse o țigară, îi oferă și lui Bowie una, apoi îi întinse bricheta. O vreme fumară în tăcere. Într-un târziu Hap spuse:

– Ar trebui să te gîndești să-ți cauți altă slujbă.

Bowie se ridică într-un cot. Nu era surprins, dar nu trebuia să primească vestea stînd întins.

– Mă dai afară, Hap?

– Nu, nu chiar.

– Dar n-am avut nici o legătură cu căteaua aceea.

– Știu.

– Și atunci? Oricum, cine este femeia? După cum ați vorbit despre ea, parcă ar fi Regina din Saba.

Hap chicoti.

– Pentru bărbatul ei este. Fergus Winston este superintendent la școala noastră. Are un motel în capătul celălalt al orașului și face o treabă bună cu el. Este cam cu douăzeci de ani mai bătrîn decît Darcy. Urît ca naiba și nu prea inteligent. Oamenii spun că l-a luat pentru bani. Cine mai știe? Ridică din umeri filozofic. Tot ce știu eu este că, de cîte ori Darcy scapă de Fergus, vine aici în căutare de activitate. E o bucățică fierbinte. Și eu am avut-o de două, trei ori. Cu ani în urmă cînd eram copii. Dacă un hoț a intrat la ea în dormitor azi noapte, poate că l-a împușcat

pentru că nu a violat-o.

Bărbații începură să rîdă.

– De ce mă dai afară, Hap?

– Pentru binele tău.

– Ofițerul de supraveghere mi-a spus că atîta timp cît nu servesc eu băuturi...

– Nu despre asta e vorba. Tu aici faci altceva. Îl privi pe Bowie cu îngrijorare. Încerc să mențin localul fără scandal, dar în fiecare noapte intră aici tot felul de indivizi. Se poate întîmpla orice și uneori se întîmplă lucruri urîte. Ascultă-mi sfatul și găsește-ți un loc de muncă unde să nu ai necazuri. Mă înțelegi?

Bowie înțelegea. Era povestea vieții lui. Indiferent ce făcea sau nu făcea, necazul se ținea scai de el; și un tip cum era Hap Hollister nu avea nevoie de un alt tip aducător de necazuri, cum era Bowie. Spuse resemnat:

– Patronii nu prea stau la coadă să ofere slujbe foștilor condamnați. Îmi dai cîteva zile?

– Pînă găsești altceva, rămîi aici. Dacă ai nevoie poți folosi mașina. Cu țigara în colțul gurii, Hap se ridică în picioare. Am o mulțime de scris în registre. Nu te grăbi, mai dormi puțin, ai avut o noapte scurtă.

Rămas singur, Bowie se întinse, dar știa că nu mai poate dormi. De la început a fost convins că slujba de la *Palmierul* nu va dura mult, dar i-a oferit adăpost. Sperase că îi va da răgaz în viața pe care o împărțise între libertate și închisoare. Dar nu. Mulțumită unei tîrfe pe care nici măcar nu o cunoștea și unui ticălos

care cădea sub articolele B și E, el, Bowie, era din nou la zero.

Probabil că aici va rămîne toată viața lui.

Capitolul trei

Jody Tackett și fiul său își încrucișară privirile de departe. Există între ei doi o prăpastie pe care nu au trecut-o în treizeci și șase de ani și Key se îndoia că o vor trece vreodată. Forță un zîmbet.

– Bună, Jody. Renunțase de mulți ani la apelativul mamă.

– Key. Mama își privi disprețuitor fiica. Presupun că este opera ta.

Key o îmbrățișă protector pe sora lui.

– Nu o condamna pe Janellen. Oricît te-ar surprinde, a fost ideea mea.

Jody Tackett pufni. Așa făcea cînd îl anunța pe

Key că știe că o minte.

– Am auzit bine, ai spus că e gata cafeaua?

– Da, mamă, spuse Janellen agitată. Am să pregătesc pentru tine și Key un mic dejun grozav pentru a sărbători întoarcerea lui.

– Nu sînt sigură că întoarcerea lui este motiv de sărbătoare. Spunînd asta, Jody se întoarse și plecă.

Key oftă adînc. Nu se așteptase la o primire călduroasă, nici măcar la o îmbrățișare politicoasă. El și mama sa nu au avut niciodată asemenea afecțiuni reciproce. De cînd ținea el minte, pentru el, Jody a fost inaccesibilă. Ani de zile au coexistat într-un armistițiu nedeclarat. Cînd erau împreună el era politicos și aștepta să fie tratat la fel. Uneori era tratat așa, alteori nu. În dimineața aceasta, Jody a fost ostilă în mod flagrant, deși el era singurul fiu pe care îl mai avea.

Poate că tocmai de aceea.

– Ai răbdare cu ea, Key, îl rugă Janellen. Nu se simte bine.

– Înțeleg ce vrei să spui, spuse el gînditor. De cînd arată atît de bătrînă?

– De mai bine de un an, dar încă nu și-a revenit după... știi tu.

– Da. Am să încerc să nu o supăr cît stau aici. Își privi sora și zîmbi sumbru. Găsesc niște cîrje în casa asta?

– Exact unde le-ai lăsat după accidentul de mașină. Fata plecă la șifonier și scoase dintr-un colț o pereche de cîrje din aluminiu.

– Dacă tot ești acolo, dă-mi și o cămașă. A mea nu a mai ajuns acasă azi noapte.

Janellen îi aduse o cămașă albă din bumbac cu un vag parfum de naftalină. El o îmbracă dar o lăasă descheiată. Își fixă cîrjele și porni spre ușă.

– Hai.

– Ești palid. Te simți în stare să cobori?

– Nu. Dar nu vreau să întîrzii masa lui Jody.

O găsiră pe mama lor la masa din bucătărie cu ceașca de cafea în față și țigara aprinsă. Janellen se făcu nevăzută și începu să pregătească micul dejun. Key se așeză în fața mamei lui, rezemînd cîrjele de masă. Știa că este nebărbierit și arată neglijent.

Ca întotdeauna, Jody era perfect aranjată, deși nu fusese niciodată o femeie atrăgătoare. Avea tenul bronzat de soarele texan. Neacceptînd nici o toleranță pentru vanități, ținuta ei era îmblînzită doar de un praf ușor de pudră. Toată viața ei și-a respectat ora săptămînală la coafor, pentru a-și spăla și aranja părul, dar asta numai pentru că se plictisea să o facă singură. În douăzeci de minute era gata. Între timp manichiurista îi scurta unghiile. Nu le lăcuia niciodată.

Purta rochii numai duminica la biserică sau în ocazii deosebite. În dimineața aceasta, era îmbrăcată în pantaloni și o cămașă de bumbac bine apretată. Își stinse țigara și i se adresă lui Key cu un ton imperativ:

– De data asta ce-ai mai făcut?

Cuvintele răsunară acuzator, implicînd clar că Key era singurul responsabil pentru tot ce i se întîmpla. Era, dar tot n-ar fi contat chiar dacă ar fi fost victima unor întîmplări. Accidentele au fost întotdeauna greșeala lui.

Cînd a căzut din copacul în care se urcase împreună cu Clark, Jody i-a spus că asta merita, o

claviculă ruptă pentru o prostie. Când a fost lovit în tâmplă de un coechipier, i s-a făcut morală că nu are mintea la joc. Când l-a călcat un cal, Jody l-a acuzat că nu știe să se poarte cu caii. Când i-a explodat în mână un artificiu, la 4 iulie, tot el a fost pedepsit. Clark a scăpat, deși el a avut ideea cu artificiile.

O singură dată însă, mînia lui Jody a fost justificată. Dacă Key nu ar fi fost atît de beat, dacă nu ar fi condus cu viteză, ar fi luat cum trebuie curba, nu ar fi intrat în copac și ar fi reușit să împlinească ambițiile mamei sale, de a deveni asul echipei de fotbal. Nu îl va ierta niciodată pentru că nu s-a ridicat la așteptările ei.

Din experiența trecută, Key știa că nu trebuie să aștepte simpatie maternă. Dar tonul vocii ei îl enervă. Răspunse scurt:

– Mi-am luxat glezna.

– Și asta? întrebă ea ridicînd ceașca de cafea spre bandaj.

– M-a mușcat un rechin. Zîbind, Key îi făcu din ochi surorii sale.

– N-o face pe deșteptul cu mine! răsună vocea lui Jody ca o lovitură de bici.

Iar începem, se gîndi Key amărît. Nu dorea deloc.

– Nu-i nimic, Jody. Absolut nimic.

Janellen îi aduse o cană cu cafea aburindă.

– Mulțumesc, surioară. Eu nu mai vreau nimic altceva.

– Nu vrei să mănînci?

– Nu, mulțumesc. Nu mi-e foame.

Fata își ascunse dezamăgirea sub un zîmbet nereușit, care îi sfîșie inima. Biata Janellen. Trebuia să

o suporte pe bătrîna doamnă în fiecare zi. Jody avea un talent extraordinar de a pune întrebări, de a critica, de a condamna, chiar și numai din priviri. Cum reușea Janellen să suporte asta în fiecare zi? De ce accepta? De ce nu și-a găsit un bărbat respectabil cu care să se mărite? Ce dacă nu-l iubea? Nimeni nu putea fi mai greu de suportat decît Jody.

Da, dar Jody nu era cu Janellen aspră, cum era cu el. Nici cu Clark nu a fost severă. El părea născut cu talentul de a stîrni mînia mamei sale. Poate pentru că semăna foarte bine cu tatăl său, iar Clark Junior a sfidat-o pe Jody pînă în ziua în care a murit. La moartea lui ea nu a vărsat o lacrimă.

Însă Key a plîns. Nu a plîns niciodată pînă atunci, dar atunci a plîns pentru că tatăl lui a fost un părinte atent. Din cîte își amintea, știa doar cînd își luau rămas bun, cînd tatăl lui pleca. Dar oricît ar fi fost de rare, amintirile fericite din copilăria lui Key se centrau în jurul tatălui, care era jovial și vesel, care rîdea și spunea glume și atrăgea întotdeauna oamenii cu zîmbetul lui deschis.

Key avea doar nouă ani cînd tatăl lui a murit, dar o inexplicabilă înțelepciune de copil i-a spus atunci că singura lui șansă de a fi iubit se înmormînta odată cu tata.

Citindu-i gîndurile parcă, Jody îl întrebă brusc:

– Ai venit acasă să vezi cum mor eu? Key o privi tăios. Pentru că, dacă de asta ai venit, vei avea o mare dezamăgire. Nu am de gînd să mor repede.

Îl privea ostil, dar Key luă totul ca pe o glumă.

– Mă bucur, Jody. Costumul meu negru este la curățătorie. De fapt, am venit acasă să văd ce mai

faceți.

– Niciodată nu te-a interesat ce facem noi. De ce te interesează acum?

Key nu avea nici un chef să se certe cu mama. Ar fi vrut ca întâlnirea lor să decurgă mai ușor, de dragul surorii lui care suferea de prea multă vreme. Însă Jody părea pornită.

– M-am născut aici, spuse Key neutru. Aceasta este și casa mea. Sau era. Nu mai sînt bine venit?

– Sigur că ești bine venit Key, interveni Janellen agitată. Mamă, vrei șuncă sau cîrnați?

– Orice. Jody făcu un gest nervos. Mai aprinse o țigară și continuă: Unde ai fost în tot acest timp?

– Mai recent în Arabia Saudită.

Luînd cîte o înghițitură de cafea, Key îi povesti lui Jody ceea ce îi spusese și surorii sale, omițînd doar faptul că Janellen a insistat ca el să se întoarcă acasă.

– Am dus cu avionul echipele. care lucrau la o sondă aprinsă. Le-am dus provizii și medicamente. Dar ei și-au terminat treaba, iar eu nu mai aveam alt contract, așa că am hotărît să mai pierd vremea pe aici. Poate nu-ți vine să crezi, dar începuse să-mi fie dor de Eden Pass. Nu am fost acasă de mai bine de un an, de la înmormîntarea lui Clark.

Luă o înghițitură de cafea. Trecură cîteva secunde pînă să înțeleagă că Janellen îl privea cu o expresie de animal rănit, iar Jody cu ostilitate.

– Ce naiba se întîmplă?

– Nimic, se grăbi Janellen să răspundă. Mai vrei cafea?

– Da, dar îmi iau singur. Cred că se arde șunca.

Din tigaie se ridica un fum dens. Key sări într-un picior și își turnă cafea. Avea nevoie de un calmant, dar le lăsase sus, în baie. În ciuda doctoriței, înainte de a se culca, luase două tablete cu un pahar de whisky. Numai așa reușise să doarmă.

Acum îl durea din nou. Ar fi vrut să ia sticla de coniac din care turnase Janellen în omletă. Dar i-ar fi dat lui Jody alt motiv de ceartă. Pentru moment, trebuia să suporte durerea îngrozitoare din coaste și din gleznă. Fără voia lui se strîmbă de durere, sărind într-un picior înapoi la masă.

– Nu ai de gând să ne spui de ce ești bandajat? întrebă Jody.

– Nu.

– Nu-mi place să fiu ținută în întuneric.

– Crede-mă, nici n-ai vrea să știi.

– Mă îndoiesc. Nu vreau să aflu lucruri sordide de la alții.

– Nu-ți face probleme. Nu te implică pe tine.

– Ba mă implică din moment ce orașul o să spună că nici nu ai ajuns acasă și ai făcut o vizită la spital.

– Nu am fost la spital. Am fost la locuința doctorului Patton și am găsit acolo o doctoriță tare frumoasă, spuse el zîbind șagalnic. Ea m-a bandajat.

Janellen scăpă din mînă spatula cu care gătea. La început Key a crezut că s-a ars cu grăsime. Apoi a observat privirea dură și expresia implacabilă de pe fața lui Jody, semn de furie.

– Ce naiba se întîmplă? De ce vă uitați la mine de parcă aș fi făcut pipi pe un mormînt?

– Ai făcut. Cuvintele au fost două lovituri de

ciocan. Tocmai ai făcut pipi pe mormîntul fratelui tău.

– Ce naiba spui?

– Key...

– Doctorița, o întrerupse Jody furioasă pe Janellen, bătînd cu pumnul în masă. Știi cum o cheamă?

Key se gîndi. Nu a fost chiar foarte grav rănit și ținea minte destule calități ale femeii – ochii căprui expresivi, părul atrăgător, picioare lungi și frumoase. Își amintea chiar și oja de pe unghiile de la picioare și parfumul ei. Își amintea detalii intime, dar nu știa cum se numește. De ce era important acest lucru pentru Jody și Janellen? Doar dacă aveau prejudecăți împotriva femeilor medici, din cauza uneia.

Cumpăni o vreme acest gînd, apoi simți cum îi tremură stomacul. Isuse, nu era posibil.

– Cum o cheamă?

Jody îl privea fioros. Se întoarse spre Janellen așteptînd răspunsul. Sora lui mototolea nervos un prosop de vase, emanînd disperare din fiecare por.

– Numele profesional este Lara Mallory, șopti ea. Numele de căsătorie este...

– Lara Porter, termină Key, fără vlagă.

Janellen dădu din cap.

– Dumnezeu! Își ridică pumnii la tîmple și refăcu în minte chipul femeii din noaptea trecută. Nu semăna cu vampa descrisă de ziare. Nici una din trăsături nu corespundea imaginii mentale pe care și-o făcuse el despre Lara Porter, femeia care i-a distrus fratele, femeia despre care un analist politic a spus că a schimbat cursul istoriei americane. Într-un târziu, Key își lăsă mîinile pe lîngă corp într-un gest neajutorat.

– Nu aveam de unde să știu. Ea nu mi-a spus cum

o cheamă, iar eu nu am întrebat-o. Nu am recunoscut-o din fotografiile pe care le-am văzut. Toate acele lucruri s-au întâmplat... când?... acum cinci, șase ani?

Nu se suporta pentru că trebuia să se scuze, știind că răul a fost deja produs, iar Jody nu-l va ierta, indiferent ce ar spune el. Schimbă tonul și întreabă:

– Ce dracu' face în Eden Pass Lara Porter?

– Contează? întreabă Jody brutal. Este aici. Și tu nu vei avea de a face cu ea, ai înțeles? Când îmi voi încheia eu socotelile cu ea, o să-și ia coada între picioare și o să plece. Pînă atunci nici un Tackett și nimeni altcineva nu va avea de a face cu ea, dacă dorește să mențină legătura cu noi. Inclusiv tu. Mai ales tu.

În timp ce vorbea arăta acuzator cu țigara spre el.

– Poți să ai toate tîrfele din lume, Key, dar stai departe de ea.

Key se apără imediat, ridicînd vocea pentru a-și înfrunta mama.

– Și ce țiți la mine? Nu a fost găsită în patul meu, ci în patul lui Clark.

Jody se ridică încet și se aplecă amenințător spre fiul ei.

– Cum îndăznești să vorbești așa despre el? Nu ai nici un dram de decență, nici un dram de respect pentru fratele tău?

– Clark, strigă Key înfruntînd-o pe Jody. Numele lui este Clark. Ce respect îi porți tu dacă nici măcar nu-i rostești numele?

– Key, este dureros să vorbim despre el.

– De ce?

– Pentru că... pentru că a murit prea repede. Și

prea tragic.

– Da. Dar asta nu anulează viața pe care a dus-o. Key se întoarce spre Jody. Înainte să moară tata, a avut grijă ca eu și Clark să fim prieteni. A vrut să fim apropiați în ciuda ta și am fost. Dumnezeu știe, eu și Clark ne deosebeam ca noaptea și ziua, dar era fratele meu. L-am iubit. L-am plîns cînd a murit. Dar refuz să pretind că n-a existat numai pentru a-ți cruța ție sentimentele.

– Tu nu meriți să rostești numele fratelui tău.

Îl durea. Chiar și acum îl dureau cuvintele ei. Nu-i lăsa nici o șansă, decît să lovească la rîndul său.

– Dacă ar fi fost atît de perfect, Jody, nu am fi discutat acum despre el. În viața noastră nu ar fi existat o Lara Porter. Nici presă. Nici scandal. Nici rușine. Clark ar fi rămas Băiatul de Aur de pe Dealul Capitoliului.

– Taci!

– Cu plăcere. Își luă cîrjele și porni spre ușă.

– Key, unde pleci? îl întrebă Janellen alarmată.

– Am întîlnire cu un doctor.

O sfidă pe Jody, apoi se întoarce și trînti ușa în urma lui.

Lara a avut o noapte agitată. Chiar și în alte condiții, dormea ușor. În mod frecvent somnul îi era tulburat de vise urîte și de lungi ore de veghe. Auzea strigăte din trecut. Tristețea stătea la baza insomniei ei.

Întîlnirea de noaptea trecută cu Key Tackett i-a alungat din nou somnul. O durea capul îngrozitor. În jurul ochilor avea cearcăne negre, pe care crema cosmetică le-a ascuns, dar nu le-a eliminat. După două cești de cafea tare nu o mai durea capul, dar nu putea să nu fie tulburată de vizitatorul nocturn.

Nu a crezut că exista un bărbat mai atrăgător decît Clark Tackett, dar Key era. Frații erau diferiți. Clark a fost extrem de pedant. Niciodată nu-i cădea un fir de păr pe frunte. Se îmbrăca impecabil; pantofii îi străluceau. Era etalonul băiatului american pe care îl doreau mamele pentru fiicele lor.

Key era genul de om de care mamele își ascundeau fiicele. Era pilot. Din cîte știa de la Clark, Key pilota un avion din instinct, mai încrezător în reflexele lui, decît în instrumente. Se baza pe tehnologie numai pentru că nu avea de ales. Clark se lăudase că nu exista avion pe care fratele lui să nu-l piloteze, dar Key preferase zborurile comerciale.

– Nu suportă regulamentele, i-a spus Clark zîmbind. Key nu răspunde decît față de propria lui persoană.

Lara nu și-l putea imagina pe Key Tackett îmbrăcat la șapte ace, în uniformă de comandant de zbor, povestindu-le melodios pasagerilor despre condițiile atmosferice.

Ochii lui erau la fel de albaștri ca și ai lui Clark. Dar Clark era blond. Ochii lui Key erau înconjurați de o pădure de gene negre. Evident, el era oaia neagră a familiei, chiar și în termeni fizici. Avea părul des, negru, și la fel de indisciplinat ca și persoana lui. Clark se bărbiera de două ori pe zi. Key uita zile în

șir. Și, totuși, era atrăgător.

Frații erau adevărate specimene ale naturii umane. Clark, ca un animal domestic. Key încă neîmblânzit.

– Bună dimineata.

Lara tresări și privi vinovată.

– Ah, bună, Nancy. Nu te-am auzit intrînd.

– Cred și eu. Erai la un milion de mile depărtare. Asistenta își puse geanta pe un dulăpior. Ce s-a întîmplat cu telefonul din cabinet?

Intrase prin ușa din spate înainte de a veni aici, în micul alcov unde păstrau cafeaua, băuturile și sandvișurile. Bucătăria era în partea cealaltă a casei, pentru uzul personal al Larei.

– Era defect și am hotărît să-l înlocuiesc.

Pentru că nu-și sortase încă propriile sentimente în legătură cu vizita lui Key Tackett, nu era pregătită să o discute cu Nancy. Ridică ibricul de cafea.

– Bei cafea?

– Absolut. Asistenta adăugă două lingurițe de zahăr. Mai sînt praline?

– În dulap. Parcă țineai regim.

Nancy Baker descoperi pralinele și demolă imediat două.

– Am renunțat la regim. Sînt prea ocupată ca să mai număr calorile. Și chiar dacă aș mai ține regim pînă la paștele cailor, tot nu aș slăbi. Clem mă place așa cum sînt. Spune că e mai bine cînd face dragoste.

– Cum a fost ziua liberă? întrebă Lara zîmbind.

– Păi, în general, a fost bine. Cățelul este în călduri, micul Clem a găsit o pereche de șlapi, i-a pus invers în picioare și a tropăit toată ziua. Cînd am

încercat să i-i luăm a început să urle. Cu tropăieli mai pot trăi, dar cu urlete nu.

Poveștile lui Nancy despre menajul ei haotic erau întotdeauna foarte amuzante. Cu o bonomie naturală ea se plîngea despre dezastrul zilnic pe care îl făceau cei trei copii, foarte vioi de altfel, care se aflau întotdeauna într-un „stadiu” de creștere, dar Lara știa că asistenta ei își iubea soțul și copiii și pentru nimic în lume nu ar fi schimbat locul cu altcineva.

Nancy a venit la cabinetul medical în urma unui anunț dat de Lara în ziarul local. Lara a angajat-o imediat pentru a fost singura care s-a prezentat. Nancy era calificată, dar a avut o perioadă de întrerupere din cauza copiilor. A iubit-o imediat, a fost chiar puțin geloasă pe ea. Și în viața ei a fost haos, dar nu acest haos fericit pe care îl trăia Nancy în fiecare zi. Ea, în urma dezastrului, a rămas însemnată cu răni profunde. Calamitățile prin care a trecut ea, au fost irevocabile.

– Dacă nu ar fi Clem, spunea Nancy înghițind o altă pralină, aș omorî cățelul, probabil și copiii și apoi mi-aș smulge părul din cap. Dar ieri, cînd a ajuns el acasă, a insistat să lăsăm copiii la mama lui și să luăm cina în oraș. Ne-am dus la *Belbusters*. A fost extraordinar. După ce micuțul Clem a adormit, am ascuns șlapii în dulap să nu-și amintească astăzi de ei. În dimineața asta, Clem cel mare a dus cățelul la veterinar, poate îi trec căldurile. Apropo, dacă am un cățel de vânzare nu vrei să-l cumperi?

– Nu, mulțumesc, spuse Lara rîzînd.

– Nu te condamn. Nancy începu să-și spele mîini. Mai bine merg să verific caietul de consultații

să văd cine vine astăzi.

Amîndouă ştiau foarte bine că ziua de muncă nu era completă. Erau mult prea multe ore neocupate de pacienţi. Lara era la Eden Pass de şase luni şi se străduia să aducă cît mai mulţi pacienţi. Însă, dacă nu ar fi fost contul din bancă, ar fi trebuit să închidă clinica de multă vreme.

Mult mai importante decît considerentele financiare, erau cele profesionale. Lara era un doctor bun. Dorea să practice medicina... deşi, dacă ar fi fost după ea, nu ar fi ales niciodată Eden Pass.

Altceineva a ales pentru ea.

Practicarea medicinei aici a fost un dar pe care l-a primit cînd se aştepta mai puţin. Iar ea avea nevoie de o scuză viabilă pentru a se apropia de Key Tackett. Cînd i s-a ivit ocazia să-şi încrucişeze drumurile cu el, nu a ezitat. Însă practicarea medicinei în acest oraş mic pentru ea a fost o tranziţie foarte dificilă.

Era convinsă că şi oamenii locului, care erau obişnuiţi cu doctorul Patton, aveau nevoie de timp pentru a se obişnui cu ea. Promise pe merit diplomele care ornau pereţii. Cărţile de medicină de pe rafturi erau ale ei. Dar clinica purta încă amprenta personalităţii fostului medic. Imediat ce va avea resurse economice va redecora totul cu mobilă modernă şi puţin mai luminoasă.

Aceste schimbări vor fi totuşi doar retuşuri cosmetice. Schimbarea mentalităţii oamenilor cere timp şi foarte mult efort. Pînă la pensionare doctorul Stewart Patton a practicat medicina la Eden Pass timp de mai bine de patruzeci de ani şi nu şi-a făcut nici un duşman. Din momentul în care ea a preluat

cabinetul a fost întrebată frecvent „Unde este doctorul?” cu aceeași suspiciune în glas folosită și de Key Tackett noaptea trecută.

Doctorița Lara Mallory avea nevoie de foarte mult timp pentru a câștiga încrederea oamenilor din Eden Pass. Știa că nu va primi niciodată aceeași afecțiune de care s-a bucurat doctorul Patton, pentru că, la urma urmei, ea era femeia însemnată care a avut o aventură cu Clark Tackett. Toată lumea din oraș o cunoștea doar sub acest aspect. Din această cauză sosirea ei îi luase pe nepregătite. La început Lara a crezut că după ce ei vor trece de șocul inițial și după ce vor înțelege că era un medic bun, vor uita scandalul.

Din nefericire, a subestimat influența uluitoare pe care o avea Jody Tackett asupra comunității. Deși nu s-au întâlnit niciodată, mama lui Clark îi știrbea din umbră toate încercările de reușită.

Într-o după-amiază, când s-a simțit în stare, a discutat cu Nancy.

– Cred că nu mai este un mister pentru mine, de ce oamenii din Eden Pass preferă să meargă la douăzeci de mile pentru o consultație medicală.

– Bineînțeles că nu este, spuse Nancy. Jody Tackett a transmis că toți cei care se vor apropia de clinică, indiferent cât sînt de bolnavi, vor fi trecuți pe lista ei neagră.

– Din cauza lui Clark?

– Hmm. Toată lumea din oraș cunoaște amănuntele apetisante ale aventurii voastre. Aproape că uitaseră când Clark a murit. Apoi, la câteva luni, ai apărut tu. Jody s-a înfuriat și și-a pus în minte să te

alunge.

– Bine, și atunci, tu de ce lucrezi pentru mine?

Nancy inspiră adânc.

– Tatăl meu a lucrat la sondele *Companiei Tackett* timp de douăzeci și cinci de ani. Asta cu ani în urmă când Clark cel bătrîn era încă un mare crai. Știi că Clark – Clark al tău – era a treia generație de Clark Tackett, nu? Bunicul lui a fost Clark cel bătrîn, iar tatăl lui, Clark Junior.

– Da, mi-a spus.

– Bine. La una din sonde a fost un accident și tatăl meu a murit.

– Și familia Tackett a acceptat vinovăția?

– Au făcut totul să se acopere cu hîrtii legale. Mama a primit banii de la polița de asigurare. Dar nici unul din ei nu a venit la înmormîntare. Nici unul nu a vizitat-o pe mama. Au trimis prin curier un coș mare de crizanteme, dar nici unul nu a considerat că este de datoria lor să o vadă pe mama. La vremea aceea eu eram un copil, dar am gîndit și tot așa gîndesc și acum că a fost o aroganță putredă. Este adevărat, moartea tatei a însemnat o picătură în puturosul de ocean de petrol pe care îl au ei, dar el a fost conștiincios și bun meseriaș. Din acel moment i-am disprețuit pe acești Tackett, dar mai ales pe Jody.

– De ce mai ales pe Jody?

– Pentru că ea s-a măritat cu Clark Junior numai ca să pună mîna pe *Tackett Oil*. Vezi tu, Clark bătrînul era un mare Don Juan și mare norocos. A găsit petrol la prima forare și practic a făcut bani peste noapte. A apărut apoi Clark Junior. Principala lui ambiție în viață era să se distreze și să cheltuiască cît mai mulți bani,

mai ales pe jocuri de noroc, whisky și femei. Nancy oftă melancolică. Era cel mai frumos bărbat pe care l-am văzut în viața mea. Toate femeile l-au jelit la înmormântare. Numai Jody nu. După ce a murit el, ea a avut ce și-a dorit.

– *Tackett Oil?*

– Controlul total. Bătrînul murise deja. Cînd Clark Junior și-a rupt gîtul în ghețarul de pe Himalaya, Jody și-a suflecat mînele și a trecut la treabă. Este dură ca pielea de cizmă. Provenea dintr-o familie foarte săracă. Casa lor a fost distrusă de o tornadă. Au murit toți în afară de ea. Pe ea a crescut-o o văduvă. Era isteată și a obținut o bursă la *Texas Tech*. Imediat după colegiu s-a angajat la Clark bătrînul. Acesta a văzut-o pricepută și a îndrăgit-o imediat. Jody reprezenta tot ce nu era Clark Junior – era responsabilă, ambițioasă și înzestrată. Cred că bătrînul Clark a pus la cale căsătoria.

– Cum adică?

– Povestea este că Junior a lăsat însărcinată o fetiță din Fort Worth. Tatăl ei avea legături mafiote, bani și influență socială. Bătrînul Clark nu dorea scandal și atunci l-a obligat pe Junior să se însoare cu Jody. Nu știu dacă este adevărat, dar este posibil. Lui Junior îi plăceau distracțiile. Putea să aleagă din sute de femei. De ce să accepte să treacă sub papucul lui Jody, dacă nu pentru a scăpa de răzbunarea gangsterilor. Oricum, s-au căsătorit. Clark al treilea nu a apărut pe lume decît după ani de zile. Se bîrfea că Junior trebuia să-și facă curaj, pentru că Jody nu era o frumusețe. De fapt este chiar urîță. Crede că inteligența și frumusețea se anulează

reciproc.

– Și nu o deranjau aventurile lui Junior?

– Chiar dacă o deranjau, nu se manifesta. Îl ignora și se concentra asupra afacerilor. Cred că el nu o interesa nici pe departe cât o interesa prețul petrolului. Dacă *Tackett Oil* ar fi rămas pe mîna lui dădea demult faliment. Nu și cu Jody. Cu ea *Compania* a prosperat cînd alții au falimentat. Este o femeie de afaceri fără scrupule.

– Încep să simt și eu lipsa ei de scrupule, comentă Lara liniștită.

– Trebuie să înțelegi de unde-i pornește ura. Nancy se aplecă lîngă ea și coborî tonul. Singurul pe care l-a iubit mai mult decît *Tackett Oil* a fost băiatul ei, Clark. Soarele răsărea și apunea cu el. Îi pregătise viitorul, gîndindu-se bineînțeles și la Casa Albă. Pe tine te condamnă că i-ai distrus acest vis.

– Ea și toți ceilalți.

După un moment de reflecție, Nancy spuse:

– Fii atentă, doctor Mallory, Jody are bani, putere și securea în mînă. Este periculoasă. Personal eu accept pe oricine în afară de ea.

Dar Nancy era în minoritate. În lunile care au urmat după această discuție, numărul pacienților nu a crescut. Doar cîțiva oameni din Eden Pass au riscat prietenia cu Jody apelînd la serviciile personale ale Larei. Ca o ironie a soartei, unul din pacienți a fost fiul lui Jody.

Probabil că pînă acum Key Tackett a descoperit gafa. Numele ei a ricoșat probabil ca o minge de ping-pong pe pereții casei Tackett.

Nu-i nimic, să o blesteme. Ea a venit la Eden Pass

cu un singur scop și nu intenționa să câștige bunăvoința familiei Tackett. Dorea ceva, dar nu bunăvoință.

Cînd va veni vremea va cere de la ei ceea ce îi datorau, fie că o să le placă sau nu persoana ei.

În termeni generali, se putea spune că era o dimineată aglomerată. Înainte de prînz trebuia să consulte cinci pacienți. Prima era o bătrînă care după ce s-a așezat a început o litanie de plîngeri. După ce a consultat-o, Lara a descoperit că femeia este sănătoasă, dar singură. I-a prescris cîteva pilule – de fapt multivitamine – și i-a povestit cît de bune erau orele de exerciții de la Biserica Metodistă.

Nancy a introdus următorul pacient, un băiețel agitat, de trei ani, cu durere de urechi și febră. Lara îi descria mamei simptomele specifice ale bolii, cînd a auzit gălăgie mare în sala de așteptare. Așeză băiețelul de trei ani în brațele mamei și ieși în hol.

– Nancy, ce se întîmplă?

Dar în ușa întredeschisă nu era asistenta, ci Key Tackett. Se îndrepta furtunos spre ea, deși avea cîrje. Evident era furios.

– Consultația dumneavoastră este fixată pentru după-amiază, domnule Tackett.

Mama cu copilul erau în spatele Larei. Copilul plîngea îngrozitor. Nancy era în spatele lui Key, pregătită să se bată pentru Lara. Ei doi se înfruntau. Lara se simțea prinsă în capcană.

– De ce nu mi-ai spus azi noapte cine ești?

Ignorându-i întrebarea, Lara își impuse să fie calmă.

– După cum vezi, sînt foarte ocupată. Mă așteaptă pacienții. Dacă dorești să discutăm ceva, te rog să fixezi o oră cu asistenta mea.

– Categorie avem ceva de discutat. Broboane de transpirație îi străluceau pe tîmple. Era foarte palid. Erau semne ale durerii.

– Cred că ar trebui să iei loc, domnule Tackett. Ești slăbit și nu ești în stare să...

– Termină cu gunoaie din astea medicale, urlă el. De ce nu mi-ai spus azi noapte că ești tîrfa care a ruinat viața fratelui meu?

Capitolul patru

Cuvintele urâte au sfichiuit ca loviturile de bici. Puțin amețită, Lara inspiră adânc. Pereții camerei păreau să se dizolve. Se rezemă de un perete. Nancy îl dădu deoparte pe Key.

– Domnule Key, nu aveți dreptul să dați buzna într-un cabinet medical și să produceți asemenea scandal.

– Nancy, mi-ar plăcea să stăm de vorbă, dar am venit aici să discut cu doctorul.

Lara își recăpătase prezența de spirit. O împinse ușor pe Nancy spre mama cu copilul care plîngea.

– Te rog să ai grijă de doamna Adams și de

Stevie. Vin și eu imediat.

Fără tragere de inimă și după ce îi aruncă lui Key o privire amenințătoare, Nancy conduse femeia cu copilul în sala de tratamente și închise ușa.

Lara făcu un pas dincolo de Key și se adresă pacienților curioși care se îngrămădeau acum în ușa holului.

– Vă rog să luați loc, spuse ea cât putu de calm. Avem o mică întrerupere de program. După cum vedeți, domnul Tackett suferă și are nevoie imediat de tratament medical, dar voi rezolva repede problema.

– Eu nu aș fi atât de sigur.

Pacienții l-au auzit și au privit din nou spre ea cu nesiguranță.

– Voi veni imediat și la dumneavoastră, îi asigură Lara. Apoi, înfruntându-l pe Key, spuse: Pofțiți în biroul meu. Imediat ce a închis ușa biroului, Lara și-a dat drumul furiei.

– Cum îndrăznești să-mi vorbești așa în fața pacienților? Ar trebui să fii arestat!

– Scena ar fi putut fi evitată dacă mi-ai fi spus azi noapte cine ești.

– Nu m-ai întrebat, iar eu ți-am aflat numele în secunda în care ai plecat.

– Ei bine, acum știi.

– Da. Acum știu și nu mă surprinde să descopăr că ești un Tackett. Aroganța este o trăsătură a familiei.

– Nu despre familia mea este vorba. Despre tine este vorba. Ce dracu' cauți în orașul nostru?

– Orașul vostru? Curioasă alegere de cuvinte

pentru o persoană care petrece foarte puțin timp aici. Clark mi-a spus că vii foarte rar la Eden Pass. Cărui fapt îi datorăm onoarea acestei vizite?

Key se apropie de ea amenințător.

– Ți-am spus să termini cu ironiile. Nu am venit aici pentru jocuri de cuvinte. Nu încerca să mă abați de la scop.

– Care este?

– Ce dracu' cauți aici? repetă el urlînd.

Ușa se deschise brusc și Nancy interveni:

– Doctor Mallory? Vreți să... să fac ceva?

El nu se mișcă și nu dădu semne că ar fi auzit-o sau ar fi luat în seamă întreruperea. În subconștientul ei, Lara se pregătise pentru această încleștare, iar acum nu era surprinsă de mînia lui. Din moment ce tot trebuiau să se înfrunte, hotărî că era mai bine să termine acum.

– Nu, mulțumesc, Nancy. Încearcă să păstrezi calmul pacienților pînă termin eu. Privi spre fața lui Key desfigurată de mînie. Eu voi încerca să mențin furiile domnului Tackett la un nivel rezonabil. Te rog să iei loc, domnule Tackett, ești pămîntiu la față.

– Sînt foarte bine.

– Nu chiar. Abia te ții pe picioare.

– Am spus că sînt bine, repetă el încordat.

– Perfect, cum dorești. Dar nu cred că dorim să se repete în oraș fiecare cuvînt pe care ni-l spunem. Ești drăguț să vorbești mai încet?

Aplecîndu-se, sprijinit în cîrje, Key se apropie amenințător de ea.

– Nu vrei să se repete ceea ce discutăm pentru că

ți-e teamă că oamenii care nu cunosc amănuntele vor descoperi că soțul tău te-a găsit în pat cu fratele meu.

Auzise această acuzație de multe ori și se pare că nu exista antidot pentru efectul ei vicios. Timpul nu vindecase nimic.

Îi întoarse spatele și se apropie de fereastra care dădea spre o parcare. Unul din pacienți tocmai urca în mașină. Mașina porni și lăsă în urma ei un nor de praf. Reușise să câștige timp pentru un răspuns.

– Încerc din greu să uit incidentul cu fratele tău și să-mi continui viața.

Se întoarse să îl înfrunte și se simți mult mai comod cu distanța dintre ei. Era o prezență amenințătoare acest bărbat. Încă nu se bărbierise și arăta mult mai lipsit de scrupule decât noaptea trecută. Emană sexualitate. O simțea și ea. Profund. Aceste sentimente nu făceau decât să întărească părerea lui proastă despre ea. Coborî pleoapele și îi spuse:

– Nu am și eu dreptul la o șansă, domnule Tackett? Totul s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

– Știu. Cinci ani. Toată națiunea asta știe exact când s-a întâmplat, pentru că dimineața în care ai fost găsită în patul lui a marcat începutul sfârșitului lui. Viața lui nu a mai fost aceeași.

– Nici a mea!

– Cred, și eu, mîrîi el sarcastic. Nu după ce ai devenit cea mai celebră femeie fatală din istoria Americii.

– Nu am vrut asta.

– Trebuia să te fi gîndit înainte de a te furișa în

dormitorul lui Clark. Isuse! exclamă el, clătinînd din cap. Ce minte ai avut să comiți un adulter în timp ce soțul tău se găsea în camera de alături!

Învățase demult să își ascundă emoțiile pentru a supraviețui. În culmea scandalului învățase să își înghețe trăsăturile pentru a nu-și dezvălui sentimentele. Acum recurgea la aceeași tehnică. Pentru a nu se trăda, nu rosti nici un cuvînt.

– Nu am înțeles niciodată niște amănunte, continuă el. Te rog să mă luminezi.

– Nu doresc să le discut cu tine. Și pe urmă, mă așteaptă pacienții.

– Eu sînt un pacient ori ai uitat? Își propti cîrjele de marginea biroului și sărind într-un picior se îndreaptă spre ea. Tratează-mă și pe mine.

Insinuarea nu era întîmplătoare. O sublinia cu un zîmbet răutăcios. Lara nu-i răspunse.

– Hai, doctore, umple golurile. În noaptea aceea Clark dădea o petrecere. Corect?

Lara rămase tăcută.

– Eu am toată ziua de dispoziție. Nimic altceva de făcut decît să nu mă sprijin pe glezna asta umflată. O pot face în altă parte sau aici. Îmi este indiferent.

Să-l sune pe șerif pentru a-l îndepărta fizic ar fi fost o posibilitate, dar el i-a spus deja că șeriful Baxter era un vechi prieten de familie. Asta însemna să creeze rumoare. Ce rost avea? Făcuse acest sacrificiu ani de zile. De atunci era expertă cînd trebuia să-și înghită mîndria.

– Clark invitase cîteva personalități de la Washington să-și petreacă o seară la țară, începu ea.

Randall și eu eram printre invitați.

– Nu a fost prima dată când ai vizitat vila lui Clark din Virginia, nu?

– Nu.

– Cunoșteai bine casa.

– Da.

– De fapt, pentru că fratele meu era burlac, ai făcut de multe ori oficiul de gazdă.

– L-am ajutat să organizeze câteva dineuri.

– Și chestia asta v-a apropiat.

– Normal, trebuia să fixăm meniul...

– Oho, natural.

– Clark era o personalitate publică. Chiar și întâlnirile mai puțin pretențioase aveau nevoie de pregătire.

– Am spus eu ceva?

Aroganța lui și acuzațiile erau enervante. Lara realizează brusc că își încleștase pumnii și unghiile îi sfîșiau palmele. Făcu un efort să se relaxeze.

– Toate acele dineuri, continuă Key, toate acele pregătiri, ți-au consumat probabil foarte mult timp.

– Mi-a făcut plăcere. Erau bine venite după orele de spital.

– Aha. Așadar, în timp ce voi doi – tu și Clark – vă storceați mintea cu pregătirile, ați devenit... uh... foarte apropiați.

– Da, răspunse ea moale. Fratele tău era un bărbat încântător. Avea o personalitate magnetică. Nu cred că mai exista cineva cu atîta energie și poftă de viață. Chiar și cînd stătea nemișcat părea în mișcare. Se entuziasma repede, avea scopuri ambițioase, nu

pentru el, ci pentru națiune. Pentru mine nu a fost o surpriză când electorii din Texas l-au desemnat pentru Congres.

– Imediat după absolvire, spuse el, ca și cum ea nu ar fi știut. A stat foarte puțin în Camera Reprezentanților.

– Fratele tău era un om cu perspectivă. Îl puteam asculta ore în șir, brodînd pe un subiect anume. Entuziasmul și convingerile lui erau contagioase.

– Sună a dragoste.

– Am recunoscut că eram foarte apropiați.

– Dar erai măritată.

– De fapt, Clark și Randall erau prieteni înainte să îl cunosc eu. Randall ne-a făcut cunoștință.

– Aha. O arătă cu degetul, acuzator. Bietul nătărău. Ce clișeu. Întotdeauna ultimul care află ce face nevastă-sa. Și cu cel mai bun prieten! Bine, dar bătrînul Randall nu a fost suspicios când ai insistat să rămii peste noapte în Virginia, în loc să te întorci la Washington, ca toți ceilalți?

– A fost ideea lui Clark. Ei doi doreau să joace golf a doua zi. Nu avea rost să plecăm și să ne întoarcem dimineața. Randall a văzut logica.

– Cred că ți-a picat de minune, doctore. Adică, vreau să spun, să-ți îmbrobodești soțul în halul ăsta. Te-ai culcat și cu el în noaptea aceea ca să nu dai de bănuț?

Palma îl lovi cu iuțeală. O uimi și pe ea în egală măsură cu el. Toată viața ei nu lovise niciodată pe nimeni. Nu credea că este în stare.

Controlul asupra propriei persoane a fost o parte

critică în întreaga ei educație. Să te abandonezi emoțiilor era un lucru de neiertat în casa părinților ei. Rîsul în hohote sau orice formă de manifestare emoțională însemna pentru ei un comportament de neacceptat. Această abilitate de a se detașa i-a prins bine la Washington.

Nu știa cum a reușit Key să distrugă acest autocontrol al ei. Dacă nu ar fi usturat-o palma, nici acum nu ar fi crezut că a făcut-o. Mai repede decît s-ar fi așteptat, el i-a prins mîna și a tras-o spre el cu brutalitate.

– Niciodată în viața ta să nu mai faci asta. Cuvintele erau rostite sacadat, printre dinți, buzele abia se mișcau. Ochii lui erau ca două raze de laser.

– Nu-ți permit să-mi vorbești așa.

– Ah, da? De ce nu?

– Nu ai nici un drept să mă judeci.

– Pe dracu'. În unele locuri din lume, femeile necredincioase încă mai sînt bătute cu pietre.

– Și ai fi fost mulțumit dacă aș fi fost bătută cu pietre? Crede-mă, brutalitatea presei a fost la fel de dureroasă. Mîna îi amorțea. Încercă să miște degetele. Mă doare!

El o eliberă încet și făcu un pas înapoi.

– Reflexele.

Semăna foarte mult cu o scuză. Ciudat, dar în situația dată ea a avut impresia că el regreta sincer durerea pe care i-a produs-o. Îl văzu tresărind și ducînd mîna la locul bandajat.

– Te doare?

– Nu-i nimic.

– Vrei un calmant?

– Nu.

Ca medic, primul instinct era să întindă mîna și să îl ajute. Dar nu o făcu. Pentru că el ar fi ironizat-o. Dar în special pentru că ea nu dorea să îl atingă. Abia acum, după ce i-a dat drumul, ea a realizat cît de aproape a fost de el.

Își masă încheietura mîinii încercînd să glumească.

– De obicei nu dau palme pacienților.

Timida încercare de împăcare eșuă. El nici măcar nu zîmbi. O studia atent.

– Azi noapte nu te-am recunoscut după fotografiile pe care le-am văzut. Pari schimbată.

– Am îmbătrînit cu cinci ani.

– Nu, mai este ceva. Părul este altfel.

– Nu-l mai oxigenez. Lui Randall îi plăcea să îl deschid la culoare.

– Înapoi la soț. Bietul Randall. Cred că a simțit cum îi fuge pămîntul de sub picioare, hm? Mă întreb de ce a mai stat cu tine? Vocea lui își recăpătase sarcasmul. Vreau să spun, iată, soția lui Randall Porter, pe primele pagini ale jurnalelor, denunțată ca amanta senatorului Clark Tackett – ce poveste! Fotografiile arătau cum Randall te scotea cu forța din vilă în cămașă de noapte.

– Nu-i nevoie să-mi împrăpătezi memoria. Îmi amintesc foarte bine.

– Și ce face Randall? continuă el de parcă ea nici nu vorbise. Este la Departamentul de Stat? Diplomat. Ar fi trebuit să aibă răspuns la toate întrebările. Dar neagă el acuzațiile? Nu. Sare el să-ți apere onoarea?

Nu. Renunță la tine pentru că l-ai înșelat? Nu. Anunță el că ți-ai recunoscut greșeala și ca o bună creștină te căiești? Nu. Randall încurcă totul. Nu spune nimic și aterizează în țara bananelor, luându-te și pe tine după el. „Fără comentarii”, atît a obținut presa de la el. Key ridică din umeri ironic. Bine, dar nici nu prea poți spune multe lucruri cînd nevastă-ta este prinsă în patul celui mai bun prieten, chiar sub nasul tău, și toată afacerea devine un incident politic de importanță națională.

– Cred că nu. Lara era hotărîtă să se controleze, indiferent cît era el de provocator.

– Deși Randall a murit ca un martir servindu-și țara, dacă te interesează, eu cred că a fost un laș.

– Dar nu mă interesează, domnule Tackett. Ba, mai mult, refuz să discut cu tine viața mea personală și a soțului meu. Însă pentru că veni vorba de lașitate, Ce spui despre lașitatea fratelui tău? Nici el nu a ieșit în față pentru a nega sau pentru a-mi apăra onoarea.

Ca și soțul ei, Clark a refuzat să facă declarații de presă ori să dea explicații. A condamnat-o să înfrunte singură oprobriul public. Tăcerea lor a fost mai rea ca o condamnare, a fost umilitoare, iar ea a trebuit să suporte și public și intim.

– Paharul se umpluse și era răsturnat. Ce mai putea face el?

– O, dar a făcut, o mulțime de lucruri. Chiar crezi că Randall a plecat de bunăvoie în Montesangre?

– Nu m-am gîndit niciodată la asta.

– Gîndește-te acum. Țara aceea este un iad. O

republică mică, coruptă, urâtă și murdară. Politic vorbind era atunci butoiul de pulbere gata să explodeze. Domnule Tackett, nu Randall a ales să plece acolo. Fratele tău a avut grijă să fim trimiși acolo, spuse ea cu dispreț. Singura lui preocupare în tot scandalul nu a fost să îl înfrunte, ci să-l măture sub covor.

– Și ce să facă? Mulțumită ție nimeni nu dorea să îl mai vadă. Prietenii s-au dovedit a fi ciudate animale de bîlci.

– Dar mulți oameni de stat îi erau datori lui Clark. I-a sunat și... *presto!*... Randall a fost trimis în cea mai periculoasă zonă din lume. Cunoști povestea biblică cu David și Bathsheba? Nelăsîndu-i timp de răspuns, Lara continuă: regele David l-a trimis pe soțul Bathshebei pe linia frontului, convins fiind că va fi ucis. Și a fost.

– Dar aici asemănările dintre povești se օpresc. Regele David a păstrat-o pe Bathsheba cu el. Ceea ce nu sugerează lucruri bune despre tine. Clark nu te-a apreciat suficient pentru a te ține lîngă el. Probabil că și ca amantă nu era mare lucru de capul tău.

Pete roșii de indignare îi acoperiră obraji.

– După scandal, eu și Clark nu mai aveam viitor.

– El nu mai avea viitor, punct. Tu l-ai costat cariera politică. Nici măcar nu și-a mai stînjinit partidul politic cu altă candidatură. Știa că americanii nu suportă oamenii de stat prinși în situații compromițătoare cu tîrfulițe.

– Eu nu sînt o tîrfuliță.

– Notez excepția. Probabil că ești genul în sine, spuse el sarcastic. Problema este că, pînă ai apărut tu, fratele meu era băiatul de aur al Washington-ului. După dimineața aceea din Virginia el a devenit paria din Dealul Capitoliului.

– Să nu mi-l plîngi mie pe „bietul Clark“! Fratele tău știa exact consecințele acțiunilor sale.

– Și a fost dispus să-și asume riscurile, asta vrei să spui?

– Exact.

– Spune-mi și mie, ce naiba știi să faci în pat de ai reușit să anulezi inteligența unui bărbat?

– Nici măcar nu am să te onorez cu un răspuns, se răsti ea furioasă. Ai impresia că fratele tău a fost singurul care a suportat consecințele? Și eu am suportat consecințe. Cariera mea era la fel de importantă pentru mine cum era pentru Clark cariera lui.

– Dar tu ai plecat din țară.

– Ce importanță avea? Chiar dacă nu plecam cu Randall în Montesangre nu aș fi avut niciodată ocazia de a practica medicina la Washington. Probabil că și acum m-aș fi zbatut să-mi practic meseria, dacă sentimentul de vinovăție pe care l-a avut Clark nu l-ar fi obligat să îmi cumpere acest cabinet.

– Cum ai spus? Key tresări violent.

La rîndul ei, Lara tresări. Îl privea uimită. Își dădea seama că el nu juca teatru.

– Nu ai știut?

Sprîncenele lui se uniră formînd cute adînci deasupra nasului.

– Nu-mi vine să cred, murmură el.

– Clark a cumpărat cabinetul de la doctorul Patton, după ce acesta a ieșit la pensie și mi l-a dat mie.

Cîteva momente foarte încărcate el o privi intens și pătrunzător. Ea reuși să îl înfrunte fără ezitare.

– Minți.

– Nu trebuie să mă crezi. Este o problemă devenită publică.

– Dar eu am fost prezent cînd s-a citit testamentul lui Clark. Nu se spunea nimic despre tine. Mi-aș fi amintit.

– A fost aranjamentul lui. Întreab-o pe sora ta. Întreab-o pe mama ta. M-a amenințat în mod repetat că va contesta legalitatea dreptului meu de proprietate, dar Clark a fost foarte precaut. Nici eu nu am aflat decît după moartea lui. M-a anunțat avocatul lui. Am fost uluită și am crezut că este o greșeală, pentru că eu și Clark nu ne-am mai întîlnit după scandal.

– Și vrei să cred porcăria asta?

– Nu dau doi bani pe ce crezi tu.

– Vasăzică, din senin, fratele meu cumpără o proprietate în valoare de... cît? Cîteva sute de dolari? Și ți-o dă ție. Pufni indignat. Prostii! Probabil e aranjamentul tău.

– Ți-am spus, nu am vorbit cu el ani de zile. Nu am vrut. De ce să vreau să vorbesc cu un bărbat care m-a lăsat să înfrunt un scandal public, care m-a exilat într-un loc uitat de Dumnezeu, care în mod indirect a fost responsabil pentru moartea... cuvintele i se opriră

în gît.

– Soŕului tău? zîmbi Key ironic.

– Nu, domnule Tackett, moartea fiicei mele. Se întoarse și luă de pe birou o fotografie înrămată. I-o întinse exact sub nas. Tackett făcu cunoștință cu Ashley. Fetița mea. Frumoasa mea fetiță. Și ea a fost ucisă în Montesangre. Sau, așa cum atît de elocvent te-ai exprimat, a murit ca o martiră servindu-și țara. Ochii Larei erau inundați de lacrimi. Cu un gest impetuos, strînse fotografia la piept.

Key murmură ceva neinteligibil. După mult timp spuse:

– Îmi pare rău pentru copilul tău. Eram în Franța atunci și am citit în ziare. Știu că am citit că fratele meu a participat la înmormîntarea lui Porter și a fiicei tale.

– Da, Clark a participat, dar eu nu. Eram în spital la Miami, vindecîndu-mi rănilile. Fratele tău nu a făcut nici un efort să mă contacteze. Pentru rolul jucat de el în exilarea noastră la Montesangre, cred că l-aș fi omorît dacă îl vedeam atunci.

– Dar nu l-ai urît suficient pentru a-i refuza cadoul.

– Nu. Din cauza notorietății mele mî se refuzau serviciile. Toți anii aceștia nu am reușit să-mi găsesc o muncă. Lumea a aflat că doctorița Lara Mallory era Lara Porter. Nu conta dacă eram capabilă, peste tot eram invitată să plec. Clark probabil că a știut asta și evident s-a simțit obligat față de tot ce am pierdut. A încercat să îmi asigure viitorul profesional. Altfel, de ce mi-ar fi cumpărat acest cabinet? Lara înclină capul într-un gest

speculativ. Este curios că s-a înecat doar la câteva zile după ce a adăugat acest codicil la testament.

Reacția lui Key a fost violentă.

– Ce dracu' vrei să spui?

– Bîrfele despre moartea lui Clark trebuie să fi ajuns și pînă la tine. Au fost speculații că nu a murit accidental, ci s-a sinucis.

– Ești un gunoi, spuse Key cu buzele distorsionate de sentimente amestecate. Gunoaie sînt cei care cred aceste bîrfe. Clark a plecat la pescuit. Îl cunosc bine, știu că și-ar fi pus vesta de salvare.

– Clark era un înotător bun. S-ar fi putut salva.

– În mod normal, da, spuse el tăios. Probabil că s-a întîmplat ceva.

– Și anume? În ziua aceea nu a fost furtună; nu au existat probe că motorul bărcii era stricat. Ce crezi că s-a întîmplat?

Pentru câteva momente Key rămase nemișcat.

– Nu știu decît că fratele meu nu și-ar fi luat singur viața. Și dacă a avut un motiv pentru a-ți cumpăra cabinetul, l-a luat cu el în mormînt.

– Motivul nu mai contează, nu? Eu sînt aici.

– Ceea ce ne aduce înapoi la întrebarea: de ce ai vrut să vii aici? Clark era fiul favorit al orașului. Tu ești considerată tîrfa care i-a distrus cariera politică. Mama va avea grijă ca nimeni să nu uite asta.

După atmosfera discuției, Lara consideră că nu este momentul potrivit să divulge motivul real al venirii ei în Eden Pass. Mai putea aștepta.

– Sînt convinsă că așa va face.

– Crede-mă, Jody te poate strivi.

– Vreau să practic medicina, domnule Tackett. Nu vreau decît să fiu lăsată în pace. Sînt un medic bun.

– Nu va fi ușor. Sînt convins că viața ta aici, la Eden Pass, va face ca iadul să pară o jucărie.

– Să o iau drept o amenințare?

– Doar fapte, doctore. Nimeni în Eden Pass nu va îndrăzni să o supere pe Jody, devenindu-ți pacient. Poți fi sigură de asta. Prea multe familii depind de *Tackett Oil*. Mai bine merg patruzeci de mile pentru o aspirină decît să bată la ușa ta. Zîmbi cu răutate. O să fie amuzant să stau să privesc spectacolul și să te văd plecînd de unde ai venit. Se va lăsa cu focuri de artificii. Cred că trebuie să-ți fim recunoscători că ai alungat plictiseala din oraș.

Îi întoarse spatele, dar îi aruncă o ultimă insultă:

– Clark a fost un tîmpit să riște totul pentru o femeie. Singura explicație ar fi să ești fierbinte în pat. Dar merită oare să pierzi totul pentru o simplă tăvăleală? Mă îndoiesc. Nici măcar nu ești frumoasă.

Plecă, lăsînd ușa deschisă în urma lui, semn clar al disprețului său. Lara așteptă pînă auzi închizîndu-se ușa din față, apoi se prăbuși pe scaunul de lîngă birou. Îi tremurau genunchii. Își frecă tîmplele cu palmele. Mîinile îi erau reci și amorțite, dar fața și trupul îi ardeau. Zîbind trist, întinse o mînă și mîngîie obrazul angelic al fiicei sale, dar simți doar sticla rece și implacabilă. Din zîmbetul acela, din ochii acela, de acolo își trăgea Lara puterea. Pînă cînd nu va obține ceea ce dorea, trebuia să reziste oricăror greutăți impuse de familia Tackett. Nancy intră agitată în

cabinet.

– Doctor Mallory, te simți bine?

– Nu aș recomanda o doză zilnică din acest personaj, răspunse Lara cu un zîmbet forțat. Da, mă simt bine.

Asistenta dispăru și se întoarse cu un pahar cu apă.

– Bea asta. Poate că ar trebui să-ți dau o tărie. Key este expert când e vorba să întoarcă oamenii pe dos.

– Mulțumesc. Să știi și tu, Nancy, a fost aici azi noapte. Și-a luxat glezna și a venit așteptându-se să-l găsească pe doctorul Patton.

Pentru a proteja secretul lui Key, nu i-a spus asistentei despre rana pe care nici acum nu o raportase autorităților. Fără a fi invitată, Nancy trase un scaun și se așeză în fața Larei.

– Key Tackett a fost întotdeauna mai rău decît păcatul. Îmi amintesc cum ne teroriza la școală. Odată, a adus un șarpe. Dumnezeu știe cum de nu l-a mușcat. Poate că șarpele a fost mai înțelept și a simțit că este mai bine să nu se încurce cu el. Arată al naibii de bine și știe asta. Ochii ăia i-au deschis multe uși. Are multă practică. Femeile stau la rînd. Dar eu l-am considerat întotdeauna un măgar.

Lara forță un zîmbet.

– Lasă-mă cîteva minute. Trebuie să-mi revin, apoi mă întorc la pacienți.

– Doctor Mallory, spuse Nancy cu blîndețe, unul cîte unul pacienții și-au amintit deodată că au lucruri „importante” de rezolvat. Renunțînd la formalism,

femeia adăugă cu simpatie: Draga mea, nu mai este nici un suflet de om în sala de așteptare.

Capitolul cinci

Janellen stătea la biroul ei, din clădirea *Companiei Tackett Oil and Gas*. Clădirea companiei era o construcție masivă din cărămidă, proiectată de oameni; construită de oameni și mobilată de oameni care au trăit în vremurile de glorie ale bătrînului Clark. Janellen nu schimbaseră cu nimic decorul din jurul ei. Cei mai mulți dintre angajații companiei lucrau aici de ani de zile și erau obișnuiți cu birourile, așa cum arătau ele... Deși Janellen petrecea aici mai mult timp decît oricine altcineva, nu i-a trecut niciodată prin cap să renoveze sau să schimbe cumva ambianța.

Singura amprentă personală din acest birou era o

plantă de iederă, răsădită într-un butoiuș minuscul, așezat într-un capăt al biroului, ascuns de cele mai multe ori de corespondența care umplea mereu masa.

Conducerea cu eficiență a afacerilor era o problemă de mîndrie personală pentru Janellen. Ajungea aici în fiecare dimineață la ora nouă fix, verifica mesajele de pe aparatul telefonic și transmisiile din timpul nopții ale faxului, apoi consulta agenda pe care-și făcea notițele, care mergeau de la „treci pe la biserică: flori pentru altar” – pentru a comemora ziua de naștere a tatălui ei dispărut – pînă la „oră la dentistul din Longview”.

În această dimineață, totuși, era preocupată de sănătatea șubredă a mamei sale și de antagonismul din ce în ce mai violent dintre Jody și Key. Nu mai ridicaseră vocea unul la altul din dimineața sosirii neașteptate a fratelui ei, dar atmosfera era înghețată și încărcată de ostilitate cînd cei doi se aflau în aceeași cameră...

Janellen se străduia cît putea să intermedieze relațiile dintre ei, dar nu reușea mare lucru. Prin canalele subterane din Eden Pass, Jody aflase de vizita lui Key la cabinetul doctorului Lara Mallory. L-a acuzat că a sfidat-o în mod intenționat; el i-a amintit că nu mai este un copil căruia să i se spună ce să facă și ce nu. Ea a spus că el s-a făcut de tot rîsul; el i-a răspuns că a avut suficient de multe exemple și a avut de unde învăța.

Și au continuat pe tonul acesta.

Orele de masă erau adevărate torturi. Povara de a purta o fărîmă de conversație cădea în întregime în

spatele lui Janellen și era din ce în ce mai epuizată. Jody nu a agreat niciodată conversațiile de conveniență din timpul mesei și cu atât mai puțin le susținea acum.

Așa cum a promis, Key se străduia. Încerca să le spună glume sau să le povestească din aventurile lui. Jody îi strivea întotdeauna toate eforturile și aducea mereu vorba despre Lara Mallory, reușind întotdeauna să-l înfurie pe Key. Imediat ce termina de mâncat, Key inventa o scuză oarecare și pleca de acasă. Janellen știa că bea foarte mult, pentru că nu venea înapoi decât spre dimineață, îl auzea urcând scările poticnindu-se.

Probabil că mergea și la femei, pentru că bîrfa orașului abia aștepta să audă la cine va merge și pe cine va gratula cu favorurile lui. Era acasă de o săptămână, dar întoarcerea lui nu împlinise așteptările lui Janellen. În loc să îmbunătățească starea de spirit a lui Jody, prezența lui Key în casă o făcea și mai irascibilă. Lucru uimitor de altfel. Când el era plecat, Jody se agita, se amăra că nu are vești de la el și se îngrijora de sănătatea lui. Nu era niciodată demonstrativă, dar Janellen vedea întotdeauna expresia de ușurare de pe chipul mamei, de fiecare dată când primea de la el o carte poștală prin care le anunța că este sănătos.

Acum, când Key era acasă, nimic nu o mai mulțumea pe Jody. Dacă el era morocănos, ea îl certa. Dacă el era conciliant, ea îl repezea. Jody reacționa la cea mai mică provocare, iar Key știa foarte bine să fie provocator. Ca petrolul și apa, cei doi nu se puteau apropia.

Lucrurile au luat o întorsătură foarte urâtă în seara în care Key a înfruntat-o pe Jody, în legătură cu codicilul din testamentul fratelui său.

– De ce nu am fost și eu informat că i-a cumpărat un cabinet doctoriței Lara Mallory?

– Pentru că nu te privea pe tine, a răspuns Jody cu dispreț. Clark a făcut un lucru de neînțeles, mai ales pentru mama lui.

Janellen a suferit foarte mult din cauza acelui lucru. Ar fi vrut ca Key să nu afle niciodată despre codicil. Dar mai ales, acum, ar fi vrut ca el să nu abordeze discuția cu mama lui.

– Nu mă privea pe mine? repetă el furios. Nu crezi că o asemenea hotărîre stupidă trebuia să-mi fie adusă la cunoștință? Ne afectează pe toți!

– Nu cunosc motivele lui Clark, strigă Jody, dar nu-ți permit, ție, dintre toți oamenii, să spui că fratele tău a fost stupid.

– Nu am spus asta. Am spus că hotărîrea a fost stupidă.

– Este același lucru.

Cearta a durat o jumătate de oră și nu a făcut decît să-l înfurie și mai mult pe Key, iar lui Jody să-i crească alarmant tensiunea. Nimeni nu va ști niciodată de ce a făcut Clark așa ceva. Dar Janellen știa cu siguranță că fratele ei mai mare ar fi fost foarte dezamăgit dacă ar fi văzut ce fricțiuni a cauzat decizia lui. Casa lor devenise mohorîță și ostilă, un teren de luptă pe care Janellen se străduia din greu să-l schimbe, dar nu reușea.

– Doamnă?

Era atît de pierdută în gînduri, încît, auzind vocea

bărbatului, Janellen a tresărit violent. Stătea în cadrul ușii și silueta îi era conturată de soarele care inunda holul.

Stînjinită că a fost surprinsă visînd cu ochii deschiși, Janellen sări în picioare și își duse mîna la gulerul bluzei.

– Vă rog să mă scuzați. Cu ce vă pot fi de folos?

Bărbatul își scoase pălăria de cowboy și se apropie de biroul ei. Era mai scund decît Key, nu prea musculos, dar părea puternic și asprit de muncă. Avea hainele curate, după cît își dădu ea seama, păreau noi.

– Caut ceva de muncă, doamnă. Mă gîndeam că poate aveți ceva.

– Îmi pare rău, pentru moment nu avem, domnule....?

– Cato, doamnă. Bowie Cato.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule Cato. Eu sînt Janellen Tackett. Ce fel de slujbă căutați? Dacă sînteți nou sosit la Eden Pass, v-aș putea recomanda unei alte companii.

– Mulțumesc foarte mult, dar nu are rost. Am întrebat deja la toate. Aș putea spune că am lăsat-o la urmă pe cea mai bună, adăugă el zîmbind timid. Se pare că nimeni nu angajează acum.

Janellen zîmbi cu simpatie.

– Mă tem că așa este, domnule Cato. Economia din Texas trece printr-o criză – mai ales industria petrolului. Practic, nimeni nu mai forează acum. Sigur, multe din puțurile existente lucrează.

Ochii căprui ai bărbatului se luminară.

– Da, doamnă, eu asta am făcut pînă acum – am

lucrat la sonde, am menținut puțurile în stare de exploatare.

– Așadar, aveți experiență? Cunoașteți meseria?

– O, da, doamnă! Am lucrat pe cîmpurile petrolifere de la doisprezece ani. Cato se opri, pentru a-i da posibilitatea să se răzgîndească, dacă va auzi ce experiență are. Văzînd că ea nu spune nimic, el continuă: Dar, oricum, vă mulțumesc că m-ați primit, doamnă.

– Stai puțin! Cînd Janellen își dădu seama că a întins o mîină spre el a tras-o imediat înapoi, rușinată.

Bărbatul o privea curios.

– Da, doamnă?

– Dacă tot ai venit pînă aici, ai putea lăsa o cerere. Dacă vom face angajări, mai repede... dar trebuie să înțelegi că eu cred... nu strică să avem cererea dumitale la dosar.

Bărbatul cumpăni puțin cuvintele.

– Nu, cred că nu strică.

Janellen se așeză și îi făcu semn să ia loc pe scaunul din fața biroului. Dintr-un sertar, scoase o cerere-tip și i-o întinse.

– Vrei și stilou?

– Vă rog.

– Dorești puțină cafea?

– Nu, mulțumesc.

Janellen luă stiloul de pe birou, i-l întinse, iar el începu să scrie cu foarte multă grijă. Părea un bărbat de vîrsta lui Key, deși fața îi era brăzdată de cute adînci, iar la tîmple avea fire de păr alb. Pe frunte avea dunga lăsată de nelipsita pălărie de cowboy.

Pe neașteptate el ridică privirea și o surprinse

studiindu-l. Foarte stînjănită ea începu să se bîlbîie:

– Nu... nu doriți o ceașcă de cafea? Apoi, realizînd că l-a mai întărebat o dată, cu cîteva secunde în urmă, se fîstîci. Vă rog să mă scuzați, cred că v-am întărebat deja.

– Da, doamnă. Nu doresc. Mulțumesc.

El continuă să scrie cererea, iar Janellen își făcu de lucru cu o agrafă de hîrtie, regretînd că nu a deschis aparatul de radio, dorindu-și ca un zgomot cît de mic să umple totuși tăcerea.

În cele din urmă bărbatul termină și îi întinse foaia și stiloul. Ea citi primele două rînduri și rămase surprinsă să descopere că era mai tînăr decît Key, chiar mai tînăr cu doi ani decît ea.

– Așadar, ai lucrat la *Palmierul*? La cabaret?

– Da, doamnă. Bărbatul tuși stînjănit. Nu prea e mare lucru, dar am acceptat-o temporar.

– Nu am vrut să discutăm despre asta, se scuza ea repede. Și în locurile acestea muncesc oameni. Nu știa de ce, dar cuvintele erau jignitoare. Își mușcă buza de jos. Fratele meu merge mereu acolo.

– Da, mi l-a arătat cineva. Dar nu-mi amintesc să vă fi văzut acolo.

Janellen avu impresia că omul își ascunde un zîmbet. Cu un gest nervos duse din nou mîna la gulerul bluzei.

– Nu, eu... eu nu am fost niciodată acolo.

– Da, doamnă.

Janellen își mușcă din nou buzele.

– Să continuăm. Înainte de *Palmierul* ai lucrat în statul... Prea uluită să îl privească își concentrează privirea pe foaia de hîrtie, dar nu mai vedea nimic.

– Da, doamnă, spuse bărbatul liniștit. Am fost condamnat și închis la Închisoarea de Stat din Huntsville.

Adunându-și tot curajul, ea reuși să îl privească.

– Îmi pare rău, nu am nici o slujbă disponibilă pentru dumneavoastră, domnule Cato.

– Înțeleg, oricum însemna să sper prea mult.

– De ce spui asta?

– Fiind condamnat și cu antecedente...

Nu dorea să îl mintă; condamnarea îi scădea substanțial șansele de a fi angajat la *Tackett Oil*. Jody nu ar fi acceptat pentru nimic în lume. Și totuși Janellen nu l-ar fi lăsat să plece fără un cuvânt de încurajare.

– Mai ar fi alte posibilități?

– Nu, cred că vă dați seama. Își trase îndesat pălăria pe cap. Mulțumesc că m-ați primit, domnișoară Tackett.

– La revedere, domnule Cato.

Bărbatul ieși din birou, închise ușa, coborî treptele de piatră și urcă în camionetă. Janellen sări imediat în picioare și îl urmări printre lamelele jaluzelelor. Pe autostradă îl văzu virînd spre *Palmierul*.

Se întoarse la birou mai deprimată decît înainte. O aștepta foarte multă treabă, dar nu avea nici un chef. Luă cererea lăsată de Bowie Cato și o citi cu multă atenție.

Căsuța care desemna starea civilă era marcată cu un X în dreptul cuvîntului „singur”. Deodată își dădu seama că este curioasă. Nu privea deloc cererea ca pe o posibilă angajare. Nu avea slujbă pentru el, dar dorea să știe totul despre el.

Supărată că și-a pierdut dimineața, aruncă cererea

lui Cato în sertar și încercă să rezolve cîteva hîrtii.

– Pentru Dumnezeu, Fergus, nu cravata aceea. Darcy Winston era exasperată. Nu vezi că nu se asortează cu cămașa?

– Doar mă știi, dulcico, spuse acesta împăciuitor, sînt daltonist.

– Ei bine, eu nu sînt. Schimb-o imediat. Sîntem principala atracție în seara aceasta și am întîrziat deja.

– M-am scuzat deja că vom întîrzia. Doar că am fost reținut la motel. Un grup de huligani. Sînt la Harlingen de două săptămîni pentru o misiune baptistă...

– Pentru Dumnezeu, Fergus, ău mă intreresează, îl întrerupse ea nerăbdătoare. Termină cu îmbrăcatul. Mă duc să o grăbesc pe Heather.

Darcy se grăbi pe coridor spre camera copilului.

– Heather, tu ești gata? intră fără să bată la ușă. Heather, închide naibii telefonul și îmbracă-te! Adolescenta de șaisprezece ani acoperi receptorul cu palma.

– Sînt gata, mamă. Vorbesc puțin cu Tanner, pînă sînteți voi gata.

– Sîntem gata. Darcy îi smulse telefonul furioasă.

– La revedere, Tanner, mai reuși fata să spună. Mamă! Ce nepoliticoasă ești! Mor de rușine! Te porți atît de urît cu el! De ce faci lucruri din astea?

– Pentru că sîntem așteptați la școală și am întîrziat deja.

– Dar nu este șase și jumătate. Trebuie să ajungem la șapte.

Nerăbdătoare, Darcy începu să caute pe măsuta de toaletă a fiicei sale printre sticlutele de parfum, găsi unul potrivit și se parfumă. Enervată, Heather o întrebă:

– Ce, tu nu ai parfum? Doar ai de unde alege. De ce îl folosești pe al meu?

– Pierzi prea multă vreme la telefon cu Tanner, spuse Darcy ignorând complet furia fetei.

– Ba nu.

– Băieților nu le plac fetele care sînt prea disponibile.

– Mamă, te rog, lasă-mi în pace bijuteriile. De fiecare dată le lași în dezordine. O ajunsese pe Darcy și apăsă cu răutate capacul cutiei de bijuterii. Darcy o împinse cu brutalitate.

– Ce ai tu aici și nu vrei să văd eu?

– Nimic.

– Dacă este marijuana...

– Eu nu fumez!

Darcy răsturnă conținutul cutiei, dar nu găsi decît cercei, brățări, inele și un șirag de perle cumpărat de Fergus în ziua în care s-a născut Heather.

– Vezi? Ți-am spus eu.

– Nu mă sîcîi, domnișoară. Mama își privi fiica cu ochi critici. Și înainte să plecăm ai să-ți ștergi jumătate din fardul de pe ochi. Arăți ca o prostituată.

– Ba nu.

Darcy îi întinse forțat un șervețel de hîrtie.

– Probabil că așa te și porți cînd te întâlnești cu Tanner Hoskins.

– Tanner mă respectă.

– Ce spui! Vrea să-ți ajungă cît mai repede sub fustă, ca toți băieții care te văd.

Disprețuitoare, Darcy părăsi camera. Era mîndră de ea. Era convinsă că părinții nu ar trebui să își scape din mînă copiii și de aceea ea se ținea scai de fiica sa. Fiecare minut din viața lui Heather îi era raportat lui Darcy care dorea să știe unde merge, cu cine și cît timp stă. Doar un părinte bine informat își putea controla corect copilul adolescent.

În mare, Heather era o fetiță cuminte. Programul încărcat de la școală nu îi permitea prea mult timp să-și facă de lucru, doar vara, cînd avea mai mult timp și necazurile o pășteau la tot pasul.

Vigilența lui Darcy nu era bazată pe instinct matern, ci pe amintirile propriei adolescențe. Știa toate trucurile la care putea recurge un copil pentru a-și înșela părinții pentru că ea însăși le-a folosit din plin. Dumnezeuule, putea spune că le-a inventat.

Dacă mama ei ar fi fost mai severă, tinerețea lui Darcy nu ar fi fost atît de tulbure. Poate că nu s-ar fi căsătorit la optsprezece ani.

Tatăl ei a părăsit-o pe mama, cînd ea avea nouă ani. Deși la început a compătimit-o pe mama sa, foarte repede Darcy a început să o disprețuiască. În anii care au urmat, disprețul ei s-a transformat în revoltă deschisă. Cînd avea vîrsta lui Heather, intrase deja într-un grup de tineri nebuni, care se îmbătau în fiecare noapte și făceau sex.

A terminat școala pe muchie de cuțit. Imediat, în vara debutului ei, a rămas însărcinată. Se culcase cu un baterist dintr-o orchestră de muzică western. A

reuşit să-l găsească în De Ridder, Louisiana, dar el a negat că a cunoscut-o vreodată. Într-un fel, Darcy s-a bucurat că el nu îşi asumă nici o responsabilitate. Nu prea era mare lucru de capul lui.

Cînd s-a întors la Eden Pass, viitorul îi apărea în culori foarte sumbre. Într-o dimineaţă s-a oprit să ia micul dejun la motelul *La Pinul Verde*. Cu un zîmbet cabalin, Fergus Winston, care era în toiul celibatului, a întîmpinat-o cum a intrat pe uşă.

În loc să-şi comande micul dejun, Darcy a rămas privindu-l pe Fergus bătînd chitanţe la casa de marcat. Nici nu-şi băuse cafeaua pe jumătate, cînd luase deja hotărîrea vieţii ei. În două ore avea o slujbă. După două săptămîni, făcuse rost de un soţ.

În noaptea nunţii, Fergus era convins şi ar fi pus mîna-n foc că se însurase cu o virgină; după cîteva săptămîni, cînd Darcy l-a anunţat că este însărcinată, lui Fergus nici nu i-a trecut prin cap că acel copil ar fi putut fi conceput de altcineva, decît de el.

În toţi anii care au urmat de atunci, tot nu i-a trecut prin minte că Heather nu este a lui, deşi se născuse „prematur“, dar cîntărea cît un copil sănătos.

Fergus nu avea timp să se gîndească la aceste nepotriviri, pentru că Darcy îl ţinea mereu preocupat de motel. În timp, Darcy a reuşit să-l convingă că un om de afaceri inteligent cheltuia banii ca să poată face alţii. A modernizat bucătăria, a redecorat camerele şi a mai cumpărat puţin pămînt în jurul motelului.

Într-o singură privinţă, însă, Fergus a rămas de neclintit. Numai el avea acces la registrele contabile ale motelului. Oricît de dulce a fost Darcy, oricît de

convingătoare, Fergus nu a cedat nici în ruptul capului. Darcy a bănuït că el nu raportează tot profitul, dar asta nu o deranja. O nelinișteea însă convingerea că dacă ea ar fi avut acces la dosare, ar fi găsit greșeli pe care el le-a scăpat din vedere. Dar în șase ani de căsnicie, Darcy nu l-a clintit nici un milimetru. Era una dintre puținele situații în care Darcy nu a câștigat.

Pentru că fusese necăsătorit atât de mult timp, Fergus era îndrăgostit lulea de frumoasa, tânăra și roșcata lui soție și de fiica lui, considerându-se cel mai norocos bărbat din lume. Era un soț generos. A construit pentru Darcy cea mai frumoasă casă din Eden Pass. I-a dat mână liberă să o decoreze cu cei mai scumpi arhitecți din Dallas și Houston. În fiecare an Darcy își cumpăra o mașină nouă. O adora pe Heather, care îl avea la degetul cel mic, la fel ca și mama ei.

Nici nu a bănuït că Darcy și-a găsit un amant, la trei luni după ce s-a născut Heather. Era unul din oaspeții motelului, în drum spre Memphis. Au folosit camera 203. Lui Darcy i-a fost foarte ușor să-l mintă pe Fergus. I-a spus că merge să-și viziteze mama pentru câteva ore.

În ciuda infidelităților ei destul de frecvente, Darcy ținea sincer la Fergus, mai ales pentru faptul că statutul lui social în mica lor comunitate i-l ridicase considerabil pe al ei și pentru că îi oferea tot ce își dorea ea. Acum, cobora scările. Îl văzu pe Fergus și îi zîmbi. Fergus îi oferise galant brațul lui Heather.

– Faceți o pereche frumoasă, comentă Darcy. Toată lumea din oraș va fi prezentă la întâlnirea de

astă seară, iar familia Winston va fi în centrul atenției.

Fergus o înconjură cu o mână pe după umăr și o sărută pe frunte.

– Sînt foarte mîndru că voi sta pe podium între cele mai frumoase doamne din Eden Pass.

Heather ridică ochii în tavan, exasperată.

Fergus era un om prea cinstit, să vadă gestul.

– Deși mă îmbolnăvesc numai cînd îmi aduc aminte de motivul acestei întruniri, Oftă și se înfioră, privindu-și soția. Mă trec fiorii numai cînd mă gîndesc ce ți s-ar fi putut întîmpla.

– Și pe mine, spuse Darcy și se retrase repede din îmbrățișarea lui. Trebuie să plecăm, pe de altă parte, adăugă ea și zîmbi șiret, nu pot începe fără prezența noastră, nu-i așa?

Capitolul șase

Lara avea și ea motivele ei pentru a participa la această întrunire.

Dacă Eden Pass va trebui să facă față unei perioade de violență, ea trebuia să știe. Trăia singură și trebuia să-și ia toate măsurile de precauție pentru a se proteja.

De asemenea, era important pentru viitorul ei în Eden Pass, ca ea să se implice în toate aspectele vieții sociale. Cumpărase deja un abonament pentru meciurile de fotbal ale echipei locale, a contribuit la fondul social cumpărând un nou semafor. Dacă va fi văzută zilnic în locurile aglomerate din oraș, la

băcănia Sak'n'Save, sau la stația de benzină, poate că localnicii nu o vor mai privi ca pe o intrusă. Poate că o vor accepta, chiar în ciuda lui Jody Tackett.

Al treilea motiv pentru care venise la întrunire era mult prea personal. I se părea curios că valul de violență coincidea cu sosirea în oraș al lui Key Tackett, cu venirea lui la clinică plin de sânge și rănit. Categorie nu intrase el în casa lui Fergus Winston cu intenția de a o jefui, dar erau niște coincidențe incendiare și mintea ei nu-și găsea liniștea.

Sala de festivități a școlii, mândria contribuabililor locali, era plină pînă la refuz. Lara sosise devreme, dar parcare era deja ocupată de mașini, microbuze și camionete. Mitingul a fost anunțat ca fiind „de o importanță vitală”, de către ziarul local. Ziarul îl citase pe șeriful Baxter: *„Toți locuitorii din Eden Pass trebuie să fie prezenți la această întrunire. Depinde numai de cetățenii orașului să oprim crima înainte de a ne scăpa din mînă. Să o sufocăm din fașă. Avem un orașel curat și decent și atîta vreme cît eu voi fi șerif, așa va rămîne orașul nostru”*.

Chemarea lui a avut ecou. Lara era numai unul din oamenii care curgeau spre sala de festivități a școlii. Intrînd în sală, totuși, Lara văzu că este izolată imediat. Întîlnind printre șirurile de scaune, auzea în urma ei șoapte.

Încercînd să ignore faptul că oamenii întorceau capul cînd o vedeau, se străduia să zîmbească politicos persoanelor pe care le cunoștea – domnul Hoskins de la supermarket, doamna care lucra la poștă și alți cîțiva, foarte puțini, care au fost destul de curajoși să o înfrunte pe Jody Tackett și să apeleze la

serviciile ei medicale.

În loc să se așeze într-un scaun din fundul sălii, Lara înaintă curajos spre centru. O văzu pe Nancy și pe soțul ei, Clem Baker. Nancy îi făcu semn să vină lângă ei, dar Lara refuză tacit și găsi un scaun liber în rîndul al treilea.

Curajul cu care înfrunta adversitatea fățișă era doar o poză. Era stînjenită de perechile de ochi care o studiau, de șoaptele care sigur nu puteau avea altă cauză decît prezența ei.

Lara nu putea controla ce spuneau oamenii sau ce gîndeau ei, dar știa că era pusă la zidul infamiei și nu putea face nimic pentru ea. Singurul mod prin care putea supraviețui era să rămînă acasă, dar nu concepea o asemenea rezolvare. Avea dreptul să participe la întrunirile comunității în care trăia. De ce să se lase intimidată de bîrfele lor, de afurisita de bătrînă care le sucea mințile?

Doamna Tackett avea o părere mult prea bună despre persoana sa. Cînd și-a făcut apariția într-un tîrziu, a înaintat spre mijlocul sălii țeapănă, neprivind nici în dreapta, nici în stînga. Era o femeie care considera că prietenia este o pierdere de timp, nu era de demnitatea ei. Nu s-a oprit să vorbească nici cu cei care i s-au adresat cu cîteva cuvinte.

Parcă era o militantă, dar nu era atît de impunătoare fizic, cum se așteptase Lara. Clark i-a descris-o pe mama lui atît de amănunțit, încît acum a recunoscut-o foarte ușor, dar, în mintea ei, imaginea lui Jody era ceva între Joan Crawford și Ioana D'Arc.

În contrast cu această imagine, Jody era o femeie scundă, îmbătrînită, îmbrăcată în haine de cea mai

bună calitate, dar total lipsite de gust. Avea mâinile noduroase, lipsite de bijuterii, trăsăturile aspre, aproape masculine și întruchipa voința de fier, pentru care de altfel era foarte cunoscută.

În timp ce ea înainta printre scaune, în sală se instala liniștea. Era ca și cum s-ar fi anunțat că ședința începe. Fără nici o urmă de îndoială, era cetățeanul numărul unu al orașului.

Lara era probabil singura din sală care își dădea seama că Jody Tackett era foarte, foarte bolnavă.

În jurul gurii avea cutele lăsate ca la fumătorii înrăiți, în jurul ochilor avea cearcăne. Pe brațe avea pete întunecate. Când i-a întins mîna primarului, Lara a observat că încheietura îi era umflată. Era simptomul persoanelor cu probleme arteriale.

În urma lui Jody, venea o femeie care părea să fie de vîrsta Larei. Zîmbea sincer, dar nesigur. Nu se simțea bine în lumina reflectoarelor care se concentrau asupra mamei sale. Janellen se potrivea perfect descrierii pe care i-o făcuse Clark. El spunea mereu că sora lui arată ca un „șoricel“, dar nu o spunea cu răutate.

– Tata o adora. Poate că dacă el nu ar fi murit cînd ea era atît de mică, Janellen ar fi înflorit. Mama nu a avut prea mult timp pentru ea. Era prea ocupată cu afacerile. Faptul că ea a crescut într-o atmosferă dură, între mama, eu și Key, a făcut-o foarte timidă. Abia dacă-și spune părerea.

Janellen avea o față delicată și era blondă. Gura era mică, iar nasul o idee prea lung, dar, ca și frații ei, avea acei spectaculoși ochi albaștri, care compensau celelalte neajunsuri.

Evident, Jody o influențase puternic, iar lipsa de eleganță nu era de mirare la Janellen. Părea de-a dreptul stîngace. Avea părul strîns într-o coafură severă, dădea impresia că se străduia să fie neatrăgătoare, să treacă neobservată, să rămînă în umbra lui Jody.

Key încheie plutonul familiei Tackett. Spre deosebire de mama lui, el nu trecu arogant printre oameni. Se opri în fața fiecărei persoane care îl salută, glumi cu oamenii pe care evident nu-i văzuse de mult timp. Lara auzi fragmente din aceste discuții prietenoase.

– Pe sufletul meu! Key Tackett!

– Salut, Possum! Ticălos bătrîn, ce mai faci, bătrîne?

În timp ce omul numit Possum povestea cum îl răsfața soarta, Key dădu cu ochii de Lara. S-au privit așa, pînă cînd Possum i-a pus o întrebare.

– Scuză-mă, ce ai spus?

Key încercă să-și desprindă ochii de la Lara, dar nu reuși înainte ca Possum și cei din apropiere să observe cine i-a atras atenția.

– Hmmm, spuneam... Possum privea de la Key la Lara, dar nu mai reușea să își amintească ce l-a întrebat.

Din fericire, în acel moment, directorul școlii a apărut pe podium și a început să vorbească la microfon.

– Vă mulțumesc tuturor că ați venit aici în seara aceasta.

Reuși pînă la urmă să ajusteze microfonul și repetă formula de salut.

Key i-a promis lui Possum că-l invită a doua zi la o bere și s-a grăbit să se așeze lângă Jody și Janellen, în primul rând, unde aveau locurile rezervate de primar.

Ședința a început. Era prezidată de directorul școlii. Acesta îi prezentă asistenței pe Fergus Winston și familia lui. Lara îi studie cu interes. Adolescenta, prezentată cu numele de Heather, părea rușinată să se afle în prezența părinților săi, în fața atîtor oameni. Doamna Winston nu părea deloc impresionată, nicidecum pe punctul de a leșina, așa cum sugerase discret directorul școlii. Imagine întruchipată a femeii sănătoase, Darcy deborda de vitalitate. Luminile de pe scenă făceau ca părul ei să strălucească precum limbile focului. Darcy își strecurase diplomat o mîină pe sub brațul soțului ei.

Lara nu avu încredere în ea de la prima vedere.

Fergus era un bărbat înalt, puțin aplecat de spate. Capul aproape chel era acoperit de fire rare de păr alb. În jurul gurii avea cute vesele, adînci, dar cînd luă cuvîntul și povesti „drama” familiei sale, Fergus nu zîmbea, era profund afectat.

Undeva, în stînga ei, Lara îl vedea foarte bine pe Key. Stătea așezat dezordonat, bătea cu degetele în brațele scaunului și-și sprijinea glezna luxată de genunchiul celuilalt picior. Îi jucau ochii în cap și avea aerul că tot ce se discuta îl plictisea de moarte.

Lara privi din nou spre podium și observă că nu era ea singura persoană care-l studia pe Key. Doamna Winston îl privea fix, cu un aer amuzat.

– Ei bine, asta am avut să vă spun, concluzionă domnul Winston. Mai adaug doar, fiți atenți la orice

persoană dubioasă, la orice străin care vine în oraș, raportați tot ce vi se pare anormal.

În aplauzele asistenței, Fergus îi întinse microfonul șerifului.

Elmo Baxter era un bărbat cu mișcări încete și cu o permanentă expresie de oboseală în priviri.

– Apreciez foarte mult faptul că Fergus și Darcy au acceptat să ne povestească îngrozitoarea experiență prin care au trecut. Greoi, își trecu greutatea corpului pe celălalt picior. Dar să vă iasă din cap că de acum înainte trebuie să dormiți cu un pistol sub pernă. Dacă observați ceva neobișnuit, raportați imediat. Eu și Gus vom verifica, respectând procedurile legale. Nu vă faceți singuri dreptate, mă auziți? Bun. Eu și Consiliul orășenesc, am hotărât că avem nevoie de o comisie pentru supravegherea infracțiunilor, așa cum au și marile orașe. Comisia va organiza oamenii pe cartiere să supravegheze totul și să ne informeze. Avem nevoie de un președinte. Primesc nominalizările acum.

– Eu mă ofer voluntar, anunță Darcy cu o voce puternică și limpede.

Fu primită cu un ropot de aplauze. Fergus o strânse ușor de mână și o privi cu nesfârșită admirație.

– Și aș dori ca Key Tackett să fie vicepreședinte, adăugă Darcy.

Key tresări violent.

– Ce dracu' spui? Sala începu să rîdă la reacția lui neașteptată. Eu nici măcar nu mai locuiesc aici. Ce știu eu ce trebuie să facă o comisie?

Șeriful, amuzat, își masa lobul urechii.

– Admit că trebuie să știi cum funcționează o

comisie, dar dacă a știut cineva să-și apere pielea, acela ai fost tu. Așa este, Jody?

Jody privi peste Janellen la fiul său.

– Cred că ar trebui să o faci. De cînd nu ai mai făcut un serviciu comunității?

– De cînd i-a dus pe Diavoli în campionatul național! sări Possum, ridicînd mîinile deasupra capului. Să o auzim din gura necruțătorului număr unsprezece, Key Tackett!

Se ridicară și alții să ovaționeze. Copiii profitară de întrerupere pentru a scăpa de supravegherea părinților. Se înghesuiau care mai de care la ieșire. Reușind să liniștească sala, șeriful se apropie de microfon și spuse:

– Toți cei care sînt de acord să spună „da”. Se aprobă. Ședința s-a terminat. Aveți grijă cum conduceți spre casă.

Lara se trezi purtată de valul de oameni. Ridicîndu-se pe vîrfurile picioarelor, reuși să o vadă pe Darcy Winston apropiindu-se grăbită de Key. Părea o femeie perfect capabilă să împuște un amant, pentru a nu fi prinsă cu el. Și gura și ochii ei îi trădau calculele perpetue.

– Vă rog să mă scuzați.

Lara răspunse cererii politicoase care venea din spatele ei și făcu un pas lateral. Se întoarse să se scuze la rîndul ei. O avea în față pe Janellen.

Janellen avea pe buze un zîmbet timid, care s-a transformat repede într-o expresie de dezamăgire. O privea pe Lara ca pe o stafie.

– Bună seara, domnișoară Tackett, spuse Lara politicoasă. Vă rog să mă scuzați că am blocat

ieșirea.

- Sînteți... sînteți....
- Sînt Lara Mallory.
- Da... Eu....

Chiar dacă Janellen ar fi găsit cuvintele potrivite, Jody nu i-a dat nici o șansă.

- Cine ne blochează, Janellen?

Cînd dădu cu ochii de Lara, privirea i se umplu de venin.

- În sfîrșit, ne întîlnim, doamnă Tackett, spuse Lara, întinzînd mîna.

Jody ignoră și salutul și mîna întinsă. O împinse pe fiica ei.

- Mișcă, Janellen, simt deodată că vreau să respir aer curat.

Pentru cîteva momente Lara a rămas imobilizată de privirea furioasă a lui Jody. Întîlnirea dintre ele nu a rămas neobservată și în scurt timp au devenit amîndouă ținta privirilor furișe ale mulțimii. Lara și-a retras mîna. Îndreptîndu-se spre ieșire a văzut că oamenii îi fac loc. Parcă era leproasă. Nimeni nu îndrăznea să o privească.

Cînd a ajuns în cadrul ușii, s-a întors și a privit din nou spre podium. Key discuta cu doamna Winston. Disprețuitoare, Lara s-a întors și a ieșit. Ei doi se meritau unul pe altul.

Pentru că Darcy a fost subtilă ca o paiață de carnaval, Key nu a avut de ales și a trebuit să i se

alături. Ar fi ridicat semne de întrebare dacă nu i-ar fi răspuns cererii. Urcînd pe scenă încercă să o găsească pe Lara în mulțime și rămase împietrit cînd o văzu discutînd cu mama lui.

O văzu pe Jody împingînd-o cu brutalitate pe Janellen. Spre meritul ei, doctorița Mallory nu își pierdu cumpătul, nici nu izbucni în lacrimi, nici nu le aruncă injurii. Cu capul sus se îndrepta grațioasă spre ieșire.

Key se simți tentat să alerge după ea și... și ce să facă?

Să o întrebe de ce s-a încurcat cu fratele lui cînd avea mii de bărbați la Washington?

Să vadă dacă ea i-ar fi putut explica ciudatele circumstanțe în care a murit fratele său?

Să îi ceară să părăsească orașul pînă în zori? Sau ce?

Ar arăta ca un prost și nu avea de gînd să îi dea satisfacție. Și, apoi, el avea de rezolvat o problemă cu Darcy. Mai bine o rezolva înainte de a avea și alte încurcături. Atunci se hotărî să vorbească cu Darcy.

– Ce naiba mai pui la cale, Darcy?

– Ei, bună seara, Key! Era numai zîmbet și deși el o privea furios ea îi forța mîna. O cunoști pe fiica mea? Heather, acesta este domnul Key Tackett.

– Bună seara, domnule Tackett. Fata era politicoasă, dar evident se gîndea la altceva. Mă așteaptă Tanner, îi spuse mamei sale. Pot să plec?

– Mergem acasă.

– Dar toată lumea merge pe malul lacului.

– Noaptea? La ora asta? Nu.

– Ma-ma! Toți copiii merg. Te rog.

Privirea cu care Darcy o fixa pe Heather era plină de avertismente.

– Să fii acasă la unsprezece și jumătate. Nici o secundă mai târziu.

Heather protestă amărîtă.

– Nimeni nu mai vine la ora asta.

– Cum vrei domnișoară, accepți sau mergem acasă.

Bineînțeles că a acceptat. După ce și-a luat rămas bun de la Key, fata s-a îndreptat grăbită spre tînărul care o aștepta.

– Key?

– Ce vrei?

Numai după ce a dispărut doctorița a reușit Key să fie atent la Darcy. Urmărindu-i privirea, ea și-a dat seama ce persoană îl interesează.

– Vasăzică, noua noastră doctoriță producătoare de scandaluri a îndrăznit să-și arate chipul astă seară, remarcă ea cu răutate. Ai avut onoarea să o cunoști?

– Adevărul este că o cunosc. M-am bandajat după ce m-ai împușcat.

Reușise să demoleze zîmbetul acela răutăcios.

– Ai fost la ea! exclamă Darcy. Ți-ai pierdut mințile? Mă gîndeam că ai atîta bun simț să mergi la spital, unde ești cunoscut.

– L-am căutat pe doctorul Patton. Nimeni nu mi-a spus că s-a pensionat.

– Și că fratele tău și-a aranjat amanta în cabinetul lui?

– Nu. Nimeni nu mi-a spus asta.

Key încerca să își ascundă sentimentele, dar, oricum, Darcy nu le-ar fi observat. Rotițele ei erau în

plină mișcare.

– Ar fi putut raporta șerifului că ai fost rănit cu foc de armă, spuse ea îngrijorată.

– Ar fi putut, dar mă îndoiesc că o va face chiar și de acum înainte. Are destule griji pe cap. Nici nu poate dovedi nimic. Nu a extras un glonte. A pansat doar o bucată de carne sfîșiată. Key se aplecă și vorbește în șoaptă: Ar trebui să te jupoi de vie pentru ce mi-ai făcut. Puteai să mă omori, ticăloaso.

– Cum vorbești cu mine? șuieră ea printre dinți, dar continuă să zîmbească. Dacă nu reacționăm repede Fergus ne-ar fi prins pe amîndoi goi-goluți în pat. Ne putea omorî pe amîndoi și nici un tribunal din lume nu l-ar fi găsit vinovat.

– Scumpițo?

Ea se întoarce și își privește dulce soțul, iar Key îl salută.

– Bună seara, Fergus. Nu ne-am văzut demult.

– Ce mai faci, Key?

– Nu mă plîng, bine.

Cu ani în urmă între Jody și Fergus fusese o ceartă grozavă. Era în legătură cu o scurgere de petrol de la o sondă *Tackett* la motelul lui Fergus. A fost ceva urît și Key nu a dorit niciodată să cunoască amănuntele. Își imagina totuși că Jody, avidă după petrol, putere și bani, l-a înșelat pe Fergus.

Cearta lor nu avea legătură cu el, dar Fergus l-a privit întotdeauna cu dispreț. Din cauza asta nu o dată s-a dus cu gașca la motel, a făcut orgii și a lăsat dezastru în urmă. Fergus nu-l plăcea, iar Key era mereu în gardă.

– Nu mă încîntă deloc chestia asta cu comisia în

care m-a băgat nevasta ta. Apropo, spuse el spre Darcy, îmi dau demisia. Acum.

– Nu-ți poți da demisia. Nici nu ai început treaba.

– Cu atât mai mult. Eu nu am cerut să fac parte din nici o comisie, nici nu vreau, găsește-ți alt vicepreședinte.

Darcy îl gratulă cu un zîmbet strălucitor.

– Vezi, Fergus, vrea să fie rugat. Știi ceva, mergi și adu mașina. Ne întâlnim afară. Între timp am să mă străduiesc să îl conving pe Key.

Darcy așteaptă pînă cînd soțul nu-i putea auzi, apoi se întoarce spre Key și îi vorbește în șoaptă:

– Nu știi să profiți cînd ți se ivește o ocazie?

– Ce vrei să spui, „scumpițo”? Întrebă el imitîndu-l ironic pe Fergus.

– Vreau să spun, spuse ea apăsător, că dacă sîntem în aceeași comisie oamenii nu-și pun întrebări dacă ne văd împreună. Key o privi opac. Exasperată, ea continuă să îi explice: Ne putem întâlni oricînd dorim și nu trebuie să ne ferim de nimeni.

El mai tăcu preț de cîteva secunde, apoi izbucni în rîs.

– Crezi că mă mai culc cu tine? Rîsul îi dispăru brusc, înlocuit fiind de o expresie mînioasă. Sînt al dracului de supărat pe tine, doamnă Winston. Puteai să mă omori cu jucăria aceea. Așa cum arăt acum, nici într-o cabină de camion nu pot urca.

Darcy îl privi cu ochi tulburi.

– Mărunt preț pentru distracția pe care am avut-o, nu crezi?

– Nici pe departe, „scumpițo”. Am găsit ce căutam. Te porți de parcă ai fi găina cu ouă de aur.

Oricum, dacă ai impresia că am să te mai ating, ești la fel de nebună, pe cît ești de ușoară.

Femeia scăpără.

– Eu nu mai am nevoie de tine!

– Atunci, din cîte știu, sînt o măruntă minoritate.

Darcy era lividă.

– Întotdeauna ai fost un ticălos, Key Tackett.

– Ai dreptate, în cel mai corect sens al cuvintelor.

– Du-te dracului!

Pentru că în jurul lor erau foarte mulți oameni, Darcy nu avea altceva de făcut decît să-și ascundă mînia, să-i întoarcă spatele și să plece. Celor care îi urau noapte bună le răspundea scurt.

Key o urmă, relaxat, amuzat și mulțumit. Darcy merita asta. Era mulțumit că o insultase mult mai mult decît anticipase.

Ca un slujitor umil, Fergus o aștepta cu portiera mașinii deschisă: Darcy urcă și spuse mohorît:

– Repede, du-mă acasă, Fergus. Mă doare capul îngrozitor.

Lui Key i se făcu milă de Fergus, dar nu pentru că se culcase cu nevastă-sa; la naiba, toți bărbații au avut-o. Deși Fergus avea motel, nu va fi niciodată un adevărat antreprenor. Avea nevoie de inițiativă, iar el nu era omul. Unii treceau vijelios prin viață în timp ce alții așteptau cuminți să treacă tăvălugul peste ei. În viață și în dragoste, Fergus făcea parte din a doua categorie. Key nu reușea să îl înțeleagă. De ce ignora Fergus infidelitățile lui Darcy? De ce se lăsa, de bunăvoie, pradă disprețului tuturor? De ce o ierta?

Din dragoste?

Pe dracu! „Dragoste” era un cuvînt pentru poeți și

cîntăreți. Nu transforma viața, așa cum scriau poemele. Key nu a văzut niciodată magia acestui cuvînt.

Din cauza dragostei a suferit el cînd i-a murit tatăl și l-a lăsat singur într-o casă ostilă. Din cauza dragostei sora lui era legată psihic și emoțional de mama lor. Dragostea l-a costat pe Clark cariera lui politică. Oare tot dragostea l-a ținut pe Randall Porter lîngă soția lui necredincioasă?

Nu-i de mine! exclamă Key și porni mașina. Dragostea, iertarea și „întoarce celălalt obraz” erau concepte ale școlii de duminică. Nu făceau parte din viața reală. Oricum, nu din viața lui. Dacă într-un moment de tulburare mentală el s-ar fi căsătorit și apoi și-ar fi găsit soția în brațele altui bărbat, i-ar fi omorît pe amîndoi.

Tocmai dorea să plece cînd auzi:

– Bună seara, domnule Tackett.

Întoarse capul și uluit o văzu pe Lara Mallory lîngă mașină. Un vînt ușor îi flutura hainele și părul. Era scăldată în razele lunii. Deși era ultimul om pe care ar fi vrut să îl vadă în acel moment, trebuia să accepte că arăta al naibii de bine. Vorbi iritat:

– M-ai urmărit?

– De fapt, te-am așteptat.

– Sînt impresionat. De unde ai știut că am să vin aici?

– Te-am văzut conducînd mașina asta prin oraș. Este neobișnuită.

– A fost a tatălui meu.

Lincolnul era de douăzeci de ani, dar Key îi dăduse instrucțiuni severe atelierului să fie păstrat în

condiții excelente. Îl folosea de fiecare dată când venea acasă, gîndindu-se că este singura legătură cu tatăl lui. Mașina reflecta personalitatea tumultuoasă a lui Clark Junior. În interior era galbenă, cu ornamente aurii. Key o numea, cu afecțiune „pimp-mobil”. Jody se încrunta de fiecare dată când auzea alintul folosit de obicei pentru amante, pentru că știa că așa a fost soțul ei în tinerețe.

– Mergi greu, constată Lara. Ar trebui să folosești cîrjele.

– Lasă-mă în pace. Nu le pot suferi.

– Dar îi faci gleznei tale un deserviciu.

– Îmi încerc norocul.

– Cum este rana? Nu ai venit la timp la consultație.

– Nu am nimic.

– Ar trebui să scot tubul de drenaj.

– Mi l-am scos singur.

– Înțeleg. Omul este dur. Bine măcar că te-ai bărbierit... Presupun că ai folosit un cuțit de măcelar.

Key nu spuse nimic pentru că avea impresia incomodă că ea își bate joc de el.

– Îți schimb bandajul? Dacă nu-l schimbi, te infectezi.

– Rana mea arată bine, spusé el sprijinindu-se de portieră. Să consider asta o vizită de curtoazie? Sau îți plătesc pentru consultație?

– De data asta nu.

– Ce drăguț! Noapte bună.

– De fapt, îndrăzni Lara, făcînd un pas spre el, doresc să discutăm o problemă și m-am gîndit că este bine să o fac aici, unde nu ne aude nimeni.

– Nu am chef să aud nimic. De fapt sînt chiar

foarte iritat. Fă-mi un serviciu și dispari.

Tocmai se așeza, când fu luat prin surprindere. Lăra îl luase de mână și îl obliga să o asculte.

– Ai mult curaj, domnule Tackett. De fapt te cred în stare. Sau a fost ideea doamnei Winston să simulați o spargere pentru a nu fi prinși în plin adulter?

Key era uluit, dar își reveni după câteva momente.

– Să fiu al naibii! Copilul Vrajitor rezolvă cuvinte încrucișate.

– Domnul Winston te-a surprins când erai în pat cu nevastă-sa, nu-i așa?

– De ce mă întrebi pe mine? Văd că știi răspunsurile.

– În timp ce ai fugit ți-ai luxat glezna. Pentru a-l induce în eroare, doamna Winston a tras. Scenă de film prost. Știai că o să te rănească?

– Ce naiba te interesează pe tine?

– Buun, înseamnă că nu știai.

– Eu nu am spus nimic. Te mai întreb o dată, ce te interesează? Ori poate ai o curiozitate maladivă în privința vieții amoroase a altor oameni?

– Singurul motiv pentru care mă interesează este pentru că ai dat buzna în cabinetul meu, m-ai acuzat că sînt tîrfă, pentru un lucru pe care tocmai îl făcuseși.

– Nu este chiar același lucru, nu?

– Serios? Ce diferențe sînt?

– Darcy și cu mine nu făceam rău nimănui.

– Nu faceați rău! Și ea este căsătorită. Ai afirmat sus și tare că acesta a fost cel mai crunt păcat al meu.

– Cel mai crunt păcat al tău a fost că te-ai lăsat prinsă.

– Așadar, atîta timp cît soțul nu știe nimic, tu nu ai

nici o muștrare de conștiință.

– Nu chiar așa, dar nu este o catastrofă. Singurii care suferă consecințele sînt păcătoșii.

– Nu cred că ai dreptate, domnule Tackett. Ai ridicat în picioare un oraș întreg sub pretextul că a început „un val de violență”, care de fapt nu există.

– Nu este vina mea. Fergus și-a pierdut cumpătul cînd a auzit-o pe Darcy țipînd. S-a lăsat purtat de sentimente.

– Sau poate că a folosit mitul pentru a-și ascunde propriile suspiciuni.

Se gîndise și Key la acest lucru, dar nu dorea să o recunoască.

– Nu sînt responsabil pentru ce-i trece lui prin cap.

– Și nu te dranjează că ai speriat întreg orașul?

– I-am speriat? Pe naiba, le plac aventurile. Le mănîncă pe pîine. Mai au cu ce-și trece vremea după atîta plictiseală. Șeriful Baxter mi-a spus că toți văd hoți în oraș. Key chicoti. De exemplu, domnișoara Winnie Fern Lewis. Locuiește într-o casă de trei etaje. Cînd eram copii o necăjeam pentru că era zgîrcită. Ieri i-a spus lui Elmo că un bărbat a privit-o de la fereastră cum se dezbracă șase nopți la rînd. Nu-l poate descrie, nici identifica, pentru că bărbatul este „bolnav sexual”. Dacă Elmo a reușit să fie serios, e mare lucru. Nimeni nu poate pune nici un deget pe fereastră domnișoarei Winnie, dar trăiește acum cea mai palpitantă aventură pe care a avut-o de ani de zile. Și ce-i rău în asta?

– Cu alte cuvinte, crezi că ai făcut un serviciu comunității?

– Posibil. Oamenii dintr-un orașel ca Eden Pass au

nevoie și de emoții. Key se apropie provocator de ea. Dar dumneata, doctore? Dumneata ce faci? Cum generezi emoții, când la Eden Pass nu prea ai pe cine seduce?

Lara se cutremură de indignare. Key își dădu seama că a mințit când a spus că nu este o femeie atrăgătoare. Totul în jurul ei, în ființa ei era blînd, corpul, părul, obrajii, gura. Nu-i plăceau deloc gîndurile astea. Continuă pe același ton jignitor:

- Ți-ai găsit următoarea victimă?
- Clark nu a fost victima mea!
- Ești singura femeie măritată cu care s-a încurcat.
- Ceea ce arată că el acționa selectiv, mai selectiv

decît tine.

- Sau mai puțin selectiv.

Furioasă, Lara se întoarse să plece, dar mîna lui o ajunse și o aduse înapoi.

- Dacă tot ai stîrnit discuția asta, ascultă-mă pînă la capăt.

Ea îl privi cu demnitate.

- Ascult.

- Ai spus că acuzațiile mele sînt nedrepte.

– Sînt. Grosolan de nedrepte. Nu știi nimic despre legătura mea cu Clark, știi numai ce ai citit în ziare și ce ai presupus în mintea ta murdară.

Key rîdea insolent. Promise mingea în terenul lui.

- Păi, nici tu nu știi nimic despre legătura mea cu Darcy, nici cu alte femei, și totuși, m-ai înghesuit aici, ca un sfînt luptător biblic. Dacă eu am tras concluzii pripite în privința ta, de ce ar fi corect din partea ta să-mi atribui lucruri pe care nu le știi?

Fără să-i lase timp de răspuns, intră în mașină și

porni motorul. Prin fereastra deschisă adăugă vicios:

– Nu numai că ești o soție infidelă, dar ești și o femeie al naibii de ipocrită.

Capitolul șapte

Lara conducea nebunește. Noaptea era caldă și senină. Briza nu reușea decît să împrăștie căldura emanată de acest pămînt sălbatic.

Texas.

„Texas-ul nu este un loc oarecare“, îi spusese Clark de foarte multe ori. „Este o stare de spirit. Un Xanadu al cowboy-lor“.

Pînă acum șase luni Lara nu văzuse niciodată pămîntul texan; dar a venit să ia ce era al ei. A adus cu ea influența Hollywood-ului. Văzuse în filme acest pămînt, dar numai în cele western.

Texas-ul era plin de verdeață. Avea păduri de pini,

aliniați perfect de natură. Când începea primăvara, aceste păduri erau un adevărat pastel de culori. Turmele de vite pășteau bucolic. Lacuri forfotind de pește primeau ca într-o îmbrățișare apa râurilor care aduceau cu ele istoria acestui pământ. Era o imensitate și de aceea texanii îi disprețuiau pe ceilalți.

Yancheii erau primiți aici. Nativii se considerau mai întâi texani și apoi americani. În sîngele lor curgea spiritul lui Alamo. Moștenirea lor era mai bogată decît a omenirii.

Dacă Larei i-a venit greu să-i înțeleagă pe oameni, în schimb a admirat, fără rezerve, ținutul. Din Eden Pass radiau drumurile ca spițele roții la căruță. Când a plecat de la școală a mers la întâmplare, fără nici o destinație precisă. Leșise din oraș, nu știa exact unde se află, dar nu se simțea pierdută. A oprit motorul și s-a lăsat cuprinsă de liniștea întreruptă doar de corul discordant al broaștelor și al greierilor.

Își încrucișă mîinile pe volan și-și sprijini fruntea de ele, disprețuindu-se că s-a lăsat dominată de Key Teckett. Făcuse exact cum a spus el. Aruncase cu pietre fără să cunoască faptele. Ar fi fost o mie de motive care să arate întâmplarea într-o cu totul altă lumină. Înțelese atunci că motivele nu erau întotdeauna ceea ce păreau la prima vedere. Evenimentele necunoscute puteau schimba radical diferența dintre bine și rău, inocență și vinovăție. Nu era ea oare cea care trebuia să știe cel mai bine acest lucru?

Din cauza gîndurilor tumultuoase nu mai putea respira. Leși din mașină și porni pe pajiștea de la marginea drumului. Undeva în apropiere se afla o turmă de vite. Mai multe sonde de petrol pompau

ritmic: siluete miraculoase, proiectate pe umbrele nopții. Își imagină că erau sonde *Tackett*.

Nu plouase de o săptămână și pământul era uscat. Se apropie de ele.

„Ce faci aici, Lara?”

Își puna frecvent această întrebare. Chiar înainte de moartea lui Clark, era obsedată de ideea de a veni aici și de a-l înfrunta în termenii stabiliți de ea pentru a rezolva problema lor comună. Intenționase să-i înmîneze o notă de plată, ca despăgubire pentru tot ceea ce pierduse ea.

Dar el a murit înainte ca ea să-și îndeplinească planul. Deși tragică, moartea lui i-a influențat foarte puțin scopurile. Clark nu era esențial pentru planul ei. Dar Key era.

Key. O disprețuia. Din această cauză ei nu-i va fi ușor. Dar oricât ar fi fost de rău, rămînea de neclintit. Pregătirea ei medicală a învățat-o că înainte de a face un lucru bun trebuia mai întâi să treci prin suferințe. Înainte ca rănilor să se vindece ele trebuiau arse. Ea era dispusă să îndure orice, oricât de dureros, numai pentru a aduce odihnă stafiilor care o bântuiau.

Numai atunci va avea liniștea pe care o pierduse la moartea fiicei ei. Numai atunci va fi în stare să lase în urmă tragediile trecutului și să-și continue viața, la Eden Pass sau în altă parte.

În anii care au urmat întoarcerii de la Montesangre, după moartea lui Randall și a fetiței sale Ashley, a trăit într-un vis total. De fapt nu a trăit, a existat. Plină de disperare, golită de sentimente și singură, a trecut de la o zi la alta fără să vadă nimic în jurul ei. Munca i-ar fi putut alina suferința, dar cerul

i-a respins această posibilitate. Devenise un paria, un obiect de curiozitate și, ridicol, era tîrfa lui Clark Tackett. Așa i-a spus și Key. Tîrfa. Jody gîndea același lucru despre ea. Lara văzuse disprețul din ochii bătrînei. De fapt, nici nu se așteptase la altceva.

Chiar și părinții ei au condamnat-o. Ea nu a simțit căldura copilăriei și încordarea dintre ei a crescut după scandal. Nu putea înțelege de ce era dispusă să practice medicina într-un oraș uitat de lume ca Eden Pass, mai ales pe teritoriul familiei Tackett.

– Au nevoie de medic, le-a explicat ea cînd ei au întrebat-o nedumeriți.

– Peste tot este nevoie de doctori, a contrazis-o tatăl. De ce să mergi acolo?

– Pentru că ea are darul de a alege cea mai proastă situație posibilă, dragă, constată mama cu dispreț rece. Este un obicei pe care îl respectă numai ca să ne facă nouă necazuri.

– Calea rezistenței minime nu este o crimă, Lara, a sfătuit-o tatăl. La urma urmei, după tot ce s-a întîmplat, trebuia să înveți acest lucru.

Ar fi privit-o ca pe o nebună dacă le-ar fi spus motivul adevărat pentru care dorea să plece în Texas. Dar nu le-a spus nimic. Făcu un ultim efort inutil să se apere.

– Știu că nu va fi ușor să-mi practic meseria acolo, dar altă ocazie nu am avut, atît mi s-a oferit.

– Și pentru asta ești singura vinovată, că pentru toate necazurile tale. Dacă ne-ai fi ascultat pe noi, viața ta nu ar fi atît de umilă acum.

Le-ar fi putut aminti că ei au încurajat căsătoria ei cu Randall Porter. Înainte de a-l întîlni au fost im-

presionați de cartea lui de vizită – încântător, urban și cosmopolit. Vorbea fluent trei limbi străine și deținea o funcție proeminentă în Departamentul de Stat, atribut care îl proiecta direct în înalta societate.

L-au privit pe Randall ca pe un sfânt când nu a alungat-o după scandalul cu senatorul Tackett. Ce ar mai conta între ei dacă ar ști cât de nefericită a fost cu Randall, cu mult timp înainte de a-l cunoaște pe Clark.

Tulburată de amintiri, Lara porni înapoi spre mașină, când auzi un zgomot deasupra capului. Privi și văzu un avion. Era doar un punct luminos la orizont, care se apropia, zburînd la joasă înălțime. De fapt, chiar la o altitudine periculoasă. Din sumarele ei cunoștințe ghici că era un avion mic. Când avionul se apropie periculos de pădure, Lara își ținu respirația. Cu câteva secunde înainte de a lovi vîrfurile copacilor, botul avionului se ridică în unghi drept și aparatul începu să urce.

Ar putea împrăștia insecticid la ora asta? Era posibil să se arunce chimicale peste pășunile unde pășteau acum animalele? Nu, probabil că era un pilot singuratic.

„Proasto“, murmură ea urcînd în mașină și pornind motorul.

Bineînțeles, se referea la revenirea ei în Eden Pass și la faptul că a fluturat basmaua roșie pe sub nasul familiei Tackett. Dar când nu mai ai absolut nimic de pierdut, riscurile nu te mai impresionează. Ce îi mai putea spune familia Tackett, ce îi mai putea face? Folosiseră deja tot arsenalul.

Imediat ce îi vor satisface dorința, ea va pleca bucuroasă din orașul lor. Pînă atunci nu o interesa ce

gîndeau ei despre ea. Totuși trebuia să îi facă să-și depășească aversiunea de a vorbi cu ea. Dar cum?

Jody era implacabilă.

Key era grosolan, abuziv și nu vorbea cu ea decît cînd era absolut necesar.

Janellen? Sesizase oare o scînteie de curiozitate în ochii ei, înainte de a interveni Jody? Putea să străpungă armura lor pe aici?

Merita să încerce.

Janellen era supărată pe ea însăși. Plănuise pentru astăzi să plătească toate notele de plată, dar cînd ajunse la birou și căută dosarul, își aminti că l-a luat la atelier cu o zi înainte pentru a compara facturile cu echipamentul primit. Nu-i stătea în fire să fie distrată și era furioasă pe ea pentru că trebuia să meargă acum cîteva mile înapoi la atelier și trebuia să-i lase pe muncitori s-o aștepte.

Atelierul mecanic era mult mai urît decît clădirea administrativă. Pe măsură ce compania se lărgea, au fost construite alte și alte clădiri pentru inventarul în creștere al echipamentelor de foraj. Era sîmbătă, clădirea era pustie. Janellen parcă mașina exact în fața ușii. Intră într-o cămăruță care găzduia un birou improvizat. Aici muncitorii aveau telefon, frigider, cuptor cu microunde, filtru de cafea și cîteva cușete pe care erau înscrise numele lor, unde Janellen le strecura cecurile de două ori pe lună.

Folosind cheia dublă, intră și fu izbită de atmos-

fera îmbîcsită de tutun. Găsi dosarul pe care-l uitase și era pe punctul de a pleca, cînd auzi mișcare dincolo de ușa care lega biroul de garaj. Deschise ușa și fu confruntată cu o situație care o lăsă fără grai. Între două camioane ale companiei se găsea o camionetă. Unul din oamenii ei încărca în camionetă piese, țevi și alte unelte necesare pentru sonde. Verifica fiecare piesă cu o listă pe care o ținea în buzunarul cămășii și o consulta din cînd în cînd. Tocmai terminase și urca în cabină.

Janellen ieși din locul din care văzuse toată scena și se repezi în fața camionetei blocîndu-i drumul.

– Domnișoară Janellen! exclamă bărbatul. Nu... nu am știut că sînteți aici.

– Ce faci tu aici sîmbătă dimineața, Muley?

Deși era bronzat, bărbatul roși și începu să se joace cu șapca.

– Domnișoară Janellen, știți foarte bine că astăzi este rîndul meu să fac turul sondelor.

– După care ești concediat în mod oficial.

– Știți, mă gîndeam să încep munca luni dimineață devreme. Am venit să iau niște materiale.

– Cu ușa garajului închisă și toate luminile stinse? Și nu încarci echipamentul în mașina companiei, ci în camioneta ta, Muley. Furi, nu-i așa?

– Dar este echipament vechi, domnișoară Janellen. Nu-l mai folosește nimeni.

– Și ai hotărît să te autoservești.

– Dar v-am spus, nu-l folosește nimeni. Se va arunca oricum.

– Dar a fost cumpărat și plătit de *Tackett Oil*. Nu tu dispui de el. Janellen inspiră adînc. Te rog să

descarci imediat totul.

Cînd omul termină, își agăță degetele în cureaua pantalonilor și adoptă o poză războinică.

– Îmi iei din salariu sau ce?

– Nu, nu îți iau din salariu. Te dau afară.

Atitudinea bărbatului se schimbă imediat. Încleștă pumnii și făcî doi pași amenințători spre ea.

– Pe dracu! Jody m-a angajat și numai ea mă dă afară.

– O va face într-o secundă cînd va afla că furai de la ea. După aceea o să-ți taie și mîna.

– Nu știi ce va face. Și apoi nu poți dovedi nimic. Aveam de gînd să cumpăr echipamentul.

Fata clătină trist din cap, simțindu-se trădată.

– Dar nu ai făcut nici o ofertă, Muley, nu-i așa? Te-ai furișat aici, sîmbăta, cînd știai că nu este nimeni și ți-ai încărcat marfa în camionetă. Îmi pare rău, hotărîrea mea este definitivă. Îți poți ridica ultimii bani pe data de cincisprezece.

– Căteea bogată! rînji omul. Plec, dar pentru că sînt convins că afacerile voastre sînt pe ducă. Toată lumea știe că și Jody este pe ducă. Te crezi în stare să conduci compania la fel de bine ca ea? Nimeni nu te ia niciodată în serios. Știi că toți rîdem de tine? Da, ne adunăm cu toții aici după schimb și vorbim despre tine. Este amuzant cum încerci să o imiți pe maică-ta pentru că nu ai altceva mai bun de făcut. Cum ar fi, să faci dragoste de exemplu. Am pus pariu că ai rămas tot virgină. Cireșica ți-e tare ca piatra. Chiar dacă ești moștenitoare la atîția bani cine ar vrea să se culce cu o femeie atît de frigidă ca tine?

Janellen înfruntă curajoasă insultele. Dar îi vîjîiau

urechile. Se menținea dreaptă numai printr-un miracol.

– Dacă nu ieși de aici în zece secunde îl sun pe șeriful Baxter să te aresteze.

Bărbatul mai arată o dată furios cu degetul spre ea, apoi urcă în mașină și porni ca din pușcă.

Janellen încuie repede ușa garajului, apoi fugi în birou și se încuie înăuntru. Se prăbuși într-un scaun. A înfruntat bruta dar acum tremura incontrollabil.

Logic, înfruntarea cu Muley a fost o prostie. El ar fi putut-o ataca, omorî chiar și nici nu ar fi fost bănuit. S-ar fi crezut că a ucis-o un hoț oarecare – poate chiar cel care a intrat în casa Winston.

Se legăna disperată pe scaun. Ce i-a venit să-l înfrunte? Probabil că avea în ea un curaj de care nu știa. De unde i-a venit scînteia aceasta de îndrăzneală exact atunci cînd a avut nevoie?

Îi trebui o jumătate de oră să se calmeze. Abia atunci începu să realizeze ramificațiile hotărîrii ei impulsive. Hotărîrea spontană de a-l concedia pe Muley a fost corectă. Acum totuși trebuia să o informeze pe Jody. Nu avea nici o îndoială că Jody va fi de acord cu ea și totuși îi era frică. Poate că nu ar trebui să îi spună pînă nu va găsi un om în loc. Dar unde să îl găsească? Nu va fi ușor să găsești un om calificat. Muley era priceput...

Bowie Cato.

Numele îi fulgeră prin minte. Se gîndise mult la el, mai mult decît ar fi fost decent, mai mult decît îi plăcea să recunoască. Se trezea visîndu-l cu ochii deschiși. Oare să-l sune și să-l întrebă dacă mai era interesat de o slujbă?

Probabil că a plecat deja.

Și, apoi, ce nebun ar angaja un fost condamnat după ce a dat afară un om pentru că l-a prins furînd?

Jody va face o criză. Și, dacă se va îmbolnăvi, va fi numai vina ei.

Enumeră în gînd zeci de argumente și totuși ridică receptorul și formă numărul de la *Palmierul*.

– Este... da, sun pentru... cine este la telefon? Gena ei curajoasă dispăruse subit.

– Cu cine doriți?

– Sînt Janellen Tackett, îl caut pe...

– Nu este aici.

– Poftim?

– Fratele dumneavoastră nu este aici. A venit aseară după ședință, a stat cam o jumătate de oră, a băut trei duble în timp record și a plecat. A spus că vrea să piloteze. Vocea nevăzută chicoti. Eu sigur nu aş fi urcat în avion cu el.

– Doamne, murmură Janellen.

Mașina nu era la locul ei azi dimineată. Dar nu și-a imaginat că Key nu a fost deloc acasă.

– Eu sînt Hap Hollister, domnișoară Janellen, proprietarul localului. Dacă vine Key să-i transmit un mesaj? Vreți să vă sune?

– Da, vă rog. Vreau să știu dacă este bine.

– Îl știți pe Key. Își poartă singur de grijă.

– Da, dar rugați-l să mă sune oricum.

– Bineînțeles. La revedere.

– De fapt, domnule Hollister, interveni ea iute, v-am sunat pentru altă problemă.

– Spuneți.

Janellen își șterse de fustă palma transpirată.

– Mai lucrază la dumneavoastră un tînăr pe nume Bowie Cato?

Lara își uda petuniile cînd o mașină intră în viteză pe aleea dinspre casă și scrîșni, se opri într-un nor de praf. Ușa se deschise brusc și un tînăr îmbrăcat în șort ieși din mașină cu ochii măriți de spaimă.

– Doctore! Fetița mea... ea... mîna... Isuse, ajută-ne!

Lara scăpă stropitoarea, își scoase la iuțeală mănușile de grădină și fugi spre mașină. Femeia dinăuntru era mai isterică decît bărbatul. Ținea în brațe un copil de trei ani. Totul era stropit de sînge.

– Ce s-a întîmplat?

Lara intră pe jumătate în mașină și cu blîndețe îndepărtă mîna femeii de pe fetiță. Sîngele era de un roșu aprins – hemoragie arterială.

– Mergeam spre lac, povestea bărbatul plîngînd. Letty era pe scaunul din spate și ținea mîna scoasă pe fereastră. Nu mi-am dat seama că sînt atît de aproape de margine. Stîlpul de telegraf... Oh, Dumnezeu!

Brațul fetiței era aproape smuls. Încheietura umărului era deformată. Sîngele țîșnea din arteră. Fetița era aproape vînată și respira agitat. Nu răspundea la stimuli.

– Dă-mi un prosop.

Bărbatul se repezi la geantă și scoase prosopul. Lara îl apăsă ferm pe rană.

– Ține-l așa pînă mă întorc. Apasă cît poți. Mama

dădu din cap pierdută. Tatălui disperat, Lara îi spuse: Fă curățenie în lada mașinii.

Intră în fugă în clinică. Luă un tub de glucoză și sună la Crucea Roșie, la elicopterele de urgență, de la spitalul *Mother Frances*.

– Sînt doctorița Mallory din Eden Pass. Am nevoie de un elicopter. Pacientul este un copil. Este în stare de șoc, cianotică, nu răspunde, are pierderi mari de sînge. Brațul drept este aproape smuls. Nu sînt semne de rană la cap sau la coloană. Poate fi transportată.

– O puteți duce la Dabbert Couty?

– Da.

– Ambele elicoptere sînt în misiune. Vă distribuim spre o altă linie.

Lara închise telefonul, luă în fugă trusa medicală și ieși. Într-o panică frenetică tatăl copilului golise camioneta.

– Ajută-mă s-o așez în spate. Lara îl instruia și bărbatul îi executa ordinele.

– Dă-mi pătura. Ne duci pe pista de aterizare a orașului. Cred că știi unde este. Va veni un elicopter să o ducem la spital.

La două minute după ce sosiseră, erau în drum spre pista de urgențe. Lara lucra repede și eficient. Înlocui prosopul cu bandaje sterile. Le apăsă pe rană și le fixă cu leucoplast. Hemoragia putea fi fatală dacă nu era oprită. Luă cu grijă pulsul copilului. Era foarte slab. Mama urla disperată. Lara își păstră calmul.

– Întoarce-i capul pe o parte să nu se înece dacă vomită.

Mama executa totul cu gesturi mecanice. Copilul putea respira, dar din ce în ce mai slab, cum era și

pulsul. Tatăl conducea ca un nebun blestemînd printre lacrimi.

Inima Larei era alături de ei. Știa ce simte un părinte cînd copilul are o moarte năprasnică. Nemulțumită de pulsul slab al fetei hotărî să-i facă o mică incizie la gleznă. Degetele ei se mișcau cu îndemînare, transpira abundant și se ștergea cu mîneca bluzei.

– Slavă domnului, murmură ea cînd au ajuns la pista de urgențe.

– Unde este elicopterul? urlă tatăl.

– Claxonează.

Un bărbat cu salopeta murdară de ulei ieși grăbit din hangar.

– Ești doctorița Mallory?

Tatăl arătă spre camionetă. Bărbatul se aplecă, dar i se tăie respirația cînd văzu scena.

– Doctore?

– Te-a sunat spitalul?

– Au trimis un elicopter pentru un pacient cu atac de cord la Lake Palestine, iar celălalt este pe zona 20 între state.

– Au notat la Centrul Medical?

– Da, dar nu sînt altele disponibile. Mai încearcă.

– Dar copilul acesta nu mai are timp!

– Dumnezeu, copilul meu! urlă femeia. Va muri, nu-i așa? Dumnezeu!

Lara privi trupul minuscule și văzu cum se scurge viața din el.

– Doamne, ajută-mă!

Își acoperi fața cu mîinile mirosind a sînge proaspăt. Acesta era coșmarul ei. Să vezi cum moare

un copil sub ochii tăi. Să fii incapabilă să faci ceva pentru el.

– Doctore? Tatăl fetei o scutura. Ce facem? Trebuie să faci ceva! Fetița noastră moare!

Vedea și ea. Dar știa că nu poate rezolva singură o urgență de asemenea amploare. Dacă nu primea imediat tratament de specialitate, fetița își va pierde cu siguranță mâna, dacă nu chiar viața. Se întoarse spre mecanicul uluit:

– Ne poți duce tu? E o problemă de viață și de moarte.

– Eu doar le repar, nu știu să le pilotez. Dar este aici un pilot.

– Unde?

– Acolo. Bărbatul arată în direcția hangarului. Dar nici el nu-i prea în formă.

– Este un avion în hangar? Poate un elicopter?

– Este unul. Îl ține un pensionar. Zboară o dată, de două ori pe săptămână la Dallas să joace golf. Nu cred că se supără dacă îl folosim.

– Repede, mai repede! îi ruga mama.

– Pilotul acesta știe să piloteze un elicopter? Întrebă Lara.

– Da, dar cum v-am spus nu prea este...

– Țineți sticlele de perfuzie sus. Controlați-i respirația, le spuse ea părinților.

Risca părăsindu-și pacientul, dar nu credea că mecanicul îi va putea explica pilotului urgența situației. Trecu pe lângă mecanic și intră în fugă în hangar. Nu vedea pe nimeni.

– Hei! Hei!

Intră într-o cameră mai mică. Într-un colț era un

Eden Pass

sac de dormit. Pe el stătea întins un bărbat și sforăia sonor.

Era Key Tackett.

Capitolul opt

Mirosea ca o distilerie. Lara se aplecă și îl scutură de umeri cu brutalitate.

– Trezește-te. Am nevoie să pilotezi un avion pînă la Tyler. Acum!

El murmură ceva de neînțeles, o împinse și se întoarse pe partea cealaltă.

Într-un frigider ruginit Lara descoperi cîteva cutii de bere, brînză și o portocală, iar lîngă ele o sticlă cu apă. Era ceea ce căuta. O luă și începu să o golească pe fața lui. El se ridică brusc, strigă furios și ridică pumnii privind-o ucigător.

– Ce dracu'! Cînd o văzu pe Lara o privi în-

mărmurit.

– Trebuie să duc cu elicopterul o fetiță rănită la spitalul *Mother Frances*. Brațul drept i-a fost smuls din umăr și viața ei atîrnă de un fir de păr. Nu avem timp de certuri sau de explicații. Ne poți duce pînă acolo fără să te prăbușești?

– Eu pot zbura oriunde, oricînd. Sări în picioare și își încălță ghetetele.

Lara ieși înaintea lui. Tatăl copilului îi alergă în întîmpinare.

– L-ai găsit?

– Vine.

Nu le mai dădu alte explicații. Era mai bine dacă ei nu știau că pilotul adormise doborît de băutură. Mecanicul se afla lîngă elicopter și le făcu un semn că aparatul este pregătit de zbor. Îndreptîndu-se spre aparat, Lara întrebă:

– Cum te numești?

– Jack, Jack și Marion Leonard. Fetița noastră se numește Letty.

– Ajută-mă să o aduc pe Letty la elicopter.

Au luat-o împreună de pe platforma mașinii și au așezat-o în elicopter. Marion venea lîngă ei ținînd sticla de glucoză. Cînd au ajuns la elicopter Key se afla deja în cabina de comandă. Pornise deja motorul. Soții Leonard erau prea îngrijorați în privința fetei lor pentru a vedea că pilotul nu-și încheiase cămașa și era nebărbierit. Ochii injectați de băutură erau acoperiți de o pereche de ochelari de zbor. Imediat ce s-au îmbarcat el a întrebato pe Lara:

– Sînteți gata? Plecăm?

Ea îi făcu un semn din cap și imediat au decolat.

Era prea mult zgomot în cabină pentru conversații și oricum nimeni nu avea nimic de spus. Soții Leonard erau prăbușiți unul în brațele celuilalt în timp ce Lara verifica continuu pulsul și tensiunea fetei. Avea încredere în Key că știa drumul. El întoarse capul și strigă spre ea:

– Le-am găsit frecvența de transmisie și discut cu echipa pentru traumatisme. Vor să știe ce semne vitale are copilul.

– Presiunea sîngelui de la cincizeci la treizeci și în scădere. Pulsul, o sută patruzeci și foarte slab. Spune-i să alerteze chirurgul vascular și un specialist ortoped. Va avea nevoie de amîndoi. Este sub perfuzie.

– I-ai dat vreun anticoagulant?

Cîteva momente Lara se gîndi dacă să o facă sau nu. Hotărî că nu.

– Este prea mică. Hemoragia este sub control.

Key transmitea informațiile, iar Lara continua să verifice presiunea, respirația și pulsul. Se străduia să rămînă detașată, dar era foarte greu cînd avea un pacient atît de mic, neajutorat și cu o rană atît de gravă.

Din cînd în cînd Marion întindea mîna spre fetița inconștientă și îi mîngîia părul și obraji. I-a sărutat degetelele de la mîini. Acest gest matern i-a sfîșiat inima Larei.

Cînd s-a văzut panorama orașului, Key i s-a adresat din nou.

– Unitatea de urgență așteaptă. Ni s-a dat permisiune de aterizare.

Respirația firavă a fetei s-a oprit brusc. Lara și-a

înfipt degetele adânc în carotidă, dar nu a mai simțit pulsul. Jack Leonard a început să strige disperat:

– Ce se întâmplă, doctore? Doctore! Doctore!

– Pulsul a căzut.

– Fetița mea! O, Dumnezeuule, copilul meu! urla Marion isterică.

Lara s-a aplecat peste fetiță și-a fixat palmele sub stern. A apăsă cu putere de mai multe ori încercând să stimuleze inima.

– Nu, Letty, nu! Luptă! Te rog! Cît mai este, Key?

– Se vede spitalul.

Lara a acoperit nările și gura fetiței cu gura ei și a început să sufle.

– Nu muri. Nu muri, Letty, șoptea ea febril.

– Isuse! plîngea Jack disperat. A murit!

– Letty! urlă Marion. Dumnezeuule, te rog! Nu!

Lara nu auzea nimic. Se concentra cu toată voința pe trupul micuț și apăsă ritmic pieptul fragil aplicînd în același timp respirația gură la gură.

Cînd a simțit o palidă zvîcnire de puls a strigat fericită. Pieptul copilului a început să se ridice și să coboare ritmic. Respira. Pulsul era foarte slab, dar inima bătea din nou.

– Am reușit.

Key aduse elicopterul la aterizare.

Echipa de intervenție s-a apropiat înainte ca elicea să se oprească. Lara a lăsat pacientul pe mîna lor și s-a ocupat de Marion. Alergau cu toții spre sala de urgențe. Au fost opriți de o asistentă.

– Vreau să fiu cu copilul meu! plîngea Marion privind spre grupul care dispărea.

– Îmi pare rău, doamnă, trebuie să așteptați aici.

Copilul este sub cea mai bună supraveghere medicală.

Lara îi făcu un semn de înțelegere asistentei.

– Am eu grijă de ea, mulțumesc.

Împreună cu Jack și Marion au intrat în sala de așteptare. Bărbatul vorbea cu blîndețe.

– Trebuie să îi sun pe ai noștri, Marion.

– Mergi, stau eu cu ea.

– Nu, spuse Marion hotărîtă. Vreau să fiu cu Jack.

Nu au putut-o convinge cu nici un chip. Sprijindu-se unul de altul cei doi părinți distruși au plecat să caute un telefon public.

– Rezistă copilul?

Auzind vocea lui Key în spatele ei, Lara se întoarse. Și el îi privea pe cei doi părinți.

– Va fi foarte greu.

– Aproape să o pierzi, nu-i așa? Se întoarse și o privi. Ai luptat cu disperare să o reanimezi.

– Asta este meseria mea.

– Și brațul?

– Nu știu. Este posibil să îl piardă.

– La naiba!

Își luă ochelarii și îi puse în buzunarul cămășii pe care între timp reușise să o încheie.

– Eu vreau o cafea. Tu?

– Nu, mulțumesc.

– Când ești gata să ne întoarcem la Eden Pass...

Lara clătină din cap.

– Am să aștept. Măcar pînă iese din operație. Poți pleca atunci cînd dorești. Mă descurc eu.

El o privi supărat, apoi spuse tăios:

– Mă duc să caut o cafea.

Lara privi în urma lui; mergea drept și sigur, schiopăta doar ușor din cauza gleznei. Deși arăta dezordonat, nimeni nu ar fi crezut că fusese trezit din beție cu puțin timp în urmă.

Garase elicopterul într-un hangar din curtea spitalului. A fost o manevră periculoasă. Mîndria că putea pilota orice, oricînd, nu era o simplă laudă de sine.

Soții Leonard s-au întors după ce au telefonat și s-au așezat începînd veghea cea lungă. Key s-a întors cu mai multe cești de cafea și cîteva gustări. Lara a făcut prezentările.

– Nu avem cuvinte de mulțumire, îi spuse Marion printre lacrimi. Indiferent ce se va întîmpla cu fetița noastră, dacă nu ne aduceați aici, Letty... ar...

În locul cuvintelor care în această situație nu își aveau rostul, Key o bătu pe umăr încurajator.

– Mă întorc imediat. Fără alte explicații, se întoarse și plecă.

Veștile din sala de operație veneau agonizant de încet. De fiecare dată cînd o soră se apropia de locul unde stăteau ei, toți trei o priveau încordați. Dar mesajul era de fiecare dată scurt – chirurgii se străduiau să o stabilizeze pe Letty și să-i salveze mîna de la amputare.

În dimineața aceea spitalul a avut o activitate febrilă. Mai mulți oameni suferiseră vătămări într-un accident de circulație. Au fost implicate trei mașini, inclusiv un autobuz cu persoane în vîrstă. Personalul se mișca repede și cu eficiență – erau competenți.

Key s-a întors cam după o jumătate de oră aducînd o sacoșă mare cu cumpărături. O întinse

spre Lara și Marion.

– M-am gândit că ar trebui să vă schimbați hainele.

În sacoșă erau pantaloni și tricouri. Hainele lor erau îmbibate cu sînge. Au intrat în cea mai apropiată toaletă, s-au spălat și s-au schimbat. Cînd Jack a încercat să plătească, Key s-a supărat.

– Ești fiul lui Barney Leonard, nu-i așa? Aveți o curățătorie, nu-i așa?

– Da, domnule Tackett. Nu mi-am imaginat că mă cunoașteți.

– Cum să nu, sînt încîntat de felul în care îmi spălați cămășile. Apretate exact cît trebuie. Asta este răsplata mea.

Jack îi strînse solemn mîna.

Rudele lor au sosit după o oră, însoțite de pastor. Micul grup a început să se roage pentru viața lui Letty. În timpul carierei sale medicale Lara văzuse multe asemenea scene, era obișnuită cu tragediile personale. Dar Key se simțea extrem de stînjenit. Măsura holul și dispărea frecvent. De fiecare dată cînd pleca, Lara credea că a luat elicopterul și s-a întors la Eden Pass, dar el se întorcea și iar întreba despre starea lui Letty. Într-una din aceste absențe, s-a bărbierit și și-a schimbat cămașa. Acum arăta respectabil.

La aproape șapte ore după ce Letty a intrat în operație, un bărbat mărunt de vîrstă mijlocie a venit în sala de așteptare. Soții Leonard s-au ridicat, cu sufletul la gură.

– Sînt doctorul Rupert. Fetița dumneavoastră se simte bine. Dacă nu vor apărea complicații neașteptate, va reuși să treacă de momentul de criză.

Marion s-ar fi prăbușit dacă nu ar fi susținut-o soțul ei. Plîngea în hohote.

– Mulțumesc, mulțumesc.

– Și mîna? Întrebă Jack.

– Am reușit să o salvăm, dar în acest moment nu vă pot spune dacă o va mai putea folosi. S-a restabilit integral circulația, dar este posibil să-i fie afectați mușchii și nervii. Aceste lucruri se văd abia mai târziu. Imediat va veni și doctorul Callahan, chirurgul ortoped și vă va explica. O să vă spună și despre terapia fizică pe care va trebui să o facă copilul. Acum cel mai important lucru este că fetița trăiește și semnalele vitale sînt bune.

– Cînd o pot vedea? Întrebă Marion.

– Va fi ținută la reanimare cîteva zile, dar o puteți vedea din cînd în cînd. Vă vor spune asistentele. Acum trebuie să sosească doctorul Callahan.

Cînd rudele au început să-i îmbrățișeze fericiți pe părinți, chirurgul s-a întors spre Key:

– Doctorul Mallory?

– Nu sînt eu.

– Eu sînt doctorița Mallory, spuse Lara și întinse mîna. Sînt medic generalist la Eden Pass.

– Ați făcut o treabă extraordinară, dacă ne gîndim la severitatea acestei situații critice. Ați adus-o aici extraordinar de repede.

– Mă bucur, spuse ea cu un zîmbet obosit. Profesional, puteți bănuî cît își va putea folosi brațul?

– Dacă ar fi să pun pariuri, aș spune că mai mult de cincizeci la sută. Este mică și va învăța să compenseze alte disfuncții. Dacă brațul se reface în întregime, nici nu-și va aminti ce s-a întîmplat.

Doctorul zîmbi îngrijorat. Acum însă sînt convins că n-o să mai scoată mîna pe geamurile mașinii.

Și-au strîns mîinile. După un scurt schimb de cuvinte cu soții Leonard, doctorul s-a retras. Părinții au îmbrățișat-o fericiți pe Lara, apoi au plecat la telefon să dea vestea cea bună celorlalte rude.

Lara privi stînjenită spre Key.

– Cred că am terminat aici.

– Plecăm cînd dorești, doctore.

Imediat ce s-au ridicat de la sol, tensiunea Larei s-a transformat într-o oboseală epuizantă. Evenimentele zilei își puneau amprenta. O durea trupul de încordare. Își răsucea capul încercînd să mai ușureze tensiunea pe care o simțea în ceafă.

Văzut din aer, amurgul era ireal, dar ea nu-l putea gusta gîndindu-se cît de puțin a lipsit să o piardă pe Letty Leonard.

Fragilitatea vieții era înțeleasă mai profund atunci cînd murea un copil. Orice moarte o afecta, dar moartea unuia copil avea asupra ei un impact cutremurător pentru că o echivala întotdeauna cu moartea tragică a lui Ashley. Un moment o vedea pe fetița ei dulce gîngurind fericită și în celălalt moment o vedea zăcîndu-i în brațe într-o baltă de sînge.

Ochii Larei se umplură de lacrimi. Se simțea strangulată. Dacă nu ar fi fost Key Tackett, ar fi plîns amarnic. Însă se controlă și se abținu. A rămas stoică pînă cînd elicopterul a aterizat la Dabbert County. Au.

fost întâmpinați de mecanic.

– Ce face fetița?

– Trăiește și i-au salvat mîna.

– Slavă Domnului. Eu credeam că n-o să reziste. Salut, Key. Este o frumusețe de elicopter, nu?

– Clasa întâi, Balky, spuse Key și îi întinse mecanicului cheile aparatului.

Lara îi arată camioneta soților Leonard.

– Vrei te rog să pui pe cineva să o curețe înainte de a veni să o ia?

– Am și curățat-o, se mîndri mecanicul. Bo a trimis un băiat de la garaj.

– Foarte frumos din partea dumitale... Balky, nu?

Bărbatul dădu din cap.

– Balky Willis. Încîntat să vă cunosc, doamnă, și îi întinse mîna.

– Doctor Lara Mallory.

– Da, doamnă, mi-am imaginat.

– Sînt sigură că familia Leonard va aprecia gestul dumitale.

– Nu a fost ideea mea. A sunat Key și mi-a sugerat-o.

Lara îl privi surprinsă. Key ridică din umeri indiferent.

– Oricum s-ar fi sfîrșit totul, mi-am imaginat că nu vor să-și amintească situația prin care au trecut. Plecăm?

– Să plecăm? Abia atunci și-a dat seama că ea nu avea un mijloc de transport. Oh, ar fi o îndrăzneală să...

Key îi arată Lincolnul parcat în capătul hangarului. Lara îl rugă pe Balky să îi mulțumească proprietarului

elicopterului.

– Spune-i să-mi trimită mie nota de plată.

– Sigur. Bărbatul o salută și făcu un semn de rămas bun spre Key.

– Și de la dumneata aștept o notă de plată, domnule Key, spuse Lara în timp ce se apropiau de mașină. Cît taxezi?

Key deschise portiera și o ajută să intre.

– Depinde de ce servicii fac.

Sobră, Lara privea drept înainte. Când au ajuns pe autostradă, în drum spre oraș, Key a făcut o remarcă:

– Știi, nu prea ai simțul umorului. Nu rîzi niciodată?

– Doar cînd aud ceva nostim.

– Oho, am înțeles. Eu nu sînt amuzant.

– Fermecătorii sexuali și-au pierdut farmecul pentru mine.

– Cred că este prețul pe care îl plătește o femeie cînd este în centrul unui scandal sexual.

– Este doar unul dintre prețuri.

Key o privi înțelegător, apoi se concentrează asupra drumului. O vreme au mers în tăcere. Amurgul aluneca încet spre noapte.

– Nu ți-e foame?

Lara nu a avut timp să se gîndească la asta. Abia acum și-a dat seama că era moartă de foame. Reușise să bea doar două cești de cafea.

– Ba da, recunosc eu.

– Îți plac coastele de vițel?

– De ce?

– Știu un loc unde au cea mai bună rețetă din lume. Mă gîndeam să mergem acolo.

Lara își privi hainele pe care le îmbrăcase la spital.

– Deși îți sînt recunoscătoare pentru haine, nu cred că sînt îmbrăcată cuviincios pentru restaurant.

Key începu să rîdă în hohote.

– Aproape că ești prea îmbrăcată pentru *Barbecue Bobby*.

– Ce nume!

– Nu și-a luat numele pentru că face friptură ci pentru că aproape că a fost făcut friptură. Lara îl privi întrebător. Într-o noapte Bobby Sims l-a enervat pe un cowboy numit Little Pete Pauley. Erau la o discotecă și s-au bătut pentru o femeie. Bobby l-a umilit pe Pete, care era foarte arțăgos întotdeauna pentru că era cam pitic. Mai tîrziu, în aceeași noapte, Pete s-a răzbunat dînd foc casei lui Bobby. Bobby a reușit să scape, dar i-a luat foc părul. Vreo șase luni a fost lipsit de păr și a mirosit a fum. Toată lumea a început să-l strige Fripturică. Și de aici i-a venit ideea să deschidă un restaurant pentru friptură, munca lui de o viață.

Lara avu impresia că el se abține să caște, dar înainte de a-și exprima îndoielile, Key vira deja spre parcare restaurantului.

– Hmm. Este aglomerat în seara asta.

– Dar este o bombă, nu vezi? protestă ea. Eu nu intru aici.

– De ce? Nu-i de nasul tău?

Îi forța mîna. Dacă refuza să intre împreună cu el îi va spune din nou că este ipocrită. Pe de altă parte Lara nu dorea ca moara de fabricat bîrfe să anunțe că se plimbă prin oraș cu Key Tackett. Ce o să le mai meargă melița! Doamna doctor l-a corupt pe senatorul Clark Tackett și acum l-a prins în cîrlig pe

fratele mai mic.

Dar înfruntarea orașului era situația pe care o acceptase. În schimb disprețul lui Key nu-i era de folos. Lara deschise portiera și ieși. Pe chipul lui Key se instală zîmbetul acela nesuferit care o scotea din sărite.

Interiorul tavernei nu era mai îngrijit decât exteriorul. Totul era îmbîcsit de fum. Mai multe cupluri dansau. O tejghea de bar ocupa un perete întreg, iar camera avea mai multe mese înghesuite. Cînd ei au intrat, toți ochii s-au întors. Femeile îl inspectau pe Key; bărbații pe Lara. Lara ridică bărbia și se lăsă condusă la o masă.

– Bere bei?

Era o altă provocare.

– Cu friptură? Bineînțeles.

Key băgă două degete în gură și fluieră ascuțit.

– Hei, Bobby, două beri.

– Să fiu al naibii! exclamă cel strigat. Două beri pentru sufletul pierdut al lui Key Tackett.

Key se așează în fața Larei și întinse condimentele așezate pe mijlocul mesei.

– Să salvezi viața unui copil și să bei bere cu mine, toate într-o singură zi. Ți place să trăiești pe muchie de cuțit, doctore.

Nu aștepta răspuns, iar ea nici nu avu timp să i-l ofere pentru că un bărbat rotund, încins cu un șorț alb pătat de sosuri, a venit lîngă ei cu cele două sticle de bere. Cu o mîină l-a bătut pe umăr pe Key.

– Nu te mai vede omul. Am auzit că abia te-ai întors din țările arabe. Am auzit că acolo dacă te uiți la femeile lor, îți taie oușele. Este adevărat? Cum

naiba de a supraviețuit acolo un tăuraș ca tine? Chiar mă întrebam când ai să mai vii și pe la mine, măgarule!

– Localul arată grozav, Bobby. Mai faci afaceri de intermediere?

– Bineînțeles. Atîta timp cît oamenii mănîncă, beau și fac dragoste, știu unde le pot găsi pe toate trei. Dintr-o singură împușcătură. Asta este filozofia mea în afaceri. Ea cine este? Și întinse un deget în direcția Larei.

Key o prezentă. Proprietarul tavernei nici măcar nu încercă să-și ascundă surpriza.

– Ia te uită! Tu ești doamna despre care se vorbește atît? Măi, ticălosule! O privi pe Lara apreciativ. Deci stai în oraș? La casa doctorului Patton?

– Da. Lara zîmbi, observînd cicatricile de deasupra sprîncenelor.

– Ce mică e lumea. Treci dintr-o surpriză în alta. Bărbatul privea de la unul la celălalt. Nu-mi imaginam că voi doi puteți fi în relații bune.

– Nu sîntem, spuse Key. Dar ni s-a făcut foame în același timp și am venit. Ne servești vorbe toată noaptea?

Barbecue Bobby începu să rîdă.

– La naiba, vă servesc imediat. Abia aștept să-mi bag mîna în buzunarul tău. Ce serviți?

– Două porții de coaste. Fără sos la mine. -

– Vă aduc sosul separat și puneți voi cît vreți. Mai aduc bere?

– Cînd aduci mîncarea.

Bobby îi făcu din ochi Larei. Apoi, clătinînd din

cap la ciudățeniile vieții, se rostogoli spre bar. Key înghiți cu sete câteva guri de bere. Lara abia gustă.

– Ai zburat azi noapte?

El se opri cu sticla la gură.

– De ce?

– Mă întrebam.

– Da, am zburat azi noapte. Am verificat un *Piper Cub*. Știi ce-i asta? Ea dădu din cap, în semn că nu are nici cea mai mică idee. Este un fel de zmeu. De ce m-ai întrebat?

Nu ar fi recunoscut că după cearta lor ea a vrut să se liniștească și a pornit la întâmplare pe câmp, de unde a văzut că un pilot foarte îndemînat se juca de-a moartea.

– Mă gîndeam la glezna ta. Am văzut că schiopătezi ușor cînd mergi și nu eram sigură că vei putea zbura.

– Mă mai doare. Dar nu mai puteam rămîne pe pămînt. Înnebuneam.

– Este neobișnuit pentru tine?

– Zborul este meseria mea. Zbor pentru oricine îmi oferă ceva interesant.

– Acestea sînt criteriile? Dacă îți oferă ceva interesant?

– Și asta și banii, zîmbi el răutăcios. Nu zbor de florile mărului.

– Poți să îți alegi clienții?

– Da. Unii au avioane foarte scumpe. Ei stabilesc chiar și regulamente privind orele de zbor ale pilotului. Vor să le completez și jurnalul de bord.

– Dar mai sînt și clienți care nu au avioane prea bune.

– Uneori condițiile nu sînt ideale. Singura lor restricție în privința pilotului este ca acesta să se descurce în orice situație.

– Ai zburat în asemenea condiții?

– „În asemenea condiții” eu am cîștigat mulți bani. Auzindu-l vorbind, Lara hotărî că nu banii îl motivau.

– Îți iubești meseria, nu?

– Pe locul doi după sex. Uneori este chiar mai bună decît sexul pentru că avioanele nu vorbesc atît. Acolo sus totul este curat. Nu sînt nori care să-ți întunece judecata. În ceruri lucrurile nu sînt complicate.

– Totul mi se pare extrem de complicat.

– Nu și dacă îți place. Ori te naști pilot, ori nu. Îți devine o a doua natură. Poți fi bun sau rău așa cum deciziile pot fi corecte sau greșite. Dacă greșești mori. Este simplu. Nu există cenușiu, există alb și negru. Numai raționamentele rapide te pot salva.

– Astăzi nu a fost atît de simplu, îi aminti ea.

– Pentru mine a fost. Eu nû am fost implicat în accident. Treaba mea a fost să pilotez și asta am făcut.

Lara nu credea că el este chiar atît de indiferent. A fost implicat emoțional în salvarea vieții copilului, mai mult decît era dispus să recunoască.

Barbecue Bobby le aduse mîncarea. Costițele erau gustoase, așa cum a promis Key.

– Întotdeauna ai vrut să fii pilot? întrebă Lara între două înghițituri.

– Întotdeauna ai vrut să fii doctor?

– Nu-mi amintesc să fi dorit altceva.

El îi aruncă o privire amuzată.

– Când erai copil te jucai de-a doctorul de-adevăratelea?

– Să știi că da, spuse ea întorcându-i zîmbetul. Deși nu așa cum crezi tu. Prietenii mei se săturau și se jucau de-a „profesorul”, „actorii”, sau „modelele”. Dar eu le luam temperatura și le dădeam medicamente. Era o preocupare de care părinții mei sperau cu disperare să scap după ce voi mai crește. Niciodată nu am scăpat.

– Nu au fost de acord să faci medicina?

– Deloc. Ei mă doreau o doamnă de societate care aranjează dineuri și organizează acțiuni de caritate. Nu că ar fi ceva rău în asta. Multe femei o fac și pentru ele este un lucru important. Dar nu și pentru mine.

– Mama și tatăl tău nu te-au înțeles?

– Nu, nu puteau. Key sesiză exprimarea. Lara îi explică: Eu am venit mai târziu pe lume. De fapt am fost o surpriză neplăcută și neașteptată. Dar pentru că tot s-au încurcat cu mine, părinții mei au hotărât să-mi planifice viața. Pentru că nu am vrut să le urmez sfaturile, nu m-au lăsat niciodată să uit ce povară am fost pentru ei. Și uneori am fost, adăugă ea rîzînd. Odată, am ținut o prietenă în „terapie intensivă” cîteva ore bune pînă cînd părinții ei, îngrijorați, au venit să o ia acasă. Au găsit-o în patul meu respirînd prin două paie de plastic pentru suc pe care i le băgasem în nări. Și acum mă mir cum de nu s-a sufocat. Pe o altă prietenă am pregătit-o pentru operație pe creier tunzînd-o foarte scurt.

Key se sufoca de rîs.

– Și apoi am făcut pozna cu Molly.

– Ei ce i-ai făcut?

– Am tăiat-o.

Key se înecă cu un gît de bere.

– Ce?

– Molly era vecina noastră. O cățelușă frumoasă cu care m-am jucat încă din leagăn. S-a îmbolnăvit încă din leagăn. S-a îmbolnăvit și...

– Tu ai operat-o?

– Nu, a murit. Vecina noastră a fost atît de supărată, încît nu a suportat să o îngroape în aceeași zi. A înfășurat-o în plastic și a lăsat-o afară peste noapte.

– Dumnezeu mare! I-ai făcut autopsie?

– Da, una foarte crudă. Am luat-o pe o prietenă de a mea care se lăuda că vrea să fie soră medicală și ne-am furișat amîndouă în chioșcul de vară unde era cățelul. Ustensilele le-am luat de la bucătărie.

Key rîdea cu lacrimi.

– Fetițele din copilăria mea se jucau cu păpuși *Barbie*.

Lara se apără:

– Atîta timp cît Molly nu simțea durerea, nu am văzut nici un rău dacă o tăiam și mă uitam puțin înăuntru. Doream să-i învăț anatomia deși la vremea aceea nici nu știam ce înseamnă cuvîntul.

– Și ce s-a întîmplat?

– Cînd am început să-i scot organele, prietena mea a început să țipe. Auzind țipetele, stăpîna lui Molly a chemat poliția. Ei au venit imediat, în același timp cu părinții mei. Cînd au intrat în chioșc și au văzut spectacolul, s-au rupt toate baierile cerului. Bineînțeles că

părinții mei au fost îngroziți și au început să se acuze unul pe altul că mi-au transmis „sămînța” din arborele lor genealogic. Vecina a spus categoric că nu va mai vorbi niciodată cu noi. Părinții prietenei mele le-au spus părinților mei că eu nu sînt sănătoasă și că ar trebui să mă ducă la un psihiatru înainte de a deveni un pericol public. Părinții mei au fost de acord. După lungi săptămîni de consultații psihiatrice, doctorul i-a anunțat că sînt un copil de unsprezece ani perfect sănătos. Singura mea trăsătură neobișnuită era interesul meu obsesiv pentru anatomia umană din punct de vedere strict medical.

– Cred că au fost ușurați să afle că nu ești nebună.

– Nu tocmai. Au continuat să creadă că dorința mea de a deveni medic este ceva ciudat. Și acum cred. Părinții mei sînt niște oameni sociali. Aparențele sînt foarte importante pentru ei. Eu le-am stricat toate planurile, începînd cu nașterea mea și terminînd cu... ridică ochii de pe fața de masă și îl privi direct... terminînd cu scena de la vila lui Clark. Ca și dumneata, dîmnule Tackett, ei nu m-au alungat pentru că am avut o aventură, ci pentru că am făcut-o publică.

În acel moment, un trup a aterizat pe masa lor.

Capitolul nouă

Farfuriile și mâncarea s-au împrăștiat. O sticlă de bere s-a spart, celelalte se rostogoleau pe jos.

Greutatea corpului a reușit să rupă masa în jumătate. Omul sîngera. Scrîșnind tot felul de înjurători, acesta se ridică în picioare și se repezi la bărbatul care îl lovisese.

– Ei, trebuie să plecăm. Key se ridică foarte calm și o prinse de braț. Prima ta seară la *Barbecue Bobby* nu trebuia stricată cu o bătaie.

Lara era înmărmurită de explozia bruscă de violență. În timp ce doi tineri se loveau, consumatorii s-au adunat în cerc în jurul lor strigînd și încurajîndu-i.

Asculta și privea îngrozită sîngele împrôșcat de cei doi.

– Își fac rău! exclamă ea în timp ce Key o împingea spre ușă. Îi învingea rezistența cu care ea încerca să îl oprească și să se întoarcă pentru a le acorda primul ajutor.

– Văd și eu.

Key se opri doar cît îi plăti lui Bobby. Bobby luă banii dar nu-și luă ochii de la luptători. Aceștia se băteau cu îndîrjire și își strigau obscenități.

– Ar trebui să rămii, protestă Lara. Au nevoie de îngrijire medicală.

Key aruncă o privire indiferentă spre bătauși, apoi o împinse hotărît pe ușă.

– Crede-mă, nu te-ar privi cu ochi buni. Mai ales ăștia. Nu le place cînd cineva își bagă nasul în problemele lor de familie.

– Sînt rude? întrebă Lara uluită.

– Cumnați. Erau deja în mașină. Lem și sora mai mică a lui Scoony au avut o aventură. Asta nu i-a picat prea bine lui Scoony pentru că l-a văzut și cu alte fete. L-a amenințat că dacă se leagă de soră-sa îl snopește în bătai.

Key se opri și se concentrează asupra drumului. Nerăbdătoare, Lara îl zori să continue:

– Și ce s-a întîmplat?

– Lem s-a legat de fată și Scoony l-a bătut măr.

– Și de atunci se dușmănesc?

– Nu, au fost prieteni. Missy, adică sora lui Scoony a auzit că fratele ei vrea să îl bată pe Lem. L-a găsit pe amîndoi la *Palmierul* și le-a dat cîte un picior unde i-a durut mai tare. Pînă să vină șeriful, băieții se tăvăleau

Eden Pass

pe jos plîngînd de ți se rupea inima. Missy i-a spus lui Lem că ori se însoară cu ea, ori îi trage cîte una în fiecare zi, iar lui Scoony i-a spus că dacă nu-i place n-are decît să... știi, Missy nu a vorbit niciodată prea frumos. Oricum Lem s-a însurat cu Missy, au făcut un băiețel și toată lumea a fost fericită.

– Fericită? Și în seara asta?

– Ei, în seara nu a fost nimic. Au băut prea mult. Cred că acum sînt deja împăcați și mai ciocnesc un pahar.

Lara clătină din cap îngrozită.

– Ce loc! Ce oameni! Întotdeauna am crezut că poveștile despre Texas sînt exagerări pentru a perpetua mitul. La fel ca și povestea cu *Barbecue Bobby*. Dar este adevărată, nu?

Key o privi surprins.

– Crezi că te-am mințit?

– Nu știu ce să mai cred.

Lara privi peisajul de parcă se afla pe o planetă stranie. Deși nu ar fi recunoscut în fața lui, se simțea copleșită. Oare se va adapta vreodată aici? S-a mințit cînd a spus că va putea? Eden Pass era un oraș ciudat și uneori era înspăimîntător.

– Este atît de diferită viața aici, continuă ea în șoaptă.

– Adevărat. Oricum pentru tine este. Pentru orice persoană din Eden Pass există o poveste. Aș putea povesti o noapte întreagă și tot nu aș termina.

Lara reacționează întorcînd repede capul. El și-a ales cuvintele în mod deliberat. Își dădea seama după felul în care o privea. Cu o voce senzuală, Key adăugă:

– Dar nu cred că vom petrece vreo noapte

împreună doctore, nu?

– Nu, nu vom petrece.

– Pentru că tu și cu mine nu avem nimic în comun, nu?

– Un singur lucru. Clark. Îl avem pe Clark.

Auzind numele fratelui său, privirea lui Key deveni tăioasă. Expresia i se schimbă complet.

– El și cu mine nu prea am avut multe în comun, cu excepția părinților și a casei. Ne iubeam. Dar Clark respecta toate regulile, pe când eu le încălcam pe toate. Îl respectam pentru că tot timpul el era bun. Dar eu cred că mă invidia în secret pentru abilitatea mea de a nu pune preț pe nimic. Eram doi frați total diferiți. Chiar și în alegerea femeilor.

– Și eu mă îndoiesc că voi doi ați putea încânta aceeași femeie, spuse ea încordată.

– Exact. Ar alege. De exemplu, dacă fratele meu te-ar fi invitat în oraș în seara asta, el nu ar fi ales *Barbecue Bobby*. Trebuia să te îmbraci la șapte ace și să mergi într-un restaurant de elită. Te întâlneai cu înalta societate, cu stîlpii comunității. Și ei sînt bețivi, mincinoși, parșivi și afemeiați, dar sînt mai puțin cinstiți în a-și recunoaște defectele decît oamenii de la Bobby. Gîndește-te puțin, te-ai fi potrivit mai bine acolo, printre ipocriți.

Lara primi insulta fără să reacționeze.

– Domnule Tackett, ce te deranjează la mine?

În cursul zilei îi scăpase de cîteva ori și îl strigase pe numele mic. Dar erau în culmea crizei, când fetița se zbătea între viață și moarte. Acum Lara prefera să fie politicoasă.

Au ajuns la clinică. Key a oprit mașina. Reze-

mîndu-și o mînă de spătarul scaunului, el se întoarse și o privi.

– Ceea ce mă deranjează cu adevărat este faptul că toată lumea știe că ești o tîrfă. Soțul tău te-a prins. Dar tu nu te împaci cu gîndul. Te prefaci a fi o cu totul altfel de femeie.

– Și ce sugerezi că ar trebui să fac? Să-mi înfierez litera T pe piept?

– Sînt sigur că mulți ar savura cu plăcere acest lucru. Eu unul, cu siguranță.

– Cum îndrăznești să mă judeci? Nu știi nimic despre mine și nimic despre legătura mea cu fratele tău. Deschise portiera. Cît îți datorez pentru ziua de astăzi?

– Las-o baltă.

– Nu vreau să îți fiu obligată.

– Deja îmi ești. Din pricina ta Clark a ratat tot ce era mai important pentru el. El nu mai este să te poată judeca, dar eu sînt. Și cînd o voi face, te va costa.

– Greșești, domnule Tackett. Eu sînt cea care voi întocmi nota de plată și dumneata vei fi cel care va plăti.

– Cum vine asta?

Lara îl privi arogant.

– Mă vei duce cu avionul la Montesangre.

Expresia arogantă de pe chipul lui Key căzu și el o privi opac. Duse o mînă la ureche.

– Mai spune o dată.

– Ai auzit foarte bine.

– Da, am auzit, dar nu-mi vine să-mi cred urechilor.

– Crede!

– Expresia asta, „nici dacă mor“, înseamnă ceva pentru tine?

– Mă vei duce, domnule Tackett, repetă ea cu convingere. Voi avea eu grijă.

– Mda, bine, doctore.

Începu să rîdă și porni mașina. Întoarse și se pierdu într-un nor de praf.

– Te iubesc.

– Și eu te iubesc.

Heather Winston și prietenul ei Tanner Boskins erau îmbrățișați, ascunși de iarba înaltă. Lîngă ei apele lacului stropeau ușor pietrele. Luna se ridicase și era rotund reflectată în oglinda lacului.

Chiar și în cele mai călduroase seri, pe malul lacului era răcoare, atmosfera foarte confortabilă pentru tinerii îndrăgostiți care se ascundeau acolo. La Eden Pass lacul era zona de agrement cea mai căutată și, dintr-un anumit punct de vedere, era o garanție. Dacă mergeai acolo cu cineva, toată lumea era convinsă că legătura era foarte serioasă.

Heather și Tanner aveau deja o legătură foarte serioasă, dura de mai bine de patru luni. Înainte de Tanner, ea s-a întâlnit cu cel mai bun prieten al lui, dar a aflat că el se mai întâlnea cu o fată. După scena despărțirii din laboratorul de chimie Tanner a venit acasă la ea să o consoleze.

A fost foarte dulce cu ea, a spus că prietenul ei

este prost și i-a dat dreptate din toate punctele de vedere. Heather a avut ocazia să îl vadă mai bine pe Tanner și a hotărât că de fapt el era mult mai frumos decât individul care o înșelase.

După ce le-a testat pe cele mai bune prietene și a descoperit că și ele îl considerau pe Tanner un partener potrivit, Heather și-a schimbat complet tactica. În curînd toată școala a început să vorbească despre ea și Tanner. Era foarte fericită de întorsătura pe care au luat-o lucrurile.

Heather Winston era cea mai căutată fată din clasa juniorilor, ceea ce îl îndreptățea pe Tanner să fie în al noulea cer. Prima dată cînd s-au sărutat, Tanner aproape că nu mai gîndea. Toți băieții comentau că ea are un corp clasa întîi – semăna cu mama ei, care era indiscutabil cea mai „fierbinte” femeie din Eden Pass. Existau multe speculații în legătură cu plăcerile pe care le putea produce Heather. Toți îl tachinau pe Tanner.

Răspunsurile lui Tanner erau în mod deliberat vagi. Cei mai mulți dintre băieți erau convinși că el primește ceea ce își dorea dar îi proteja reputația lui Heather printr-o tăcere galantă. Cei mai cinici dintre băieți nu credeau nici în ruptul capului că el a atins vreodată zona acoperită de slipul costumului de baie.

Adevărul era undeva la mijloc.

În seara aceea îi descheiase bluza și reușise să ajungă sub sutien. Heather i-a permis să o mîngîie deasupra taliei. Dar dedesubt Heather trăgea linia.

Totuși, amîndoi erau pe punctul de a depăși linia imaginară. Numai atingerea gurii lui o ridica pe Heather pe culmile sexuale pe care nu le-a atins

niciodată. O înfierbînta.

Cu gîfîieli strangulate Tanner o ruga printre suspine:

– Te rog, Heather.

Îndrăzneată, Heather îi mîngîia coapsele și pulpele. Prietenele ei au prevenit-o că va simți ceva „mare și tare” și totuși ea era timidă în comparație cu colegele ei. Curios. În același timp îl dorea. Iar prietenele ei vor crede că este bolnavă dacă starea de lucruri dintre ei nu avansează.

– Tanner, mă vrei?

– Dumnezeu, gemu băiatul luptîndu-se cu fermoarul pantalonilor.

Îi luă mîna și i-o conduse spre locul cu pricina și înainte ca ea să-și dea seama își simți mîna umezită de rezultatul firesc al lascivității adolescente.

Rușinat la culme, Tanner murmură cuvinte incoerente iar ea, timorată, continua să îl exploreze. Știa cum acest organ monstruos trebuia să se cupleze cu corpul ei, dar nu înțelegea cum ar fi reușit. Era palpitant chiar și în imaginație.

– Dumnezeu! Ce este...? Tanner!

– Îmi pare rău, iartă-mă, murmură băiatul rușinat. Nu m-am mai putut abține. Heather, eu...

Fata sări în picioare și porni în fugă spre lac, încheindu-și repede sutienul și bluza. Îngenunche pe malul lacului și își spală mîna. Simțea repulsie, dar nu atît față de substanța de pe mîna cît pentru situație în general. Era atît de lipsită de romantism. Absolut nimic din cețoasele scene de dragoste din filme.

Se plimbă pe plajă pînă la un dig de lemn, apoi înaintă pînă la capătul digului, se așeză și privi în gol.

Tanner o ajunse din urmă în câteva momente. Se așeză lângă ea. O vreme nici unul nu a spus nimic. Când Tanner a îndrăznit să deschidă gura vocea îi era sufocată de emoție:

– Iartă-mă, nu am vrut. Ai să mă spui?

Heather văzu că este umilit și regretă imediat reacția spontană pe care a avut-o, conștientă că nu a fost doar greșeala lui. Doar ea l-a mîngîiat!

– Nu-i nimic, Tanner. Nu m-am așteptat și am reacționat prosteste.

– Nu-i adevărat. Aveai tot dreptul să fii dezgustată.

– Nu am fost. Pe cuvînt. Oricum nu-i nimic. Bineînțeles că n-am să spun la nimeni. Cum crezi că am să spun? Hai să uităm totul.

– Eu nu pot, Heather. Nu pot pentru că... băiatul ezită pentru a-și aduna tot curajul apoi se bîlbîi... dacă am face așa cum trebuie nu s-ar întîmpla lucruri din astea.

Heather își întoarse privirea spre apa luminată de lună. Nu i-a spus-o direct, adică, că ar vrea totul. Dar dorea și ea știa. Însă de la a auzi pînă la a face era drum lung. O speria mai ales pentru că trebuia să ia o hotărîre.

– Nu te enerva, continuă tînărul, ascultă-mă pînă la capăt. Te iubesc, Heather. Ești cea mai drăguță, cea mai dulce și cea mai isteață fată pe care am cunoscut-o. Și vreau, știi, să știu totul despre tine. Să te cunosc în ființa ta, adăugă el blînd.

Cuvintele lui au șocat-o în mod plăcut. l-au stîrnit senzații necunoscute.

– Astea-s vorbe sexy, Tanner.

– Să știi că nu vorbesc degeaba. Sînt foarte

serios.

– Știu, Tanner.

– Privește în jurul nostru. Băiatul făcu un gest spre mașinile parcate pe malul lacului. Ei toți o fac.

– Și asta știu, Tanner.

– Și crezi că... adică... tu nu vrei?

Fata privi drept în ochii lui tulburați de dorințe. Oare ea dorea? Poate că da. Nu pentru că era îndrăgostită la nebunie de el. Nu se vedea petrecându-și viața lângă Tanner Hoskins, fiul băcanului, înconjurați de o grămadă de copii și nepoți. Dar era un băiat dulce și evident o adora.

Îi dădu un răspuns afirmativ foarte hotărât.

Încurajat, el se lipi de ea.

– Nu trebuie să-ți fie frică de SIDA pentru că noi nu sîntem străini. Și pe urmă o să fiu foarte atent să nu rămîi însărcinată.

Amuzată de onestitatea lui, Heather îi strînse cu blîndețe mîna.

– Nu-mi fac griji din cauza asta. Am încredere în tine.

– Și atunci ce ne oprește? Ai tăi?

Zîmbetul fetei dispăru.

– Probabil că tata te-ar împușca dacă ar ști că discutăm despre lucrurile astea. Mama... oftă... ea crede că am făcut-o deja.

De fapt asta era piatra ei de încercare. De aici îi veneau ezitățile. De la mama ei. Nu dorea să valideze părerea proastă pe care Darcy o avea despre ea.

Legătura cu tatăl ei era lipsită de complicații. El era convins că soarele răsare și apune cu ea. Ea era mîndria și bucuria lui, prețioasa lui fetiță. Ar fi murit

bucuros pentru ea. Heather avea încredere în dragostea lui totală.

Dar legătura cu mama ei era nedefinită. Darcy avea o personalitate imprevizibilă și volatilă. Nici ca persoană nu era ușor de iubit. Dacă Fergus era constant, Darcy era schimbătoare ca vremea.

Își amintea din copilărie momentele când Darcy o îmbrăca și o lua în oraș. Mergea ca la paradă, avînd grijă să fie văzute, oprindu-se să discute cu toți cunoscuții. Lui Darcy i-a plăcut întotdeauna să-și dea aere. Dar imediat ce se întorceau acasă afecțiunea mamei se evaporă. Se evaporă și dragostea și Heather intra sub dușuri reci.

Exersează la pian, Heather. N-ai să câștigi panglica bleu la concurs dacă nu exersezi.

Stai dreaptă, Heather. Oamenii or să creadă că nu ai mîndrie în tine.

Nu-ți mai mîncă unghiile, Heather. Arată deja oribil și acesta este un obicei îngrozitor.

Spală-te pe față, Heather. Ești murdară la nas.

Practică exercițiul, Heather. N-ai să mai fii conducător de paradă dacă nu știi să te miști.

Deși Darcy o împingea cu încăpățînare spre anumite lucruri pentru că dorea să fie cea mai bună, Heather bănuia că o făcea mai mult de dragul ei personal. Mai bănuia că sub dragostea maternă a lui Darcy se ascundea un resentiment profund, vecin cu gelozia. Aceste gânduri o uimeau pe Heather. Mamele nu erau geloase pe copiii lor. Unde greșise ea pentru a provoca această legătură lipsită de naturalețe?

Pe măsură ce Heather se maturiza, certurile dintre ele deveneau mai frecvente și mai virulente. Darcy își

imagina că Heather întreține legături sexuale și în mod constant îi arunca în față acuzații veninoase.

Ce ironie, se gîndea Heather amărită.

Mama ei era singura vinovată și ar fi putut fi acuzată de inconsecvență sexuală. Toată lumea îi cunoștea reputația, chiar și copiii de la școală, deși nici unul nu i-a spus nimic lui Heather pentru că nu ar fi îndrăznit. Ea era un copil prietenos.

Doar bîrfele șoptite au ajuns și la urechile ei. S-a străduit să le ignore, mai ales acasă cînd mama ei se purta foarte urît cu ea. De nenumărate ori i-ar fi putut închide gura lui Darcy, aruncîndu-i în nas ultima bîrfă, dar nu a făcut-o și nu o va face din cauza lui Fergus. Nu va face nimic niciodată care să-l jignească pe tatăl ei.

Așadar, cînd Darcy urla la ea și o acuza că trăiește cu Tanner fata se închidea într-o tăcere morocănoasă.

Nu făcuse nimic rușinos pînă acum, motivul fundamental al acestei abstenențe era faptul că nu dorea să devină ca mama ei. Nu moștenise sexualitatea robustă a lui Darcy, dar nici nu dorea. Ultimul lucru din lume pe care și-l dorea era să cucerească o reputație că seamănă cu mama ei. Nu, ea nu va trăda dragostea tatălui ei așa cum o făcuse mama.

Tanner stătea lîngă ea tăcut, acordîndu-i timp pentru a-și limpezi gîndurile.

– Am numai sentimente frumoase față de tine, Tanner. Pe cuvînt. Poate că nu simt urgența rezolvării situației, adăugă ea zîbind blînd, dar te iubesc suficient de mult pentru a dori să fac dragoste cu tine.

– Cînd? întrebă el nerăbdător.

– Când o să simțim noi că a venit timpul. Bine? Te rog, nu mă presă.

Dezamăgirea lui era evidentă dar îi zîmbi și o sărută tandru.

– Mai bine te duc acasă. Este foarte târziu. Mama ta face o criză dacă întârzii treizeci de secunde.

Au ajuns la timp. Cu toate acestea, Darcy îi aștepta în fața ușii aruncînd priviri furioase spre Tanner și pregătindu-și predica pentru Heather despre cum se comportă fetele cuminți.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața.

Bowie Cato și Janellen Tackett stăteau față în față în biroul înghesuit de la atelier. El a fost puțin surprins să vadă că ochii ei erau la nivelul ochilor lui. Prima dată nu și-a dat seama că ea este aproape la fel de înaltă ca și el. Arăta atît de fragilă la biroul acela imens, atît de nervoasă, ca o prostituată dusă la biserică.

Na! De ce i-a venit în cap o asemenea analogie cînd ea avea o ținută atît de cumințe? Dorind parcă să se pedepsească pentru aceste gînduri, vorbi primul:

– Îmi pare rău, nu eram acolo cînd ați sunat. Hap – domnul Hollister – mi-a transmis mesajul; a spus să vin cînd găsesc un moment potrivit. Este acum un moment potrivit?

– Da, și a fost drăguț din partea domnului Hollister

să-ți transmită mesajul.

– Se poartă foarte frumos cu mine.

– Îți mulțumesc că ai venit. la loc, te rog.

Indică un scaun de metal din spatele lui. Ea se așeză la birou. Își aranjă cu grijă fusta. Făcea mișcări grațioase fără să-și dea seama. Când se uita la el mișcările ei erau necoordonate și repezite. Probabil că dacă el i-ar fi spus „Bau!” ea ar fi leșinat.

El nu-și dădea seama și nu-și imagina de ce domnișoara Janellen era atât de nervoasă la această întrevvedere. Doar așii erau la ea în mână. El avea nevoie de ea; viitorul lui atârna de hotărîrea ei, nu invers.

– Eu... a început greșit, cu o notă falsă. S-a ivit posibilitatea unei slujbe pentru dumneata.

– Da, doamnă.

Ochii ei albaștri se măriră de surpriză.

– Cum, știai?

– Uh... Am auzit că ați destituit un om, acuzându-l de furt.

– Fura! Exclamația ei rostită prea strident îi făcu pe amîndoi să tresară.

Bowie hotărî să-i facă situația mai ușoară.

– Nu m-am îndoit nici un moment, domnișoară Tackett. Nu sînteți genul de om care să facă acuzații dacă nu este convins.

Bowie îl auzise pe bărbatul pe care toată lumea îl numea Muley lăudîndu-se că a fost dat afară de „afurisita aceea de fată bătrînă”. Felul în care vorbise despre Janellen l-a zgîriat pe creier. A pus întrebări discrete în jurul său și a descoperit că familia Tackett avea alte păcate, dar erau oameni cinstiți. De la

angajații lor așteptau o zi onestă de muncă, pentru care plăteau bine. Domnișoara Tackett, mai ales, era cunoscută ca fiind cea mai rezonabilă. Toată lumea știa că Muley era și mincinos și hoț.

– Individul ăsta, Muley, are o gură bogată, domnișoară Tackett. Eu nu dau doi bani pe ce a spus el. Mă întreb de ce mai pierdeți vremea vorbind despre el.

– Era un sondist bun.

– Da, doamnă.

– Îți ofer slujba lui.

Bowie tresări, dar expresia feței îi rămase opacă. Sperase că îi va oferi o slujbă, dar nu credea că a dat norocul peste el; întotdeauna se aștepta să fie lovit și în celălalt obraz.

– Sună frumos. Când încep?

Janellen se juca cu nasturii bluzei.

– Mă gândesc, spuse ea ezitând, la o angajare de probă. Să vedem cum te descurci.

Bineînțeles, trebuia să vină și lovitura.

– Da, doamnă.

– Domnule Cato, aceasta este compania familiei mele. Eu sînt a treia generație și mă simt responsabilă să protejez...

– Vă e teamă de mine, domnișoară Tackett?

– Teamă? Nu. Pentru Dumnezeu, sigur că nu, minți ea. Dar poate că n-o să-ți placă să muncești la *Tackett Oil*. O slujbă constantă înseamnă o acomodare dificilă și pentru că tocmai ai ieșit din... se foi stînjenită pe scaun. Dacă după o vreme părțile cad de acord că totul merge bine, îți voi oferi postul permanent. Ce spui? îi zîmbi timid.

Bowie se foia la rîndul lui la fel de stînjenit, răsucindu-și pălăria între degete. Dacă altă persoană i-ar fi oferit o slujbă temporară pînă ar fi demonstrat că el merită, i-ar fi spus „Du-te dracului”. Dar acum își struni nervii.

– Toți noii angajați trec prin această perioadă?

Ea își mușcă buza și continuă să tragă de nasturii bluzei.

– Nu, domnule Cato. Dar vorbind cinstit ești prima persoană aflată într-o asemenea situație. Eu răspund de derularea corectă a afacerilor. Nu aș vrea să fac o greșeală.

– Nu faceți.

– Sînt convinsă. Dacă aș fi avut cea mai mică îndoială nu te-aș fi chemat.

– Puteți să mă verificați la Departamentul de Reeducare. Am avut numai calitative de bună purtare.

– Am vorbit deja cu ofițerul care te supraveghează. Privirea lui deveni tăioasă și ea roși. Am simțit că trebuie să o fac. Am vrut să știu ce... ce-ai făcut.

– Și v-a spus?

– Atac la persoană și bătaie.

Bărbatul își coborî privirea și murmură ceva printre dinți. Era din nou tentat să plece. Nu-i datora nimic, mai ales nu-i datora explicații. Nu simțea că trebuie să se justifice față de nimeni.

Ciudat însă, ar fi vrut ca Janellen Tackett să înțeleagă de ce a fost acuzat. Nu știa nici el de ce dorea să se explice. Poate pentru faptul că ea îl privea ca pe un om, nu ca pe un condamnat.

– Ticălosul o merita, se explică el.

– De ce?

Bowie se îndreaptă în scaun și se pregătește să-i povestească.

– Era gazda mea. El și soția lui locuiau în apartamentul de sub apartamentul meu. Era o casă umedă, dar nu-mi puteam permite altceva. Ea – soția – era cea mai blândă femeie pe care am cunoscut-o. Urâtă ca păcatul, dar tare bună la suflet. Mă ajuta. Îmi cosea nasturii la cămăși și treburi de astea. Îmi mai aducea de mâncare știind că burlacii nu mâncau niciodată ca lumea. Într-o zi am întâlnit-o pe scări. Avea un ochi vînat. A încercat să se ascundă, dar toată partea stîngă a feței îi era umflată. S-a scuzat într-un fel, dar eu știam că bărbatul i-a făcut-o. L-am auzit urlînd la ea de multe ori. Dar nu știam că o bate.

L-am prins cînd a venit acasă, l-am înghesuit într-un colț și i-am spus că dacă vrea bătaie poate primi una pe cinste. El mi-a spus să-mi văd de treabă. După cîteva săptămîni a bătut-o din nou. De data asta l-am înfruntat fără cuvinte. L-am dat cîteva pumni dar ea a intervenit între noi și m-a rugat să nu-i fac nici un rău. Imaginează-ți; oricum l-am prevenit că data viitoare, dacă o mai bate, îl omor. Au trecut cîteva luni și am crezut că a înțeles. Apoi, într-o noapte, m-am trezit în urlete. Femeia plîngea și îl ruga să nu mai dea. Am fugit jos, am spart ușa și ce-am văzut – o aruncase de un perete, femeia avea o mîină ruptă, iar el o biciuia cu cureaua. Îmi amintesc că i-am sărit drept în spate. L-am umflat în bătăi. Aproape să-l omor. Din fericire un chiriaș a chemat poliția. Dacă nu ajungeau la timp aș fi fost condamnat pentru omor. Toată viața mea am avut de-a face cu ticăloși ca el.

Mă săturasem și cred că el a pus capacul.

Bowie tăcu câteva clipe privindu-și mâinile.

– La procesul meu omul a început să plîngă și să-și ceară iertare și a jurat că n-o să mai ridice mîna asupra soției lui. Avocatul meu m-a sfătuit să spun juraților că nu mai țin minte ce am făcut, că eram prea furios să știu ce fac. Ridică din umeri resemnat. Știind că am jurat pe *Biblie* să spun adevărul, am fost cinstit și le-am spus că aș fi vrut să-l omor pe ticălos. Am spus că orice bărbat care bate o femeie lipsită de apărare merită să fie omorît. Și uite așa el a scăpat și eu am fost închis.

După alte câteva secunde de liniște Janellen se ridică și se îndreaptă spre un fișet metalic. Scoase câteva hîrtii.

– Trebuie să completezi astea.

El o privea împietrit.

– Cum adică, mă angajați?

– Da, te angajez, spuse ea și îi anunță un salariu uluitor. După ce ți-am auzit povestea m-am hotărît să renunț la perioada de probă. Oricum, a fost o idee prostească.

– Nu chiar prostească, domnișoară Tackett. Trebuie să fiți atentă.

Zîmbetul lui o fîstîcea. Apoi se așează în fața lui și îi mai înmînă niște hîrtii.

– Sînt formele pentru asigurare. Bătaie de cap, dar sînt necesare.

– Nu mă deranjează dacă asta înseamnă să capăt o slujbă.

Bowie încercă să se concentreze asupra hîrtilor dar îi era imposibil, simțind-o atît de aproape. Mirosea

frumos. Nu ca tîrfele cu care a fost el să-și descarce nevoile.

Ea mirosea a curat, a săpun, a cearceafuri spălate și uscate la soare, avea mîinile delicate și albe. Nu-și putea lua ochii de la ele. Cu coada ochiului, o vedea din profil. Nu era frumoasă, dar nici urîță. Avea pielea moale și netedă, era translucidă. În expresia ochilor nu era încăpăținare, ca la femeile care își calculau mișcarea următoare. Era directă și onestă și bună, calități pe care el le-a întîlnit foarte rar. Îi plăcea vocea ei. Era blîndă și mîngîietoare ca a unei mame dragăstoase.

Și ochii... ochii ei puteau doborî un bărbat de la treizeci de pași. Nu-și imagina de ce Muley sau alți bărbați îi spuneau „Afurisita de domnișoară bătrînă”. Chiar și din profil se vedea că are formele frumos modelate. Coapse rotunde, talie îngustă și sîni mici. Aruncă privi furișe spre nasturii cu care ea se juca nervos și spre tristețea lui descoperi că nu i-ar displăcea să se joace și el cu nasturii. Știa din experiență că femeile cu sîni mici aveau sfîrcurile foarte sensibile.

Se certă în gînd pentru această imaginație erotică. Ce dracu' se întîmpla cu el de se gîndea acum la sfîrcurile domnișoarei Janellen? Ea era o femeie educată și cuminte. Dacă ar fi ghicit ce gîndește el, l-ar fi dat în judecată.

– Mulțumesc, domnișoară Tackett. Mă descurc, spuse el întorcîndu-se cu umărul spre ea ca să nu o mai vadă.

După ce a completat toate hîrtille le-a împins pe birou și s-a ridicat.

– Gata. Când vrei să încep?

– Mîine dacă poți.

– Foarte bine. Cine este șeful meu?

Ea îi dădu numele supraveghetorului.

– Lucrează la noi de multă vreme și știe cum lucrăm noi.

– Știe că am fost închis?

– Mi s-a părut cinstit să îi spun, dar nu este genul de om care să se răzbune pentru asta. O să-ți placă. Vă întîlniți aici mîine dimineață și o să-ți arate sondele de care răspunzi. Probabil că o să meargă cu tine cîteva zile. Vei folosi mașina companiei. Cred că ai carnet.

– L-am reînnoit de curînd.

– Cum ținem legătura?

– Asta ar fi o problemă. Nu am încă o adresă permanentă. Hap m-a lăsat să dorm în magazie, dar nu pot profita de asta.

Janellen deschise sertarul biroului și scoase un carnet de cecuri.

– Găsește-ți o locuință și instalează-ți telefon să te putem găsi oricînd. Nu știi niciodată cînd apare o urgență. Dacă la compania de telefoane ți se cere un avans, spune-le să mă sune pe mine.

Completă o filă de cec, o rupse din carnet și i-o înmîină. Trei sute de dolari, uite așa, cît ai clipi din ochi! Nu știa dacă trebuie să fie încîntat sau să se simtă jignit.

– Eu nu accept gesturi de caritate.

– Nu este caritate, domnule Cato. Este un avans. Îți voi opri cincizeci de dolari în primele șase luni. Îți convine aranjamentul?

Bowie nu era obișnuit cu bunătatea și cu încrederea oamenilor și nu știa cum să răspundă la ele. Cu Hap a fost ușor. În general, între bărbați lucrurile stăteau altfel. Ei se înțelegeau fără sentimente exprimate fățiș. Dar cu o femeie totul era altfel, mai ales când te privea cu ochii albaștri de cristal de mărimea unui ban de cinci.

– Îmi convine, spuse, sperînd să nu fie prea stîngaci.

– Bine.

Janellen se ridică în picioare, îi zîmbi și îi întinse mîna. Bowie privea mîna nemișcat, simțind nevoia să se șteargă pe pantaloni înainte de a o atinge. O strînse stîngaci și se foi de pe un picior pe celălalt. Au urmat cîteva secunde de tăcere incomodă, apoi au pornit să vorbească amîndoi deodată:

– Numai dacă...

– Pînă la...

– Spune dumneata, se oferi ea.

– Nu, mai întîi doamnele.

– Tocmai spuneam că dacă nu mai ai alte întrebări, aștept cu nerăbdare să începi munca mîine.

– Iar eu doream să spun „pe mîine“. Își îndesă apăsător pălăria pe frunte. Mă simt bine că încep munca din nou. Vă sînt recunoscător. Mulțumesc, domnișoară Tackett.

– Cu plăcere, domnule Cato.

La jumătatea drumului el se întoarse.

– Pe toți angajații îi strigați pe numele de familie?

Întrebarea a luat-o prin surprindere. Nu reuși să articuleze nici un cuvînt, dar clătină din cap.

– Atunci, mie să-mi spuneți Bowie, bine?

Ea înghiți în sec.

– Bine.

– Bowie se scrie cu „ie“ nu cu „iy“.

– Desigur.

Simțindu-se ca un prost pentru această remarcă – la urma urmei ce dracu' mai conta cum se scrie numele lui? – ridică două degete la pălărie și ieși.

Capitolul zece

– Nu este prea uscată friptura, Key?

Întrebarea lui Janellen l-a trezit din gândurile profunde. Se îndreptă de spate și o privi zîmbind.

– Este delicioasă ca întotdeauna. Doar că nu mi-e prea foame.

– Așa se întîmplă cînt te umfli cu whisky, interveni Jody.

– Am băut un pahar înainte de cină, ca și tine.

– Dar eu m-am mulțumit cu unul. Tu vei pleca și te vei îmbăta și în seara asta, ca în fiecare seară.

– De unde știi ce voi face eu în seara asta? Sau ce am făcut în celelalte seri? Sau, mai bine spus, ce te

interesează?

– Vă rog! exclamă Janellen acoperindu-și urechile. Nu mai țipați unul la altul. Nu putem lua o masă fără ceartă?

Știind că anxietatea surorii sale era reală și profundă, Key se potoli.

– Îmi pare rău, Janellen. Ne-ai dat o masă excelentă. Nu am vrut să o stric.

– Nu mă interesează masa, mă interesați voi. Mamă, ești roșie ca o roșcovă. Ți-ai luat medicamentele astăzi?

– Da, le-am luat și mulțumesc foarte mult. Nu mai sînt un copil.

– Uneori te porți ca un copil, când este vorba de medicamente. Janellen vorbea împăciuitor. Știi că nouă, când eram copii, nu ne-ai permis niciodată să ne certăm la masă.

Jody împinse farfuria și aprinse o țigară.

– Tatăl tău nu permitea certurile la masă. Spunea că nu fac bine la digestie.

Janellen se lumină la față când auzi de tatăl ei. Și-l amintea foarte vag.

– Tu ții minte asta, Key?

– Da, era foarte sever în privința asta, spuse fratele zîbind. Uneori tu ne amintești de el, știi asta?

– Glumești. O roșeață de încîntare i se strecură pe gît și în obraji. Era atît de patetică. Chiar așa?

– Chiar așa. Ai ochii lui. Nu-i așa, Jody?

– Cred că da.

Nu era dispusă să cadă de acord cu el nici în această privință atît de mărunță, dar el refuză să o lase să îl enerveze.

– Toți trei am moștenit ochii lui. A fost o vreme cînd nu-i sufeream pe oamenii care spuneau „voi băieții, aveți cei mai frumoși ochi. Exact ca tatăl vostru“.

– De ce nu suportai? Întrebă Janellen.

– Nu știu. Mă simțeam ca o fetiță. Să ți se spună că orice este legat de tine este „frumos“, acestea nu sînt cuvinte pentru urechile unui băiat.

– Tatălui tău îi plăcea să le audă, comentă Jody cu răutate. Era încîntat cînd oamenii îl flatau. Mai ales femeile.

Naivă, Janellen spuse melancolic:

– Trebuie să fi fost tare mîndră că aveai un bărbat frumos, mamă.

Jody învîrți vîrfurile țigării pe marginea scrumierei.

– Tatăl tău putea fi foarte plăcut. Vocea ei se îndulci. În ziua în care s-a născut Clark al Treilea mi-a adus șase duzini de trandafiri galbeni. L-am certat că a fost atît de extravagant, dar mi-a spus că un bărbat nu primește în dar un fiu în fiecare zi.

– Și cînd s-a născut Key?

Blîndețea de pe fața lui Jody se transformă în răutate.

– În ziua aceea nu am primit flori.

După o liniște tensionată, Key spuse blînd:

– Poate că tata a știut că n-or să-ți placă. Că o să le arunci.

Janellen reacționează repede.

– Key, mama ți-a explicat de ce a aruncat florile. O făceau să strănute. Poate că este alergică la flori.

– Mda, poate.

Nu a crezut-o niciodată. La începutul săptămînii,

încercînd mereu și mereu să se împace cu Jody, i-a adus un buchet de flori. Janellen le-a aranjat într-o vază și le-a dus în dormitorul mamei, cînd ea era plecată. A doua zi dimineată Key a găsit florile în coșul de gunoi, la ușa din spatele casei. Nu faptul că le-a aruncat l-a necăjit, ci faptul că nici nu le-a luat în seamă pînă cînd el nu i-a cerut o explicație.

Calm și rece, ea i-a spus că florile îi produc alergii. Nu a spus că erau drăguțe și îi părea rău că nu le poate primi. Nu i-a mulțumit pentru gest.

Nu că ar fi avut nevoie de mulțumiri. Trăia foarte bine fără ele. Îl enerva însă gîndul că l-a crezut destul de prost pentru a refuza un dar din partea lui. Pentru a nu-i da satisfacție să-l vadă jignit și furios, acum se purta ca în dimineata aceea în care a văzut florile la gunoi. Jody rupse tăcerea.

– Cum este noul angajat?

Janellen a scăpat ceașca de cafea din mînă.

– Este... se descurcă bine. Cred că o să meargă.

– Nu mi-ai adus referințele.

– Îmi pare rău. Uit mereu că trebuie să le aduc acasă. Dar supraveghetorul raportează că se descurcă foarte bine. Nu întîrzie niciodată și este foarte conștiincios. Se împacă bine cu ceilalți oameni. Nu ne face necazuri și nu s-a plîns nimeni de el.

– Eu tot nu înțeleg de ce a plecat Muley fără să ne anunțe.

Janellen i-a povestit lui Key întîmplarea cu Muley dar l-a rugat să nu-i spună lui Jody. Reacția ei la gîndul că un angajat de încredere este un hoț putea să-i amenințe tensiunea. Key a acceptat. A aflat și faptul că Bowie Cato era fost condamnat. Înainte ca

Janellen să i-l prezinte Key l-a văzut la *Palmierul*. Hap i-a făcut biografia lui Cato.

Key nu avea prejudecăți. Și el a făcut câteva zile de închisoare în Italia, cu câțiva ani în urmă. Cato era prietenos, dar nu era umil. Își păstra respectul de sine, își făcea munca și evita necazurile. Aceste lucruri nu erau valabile pentru mulți bărbați care nu făcuseră închisoare.

Punctul de vedere al lui Jody în privința reformei sociale nu era tocmai liberal. Ea nu tolera greșelile. Nu ar fi acceptat un fost condamnat și cu cât știa mai puține despre Cato, cu atât era mai bine pentru toată lumea. Muley plecase, Janellen găsisse un om calificat. Asta era povestea și basta. Dar se pare că Jody mirosise ceva. Nu era prima dată când aducea vorba despre el.

Key rămase impasibil și spera din suflet că Janellen va fi în stare să pară indiferentă. Dar Janellen nu putea să mintă. Sub privirea incisivă a mamei sale, începea să se fîstîcească.

- Cato nu e de pe la noi?
- Nu, mamă. A crescut în vestul Texasului.
- Nu știi cine sînt părinții lui?
- Cred că au murit.
- Este însurat?
- Nu.

Jody continuă să o privească fix pe fiica ei. După o tăcere care păru nesfîrșită, Janellen privi agitată spre Key.

- Key l-a cunoscut. I s-a părut un bărbat bun.

La naiba! Nu avea chef să fie prins la mijloc. Dar trebuia să o ajute pe sora lui.

– Este un tip drăguț.

– Și Moș Crăciun este. Asta nu înseamnă că se pricepe la petrol.

Janellen tresări.

– Bowie știe foarte multe lucruri despre petrol, mamă. A muncit la sonde din copilărie.

Dacă tot a intrat în joc, Key continuă să susțină cauza surorii sale.

– Cato își face bine munca. Janellen este mulțumită, la fel și ceilalți oameni. Ce mai vrei?

Bineînțeles că știa foarte bine ce dorea mama lui: Jody dorea să fie tânără, sănătoasă și puternică. Dorea să controleze compania și nu suporta gândul că Janellen a angajat un om fără să o consulte. Chiar dacă l-ar fi angajat pe Muley reîncarnat, lui Jody tot nu i-ar fi plăcut.

– Este sub supraveghere de... cât timp Janellen, două săptămîni?

– Așa este.

– Și nu a făcut nici o greșală, continuă Key. Mie mi se pare că Janellen a luat o decizie corectă.

Jody îi aruncă în față tot disprețul de care era în stare:

– De parcă părerea ta ar conta în ceea ce privește compania.

– Nu vorbeam ca expert. Vorbeam ca un om care a dat mîna cu un alt om. Cato m-a privit drept în ochi, nu avea nimic de ascuns. L-am întîlnit și la sfîrșitul zilei. Era murdar și transpirat, ceea ce înseamnă că a muncit toată ziua în căldură.

Jody trimise un cerculeț de fum, spre tavan.

– Mi se pare mie sau ai putea lua lecții de etică de

la tipul ăsta, Cato? Nu ți-ar strica să transpiri și tu puțin, să mai muncești și tu pe aici.

– Key a muncit, mamă. A reparat poarta.

– Înduioșător. Eu mă gîndeam la munca grea, la cea care te stoarce de vlagă.

– Adică la sondele tale! În ciuda celor mai bune intenții ale sale, nervii lui Key erau întinși la maximum.

– Nu mori din asta, nu?

– Nu. Nu mor, dar nici nu mă omor după asta. Tu te-ai omorît.

– Aha, de aceea nu ai luat niciodată parte la afaceri, pentru că eram eu. Nu ai vrut să fii pe locul doi în fața unei femei.

Key o privi sfidător.

– Nu, Jody. Nu am vrut pentru că nu mă interesează.

– De ce nu?

Jody nu accepta răspunsurile simple ca valoare reală a lucrurilor. De cînd venise pe lume, lui Key i s-a cerut să se justifice, să explice, să dea socoteală mai ales dacă părerile lui erau diferite de ale ei. Pentru el nu era de mirare că tata și-a găsit alte femei. Pentru Jody totul era o luptă, cine era mai bun. Unui bărbat nu-i trebuia mult timp să se sature de ea. Forțîndu-se să rămînă calm, Key continuă:

– Poate că dacă am extrage încă petrol, dacă ar fi un grad de risc, m-aș gîndi să intru în afaceri.

– Numai la riscuri te gîndești, nu?

– Rutina nu mă prea încîntă.

– Trebuia să fi trăit în timpul crahului. Era palpitant pentru oameni ca tine. Estul Texasului forfotea de cartofoari și tîrfe. Toți trăiau pe muchie de cuțit. Toți își

asumau riscuri enorme. Toți spuneau „La dracu' cu ziua de mîine“, toți se vindeau diavolului. Aceasta este viața pe care vrei să o duci? Nu ești fericit decît dacă mergi pe frînghie, cu crocodili dedesubt gata să te devoreze dacă te prăbușești? Exact ca tatăl tău. Nu te mai sature de aventură.

Key scrîșnea din dinți atît de tare, încît îl dureau fălcile.

– Crezi ce naiba vrei, Jody. Se aplecă apoi peste masă și o arătă cu un deget acuzator, rostind apăsător fiecare cuvînt; dar n-o să yreau niciodată să gîdil niște afurisite de sonde împutite.

– Key! exclamă Janellen distrusă.

Nici unul nu o auzi. Jody se ridică, răsturnînd scaunul. Clocotea.

– Sondele acestea împutite ți-au permis ție să trăiești onorabil toată viața ta de vagabond! Ele ți-au dat de mîncare, ele te-au îmbrăcat, ele ți-au cumpărat mașini noi și ți-au plătit taxele la colegiu!

Și Key se ridică în picioare.

– Lucruri pentru care sînt foarte recunoscător. Dar ar trebui să devin petrolist numai pentru a prelua responsabilitățile pe care de obicei le au părinții? Dacă tu și tata ați avut obsesii cu petrolul, eu trebuie să-mi distrug viața pentru a deveni ca voi? De la Clark nu ați așteptat niciodată să devină petrolist! De ce o aștepți de la mine?

– Clark avea alte planuri pentru viața lui.

– De unde știi tu? L-ai întrebat tu vreodată ce ambiții are? Sau el a urmat cuminte planurile pe care le-ai făcut *tu* pentru el?

Jody se îndreptă de spate.

– El avea cariera începută deja și ar fi urmat-o, dacă nu ar fi apărut tîrfa aceea de doctoriță, pe care tu o plimbi acum prin taverne.

– Atunci a fost o situație de urgență, mamă, interveni Janellen. Fetița ar fi murit dacă nu era Key.

Accidentul fetei Leonard fusese pe larg comentat în ziarele locale.

– Mulțumesc, Janellen, spuse Key, dar nu am nevoie să mă aperi. Aș fi făcut-o și pentru un cîine, cum să nu o fac pentru un copil atît de mic?

Însă Jody era obsedată numai de un singur aspect al dramei.

– Ți-am spus să stai departe de Lara Porter.

– Nu i-am ținut trena în sala de urgențe, pentru Dumnezeu! Am făcut-o pentru copil!

– Tot la copil te-ai gîndit cînd ai invitat-o la cină?

În loc să pară surprins sau vinovat la gîndul că ea a aflat de cina lor, Key ridică indiferent din umeri.

– Nu mîncasem nimic toată ziua. Cînd m-am oprit la tavernă, ea era cu mine în mașină.

Privirea lui Jody era ucigătoare.

– Îți spun pentru ultima dată. Stai departe de ea! Bea pînă mori și alege-ți cîte tîrfe vrei, dar stai departe de ea!

– Apropo! Bine că mi-ai amintit. Încep chiar din noaptea asta.

Key se duse la bar și își turnă un pahar de whisky, apoi îl dădu peste cap, într-un gest de sfidare.

Scoțînd o exclamație de dezgust, Jody se întoarse pe călcîie și ieși din cameră, cu o ținută de militantă demnă.

– De ce nu vă puteți înțelege voi doi?

Key își privi sora, pregătit de asalt. Văzînd suferința din ochii ei se opri.

– Jody începe, nu eu.

– Știu că este dificilă.

Key rîse sarcastic, înțelegînd aluzia ei.

– Îți mulțumesc pentru că mi-ai păstrat secretul în legătură cu domnul Cato. Mama nu ar accepta pentru nimic în lume un fost condamnat, chiar dacă s-ar dovedi a fi un muncitor exemplar.

– Exemplar, spui? Key ridică o sprînceană. Nu-i cam devreme să spui asta?

– Nu domnul Cato este subiectul discuției noastre, se grăbi ea să schimbe subiectul. Chiar ai invitat-o la cină?

– Pe cine? Pe Lara Mallory? Isuse! Ce mare scofală am făcut? Am intrat la *Barbecue Bobby* să mănînc. Era în mașină cu mine, pentru că o aduceam acasă de la spital. Asta-i tot. Ce-i așa mare scofală?

– M-a sunat.

Mînia lui Key se evaporă.

– Ce a făcut?

– M-a sunat săptămîna trecută. Așa, din senin. Am răspuns eu la telefonul companiei și ea s-a prezentat. A fost foarte politicoasă. M-a invitat la masă.

Key începu să rîdă.

– Te-a invitat la masă?

– Am fost atît de surprinsă, că nu știam ce să spun.

– Și ce ai spus pînă la urmă?

– Am refuzat-o, bineînțeles.

– De ce?

– Key! Ea este femeia care l-a ruinat pe Clark.

– Nu l-a violat sub amenințarea pistolului, Janellen! exclamă el cinic. Mă îndoiesc că l-a legat de pat, doar dacă nu a vrut el, în scopuri de divertisment!

– Nu știu cum poți glumi cu asemenea lucruri. De partea cui ești tu?

– De partea ta. Știi foarte bine asta. Ar fi fost interesant să-i accepți invitația. Aș vrea să știu ce pune la cale.

– Crezi că pune ceva la cale?

Key se gîndi cîteva momente. Trebuia să recunoască – crescuse în ochii lui de cînd s-a luptat ca o leoaică pentru a salva viața fetiței. La viața lui a văzut medici militari mult mai puțin dedicați meseriei, cînd era vorba de salvarea vieții oamenilor.

Totuși, în ciuda curajului și a îndemînării profesionale, ea era cheia scandalului care l-a compromis irevocabil pe Clark. Nu ar fi venit la Eden Pass, fără o motivație foarte puternică. Dorea ceva. l-a spus-o doar, cînd l-a anunțat că ea va face nota de plată și va obține ceea ce și-a pus în gînd.

Mă vei duce cu avionul la Montesangre.

Nu crezuse nici un moment că vorbea serios. l-a spus limpede ce părere avea despre țara aceea. Nici caii sălbatici nu o mai puteau tîrî acolo:

Și atunci, de ce i-a spus aceste cuvinte? Să-l deruteze? Să-și ascundă mai bine adevăratele motive?

– Nu te-ar fi sunat, dacă nu ar fi vrut ceva de la tine, îi spuse lui Janellen, derutat.

– Ce anume?

– Cine dracu' știe? Poate ceva la care nici nu te aștepți. Sau poate ceva abstract, cum ar fi încadrarea

socială în comunitate, ca membru respectabil. Poate crede că dacă va fi văzută în compania ta, va fi acceptată și își va putea exercita meseria. Când te mai sună data viitoare...

– Dacă mai sună.

– Cred că va suna. Este o tipă cu tupeu. Când te mai sună, acceptă. O masă cu ea poate fi foarte interesantă.

– Mama va face o criză.

– Nu trebuie să afle.

– Tot va afla pînă la urmă.

– Și ce dacă? Ești matură. Poți să iei singură hotărîri, chiar dacă ele nu concordă cu părerile lui Jody.

– Încerc. Te rog, Key, pentru binele vostru, împacă-te cu ea.

– Și eu încerc, Janellen. Dar ea nu vrea să se împace cu mine.

– Nu-i adevărat. Dar nu știe cum să renunțe elegant la ideile ei. Este bătrînă și capricioasă. Este singură. Nu se simte bine și cred că îi este teamă de moarte.

Key era de acord în toate privințele, dar asta nu rezolva nimic.

– Ce să mai fac? Am încercat totul. Am fost politicos și am încercat să fiu agreabil. I-am dus flori. Vezi ce a ieșit din toate. Key vorbea cu amărăciune. Să fiu al naibii dacă am să mă umilesc și să-i cînt în strună de fiecare dată cînd mă întîlnesc cu ea!

– Dar eu nu-ți cer să te umilești. Vede imediat cînd o minți și nu suportă asta. Însă ai putea fi și tu mai puțin suspicios. Cînd a început să-ți spună despre

muncă, ai fi putut să-i spui cîte ceva despre ce ai făcut în ultima vreme.

– Nu-mi place să-mi afişez rezultatele muncii, ca la tîrg. Nu vreau să impresionez pe nimeni. Şi pe urmă, pe ea nu o interesează ce fac eu. Ea are impresia că pilotez avioane pentru că am un hobby. Chiar dacă aş fi pilot în *Air Force One*, tot nu aş fi destul de bun pentru ea.

Îşi umplu din nou paharul, cu mişcări încete şi descurajate.

– Jody nu mă vrea aici. Cu cît voi pleca mai repede, cu atît va fi mai bine pentru ea.

– Te rog, nu gîndi aşa. Nu voi reuşi să vă mai împac, dacă pleci de la aceste premise. Este încă devastată de moartea lui Clark. Pentru că nu-şi tolerează această slăbiciune, se răzbună pe tine.

– Am fost întotdeauna cel mai la îndemînă pentru biciul ei. Nu m-a plăcut din ziua în care m-a născut, cînd tata nu i-a trimis şase duzini de trandafiri.

– A jignit-o, Key. Ea l-a iubit, iar el a făcut-o să sufere.

– L-a iubit? repetă el cu amărăciune.

Janellen îl privi sobră, puţin uimită.

– L-a iubit foarte mult. Nu ți-ai dat seama?

Înainte ca el să-i răspundă, auziră soneria de la uşă.

– O să fie bine. Vei vedea. Îi prinse cu afecţiune mîna. Răspund eu la uşă.

Refuzînd optimismul nefondat al surorii sale, Key hotărî să mai bea un pahar de whisky. Îl sorbi dintr-o înghiţitură. Simţi cum îi arde gîtul, esofagul şi stomacul. Nu-i plăcea să bea la fel de mult ca în

trecut.

Acum nu-i mai plăceau multe din lucrurile care îi plăcuseră în trecut. De cînd devenise dragostea cu femeile o adevărată pacoste pentru el? I se acrise de viață și nu știa de ce. A dat vina pe glezna luxată și pe durerea sîcîitoare. A dat vina pe rana din coaste. Dar acum glezna îl mai deranja foarte puțin, iar rana era aproape vindecată.

Și atunci, ce naiba se întîmpla cu el?

Plictiseala.

Avea prea mult timp de lenevie, prea mult timp să gîndească. Gîndurile lui se întorceau în mod invariabil spre moartea lui Clark – înec accidental, de care atîrnau prea multe întrebări fără răspuns. Ar fi vrut fapte, dar în același timp îi era teamă să le delimiteze. Parcă îi era teamă că va afla ceva ce nu dorea să știe. Toate pietrele pe care le răsturnase în ultima vreme aveau viermi scîrboși sub ele. Hotărî că era mai bine să nu tulbure anumite stări de lucruri.

Slavă Domnului, bine că putea din nou zbura. Nu a dus-o pe Letty Leonard la spital pentru a-și face publicitate, dar din acea zi telefonul a sunat întruna. Rezolvase deja cîteva contracte și avea planificate și altele. Nu avea nevoie de bani, deși îi considera bineveniți. Dar avea o nevoie disperată de a acționa, de sentimentul de libertate, pe care numai zborul i-l putea da.

Pentru liniștea lui sufletească, acum se afla într-o țară nepotrivită, într-un oraș nepotrivit, într-o casă nepotrivită. Ar fi vrut să găsească un loc complet diferit de ce a văzut pînă acum, să audă o limbă străină, să mănînce o mîncare străină. Un loc exotic

unde oamenii să nu fi auzit de numele Tackett.

A cutreierat toată lumea căutînd un loc unde să nu știe nimeni că el este fratele lui Clark Tackett. Era o cruciadă. Pînă la urmă oamenii tot adunau doi cu doi. „*Tackett? Ești rudă cu senatorul de Texas? Ești fratele lui? Măi să fie!*”

Clark a fost unitatea de măsură după care a fost judecat el, Key, toată viața lui.

„Key este aproape la fel de înalt ca și Clark.”

„Key poate alerga la fel de repede ca și Clark.”

„Key nu este la fel de cuminte ca și Clark.”

„Key nu a făcut turul de onoare, dar Clark l-a făcut.”

Pînă la urmă l-a depășit în înălțime pe fratele lui. În adolescență l-a depășit și ca sportiv. Dar, din nefericire, comparația a continuat să-i bîntuie și maturitatea. Deși era de neînțeles, el nu a fost niciodată gelos pe Clark. Nu a dorit niciodată să fie ca el, dar toți cei din jur l-au considerat pe Clark exemplul la care el trebuia să aspire. Mai încrîncenată în această idee a fost Jody.

În copilărie, acest lucru l-a făcut să sufere – mai ales cînd Jody îl favoriza fățiș pe Clark. Pe el l-a bandajat, dacă s-a lovit, dar nu l-a sărutat niciodată. A preferat să-l certe pentru nesăbuința lui. Micile lui daruri, desene, acuarelele pe care le făcea la școală, erau privite, apoi lăsate deoparte, niciodată lăudate.

Cînd era adolescent suferea din cauza acestei răceli, manifestate numai față de el. Răzvrătirea și nesupunerea totală au fost modul lui de manifestare cînd era confruntat cu favoritismele făcute lui Clark. Jody îl aprecia numai cînd înscria goluri la fotbal,

pentru *Diavolii* din Eden Pass, dar asta numai din mândrie personală, nu pentru că ar fi avut vreo legătură cu persoana lui.

La suprafață, se străduia să-i arate că nu-l interesează, că nu-l afectează atitudinea lui, dar, în cele mai secrete cotloane ale sufletului, pe el îl afecta, îl -durea și nu înțelegea de ce era atît de lipsit de dragoste.

Odată cu maturitatea a venit și convingerea că mama lui pur și simplu nu-l iubea. Nici măcar nu-l suporta. Niciodată nu l-a suportat. Niciodată nu-l va suporta. A renunțat să se mai întrebe de ce, iar în ultima vreme nici nu-l mai interesa nimic. Așa stăteau lucrurile și basta. Clark a fost surprins în pat cu o femeie căsătorită, dar Key era învinuit că este afemeiat.

Cu mai mulți ani în urmă, a ajuns la concluzia că încercarea de a cuceri afecțiunea mamei sale era o cauză pierdută și a hotărît că era spre binele tuturor dacă se vedeau mai rar – hotărîre care i-a împlinit de fapt setea de a călători.

Acum, nici măcar asta nu-i mai aducea mulțumire.

Se simțea plictisit, era neliniștit, iar întrebările iscate de moartea fratelui său îl obsedau. Avea nevoie să fugă din nou în anonimat dar de fiecare dată cînd era tentat să fugă îi apărea în minte chipul surorii sale implorîndu-l să rămînă și se simțea vinovat.

Grijile ei erau justificate. Vîrsta înaintată și pierderea controlului în mișcări erau înspăimîntătoare pentru o femeie cu voința atît de puternică cum era Jody. Key nu putea să o părăsească pe Janellen cu conștiința curată, nu putea să o lase singură. A văzut

și el că temerile ei în privința lapsusurilor de memorie ale lui Jody erau mult mai serioase decât senilitatea. Dacă va trece printr-o criză, nu se va ierta niciodată pentru că a fugit. Chiar dacă el nu era fiul ideal, Jody era mama lui. Cel puțin pentru moment locul lui era la Eden Pass.

– Key?

Pierdut în gânduri, Key tresări când auzi vocea ezitantă a surorii sale.

– Este cineva la ușă, vrea să te vadă. Janellen îl privea ciudat.

– Cine este? Ce vrea bărbatul ăsta?

– Este o femeie.

Capitolul unsprezece

Lara își arcui spatele, își întinse mușchii înțepeniți. Încet se relaxă, se frecă la ochi, apoi își puse din nou ochelarii.

După ce a mâncat devreme, în timp ce privea știrile de seară, a renunțat la televizor pentru că nu oferea nimic interesant. Orice bucurie pe care i-a dat-o în viața ei literatura, s-a anulat, trist, din dimineața aceea în Virginia. Nici un romancier nu putea crea o operă atât de complexă, cu atâtea răsturnări de situație și cu atâtea calamități câte s-au petrecut în viața ei în ultimii cinci ani. Era și greu să simpatizezi cu un protagonist ale cărui dileme păreau minore în comparație cu

dilemele vieții ei.

Neavînd nimic de făcut, se hotărî să citească dosarele pacienților. Medicina i-a făcut întotdeauna cea mai mare bucurie.

În timp ce ceilalți colegi studenți se plîngeau tot timpul, pentru Lara, cursurile universitare au fost ca o vacanță. Ea se relaxa în timpul orelor de studiu. Avînd acces nelimitat la cursuri și la cazurile uluitoare din istoria medicinei, Lara învăța cu plăcere. Le înghițea așa cum un gurmănd înghite delicatese.

Spre deosebire de părinții ei, nici unul din profesori sau colegi nu o disprețuiau pentru această sete de a cunoaște, nu-i spuneau că studiul medicinei nu era potrivit pentru o tînră de familie bună, care trebuia să se intereseze de cu totul alte lucruri.

A absolvit facultatea cu a treia medie din grupă, a excelat ca intern și a avut posibilitatea să aleagă spitalele în care să practice. Firesc, a fost încîntată de admirația colegilor, dar adevărata ei răsplată a fost vindecarea oamenilor. Cuvintele simple de recunoștință ale pacienților, acel modest „mulțumesc” depășea orice altă bucurie.

Din nefericire aceste cuvinte veneau foarte rar acum. De aceea Larei îi plăcea să răsfoiască dosarele și să urmărească progresele pacienților.

A tresărit, auzind motorul unei mașini. Se aștepta să treacă pe lîngă casa ei, dar a rămas uimită cînd a auzit că intră pe alee și parchează în fața clinicii. Lăsă pe masă dosarele și ieși repede din birou. Îndreptîndu-se spre cabinetul medical avu un sentiment de *déjà vu*, foarte neliniștitor. Era la fel de tulburător ca emoția pe care a simțit-o în noaptea cînd Key Tackett

a apărut plin de sânge la ușa clinicii.

Era atât de convinsă încît nu a fost surprinsă cînd a deschis ușa și l-a găsit în prag. Numai că de data aceasta el nu era singur.

Lara o privi pe tînără scrutător, apoi îl privi pe el.

– Domnule Tackett, am ore de clinică anunțate. Se pare că uiți mereu. Sau le ignori. Ori este o vizită de curtoazie?

– Putem intra?

Nu avea chef să se certe cu ea. Între sprîncene avea o cută adîncă, iar buzele îi erau strînse într-o expresie de încăpățîinare. Dacă ar fi fost singur, Lara i-ar fi trîntit ușa în nas. Oricum avea de gînd să o facă, dar o privi din nou pe tînără și văzu că plînge. Între degete strîngea o batistă mototolită.

În afară de aceste semne vizibile de supărare, părea să fie o fată perfect sănătoasă. Era bine făcută, cu sînii dezvoltați și coapse rotunde. Fața i-ar fi fost drăguță dacă ar fi zîmbit. Părul îi era drept și lung pînă la umeri. Din pricina expresiei opace din privire, cuplată cu supărarea evidentă, Lara nu putu să închidă ușa. Îi lăsă să intre.

– Cu ce vă pot ajuta?

Fata tăcea. Vorbi Kay:

– Ea este Helen Berry, doctore Mallory. Are nevoie de o consultație.

– Ești bolnavă? o întrebă Lara.

Helen privi pe furiș spre Key.

– Nu tocmai.

– Nu te pot ajuta dacă nu îmi spui ce problemă ai. Dacă este doar o consultație generală, vei fi primul pacient de mîine dimineață.

– Nu! protestă fata. Adică... nu vreau să știe cineva... nu pot...

– Helen are nevoie să fie consultată, interveni Key.

– Consultată pentru ce? Dacă nu este bolnavă...

– Are nevoie de un examen ginecologic.

Lara îl privi inchizitorial, cerînd explicații doar cu ochii măriți de severitate. El tăcu. Fata era nervoasă și își mușca buzele.

– Helen, întrebă Lara cu blîndețe, ai fost violată?

– Nu. Cuvintele au fost însoțite de mișcarea violentă a capului. Nu este asta.

Lara o crezu și se simți ușurată.

– Eu aștept aici, spuse Key monosilabic și plecă în sala de așteptare. În urma lui lăsă un vid de tăcere. Abia după cîteva secunde Lara reuși să inspire. Îi zîmbi încurajator fetei și spuse:

– Pe aici. Fata o urmă în sala de consultație, unde Lara îi arătă masa.

– Nu vreți să mă dezbrac?

– Nu. Nu-ți voi face examinarea pelvică pînă cînd nu îmi dai mai multe informații. Și apoi, nu am asistentă. Nu fac niciodată o asemenea consultație fără asistentă.

Era o regulă pentru a se apăra și pe ea și pe paciente. Într-o societate nebună, doctorii erau acuzați de lipsă de loialitate profesională. Din cauza scandalului, ea era mai vulnerabilă decît colegii ei de breaslă. Ochii tinerei se umplură de lacrimi.

– Dar trebuie să mă examinați. Trebuie să știu. Trebuie să știu acum pentru a putea hotărî ce voi face.

Disperată, fata trăgea de batistă. Lara își încleștă

mîinile pentru a le opri tremurul.

– Helen. Vorbea blînd, dar autoritar. Primul ei obiectiv era să calmeze pacienta. Înainte de a începe, trebuie să-mi dai niște informații.

Își luă agenda și stiloul și o întrebă pe Helen numele complet. Putea amîna această operație, dar faptul că o făcea acum îi dădea fetei posibilitatea să își revină. Completînd datele fetei, Lara află că Helen era localnică și locuia în zona rurală. Avea optsprezece ani și absolvise liceul în mai, anul trecut. Tatăl ei lucra la telefoane. Mama ei stătea acasă. Avea două surori mai mici și un frate. În istoria familiei nu au existat boli serioase.

– Și acum, spuse Lara lăsînd agenda, de ce te-a adus domnul Tackett la mine?

– Eu l-am rugat. Trebuia. Fața i se încreți din nou și lacrimile începură să-i curgă.

Lara intui cauza disperării lui Helen și întrebă fără menajamente.

– Crezi că ești însărcinată?

– O, Dumnezeule! Sînt atît de proastă! Helen dădu frîu liber disperării, se prăbuși pe masa de consultații și începu să plîngă cu hohote necontrolate.

Lara se apropie repede de ea.

– Te rog, calmează-te. Nu știm nimic sigur. S-ar putea să plîngi degeaba. Poate fi o alarmă falsă.

Avea vocea calmă și mîngîietoare, dar i-ar fi plăcut să scrîșnească din dinți. Ar fi vrut să aibă un pistol cu care să-i împuște testiculele lui Key Tackett. Să te culci cu neveste de teapa lui Darcy Winston era un lucru, dar să seduci o adolescentă era cu totul altceva. Lara îi îndreptă o suviță lui Helen.

- Când ai avut ultimul ciclu?
- Acum șase săptămîni.
- Deci nu a venit luna asta? Asta nu înseamnă neapărat că ești însărcinată.

Helen se bîlbîi convinsă:

- Ba da, ba da. Nu întîrzie niciodată.

Poate, se gîndi Lara, dar existau mii de motive pentru întîrzierile menstruale, nu numai sarcina. Și totuși, din practică, s-a convins că pacientele erau cele mai bune cunoscătoare ale organismului lor. Nu putea să anuleze convingerea lui Helen.

- Ai întreținut relații sexuale?
- Da.
- Fără să folosești anticoncepționale?

Drept răspuns, Helen dădu din cap.

Lara era necăjită – fetițele de liceu erau totuși neglijente și nu se protejau, nici în privința sarcinii, nici a bolilor transmisibile. Într-o comunitate cum era Eden Pass, o abordare deschisă a subiectului ar fi generat opoziția fățișă a părinților conservatori și a grupurilor religioase. Și totuși era vital să le obișnuiască pe adolescente cu riscurile pe care le întîmpinau dacă deveneau active sexual și nu se protejau.

- Te dor sîinii?
- Puțin. Nu mai mult decît de obicei. Oricum, am făcut un test acasă.
- A ieșit pozitiv?
- Evident.
- Sînt corecte aceste teste, dar în fiecare test există și o marjă de eroare. Mergi în baie și ia o probă de urină. Pot face un test preliminar în seara asta.

– Cum vreți. Dar eu știu că sînt însărcinată.

– Ai mai fost?

– Nu. Dar știu. Dacă sînt, el o să mă omoare.

Fata intră în toaletă. Gîndindu-se că Key Tackett stătea nepăsător în sala de așteptare, Lara ar fi vrut să-l înfrunte imediat și să-i arate cît este de dezgustată. Dar mai întîi trebuia să aibă grijă de pacientă.

– L-am lăsat acolo, spuse Helen ieșind din baie.

– Bine. Întinde-te pe masă și încearcă să te relaxezi.

După cîteva minute temerile lui Helen au fost confirmate.

– Știam eu, spuse fata plîngînd cînd Lara a anunțat-o că semnele sînt pozitive. Lara a îmbrățișat-o și a așteptat pînă cînd fata și-a revenit.

– Pînă în momentul în care sarcina nu este confirmată categoric, nu pot să-ți dau un sedativ. Vrei să bei ceva?

– O Coca-Cola, vă rog.

Lara o lăasă singură și plecă să-i aducă băutura răcoritoare. Cînd s-a întors, Helen plîngea liniștit. Părea resemnată. Bău cu sete.

– Helen, căsătoria cu tatăl copilului este în afară de orice discuție?

– Da, murmură fata. Un copil este ultimul lucru pe care și-l dorește.

Furia i se urcă la cap.

– Înțeleg. Cum sînt părinții tăi? Cum se poartă cu tine?

– Ei mă iubesc, spuse fata și lacrimi proaspete îi căzură pe obraji. N-or să mă alunge. Dar tata este

diacon la biserică. Mama este... Oh, Dumnezeu, vor muri de rușine.

– Vrei să păstrezi copilul?

– Nu știu.

– L-ai putea anunța pentru adopție.

– Nu cred că o să mă lase el. Și apoi, dacă îl las, cum să îl dau altora?

– Te-ai gândit la avort?

– Probabil că așa voi face. Fata începu din nou să hohotească. Doar că... știți, îl iubesc. Eu nu vreau să-i omor copilul.

– Nu trebuie să iei această hotărâre aici și acum, spuse Lara cu blîndețe.

– Dacă voi hotărî să fac asta, mă ajutați ca să nu afle nimeni?

– Îmi pare rău, Helen. Eu nu fac avorturi.

– De ce?

După ce și-a văzut copilul murind, Lara pur și simplu nu suporta ideea unui avort decît dacă viața mamei era în pericol.

– Este o regulă a mea, pe care o respect. Totuși, dacă vei alege acest lucru, te voi ajuta prin cunoștințele mele.

Helen dădu din cap, dar Lara se îndoia că fata a reținut prea multe idei din această conversație. Supărarea era prea mare. O mîngîie și îi spuse că va reveni după cîteva minute.

– Liniștește-te și termină răcoritoarea.

Ieșind în hol, Lara se montă pentru înfruntarea care urma. Hotărîtă, intră în sala de așteptare și aprinse lumina. Key stătea întins pe o canapea. Clipi des pentru a se obișnui cu lumina bruscă, apoi se

ridică în picioare.

– De ce ai adus-o la mine? îl întreabă ea furioasă.

– M-am gândit că ai nevoie de pacienți.

– Cîtă grijă! exclamă ea caustic. Dar aş prefera să nu mă amesteci într-o altă aventură de-a ta.

Key își încrucișă brațele pe piept.

– Din tonul vocii tale înțeleg că Helen avea dreptate. Este însărcinată?

– Așa se pare.

El lăsă capul în pământ și înjură printre dinți.

– Văd că nu-ți face plăcere.

O privi furios..

– La dracu' doctore! Cum să-mi facă plăcere?

– Trebuia să te gîndești la asta înainte să te culci cu o fetiță atît de naivă ca Helen. De ce nu ai folosit anticoncepționale? Orice bărbat are la îndemînă un prezervativ. Ori asta îți alterează imaginea de Don Juan?

– Ia stai puțin! Tu...

– Clark mi-a povestit totul despre reputația ta. Am crezut că exagerează, dar se pare că nu exagera. „Key Tackett al tuturor femeilor”. Se pare că ai un club, nu ? Singura condiție este să se culce cu tine. Îl privi cu tot disprețul de care era în stare. Poate că ar trebui să-i schimbăm numele și să-i spunem „al fetițelor”. Ce se întîmplă cu tine? Îți pierzi cumva farmecul în fața femeilor? Îmbătrînești și te doare eul? Ești atît de nesigur încît ai ajuns la fetițe de liceu?

– Ce importanță are pentru tine? Închise ochii pe jumătate și continuă insinuant: Geloasă?

Lara îl privi cu o furie de tigroaică. Se lăsase descoperită. Vorbi cu o voce rece și profesională:

– Helen se gîndește foarte serios la avort. Pînă cînd va hotărî definitiv, îi voi acorda îngrijirea prenatală, cu condiția ca ea să vină aici singură, fără dumneata.

– Nu va veni deloc aici. Nu am vrut decît să știm dacă e sau nu. Furios, Key duse mîna la buzunar și scoase banii. Cît îți datorez?

– Fac cinste, dar doresc ceva.

– Ce? Nu, stai să ghicesc eu. Să vedem... un zbor pe gratis la Timbuktu.

Se întrebuse dacă va face cumva vreo referire la ultima lor discuție și acum nu era surprinsă de remarca lui sarcastică. Totuși nu mușcă momeala.

– Doresc promisiunea dumitale...

– Eu nu fac promisiuni femeilor. În timp ce Clark îți împuia capul cu viața mea sexuală, nu ți-a spus cumva și asta?

Lara se strădui să rămînă calmă.

– Nu doresc să-ți mai aduci gunoaietele la ușa mea. Este a doua oară cînd o faci. Te rog să mă lași în pace. Nu vreau să iau parte la escapadele dumitale juvenile și romantice.

– Asta era?

– Asta era.

Amenințător, el se apropie de ea pînă cînd aproape s-au atins. Îi simțea căldura trupului, îi simțea fierbințeala respirației. Furia lui era aproape palpabilă. Numai un efort de voință a oprit-o să facă un pas înapoi.

– Mi se pare nostim, doctore, șopti el sacadat. Aveam impresia că escapada romantică este domeniul tău.

„Ea îl înfruntă cît reuși, apoi se întoarce.

– Am încercat să o calmez pe Helen, dar este încă foarte nervoasă. Dacă mai ai un dram de decență poartă-te blînd cu ea în seara asta. Fără condamnări și reproșuri. Pînă cînd ea va hotărî ce are de făcut, are nevoie de răbdare și înțelegere.

– Îmi este totuna, pentru că eu nu prea gust laptele bunătății umane.

Lara îi aruncă o privire disprețuitoare apoi îi întoarce spatele și plecă. Înainte de a intra în sala de consultație, bătui la ușă. Helen stătea întinsă pe patul metalic și privea în tavan. Lara văzu că fata nu mai plînge și se liniști. Încercă să zîmbească.

– Cum te simți?

– Bine, cred.

– Key te așteaptă.

O ajută pe Helen să se ridice și o însoți în hol. El o aștepta la ușă, de parcă era gata să fugă. Dacă ai fi spus că are mentalitățile motanilor înfierbîntați, se gîndi ea, ar fi însemnat să-i jignești pe motani. Păcat că frumusețea fizică nu se reflecta și în caracterul lui.

Cămașa descheiată îi dădea la iveală pieptul solid. Pantalonii se mulau sexy pe coapsele înguste și picioarele lungi. Clark purta foarte rar haine sport. Nu l-a văzut niciodată cu cizme de cowboy. Key le purta însă ca pe o a doua piele.

Femeile lui Key Tackett, se gîndi ea disprețuitor.

Fiind atît de atrăgător fizic, succesul lui la femei nu era surprinzător. În cîteva săptămîni se culcase cu Darcy Winston și cu această fetiță de optsprezece ani. Dar oare cîte au mai fost? Aventura lui cu Darcy nu era nici pe departe atît de șocantă cum era cu

această fetiță inocentă. Dintr-un motiv obscur, Lara simțea că el a dezamăgit-o.

Key deschise larg brațele și o primi pe Helen care se ghemui la pieptul lui. O strînse cîteva momente, șoptindu-i blînd ceva la ureche. Între hohote, Helen dădea din cap. Apoi o îndepărtă blînd și spuse:

– Așteaptă-mă în mașină, iubito. Vin imediat.

Fata îi mulțumi grăbită Larei și se îndepărtă.

– Voi avea grijă ca ea să primească îngrijire medicală, dar nu de la tine.

Larei îi părea rău că a pierdut o pacientă, dar acesta era prețul pe care îl plătea pentru că i-a făcut morală. În loc de alte cuvinte pe care le-ar fi putut regreta mai tîrziu, ea îl salută scurt. Ar fi vrut să plece și să rămîină singură.

Însă Key nu se mulțumi doar cu atît. Îi mai dădu o lovitură:

– Cînd veneam aici, am auzit la radio o știre care te-ar putea interesa. Astăzi după-amiază Letty Leonard a murit.

Key nu era singurul care a auzit de moartea copilului. Și Jody a auzit.

Eden Pass era la jumătatea drumului între Dallas și Shreveport, Louisiana. Această poziție îl avantaja oferindu-i o rețea foarte largă de posturi de televiziune. Toate rețelele afiliate acestor orașe, erau conectate prin cablu și cu Eden Pass.

Totuși, cînd era vorba de informații locale, Jody nu

avea încredere decît în postul de radio din Tyler. Îi cunoștea pe proprietari și știa că sînt oameni talentați.

În seara aceea era obosită. Schimbul furios de cuvinte între ea și Key a epuizat-o. Asta, împreună cu discuția despre Clark a secat-o de emoții. Deși murise de douăzeci de ani, cînd se gîndea la soțul ei îi reveneau reserimentele.

Imediat după plecarea furtunoasă din sufragerie, Jody s-a retras în camera ei și abia dacă a mai fost în stare să urmărească știrile de la ora zece. De fapt, moțăia cînd a auzit povestea lui Letty Leonard și s-a trezit brusc.

Concentrîndu-se, a dat mai tare. Reporterul povestea pe scurt tragicul accident din Eden Pass și operația foarte dificilă care salvase temporar viața copilului. Moartea ei bruscă a fost cauzată de o embolie care i s-a localizat la plămîni. Pentru medici a fost un șoc, la fel și pentru familia care era convinsă că fetița este în curs de însănătoșire. Reportajul nu a durat mai mult de douăzeci de secunde.

Jody a oprit televizorul, a aruncat pătura și a ieșit din pat. A aprins o țigară și a tras cu sete. Reportajul nu menționase nimic despre Lara Mallory sau Key. Din punctul de vedere al publicului, implicarea lor comună în eveniment trecuse neobservată. Dar pe Jody o sîcîia.

La naiba, doar i-a spus lui Key să se țină departe de femeia aceea. Nu numai că nu a ascultat-o, dar a și ajutat-o pe doctoriță să salveze un copil pe moarte. Jody nu putea sta liniștită să vadă cum sub nasul ei Lara Porter devine o eroină locală.

Dar va fi considerată o eroină, acum, cînd copilul

a murit? Oare ce însemna un embolism? Ce îl cauza? Ce îl putea preveni? Acum nu știa, dar va avea grijă să afle dacă Lara Mallory Porter era responsabilă de moartea fetei.

Își construia o strategie, când a venit Janellen să-i spună noapte bună. A primit cu răceală îmbrățișarea fiicei sale. Se simțea întotdeauna stânjenită în fața manifestărilor de afecțiune, pe care le considera pierdere de timp.

A fost o prostie să se agațe de amintirea trandafirilor galbeni pe care i-i adusese Clark în ziua în care s-a născut Clark al Treilea. Amintirea acelor trandafiri trebuia să se ofilească și să moară cum au murit și florile. De ce nu i-a uitat? Ce bine i-au făcut?

– Noapte bună, mamă. Încearcă să te odihnești. Nu te mai ridica din pat și nu mai fuma. Nu-ți face bine.

Imediat ce a rămas singură, Jody a aprins o altă țigară. Când fuma gîndea mai bine. Ore în șir fuma în întuneric și se gîndea. Dacă Janellen nu știa, era cu atît mai bine.

Janellen. Ce se întîmpla cu fiica ei? Părea așa de distrată, privea în gol și avea o expresie de gîsculiță. Altădată s-ar fi agitat. Acum parcă nu era ea însăși. Probabil hormonii.

Dar Jody nu-și pierdea timpul făcîndu-și griji în privința fiicei sale. Key devenise principala ei preocupare. Era imposibil, cum a fost chiar de la naștere, chiar înainte de a se naște dacă se gîndea la cele douăzeci și șase de ore de chin prin care a trecut. Douăzeci și șase de ore agonizante pentru că nu reușeau să-l găsească pe Clark, tatăl.

Key s-a născut în momentul în care tatăl său, împrăștiind parfumul altei femei, a sosit la spital. Tot atunci au început și necazurile cu Key. Era furioasă pe el înainte ca acesta să ia prima gură de aer. Faptul că nu se suportau reciproc s-a intensificat în timpul copilăriei lui, când părea incapabil să se abțină de la obrăznicii.

Ea ar fi vrut ca el să semene cu Clark, fratele lui, dar cei doi băieți erau ca ziua și noaptea. Orice făcea Clark era motivat de dorința să-i facă pe plac. Aprobarea ei era esențială pentru liniștea copilului. Devenea nervos și neconsolat, dacă îi lăsa impresia că a supărat-o.

La fel de fervent cum dorea fratele lui să placă, Key făcea tot posibilul să o provoace. Orice își dorea Jody de la el, cu încăpăținare, se transforma exact în contrariu. Era încântat când o supăra. De multe ori s-a întrebat dacă nu s-a lovit de copacul acela intenționat, doar pentru a nu-i îndeplini dorința de a-l vedea într-o echipă de fotbal profesionistă. Era destul de încăpățânat pentru a-și risca viața numai să o contrarieze pe ea.

În secret, Jody era mândră de succesul lui, dar dacă ar fi recunoscut i-ar fi dat satisfacție.

Unul din motivele pentru care el își iubea atât de mult munca, era acela că îl ținea departe de casă. Deși ei nu doreau să recunoască ea știa că Janellen l-a chemat acasă să o vadă murind. Nu suferea ideea asta. El nu dădea doi bani pe ea. Niciodată nu a apreciat-o, niciodată nu o va aprecia. Asta era. De ce să se prefacă? El și Janellen o credeau în pragul morții. O vedea în ochii lor. Dar vor vedea ei!

Chicoti în întuneric și începu să tușească. Nemurirea ei va fi un șoc pentru ei. Își făcuse un obicei din a lua oamenii prin surprindere. Nu trebuiau să o înfrunte pe Jody Tackett. Dacă nu credeau, să îl întrebe pe Fergus Winston.

Rîse din nou și tuși din nou, mai tare, amintindu-și că în privința nemuririi ei era posibil ca lucrurile să se mai schimbe.

Se încruntă și blestemă în gînd soarta. Nu era pregătită să moară. Mai avea cîteva lucruri de făcut – printre ele, să o alunge pe cățeaua de Porter din Eden Pass. Clark a fost nebun să o aducă aici. Pentru Dumnezeu, ce a fost în mintea lui?

Mai mult decît bănuiau Janellen și Key, Jody știa că atîta timp cît Lara Mallory Porter rămînea la Eden Pass, reprezenta o amenințare pentru ei și pentru tot ce le era lor sfînt.

Jody nu înțelegea încă motivele doctoriței de a se muta aici. Totuși, știa – așa cum ești sigur că soarele răsare de la est – știa că era mai mult decît acceptarea moștenirii de la Clark. Dacă nu ar fi vrut altceva, ar fi vîndut clinica și ar fi obținut un profit bun. Era aici pentru un motiv, știut numai de ea. Lui Jody îi era teamă să îl afle, dar trebuia să o facă înainte ca ea sau unul din copiii ei să cadă în capcana întinsă de Lara Porter.

Ea, Jody Tackett, a fost săracă și s-a căsătorit cu cel mai bogat bărbat. Nu ar fi fost cea mai temută femeie, dacă ar fi stat să despice firul în patru. Ea acționa mai întîi, nu dădea nimănui nici o șansă.

Multă vreme a rămas Jody trează, fumînd și complotînd. Pînă a fumat ultima țigară din pachet,

planul era deja făcut, știa care este prima mutare.

Darcy coborî geamul mașinii. O întâmpină o rafală de vînt, care împrășteie mirosul de fum de tutun pe care îl absorbise în bar. I-ar fi trezit suspiciuni lui Fergus. La mama ei nu se fuma. Vizitele acestea îi dădeau cea mai bună scuză de a pleca noaptea. A ieșit mai mult decît de obicei pentru că trebuia să se răcorească. Mulțumită domnului Key Tackett, respectul de sine îi era serios zdruncinat.

Știind că a fost respinsă, Darcy își pierde încet-încet încrederea în ea. De aceea nici nu se mai distra în ultima vreme. Nu se mai putea concentra asupra bărbaților pînă cînd nu-i va plăti lui Key.

Nici măcar nu i-a dat satisfacția de a-i arăta cît de puțin îi pasă. Prin oraș se vorbea că a început din nou să zboare, angajat de unul și de altul. Dar nu putea zbura în fiecare noapte. Unde mergea între zboruri? Unde își petrecea timpul liber?

Cu altă femeie? Nu auzise nici o bîrfă recentă. Numele lui nu era legat de nici o femeie, decît de... Darcy reacționează de parcă ar fi primit o palmă.

– Dar este imposibil! protestă ea cu voce tare.

Key Tackett și doctorița Mallory? Numele lor au fost rostite cînd s-a întîmplat povestea aceea cu copilul. Dar atunci a fost o tragedie.

Pe de altă parte, doctorița era cunoscută ca o devoratoare de bărbați. Doar s-a iubit cu amantul sub nasul soțului ei. Chiar și Darcy a avut mai mult bun

simț decît ea.

Unor bărbați, totuși, le plăceau femeile aventuroase. Erau picante. Don Juan nu iubea violetele, nu?

Strînse mîinile pe volan. Dacă Key avea o aventură secretă cu amanta fratelui său, Darcy va avea grijă ca tot Texas-ul să afle. Îl va face de rîsul lumii. Să ia rămășițele de la Clark? Ha! O să-l învețe minte pe ticălos.

Dar zvonurile trebuiau să conțină măcar un grăunte de adevăr, altfel se făcea de rîs ea. Cum să se convingă că el se culca cu Lara Mallory? Nici măcar nu o întîlnise pe doctoriță. Cum să ajungă la ea? Mai ales cum să o facă fără să dea de bănuît?

Ajunșă acasă, intră tiptil și pe întuneric ca să nu-i trezească pe Fergus și Heather. Nu dorea să dea explicații pentru întîrziere. Nu-i plăcea cînd era în situația de a-i minți și evita cît putea.

Trecînd pe lîngă salon, observă că televizorul era deschis. Merse să-l închidă. Cînd trecu pe lîngă canapea, două siluete speriante, săriră în picioare. Exclamau surprinși și căutau pe bîjbîite hainele.

Darcy aprinse becul, dintr-o privire înțelese situația și întrebă furioasă – de parcă nu ar fi știut deja:

– *Ce naiba se întîmplă aici?*

Capitolul doisprezece

Pastorul de la Biserica Baptistă rostea predica pentru sufletul lui Letty. Hohotele de plîns ale lui Marion Leonard se loveau de zidurile cimitirului. Jack Leonard tăcea, dar lacrimi mari i se înnodau în barbă. Era o scenă sfîșietoare, care avea nevoie de intimitate. Asistența începu să se împrăstie.

Lăra a rămas în spatele mulțimii, încercînd să fie neobservată. Cînd s-a întors să plece, flash-ul unui aparat de fotografiat îi explodează în față. Instinctiv, ridică mîna să se apere. Primul fu urmat de al doilea, apoi de al treilea.

– Doamnă Porter, doriți să comentați acuzațiile de

neglijență medicală pe care vi le face familia Leonard?

– Poftim? Imediat în față îi apăru un microfon. Îl împinse cu mîna. Nu știu despre ce vorbiți. Eu sînt doctorița Mallory.

Hoarde de reporteri îi blocau drumul. Schimbă direcția. Grupul porni după ea. Unii dintre ei erau de la rețeaua de televiziune locală. Alții erau de la ziare, însoțiți de fotografi. Cu cinci ani în urmă cunoscuse foarte bine mass-media. Ce făceau ei aici? Ce doreau de la ea? Simțea că i se reîntoarce coșmarul.

– Vă rog, lăsați-mă să trec.

Privind în spatele ei văzu că oamenii care au participat la înmormîntare, se adunaseră în grupuri și vorbeau agitat. Nu ea crease acest spectacol, dar fără voia ei se afla în centrul atenției.

– Doamnă Porter...

– Mă numesc Mallory. Sînt doctorița Mallory.

– Dar ați fost căsătorită cu Randall Porter, ambasador al Statelor Unite?

Se îndrepta grăbită spre locul unde își parcase mașina.

– Sînteți aceeași Lara Porter care a fost amanta senatorului Tackett, nu-i așa?

– Vă rog, faceți loc. Ajunse în sfîrșit la mașină și își căută disperată cheile. Lăsați-mă în pace.

– Ce v-a adus la Eden Pass, doamnă Porter?

– Este adevărat că senatorul Tackett v-a adus aici înainte de a muri?

– Erați amantî?

– Ce știți despre moartea lui accidentală, doamnă Porter? A fost o sinucidere?

– Neglijența dumneavoastră a cauzat moartea

fetei Leonard?

I se puseseră mii de întrebări și înainte și devenise insensibilă. Dar ultima întrebare îi smulse de pe buze o exclamație.

– Poftim? Privi drept în ochi reportera care i-a pus întrebarea. Ce-ați spus?

– Neglijența dumneavoastră a cauzat embolia care a ucis-o pe Letty Leonard?

– Nu!

– Ați fost primul doctor care a îngrijit-o?

– Este adevărat. Și am făcut tot ce mi-a stat în putință să-i salvez brațul și viața.

– Se pare că familia Leonard nu gîndește așa, altfel nu v-ar da în judecată pentru neglijență în practica medicală.

Dacă Lara nu ar fi învățat să-și ascundă bine reacțiile la întrebările veninoase, ar fi cedat acum la impactul cu această întrebare. Reuși să o privească pe reporteră fără să dezvăluie nimic din tumultul sufletesc. Era împietrită, dar reuși să vorbească:

– Am făcut eforturi extraordinare pentru a salva viața fetei Letty Leonard. Părinții ei sînt conștienți de asta. Nu am primit înștiințarea că sînt acuzată de neglijență în practica medicală. Atît am de declarat.

Bineînțeles că reporterii copoi nu se mulțumeau cu atît. În timp ce ea se îndepărta, ei continuau să o fotografieze și să arunce cu întrebări, de parcă aruncau pietre. Strînse volanul cu mîinile transpirate, privi direct înainte ignorîndu-i pe curioșii care se opriseră să privească.

Era o dimineată umedă și caldă, dar nu o deranjase căldura pînă cînd nu au atacat-o reporterii,

înviind trecutul. Acum hainele îi erau ude de transpirație, capul și inima îi zvîcneau cu bătaii alarmante. Îi era greață.

Cine inițiasse acest asalt jurnalistic? Mutarea ei la Eden Pass a trecut neobservată; trăise într-un anonimat relativ mai bine de un an. Au fost alte scandaluri, alte povești senzaționale, alți păcătoși. Povestea dintre Lara Porter și senatorul Tackett a fost îngropată de multă vreme.

Pînă în dimineața aceasta. Moartea copilului Leonard a adus-o din nou în prezent. Și, din nou, Lara devenea o persoană notorie.

Totuși, povestea accidentului lui Letty, deși era tragică, nu a avut o acoperire națională; numai presa locală a raportat-o. Normal, numele ei era legat de Letty, dar cum reușise reportera să o lege pe doctorița Lara Mallory din Eden Pass de Lara Porter, amanta senatorului Clark Tackett?

În reportajele despre recuperarea lui Letty numele ei nu a fost menționat. Atunci s-a bucurat. Nu-și dorea publicitate. Dar iată că acum o avea și era stigmatizată pentru *neglijență în practica medicală*.

În timpul incidentelor cu Clark, în timpul dezastrului din Montesangre, capacitatea ei profesională nu a ajuns niciodată sub semnul întrebării. Reputația ei de medic a înfruntat toate speculațiile și le-a doborât.

S-a agățat de această ultimă rămășiță de mîndrie. Acum, dacă familia Leonard sugera neglijență medicală, munca ei va fi disecată la microscop. Așa cum a fost și viața ei intimă. Nu va fi găsit nimic incriminator, dar nu asta conta. Ideea era că o o vor aduce din nou pe prima pagină a ziarelor, în ochiul

public, suspectată, ceea ce era echivalent cu vinovăția. Din nou va fi măcinată de moara pentru știri. Singurul lucru important care i-a mai rămas, era să sufere, pînă va fi exterminată.

Cineva trebuie să fi anunțat ziaristii că doctorul Mallory a fost prima care a îngrijit-o pe Letty Leonard și că nu era altă persoană decît infama Lara Porter?

Așa cum s-a temut, în fața clinicii, erau parcate mașini și camionete. Cînd ea a intrat pe alee, reporterii au început să mișune. Și-a făcut cu greu loc printre ei și a intrat pe ușa pe care o ținea Nancy deschisă.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă asistenta trîntind ușa în urma Larei.

– Se zvonește că familia Leonard mă dă în judecată pentru neglijență.

– Și-au pierdut mințile?

– Sînt convinsă. De durere.

– Oamenii ăștia, spuse Nancy indicînd reporterii, au apărut aici de vreo oră și au început să bată la ușă. Nici nu știam ce să mai fac. Telefonul sună încontinuu.

În acel moment telefonul sună din nou.

– Nu răspunde.

– Ce să fac?

– Sună-l pe șeriful Baxter și roagă-l să îi îndepărteze pe reporteri.

– Dar o poate face?

– Îi poate alunga de pe proprietatea mea. Vor putea ieși în stradă și parca acolo, ceea ce sînt sigură că vor face. Pentru următoarele zile vom fi sub asediu. Poate că ar trebui să-ți iei liber o săptămînă.

– Nici vorbă. Nu te las eu pe mîna acestor șacali. Lara își dezbracă jacheta și Nancy văzu bluza udă de transpirație. Niciodată nu te-am văzut transpirînd. Mă întrebam chiar dacă ai aceste glande.

– Este pe fond nervos. M-au înghesuit în cimitir.

– Ticăloșii!

– Hotărăște-te. Ticăloși sau șacali? Se simțea bine văzînd că mai putea avea simțul umorului.

– Nu contează. Sînt niște sălbatici. Ar trebui să-l chem pe Clem cu pușca. Poate îi împrăștie.

– Apreciez gestul, dar nu, mulțumesc. Nu mai am nevoie de publicitate. Nici nu am reușit să fiu doctorul Mallory, dintr-un mic orășel de provincie, că am devenit iarăși Lara Porter, amanta lui Clark Tackett.

– Îmi pare rău.

– Mulțumesc. Am nevoie de prieteni. Lara oftă consternată. De fapt, nu mă ascundeam, dar nu doream publicitate de teamă că se va întîmpla ce s-a întîmplat astăzi, de fapt. Cineva a făcut-o în mod deliberat. Nu cred că au venit singuri.

– Tackett, acesta este numele. Trădare, acesta este jocul.

Lara o privi tăios.

– Key?

Nancy clătină din cap.

– Nu e stilul lui. Eu cred că bătrîna. De prea mult timp ești aici. Nu te poate tolera. Jody a auzit că fetița a murit, că tu ai îngrijit-o și a speculat ocazia.

– Putea face asta cînd am venit în oraș.

– Dar s-ar fi aflat că ai fost adusă aici de Clark. S-ar fi dedus faptul că el era încă legat emoțional de tine. Jody nu dorea să te flateze în halul ăsta. De data

aceasta, Clark iese din schemă.

Era o logică aici. Lara porni spre birou.

– Sînt convinsă că nici un pacient nu va încerca să vină astăzi, dar dacă este nevoie de mine, sînt în birou.

Trase jaluzelele ca să nu mai vadă cum i-au fost călcate în picioare grădinița și pajiștea. Așezîndu-se la birou începu să caute prin cartea de telefon. Personalitatea ei suferise drastic schimbări din dimineața aceea în Virginia. Era mai bătrînă, mai dură și nu se va mai lăsa persecutată. Întinse mîna spre telefon și formă un număr.

– Domnișoară Janellen?

– Bowie! Ce faci aici?

Era așezată la masa din bucătărie și privea fix la telefon. El băgase capul pe ușă. Ea îi făcu semn să intre.

– Se pare că mereu dau peste dumneavoastră cînd sînteți cufundată în gînduri. Nu o fac intenționat. Intră stînjedit în cameră. Mi-a spus fata să vin. Dacă nu este momentul potrivit...

– Nu, este bine. Sînt surprinsă că te văd aici.

– Am încercat la birou și apoi la atelier. Acolo mi-au spus că ați plecat mai devreme astăzi.

– Mama nu se simțea bine și-am fost îngrijorată. Ca de obicei, în prezența lui Bowie, i se lega limba. Arătă cu mîna spre un scaun. la loc. Tocmai doream să fac un ceai. Vrei?

– Ceai? Ceai fierbinte? Privea dubios spre sobă. Sînt o sută de grade afară.

– Știu, dar mie îmi place ceaiul.

– Vă cred pe cuvînt.

– Poate vrei altceva? Limonadă? Bere? Key. Își ținea berea la frigider.

– Nu, mulțumesc. Și apoi, nu mă pot așeza. Sînt murdar.

Ei i se părea că este minunat. Pînă cînd nu i-a atras atenția, ea nici nu i-a observat hainele pline de praf.

– Nu fi caraghios. Frații mei munceau în vacanțele de vară. Veneau acasă transpirați și murdari. Vreau să spun că bucătăria asta a fost construită pentru oamenii muncii... adică...

Văzînd că se bîlbîie, își adună curajul.

– Ai venit să stai de vorbă cu mine, așadar, ia loc, te rog.

După un moment de ezitare el se așează pe marginea unui scaun.

– Vrei să bei ceva? repetă ea.

– Cred că limonadă. Cînd am intrat eu, erați la un milion de mile, spuse el timid.

– Tocmai am primit un telefon tulburător.

Se opri nehotărîtă dacă să discute sau nu cu el. El o privea expectativ, iar pentru ea ar fi fost o ușurare să poată vorbi.

– Ai urmărit povestea cu fetița care și-a pierdut brațul?

– Am auzit că a murit.

– Da. A fost înmormîntată astăzi. Ce tragedie. Doctorul care a tratat-o și a dus-o la Tyler...

– Doctorița Mallory.

– Da, ei bine... ea m-a sunat. Știi, ea a fost... fratele meu mai mare a fost...

– Știu.

Janellen îi zîmbi recunoscătoare.

– Înseamnă că-ți imaginezi cît este de stînjenitor pentru noi să o avem aici, la Eden Pass.

– De ce?

Întrebarea a venit pe neașteptate și pentru o clipă Janellen a rămas surprinsă.

– Pentru că ne amintește de lucruri neplăcute.

– Ah.

Nu părea deloc convins.

– Lara Porter a ruinat cariera politică a lui Clark.

Bowie își aplecă fața și se scărpină stînjenit pe gît.

– Nu e o fată prea solidă. Nu cred că l-a doborât în lupte, l-a dezbrăcat și l-a forțat să se culce cu ea, dumneata ce crezi?

Nu era prima dată cînd Janellen se gîndea la asta, dar o făcea numai în intimitatea ei. Dacă și-ar fi rostit gîndurile, Jody ar fi sărit prin acoperiș. Prudentă, Janellen evită continuarea discuției în această direcție.

– Nu se știe cum, dar jurnaliștii au aflat că Lara Porter este în Eden Pass și se dă drept doctorița Mallory. Se pare că a fost acostată de reporteri la înmormîntare și a trebuit să îl cheme pe șerif pentru a-i împrăstia pe cei care îi asediau clinica.

Bowie scoase un sunet dezgustat.

– Ce tupeu să tulburi înmormîntarea feliței.

– Știu. Au făcut un lucru îngrozitor. Pentru moment, Janellen reflectă dacă să continue cu

scandalul creat de aventura fratelui său. Se pare că familia Leonard vrea să o dea în judecată. Janellen inspiră adânc. Ea este convinsă că mama mea i-a instigat.

– Și a făcut-o?

– Nu.

– Nu pari prea sigură.

Stînjenită își duse degetele la buze, apoi le coborî pe bluză. Nu mai avea nasturi și le lăsă nervoase pe masă.

– Nu știu dacă este sau nu vinovată, recunosc eu într-un târziu. Doctorița Mallory a sunat să discute cu ea. Maydale i-a spus că mama se odihnește. Ea a cerut atunci pe cineva din familie. Aș fi vrut să fie Key aici. El se descurcă bine cînd e vorba de confruntări. El ar fi știut ce să-i spună.

– Dumneata ce i-ai spus?

– Că sînt sigură că familia mea nu i-a creat aceste greutăți.

– Și a înghițit-o? întrebă Bowie sceptic.

– A spus că se îndoiește, dar nu pune mîna în foc pentru fratele și mama mea. Nu pot suferi gîndul că ei ar putea fi atît de cruzi, continuă ea cu o voce firavă. Îmi pare rău, Bowie. Nu am vrut să-ți răpesc timpul cu problemele mele. De ce m-ai căutat?

El ridică din umeri.

– Probabil că e un fleac. De cîteva zile încerc să mă conving să nu vă deranjez. Își așeză pălăria pe masă și se sprijini cu coatele de ea. Ați observat ceva deosebit cu sonda numărul șapte?

– Nu. Trebuia?

– Probabil că nu, dar eu trebuie să-mi iau îndoiala

de pe suflet. Știți, nu dă gaz natural cît ar trebui să dea. Cel puțin, așa am eu impresia. Producția ei nu se compară cu celelalte.

– Puțurile nu seamănă unele cu altele.

– Da, știu asta. Au personalitate și sînt în continuă schimbare. Ca și femeile. Fiecare sondă are toane și trebuie să o cunoști foarte bine. Să o mîngîi din cînd în cînd.

Janellen simțea cum se încălzește.

– Care este cantitatea graficului?

– Două sute cincizeci pe zi. Eu cred că ar trebui să dea mai mult.

– Noi permitem o pierdere de patru-cinci procente, Bowie. Chiar pînă la zece. Probabil că este o scurgere pe undeva și gazul este absorbit în atmosferă.

Bowie clătină din cap cu încăpățînare.

– Eu cred că pierderea este mai mare de atît. După ce am înregistrat producția timp de cîteva săptămîni, eu cred că ar trebui să obținem mai mult gaz, mai ales dacă luăm în considerare cantitatea de petrol pe care ne-o dă. Și, dimpotrivă, cantitatea de gaz este cea mai mică dintre toate sondele.

– Ai pierdut multă vreme studiind-o.

– Din timpul meu liber.

Lui Janellen îi crescua inima de mîndrie. Era un angajat conștiincios, care făcea mai mult decît i se cerea. Hotărîrea ei de a-l angaja a fost bună. Deși îi aprecia îngrijorarea, simțea că nu este bine venită.

– Nu știu ce să-ți spun, Bowie. Sonda numărul șapte produce exact cît ne așteptăm noi.

– Păi, eu am raportat și șefului de schimb dar el a ridicat din umeri și mi-a spus că întotdeauna ați scos

puțin gaz natural de la această sondă. Și uite, după calculele mele ar trebui să fie mai mult. Să mă ia naiba dacă înțeleg. Poate că este o obsesie de care nu pot scăpa, știți de care?

– Da, știu. Janellen privea în ceașca de cafea. După un lung moment de tăcere ridică privirea. Iar am început. Nu-mi stă mintea la afaceri. Mereu îmi vine în cap fetița și accidentul acela îngrozitor. Tatăl ei ne curăță nouă lenjeria. Este un om drăguț și prietenos. Știu cât trebuie să fie de distruși pentru că și noi am simțit la fel când s-a înecat Clark. Am avut impresia că o vom îngropa și pe mama atunci.

– Eu nu am avut niciodată copii, dar dacă aș avea, nu cred că aș suporta să îi înmormîntez.

Janellen îl privi cercetător. Nu a avut niciodată copii. Dar se întreba dacă a fost vreodată căsătorit. Îi veneau în minte mii de întrebări intime pe care ar fi vrut să i le pună, dar nu avea curaj. Printre aceste întrebări era una deosebită – de unde a căpătat el această capacitate de a pătrunde gândurile oamenilor. Reușea să vadă dincolo de afectări și poze sociale, citea drept în inimă și în mintea individului. Avînd încredere în instinctul lui, Janellen îl întrebă:

– Bowie, tu crezi că doctorița Mallory ar fi putut cauza moartea fetiței?

– Tot ce știu eu despre medicină este că nu există vindecare adevărată nici pentru răceală, nici pentru dureri de cap.

Janellen zîmbi.

– Am văzut-o pe Lara Mallory o singură dată, dar mi s-a părut atît de... atît de... stăpîină pe sine.

Exact ce nu sînt eu, se gîndi ea amărîtă. După ce a

văzut-o pe Lara Mallory și-a explicat de ce Clark a riscat totul pentru ea. Nu numai că era frumoasă, dar ochii ei reflectau compasiune și inteligență, iar persoana ei răspîndea în jur încredere și competență. Janellen ar fi vrut să o disprețuiască. Știa că nu ar fi avut aceste sentimente ambigue dacă doctorița Malory nu ar fi trecut printr-o mare vîlvă socială.

– Eu nu pot să cred că femeia pe care am întîlnit-o ar putea fi neglijentă. Convingerea cu care a rostit cuvintele a surprins-o chiar și pe ea. Știu că ar trebui să o urăsc dar...

– Cine spune asta?

– Mama mea.

– Dumneata faci întotdeauna ce-ți spune mama?

Nu gîndești niciodată altfel decît ea?

– Foarte rar.

Probabil că în acest moment ea sacrifica tot respectul care-l avea Bowie pentru persoana ei, ca individ și ca șef direct. Dar telefonul Larei a tulburat-o profund. Trecuse de momentul în care ar fi reușit să-și ascundă sentimentele. Își puse coatele pe masă și-și sprijini fruntea în palme.

– Dumnezeule, dacă nu ar fi avut loc scandalul cu Clark! El ar fi avut o carieră politică răsunătoare, așa cum își dorea mama. Poate că acum ar fi trăit. Mama ar fi fost fericită. Iar eu...

Se opri la timp, înainte să spună că pentru ea totul ar fi fost altfel, nu ar fi avut atîtea responsabilități, nu ar fi trebuit să aibă grijă de fericirea celor din jur. Lucru imposibil de altfel și epuizant.

Din noaptea în care copila aceea a venit la ușă și l-a chemat pe Key, el a fost mai irascibil ca niciodată.

Cu Jody nu se mai certa, dar asta pentru că se evitau. Key răspundea monosilabic la toate întrebările. Numai Dumnezeu știa ce griji avea, la care Janellen nici nu îndrăznea să se gândească. Mergea de colo-colo prin toată casa, furios și cu o expresie războinică. Era atât de nefericit acasă încât uneori pleca brusc sau nu venea deloc.

Acum Lara Mallory îi pusese pe umeri un nou motiv de îngrijorare. Înainte să-și dea seama că plînge, o lacrimă i se rostogoli pe obraz.

– Hei, ce faci?

Simți mîna lui Bowie, dar nu se aștepta să o atingă. Când îi simți vârful degetelor pe obraz, îl privi cu o expresie de uimire totală. Rar a atins-o cineva și pentru că era dornică de această apropiere umană, cu un gest reflex își ridică palma și o așeză blînd pe mîna lui.

El rămase la rîndul lui împietrit. Nimic nu mișca în trupul lui, decît ochii. Îi căutau pe ai ei. Și Janellen era nemișcată, dar în sufletul ei era un adevărat tumult. Trupul îi era înfierbîntat, sîinii i se întăriră, sîngele îi clocotea.

Cît au rămas așa, privindu-se, nici unul din ei nu a știut. Parcă era prinsă în vraja ochilor triști și blînzi, a atingerii lui. Dacă el nu ar fi auzit mașina lui Key, ar fi putut rămîne așa la nesfîrșit.

Janellen a tresărit, s-a ridicat repede în picioare și s-a grăbit să-și întîmpine fratele, cu gesturi precipitate. Vocea nu-i suna natural.

– Key! Ce faci aici?

– Când am plecat azi dimineață încă mai locuiam aici.

Key îi privea pe rînd, sesizînd sentimentul de vinovăție ascunsă. Ea era roșie ca focul. Luă o bere din frigider.

– Hai, Bowie, vrei o bere?

– Nu, mulțumesc.

– I-am oferit și eu, dar a vrut limonadă.

– Am trecut doar să-i spun domnișoarei Janellen...

– Crede că la sonda numărul șapte producem prea puțin gaz și...

– Probabil că este o prostie...

– Crede că ar trebui să știm și noi dacă...

– Așa că i-am spus domnișoarei Janellen și...

– Și asta făceam noi aici, termină ea rușinată.

– Aha! Amuzat, Key deschise cutia de bere și o duse la gură. Păi, să nu întrerup această întrevvedere de afaceri.

– Nu, nu-i nimic. Bowie își luă pălăria de parcă era o piesă incriminatorie. Eu tocmai plecam.

– Da, tocmai plecam. Am să-l... am să-l conduc pînă la ușă.

Rușinată, incapabilă să-l privească pe unul din ei, Janellen ieși din bucătărie și îl așteptă pe Bowie în fața ușii. Stătea cu ochii în pămînt.

– Mulțumesc pentru informație, Bowie.

– Am vrut doar să știți și dumneavoastră. Nu sînt banii mei.

– Am să verific.

– Nu cred că este o idee prea bună.

Auzind vocea fratelui ei, Janellen tresări vinovată. El stătea rezemat de tocul ușii care ducea în sufragerie și îi privea nonșalant.

– Ce nu este o idee bună? îl întrebă ea.

– Să verificați..

– De ce nu?

– De astăzi, familia Tackett este din nou în centrul atenției.

– Și?

– Și reporterii vor forfoti în oraș ca furnicile la șuncă. Până când nu va apărea o poveste mai fierbinte ne vor urmări ca șacalii. Este posibil să vină și la tine, Bowie. Te rog să ai grijă de ea. Dacă vrea să verifice sondele, o însoțești personal.

Bowie o privi stînjenit pe Janellen.

– Nu vreau să fiu lipsit de respect, domnule Tackett, dar domnișoara este șeful.

– Șef sau nu, eu te rog să-mi faci o favoare. Ți-o cer ca frate.

Din nou Bowie o privi pe Janellen. Spumega de furie și nu putea vorbi. Foarte nesigur pe el, Bowie mulțumi.

– Dacă așa vreți dumneavoastră, domnule Tackett.

– Spune-mi Key.

– Da, domnule. La revedere.

Nu mai pierdu timpul să urce în camionul companiei. De fapt era recunoscător că a scăpat întreg. Furioasă, Janellen își înfruntă fratele.

– Nu am nevoie de însoțitor!

– Ei bine, eu am, răspunse el deloc intimidat de mînia ei. Dacă un reporter te sîcîie, eu o să mă enervez și o să-l bat. Și asta va face situația mai rea decît este acum.

Dacă un reporter o sîcîia și îi cerea o declarație,

era convinsă că Key așa va face. Știind că el îi dorește doar binele, renunță la argumente.

– Situația este deja mai rea decât știi tu. Lara Mallory m-a sunat și a vrut să vorbească cu mama. Crede că mama a informat reporterii că ea este în Eden Pass.

Key își frecă gâtul înțepenit.

– Să fiu al naibii!

– Și asta te surprinde?

– Nu. Mă surprinde faptul că eu și doctorița începem să gândim la fel. Și eu am crezut că Jody a stîrnit toată forfota asta. Nici unul din reporteri nu știa că Lara s-a implicat în cazul fetei Leonard; mi se pare o coincidență bizară. Bătrîna, rea și vicleană.

– Te rog să nu vorbești așa despre mama noastră.

– I-am făcut un compliment. Trebuie apreciată pentru gîndire creativă.

– Ce ți se pare atît de creativ?

– Ce vrei să-ți spun?

– Ai fost acolo, Key. Tu ai văzut totul. A fost doctorița neglijentă? Familia Leonard are vreun motiv să o acuze de neglijență?

– Eu mă concentram să pilotez un elicopter, dar, din cîte am văzut, Lara a luptat ca nebuna să salveze viața copilului. Conform certificatului de autopsie, embolia a fost pur și simplu o reacție naturală. Se putea întîmpla oricînd. Și încă ceva – Leonarzii nu sînt genul de oameni răzbunători. Sînt buni creștini.

– Așadar te surprinde că acum caută un tîp ispășitor?

– Da. Eu o cred în stare pe Jody să genereze o

bîrfă, fie că este sau nu adevărată. Lara este o țintă ușoară.

Janellen îl privi critic.

– Ce-i?

– De mai multe ori i-ai spus Lara. Mi se pare curios.

El ezită puțin, apoi se explică morocănos:

– Așa o cheamă, nu?

Janellen avea prea multe pe cap pentru a continua o idee atît de mărunță.

– Era extrem de furioasă, Key. Mi-a spus să vă transmit, ție și mamei, că nu se va lăsa alungată din oraș, ca altădată. Ce-a vrut să spună?

– Se referea la faptul că ea și Randall Porter au plecat la Montesangre. Are în cap ideea că fratele nostru Clark a manipulat plecarea lui Porter. Numirea lui ca ambasador părea inofensivă, dar practic însemna o alungare legalizată.

Janellen rămase uluită.

– O crezi? Clark era în stare de atîta violenție?

– „Violenție” este un cuvînt tare, dar fratele nostru era adept declarat al ideii „*alungă necazul*”.

– Dar el nu a reușit niciodată să iasă din acest necaz, nu-i așa?

– Nu, nu a ieșit, spuse Key rar. Și atîta timp cît Lara este aici pentru a aminti tuturor acest lucru, Clark nu va alunga necazul.

– Așadar tu ești de acord cu ce a făcut mama. Dacă a făcut-o ea.

– Nu. Eu o vreau pe Lara Mallory afară din oraș, dar vreau să se spînzure singură. Pînă la urmă cred

că chiar o va face. Însă tu o știi pe Jody. Nu lasă niciodată lucrurile să curgă firesc. Dacă nu decurg conform planului, este în stare să îl joace și pe Dumnezeu.

– Nu o mai critica, Key. Este bolnavă. Nu o poți convinge să vadă un doctor?

– Ăsta este cel mai sigur mod de a te refuza. Însă sînt de acord cu tine. I-ar trebui un control medical complet. Mă tem că eu nu o voi putea convinge, surioară, rămîne tot în sarcina ta.

O strînse ușor de umeri și începu să urce scările.

– În seara asta pleci undeva, Key?

– Imediat ce fac un duș.

– Te întâlnești cu Helen Berry?

Key se opri la jumătatea drumului.

– De ce mă întrebi?

Judecînd după expresia din ochii lui, Janellen își dădu seama că a atins o coardă sensibilă. Acum înțelegea de ce unii oameni se temeau de el.

– Helen a fost prietena lui Jimmy Bradley. Se spune că... Helen s-a despărțit de el, de puțină vreme, foarte brusc.

– Și?

– Of, Key! Adunîndu-și tot cîurajul ea îl întrebă: de ce cînd sînt atît de multe femei, tu ai ales-o pe ea? Helen are jumătate vîrsta ta.

– Fii atentă, Janellen. Dacă începi să sapi și să scormonești în viața mea personală, eu va trebui să fac la fel cu viața ta. Sări cîte două trepte odată și vocea îi deveni o șoaptă apăsată. De exemplu aș putea întreba ce se întîmplă între tine și Bowie Cato.

Stomacul lui Janellen tresări violent.

– Nimic nu se întâmplă!

– Nu? Și atunci, de ce toate acele explicații stîngace cînd am intrat eu în bucătărie? Parcă erați doi copii care au făcut o poznă.

– Bowie este un angajat. Discutam afaceri.

– Bine, bine, te cred, cedă Key amuzat.

Presupunerea Larei se dovedi a fi corectă.

Timp de o săptămînă după înmormîntarea lui Letty Leonard, reporterii au invadat casa și orașul scormonind dezastrul personal al oamenilor și dilemele. Lara era urmărită de fiecare dată cînd îndrăznea să treacă pragul casei. Șeriful Baxter și-a făcut datoria și i-a alungat de pe proprietatea ei. Dar prezența lor în toate colțurile orașului o făceau prizoniera clinicii.

Rețeaua de televiziune afiliată orașelor Dallas și Shreveport nu mai contenea cu veștile din Eden Pass, toate avînd-o în prim plan pe Lara Porter și rolul jucat de ea în decăderea senatorului Clark Tackett.

Familia Leonard a urmat apoi în centrul atenției, dar ei au angajat un avocat care să-i reprezinte. Abia ieșise de pe băncile școlii, dar se menținuse la înălțime și nu se lăsase intimidat de lumina reflecțiilor. Cu încăpăținare, el le-a repetat reporterilor că familia Leonard nu face nici o declarație.

Între timp Lara încercase zadarnic să-și rogă-

sească sufletul. A fost un moment cînd trebuia să hotărască dacă va folosi sau nu anticoagulant pentru Letty. Ore în şir a cercetat şi a citit. Pînă la urmă, a hotărît că decizia ei a fost bună. Totuşi, pentru a-şi calma neliniştile a discutat problema şi cu doctorul de la urgenţă. El a susţinut-o şi s-a oferit, dacă va fi nevoie, să se prezinte ca martor.

Zilele treceau şi Lara nu era contactată de avocatul soţilor Leonard. Spera că a fost doar o bîrfă. Fără îndoială una răspîndită de familia Tackett. Le-a telefonat în mod repetat, dar nu a făcut decît să îşi sporească propriile sentimente de frustrare. Jody Tackett era într-adevăr bolnavă, sau era foarte bine protejată de mincinoşii din jurul ei.

Lara vorbise cu menajera şi cu Janellen, dar nu-l găsisese niciodată pe Key. Nu l-a văzut din noaptea în care a adus-o la ea pe Helen Berry. Probabil că era convins că a glumit cînd i-a spus că o va duce în America Centrală. De atunci nu a mai avut ocazia să mai abordeze subiectul, dar ea era la fel de hotărîtă. Evenimentele colaterale nu făceau decît să-i înlîrzie puţin planurile.

Cînd s-a trezit în dimineaţa aceea, carele televiziunii plecaseră, dar din cauza publicităţii negative, toţi pacienţii şi-au anulat orele de consultaţie. Nu puteai fi optimist dacă nu aveai oameni în cabinet. Ea şi Nancy îşi găseau de lucru, dar tot le rămînea prea mult timp liber.

La amiază a ieşit din birou cu intenţia de a o concedia pe Nancy. Surprinzător, Nancy avea pe cineva în sala de aşteptare.

– Dorim să intrăm imediat. Știu că nu am fixat oră de consultație, dar nu prea sînteți sufocată de pacienți.

Vocea stridentă și disprețuitoare îi aparținea lui Darcy Winston.

Capitolul treisprezece

– Cu ce vă pot fi de folos?

Auzind-o pe Lara, Darcy se întoarse. Nu era la fel de impresionantă ca atunci când a apărut în sala de festivități a școlii. De fapt avea riduri în jurul ochilor și pe frunte. Se machiase artistic, dar fața ei purta negreșit amprenta unei amărăciuni îndelungate.

Lara își formase deja o părere nu prea măgulitoare despre Darcy Winston. Încercând totuși să fie politicoasă, zîmbi și înlînse mîna.

– Bună ziua, doamnă Winston, eu sînt Lara Mallory.

Darcy își ridică inchizitorial sprîncenele pensate cu

grijă. Lara se explică:

– V-am văzut la întâlnirea de la școală. Ați vorbit foarte convingător.

Darcy comunică din nou folosindu-și sprâncenele. Evident încerca să ghicească ce știa Lara despre atacatorul ei.

Lara însă se întoarce spre fetița care stătea lângă mama ei.

– Iar tu te numești Heather, nu?

– Da, doamnă.

– Îmi pare bine să te cunosc, Heather.

– Mulțumesc.

– Heather este motivul pentru care am venit aici, spuse Darcy.

– Da? Ce s-a întâmplat?

– Vreau să-i prescrieți o rețetă de anticonceptionale.

– Mama!

Fata era rușinată și Lara nu o condamna. Din nefericire, Darcy se comporta exact cum se așteptase Lara. Era o ticăloasă de prima clasă. Dorind să o scutească pe Heather de alte situații stânjenitoare, Lara întreabă:

– Nancy, care cameră de consultații este gata?

Nancy o privi pe Darcy cu acreală.

– Trei.

– Mulțumesc. Heather? Zîmbind, Lara o împinse pe fată spre sala de consultații. Darcy porni după ele.

– Doamnă Winston, puteți aștepta aici. Nancy va avea nevoie de câteva date pentru a completa dosarul lui Heather. Dacă doriți vă poate servi ceva.

– Dar este fiica mea. Tonul vocii arăta, fără urmă de îndoială, că este obișnuită să intimideze oamenii

din jurul ei.

– Dar aceasta este clinica mea, spuse Lara la fel de imperios. Heather este pacienta mea. Eu respect și protejez intimitatea pacienților mei.

Fără alte vorbe închise ușa în față lui Darcy. O lăsă pe Heather cu Nancy care o va dezbrăca, îi va lua tensiunea și câteva probe de urină și sînge.

Cînd termină, Nancy bătut ușor la ușa biroului.

– Și cum ar trebui eu să o împac pe tigroaică?

– Aruncă-i un os.

Nancy îi făcu cu ochiul și se despărțiră.

– Te simți bine? o întrebă pe Heather.

– Cred că da. Nu-mi place cînd sînt înțepată în degete.

– Nici mie.

– Și totuși este mai bine decît să ți se ia sînge din mîină. Nu suport acele.

– Nici eu nu sînt nebună după ele.

– Dar dumneavoastră sînteți medic.

– Și eu sînt om.

Fata zîmbi mai relaxată acum.

– Cînd ai început gimnastica în echipa școlii?

– De unde știți că fac gimnastică?

– Clubul suporterilor mi-a trimis o invitație de a fi membru. Te-am văzut în fotografie.

– Începem repetițiile do săptămîna viitoare.

– Atît de repede? Spune „a”. Dar școala începe abia peste o lună.

– Aaaa! Da, dar eu vreau să fiu bună. Anul trecut am cucerit câteva trofee.

– Înghite, te rog. Simți ceva aici? Lara îi apăsă gîtul.

– Nu, doamnă.

– Bine. Ai grijă de gîtul tău. Dacă te doare, anunță-mă imediat.

– Bineînțeles.

Lara îi așează stetoscopul pe piept. Fata tresări.

– Știu că este rece, spuse Lara scuizîndu-se. Inspiră adînc pe gură, te rog. Ai menstruație regulată?

– Da, doamnă.

– Abundentă?

– De obicei în prima și a doua zi.

– Ai crampe?

– Da. Chiar foarte dureroase.

– Iei ceva?

– Midol și aspirină.

– Te ajută?

– Supraviețuiesc.

Așezînd-o cît mai comod pe masă, Lara o strigă pe Nancy pentru examenul pelvic.

– Ce urît este, comentă Heather.

– Da, știu. Încearcă să te relaxezi.

– Încerc.

După ce termină, o lăasă pe Heather să se îmbrace și se întoarce în birou. Fata o urmă după cîteva minute. Lara arată spre canapea și se așează lîngă ea, creînd o atmosferă cît mai prietenoasă.

– De ce vrei să ieși anticoncepționale, Heather?

– Eu vreau? Ea vrea.

– Mama ta?

– Se teme că o să rămîn însărcinată.

– Și există această posibilitate?

Heather ezită.

– Păi, cred... adică, am un prieten... și noi... știți.

– Nu întreb pentru că sînt curioasă, îi spuse Lara cu blîndețe. Eu nu fac judecăți cu valoare morală. Eu sînt medic și trebuie să hotărăsc ce este mai bine pentru pacientul meu. Singurul mod în care pot face acest lucru este să obțin cît mai multe informații. Ați întreținut relații sexuale?

Heather își încleștă mîinile și se uită în jos.

– Încă nu. Privi pe furiș spre ușa închisă. Ea crede că am făcut-o deja. I-am spus că nu am făcut-o dar nu mă crede. Primele cuvinte fiind roșite, Heather depăși momentul critic și începu să spună tot. M-a găsit împreună cu Tanner pe canapeaua din salon. Nu făceam nimic. Adică mi-am scos bluza și sîtienul, iar Tanner și-a scos cămașa, dar ea a reacționat de parcă eram complet dezbrăcați și ne-a prins făcînd-o. Dumnezeu! Vă rog să mă scuzați. Nu am vrut să sune așa. Nu am vrut să vă jignesc.

– Nu m-ai jignit. Vorbim despre tine, nu despre mine. Cînd v-a găsit mama ta a tras o concluzie greșită, nu?

– Asta ca să vorbim politicos, spuse Heather dîndu-și ochii peste cap. A început să urle că l-a trezit și pe tata. El a venit cu pistolul, credea că iar ne atacă cineva. A fost îngrozitor. Tanner le-a spus mereu că nu mi-a făcut nimic, dar mama l-a dat afară din casă și de-atunci nu m-a lăsat să-l mai văd. Am fost pedepsită. Mi-a luat cheile mașinii și telefonul. Ochii adolescentei se umplură de lacrimi. Parcă aș trăi în Siberia. Este îngrozitor! Iar eu nu am făcut nimic! Mă privește de parcă aș fi... o tîrfă. Tata a încercat să o împace, dar ea nu uită ușor. I-am spus de un milion

de ori că sînt virgină. Tehnic, adică, știți ce vreau să spun... dar mama nu mă crede. Azi dimineață mi-a spus să venim aici și că mă obligă să iau anticonceptionale. A spus că dacă am de gînd să-mi fac de cap, măcar să n-o pot procopsi cu un nepot.

Lara simpatiza cu fata pentru că sentimentele lui Darcy copiau perfect sentimentele părinților ei. Mesajul lor a fost: Fă ce vrei, dar nu te lăsa prinsă pentru a ne face nouă necazuri. Heather se smiorcăia. Lara îi întinse un șervețel de hîrtie.

– Îmi este dor de Tanner. Mă iubește. Chiar mă iubește. Și eu îl iubesc.

– Sînt convinsă.

– Este atît de dulce. Nu seamănă deloc cu ea. Nimic din ce fac nu-i este pe plac.

– Nu există probleme cu anticonceptionalele pentru tine. Ești perfect sănătoasă.

– O să mă îngraș din cauza lor, nu?

– Poate fi un efect secundar dar nu o problemă pentru o tînră energică, cum ești tu. În afară de aspectele fizice eu aș dori ca tu să fii psihologic pregătită pentru acest pas. Ești sigură că asta vrei să faci, Heather?

Ochii fetei alunecară din nou spre ușă.

– Da, sînt sigură. Tanner mi-a promis că va fi el atent, dar dacă eu iau pastile nu voi rămîne însărcinată.

– Dar ține minte, pilulele nu te protejează de bolile sexuale transmisibile. Dacă vei deveni activă sexual îți sugerez să folosești prezervativul, chiar dacă rămîi cu un singur prieten. Încurajează-le și pe prietenele tale să facă la fel.

Lara scrisese rețeta, apoi ieșiră împreună. Darcy răsfoia nerăbdătoare o revistă. O aruncă imediat ce le văzu.

– Ei?

– I-am prescris lui Heather pilule și am rugat-o să vină la consult peste șase luni. Sigur, este liberă să mă vadă dacă simte efecte secundare.

– Ați stat îngrozitor de mult.

– Fiica dumneavoastră este o tânără încântătoare. Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu ea. Apropo, aș dori să inițiez un program educațional la liceu. Ca președinte în consiliul de conducere al școlii, domnul Winston ar dori să-mi asculte ideile?

– Va trebui să-l întrebați pe el.

– Așa voi face, răspunse Lara grațios, în ciuda tonului tăios folosit de Darcy. Voi lua legătura cu el imediat ce începe școala.

– Cum plătim?

– De asta se ocupă Nancy. Lara se întoarse spre Heather. Mult noroc, domnișoară. Te voi privi din tribună.

– Mulțumesc, doamnă doctor Mallory. O să-ți fac un semn. Mi se pare ciudat să-i spun doctor unei doamne.

Erau la trei blocuri de clinică, când Darcy a rupt tăcerea ostilă dintre ele.

– Păreați prietenoase când ați ieșit.

– Este drăguță.

Darcy pufni.

– Și Clark Tackett credea așa și uite unde a ajuns. Este un gunoi. Aducătoare de necazuri.

Heather privi pe geam.

În cea mai mare parte criticile lui Darcy erau stîrnite de gelozie. Nu se așteptase, sau poate că nu dorise, ca Lara Mallory să fie atît de fermecătoare. Avea clasă. Fiecare gest trăda educație și proveniența socială. Era atît de al naibii de îngrijită, încît Darcy simțea nevoia să facă o baie. Era suplă și probabil că nu avea un gram de grăsime pe șolduri. Avea părul des și sănătos. Tenul nu avea nici un por deschis. Din punctul de vedere al unei femei, avea multe lucruri pentru care putea fi invidiată.

Dar ce putea vedea la ea un bărbat, mai precis Key Tackett? Nu părea voluptuoasă. Avea o privire candidă. Sau poate că tocmai asta îl stîrnea pe bărbați?

După ce a luat hotărîrea să o viziteze pe Lara Mallory, Darcy a fost obligată să aștepte o săptămînă. Heather și Tanner i-au servit scuza perfectă, dar între timp a murit fetița și tot orașul a fost în fierbere. Toți erau cu ochii pe Lara Mallory. Darcy s-a hotărît că este mai bine să aștepte. Dorea să o vadă de aproape, dar nu voia ca tot orașul să știe că era curioasă.

Era Lara Mallory nouă găselniță a lui Key? S-o ia naiba, părea prea rece pentru firea lascivă a lui Key, dar aparențele înșeală.

Așadar, Darcy trebuia acum să înfrunte admirația fără rezerve pe care o avea Heather față de Lara, femeia care i l-ar putea fura pe Key. Nu că ea ar fi

putut să îl reclame pe Key. O agăţase într-un bar şi se culcase cu ea o singură dată, dar era convinsă că ei doi se potrivesc. Dacă nu intervenea o altă femeie, acest lucru putea deveni posibil. Dar Lara Mallory era în stare să strice totul.

– Aţi vorbit şi despre mine? o întrebă ea viclean pe Heather. Pun pariu că ai vorbit urît despre mine.

– Nu-i adevărat.

– Ce ai spus despre mine?

– Nimic. Generalităţi.

– Şi atunci de ce naiba aţi stat atît de mult?

Heather oftă resemnată.

– Am vorbit despre gimnastică, şi ciclu, şi Tanner, şi despre cum voi deveni activă sexual şi...

– Ce ţi-a spus ea despre această activitate sexuală?

– Mi-a spus că ea nu face judecăţi cu valoare morală.

– Măcar nu este ipocrită. Ar fi fost de rîsul lumii, nu?

– Cred.

– Cred că ai auzit o predică întreagă.

– Nu. Mi-a vorbit doar despre prezervative.

– Prezervative?

– Îhî. Mamă, te rog, îmi dai telefonul înapoi?

– Ce ţi-a spus despre prezervative?

– Că sînt cel mai bun protector împotriva bolilor şi că eu şi toate fetele ar trebui să le folosim.

– Ți-a spus că trebuie să ai la îndemînă un prezervativ în cazul în care întîlnirea se transformă în relaţie sexuală?

– Cam așa ceva. Te rog, mamă, poți să-mi dai

telefonul înapoi? Și cheile mașinii?

În acel moment lui Darcy îi licări o idee. O privi din toate unghiurile și hotărî că merită să încerce. Zîmbind din nou, întinse o mînă și o mîngîie pe Heather.

– Sigur, iubito. Le primești înapoi cum ajungem acasă. Dar mai întîi mergem să mîncăm o prăjitură cu tata. Am fost foarte rea cu tine toată săptămîna și vreau să te răsplătesc exact din acest moment.

Bowie Cato a viră spre nord, la motelul *La Pinul Verde* unde Darcy tocmai își parca Cadillac-ul, ultimul tip.

– Dînsa este doamna Winston?

– Da. Janellen îi făcu din mînă în semn de salut. O cunoști?

– Am mai văzut-o. Cine este cu ea?

– Fiica ei. Heather. Este cea mai populară fată din școală.

– Drăguță, comentă Bowie privind spre cele două femei care intrau în holul motelului.

– Foarte. Lucrează și ea la motel în timpul liber, îl ajută pe tatăl ei. Q vîd de fiecare dată duminica, după ce venim de la biserică. Este prietenoasă și se poartă foarte frumos.

Bowie se întrebă dacă nu cumva și fiica era la fel de prietenoasă ca și mama ei. El o văzuse pe Darcy Winston în acțiune de foarte multe ori la *Palmierul*, chiar din noaptea în care l-a agățat pe Key Tackett.

Darcy era o stricată și toată lumea știa. Așa cum

toată lumea știa că Janellen Tackett era o lady. De aceea oamenii îi priveau lung când îi vedeau împreună. Fără îndoială se întrebau ce caută domnișoara Janellen în compania unui fost deținut ca Bowie Cato.

Și el își pusese această întrebare. Îi mulțumea și îl blestema în gând pe Key pentru că l-a rugat să aibă grijă de ea. Îi mulțumea pentru că apropierea de Janellen îi dădea respect de sine. Îl blestema pentru că din cauza lui Key începuse să-i placă să fie aproape de ea.

Era fericit că trebuiau să se întâlnească în fiecare zi. Dar era o fericire temporară. Era convins că pînă la urmă totul se va termina rău, cum i se întâmpla lui întotdeauna. Așteptînd să se petreacă inevitabilul și întrebîndu-se ce formă dezastruoasă va lua, Cato simțea că înnebunește. Acum i se părea că trăiește un vis. Dar el nu credea în vise. Visele erau pentru copii și naivi. El nu era copil, însă începuse să creadă că este naiv.

Se lăsa să alunece. Nu găsea soluția.

La naiba, dacă s-ar fi putut opri. Dar el folosea fiecare pretext pentru a fi lîngă ea. Uite, și astăzi. Când a aflat că ea intenționează să vadă sonda șapte, a sărit imediat în mașină și a condus ca un nebun pînă la birouri.

A prins-o exact când pleca și i-a reamintit că Key nu dorea să fie singură. I-a spus că mașina ei nu este chiar potrivită pentru o deplasare pe cîmp. Pînă la urmă ea a cedat și a urcat în camionul lui.

Dar se vedea că nu este fericită.

Parcă era un fachir care merge pe cuie, nici măcar nu se uita la el. Probabil că îi era rușine să fie văzută

în compania lui. Și cine naiba o condamna pentru asta?

– De aici încolo drumul este accidentat, o preveni el.

– Știu, spuse ea înțepată. Am venit aici de multe ori singură.

El o ignoră și porni spre sondă. Drumul prăfuit mergea paralel cu autostrada. Trecea pe lângă motelul *La Pinul Verde*. Auzise el niște vorbe depre Jody Tackett și Fergus Winston și o ceartă cu mulți ani în urmă.

Fergus venise la Eden Pass când era tânăr și adusesese cu el o mică moștenire și multe vise. A cumpărat o parcelă de pământ care la început nu avea mare valoare, dar era la autostradă și se zvonea că are petrol dedesubt.

S-a întâlnit cu Jody, care la vremea aceea lucra pentru Clark Tackett bătrînului și era cunoscută ca mare cunoscătoare în afaceri. Jody, prietenoasă, s-a oferit să trimită un geolog de la *Tackett Oil* pentru a sonda terenul și a face o expertiză. După cîteva săptămîni, l-a informat pe Fergus că pămîntul lui nu avea zăcăminte de petrol semnificative.

Fergus, se pare puțin îndrăgostit de ea pe atunci, a crezut-o, dar a hotărît că are nevoie și de o a doua opinie. A angajat un alt geolog. Acesta l-a informat că bucata de pământ nici măcar recoltă nu îi va da.

Fergus a fost dezamăgit, dar cu timpul s-a convins că viitorul său nu era în industria petrolului ci în industria turismului – era mai rentabil să le ofere masă și casă celor care se ocupau de petrol. Jody, jucînd rolul prietenei îngrijorate, i-a spus că nu

suportă să îl vadă legat de o bucată de pământ care nu avea nici o valoare. S-a oferit să o cumpere pentru *Tackett Oil*. I-a spus că îi va oferi suficient capital, chiar numai din chirie, și atunci Fergus va avea cu ce să-și construiască motelul.

Ușurat că scapă de elefantul alb și că recuperează o parte din investiție, Fergus a vândut pământul și drepturile de exploatare pentru aproape nimic, păstrînd doar fișia de lîngă autostradă unde dorea să construiască motelul.

Dar elefantul alb al lui Fergus stătea pe un mare zăcămint de petrol. Jody a știut, la fel ca și geologii pe care ea i-a mintuit. Nici nu se uscaser cerneala de pe actul de vînzare cînd *Tackett Oil* a început să foreze. Cînd Fergus a văzut că a fost tras pe sfoară a acuzat-o pe Jody și pe toată familia Tackett că sînt hoți și mincinoși. Văzînd că ea se căsătorește cu Clark a blestemat-o și mai tare. Dar legal, el nu a mai reușit niciodată să-și recupereze pământul.

Fergus și-a construit motelul care s-a dovedit a fi profitabil din prima zi. Însă chiar dacă ar fi fost mare ca *Ritz*, el nu ar fi devenit niciodată la fel de bogat ca Jody Tackett. Niciodată nu a reușit Fergus să înghită această rușine și pînă la bătrînețe a urît-o pe Jody.

Bowie își parcă mașina în fața gardului de sîrmă care înconjura sonda. Ieși repede și se oferî să o ajute pe Janellen, dar ea coborîse deja din mașină.

Capul sondei cobora și se ridica ascultător în semn de salut. Bowie verificase sonda la prima oră, așa cum făcea în fiecare zi, cu excepția zilei libere, cînd sarcina îi revenea omului de serviciu. El și Janellen nu erau interesați acum de tancurile depozitare ci

de graficul de extracție care înregistra nivelul de presiune, temperatura gazului și rata de extracție. Din fericire, graficul pentru sonda șapte era foarte aproape de sondă.

După cincisprezece minute, Bowie se simțea ca un tîmpit. Nimic nu era în neregulă pe graficul de extracție. Totul funcționa perfect. Nu se semnalau scurgeri de gaz. Totul părea în ordine.

– Presupun că mă crezi nebun, mumură el.

– Nu te cred nebun, Bowie. De fapt, dacă asta te liniștește, intenționez să fixez un aparat de testare între sondă și aparatul de înregistrare.

Bowie avu impresia că rîde de el.

– Bine, am s-o fac și pe asta. Crezi să există o conductă secundară pornită de la sondă?

– Chiar dacă a fost vreodată, sînt convinsă că a fost blocată. În ultima vreme nu mi s-au raportat pierderi de gaz.

– I-ai spus mamei tale despre asta?

– Nu.

– Nu crezi să este important?

Ajunseseră din nou la mașină. Ea îl privea ținînd o mîină pe frunte pentru a-și umbri ochii.

– Ți-aș fi recunoscătoare Bowie dacă nu ai vorbi în locul meu. Nu i-am spus pentru că nu vreau să o agit pe mama decît dacă este absolut necesar.

– Sînteți tare drăguță astăzi, domnișoară Janellen.

– Poftim?

La naiba. Iar a gafat. Se scărpină pe sub pălărie. Își pusese în gînd să nu mai spună cu voce tare tot ce gîndește. Dar a scăpat cuvintele fără voia lui. Acum trebuia să se explice.

– Știți, știți... am văzut deodată că sînteți tare drăguță. Soarele vă strălucește în ochi și vîntul se joacă în părul dumneavoastră.

Rafalele de vînt îi lipeau hainele de corp și pentru prima dată de cînd o întîlnise, el îi vedea toate formele. Și erau frumoase. Dar bucuria a fost scurtă pentru că ochii ei s-au umplut imediat de lacrimi și a început să hohotească.

– Doamne! Îmi vine să mor!

Reacția ei îl alarmă. Asta îi mai trebuia, o femeie isterică. Își frecă neliniștit palmele transpirate de pantaloni.

– Domnișoară Janellen, nu vă supărați. Bowie privea stînjedit în jurul său, sperînd să nu fie nimeni pe aproape. Cînd am spus... știți, nu am vrut să fiu lipsit de respect. Cu mine sînteți în siguranță, nu trebuie să vă temeți. Adică, vreau să spun, eu nu aș..

– Doar pentru că Key ți-a spus să ai grijă de mine, asta nu înseamnă că trebuie să mă scalzi în complimente pe care nici tu nu le crezi.

Bowie își lăsă capul într-o parte, convins că nu auzise bine.

– Vreți să mai spuneți o dată?

– Nu am nevoie ca tu sau el să aveți grijă de mine.

– *Ei?* Vă referiți la fratele dumneavoastră? La Key?

– Bineînțeles că la Key. De cînd te-a rugat să ai grijă de mine, nu pot face un pas să nu mă lovesc de tine.

– Păi, îmi cer scuze că vă incomodez, dar i-am promis lui Key și eu mă țin de promisiuni. Și o să am grijă de dumneavoastră pînă cînd o să-mi spună că nu mai este nevoie.

– Îți spun *eu* că nu mai este nevoie. Din minutul acesta. Nu mai este nici un reporter în Eden Pass. Nu mai sînt în nici un pericol și nu trebuie să te mai deranjezi.

– Dar nu m-a deranjat cu nimic. Ce am făcut, v-am dus cu mașina de ici colo?

– Pot conduce singură mașina! O fac de la șaisprezece ani.

– Da, domnișoară, știu asta, dar...

– Și pot citi un grafic la fel de bine ca orice angajat. Singură.

– Sînt conșvins.

– Și dacă te simți dator să mă urmărești peste tot, află că nu este nevoie să arunci complimente fără valoare care...

– Dar nu sînt fără valoare.

– ... de care vei rîde mai tîrziu.

– Să rîd?

– Eu știu ce cred bărbații despre mine. Cred că sînt o fată bătrînă, ofilită, fără sare și piper. Muley mi-a spus că toți rîdeți de mine. Încerci să-i faci pe plac fratelui meu...

– Ia stai puțin, o întrerupse Bowie furios. Eu nu fac pe plac nimănui. Ai înțeles? Și lasă-l pe fratele dumitale în afară de problema asta, pentru că el nu are nici o legătură cu ceea ce am spus. Nu dau doi bani pe ce spun ceilalți. Eu am mintea mea, gîndesc singur, iar dacă cineva nu este de acord cu mine, n-are decît să se ducă dracului. Ți-am spus că ești drăguță pentru că așa cred eu. Ai înțeles? Dumnezeu mare! Alte femei ar spune, „Vai, mulțumesc, Bowie. Ce drăguț ești.” Dar dumneata nu! Nu. Trebuie să vezi

altceva în tot ce ți se spune pentru că ești suspicioasă.

Cuvintele lui au vibrat o vreme în aer, înainte de a fi purtate departe de o rafală de vînt. Bowie era amărît. Își pierduse controlul, lucru de care nu se credea în stare în prezența ei. Și-a dat drumul la gură. A încurcat totul. Acum ea o să-l dea afară și vina era doar a lui.

Ea îl privea cu ochii mari de uimire. Lacrimile îi stăteau aninate de gene. Tremura. Inspiră agitat și își mușcă buza de jos.

Era prea mult.

Gîndindu-se că în acest moment nu mai avea absolut nimic de pierdut, Bowie se aplecă și o sărută. Un sărut dur și grăbit. Trebuia. Oricum, din secundă în secundă, ea trebuia să înceapă să urle. Pe urmă, gata, nu va mai avea încredere în el, va ajunge din nou la închisoare.

A luat-o de mîină și a ajutat-o să urce în camion. A urcat și el pe locul șoferului și a pornit mașina pe drumul prăfuit. Au mers în tăcere pînă la birourile companiei. După ce a oprit din nou motorul, liniștea a devenit apăsătoare și căldura de nesuportat.

Probabil că era prea supărată să mai poată vorbi. Trebuia să spună el ceva. A privit cîteva minute prin parbrizul murdar.

– O să duc camionul la garaj și o să trimît cheile. Îmi puteți trimite prin poștă ultimul salariu.

O auzi înghițind în sec, dar nu îndrăzni să o privească. Nu ar fi suportat să-i citească dezgustul pe față.

Într-un tîrziu, cu un fior în voce, ea îl întrebă:

– Pleci de la *Tackett Oil*?

Atunci el se întoarse spre ea și o privi.

– Nu trebuie?

– Vrei?

– Dar dumneavoastră nu vreți?

Ea clătină din cap și șopti:

– Nu.

Bowie nici nu îndrăznea să se miște.

– Știți, domnișoară Janellen, cuvintele acelea... nu trebuia niciodată să-mi permit în fața dumneavoastră.

– Eu am crescut cu doi frați. Cunosc toate cuvintele, Bowie. Și înțelesul lor.

Îi zîmbea timid, iar el nu îndrăznea nici să respire.

– Și chestia cealaltă – cu sărutul – asta este un motiv să mă dați afară. Dar vreau să știți că am făcut-o pentru că mi-am pierdut capul.

– Ah! După încă un moment de tensiune, Janellen continuă: A fost un gest impulsiv?

Ceva în ochii ei îl obliga să îi spună adevărul.

– Nu. Nu aș spune că a fost impulsiv, domnișoară Janellen. Mi-a trecut prin cap și altădată să vă sărut.

– Și mie.

Nu-și putea crede urechilor. O privea înmărmurit. Îl izbise fiecare cuvânt și știa că nu visează.

Ce se întâmpla?

Se foi stîmjenit. Apoi, nici el nu știa cum, s-au întâlnit undeva la mijloc. În cîteva secunde el o strîngea la piept, ea îl îmbrățișa și se sărutau nebunește.

Buzele ei erau timide, dar oricum nici Bowie nu era prea experimentat. Nu avusese niciodată o femeie a lui, iar femeile ușoare treceau de obicei peste momentul sărutului. Așadar și el și Janellen tatonau,

se învățau unul pe altul și erau încântați de ceea ce descopereau.

Era gura ei mai dulce decît a oricărei alte femei pe care a sărutat-o?

Își coborî mîna spre talie și o mîngîie. O simți înfiorîndu-se. Doamne, ce emoții! Ar fi vrut să o mîngîie pe gît, pe sîni. Dar sigur că nu putea.

Într-un târziu ea se retrase și îl privi clipind repede. Era stînjenită, respira iute. Scăpă un hohot de rîs ca un suspin.

– Cred că trebuie să plec. Dacă întîrzii la cină, Key vine după mine.

Bowie se ascunse după volan.

– Sigur.

– Ne vedem mîine.

– Devreme.

Încercă să îi zîmbească deși tot trupul îi zvîcnea.

Janellen deschise portiera, coborî, apoi se întoar-se și îi spuse pe nerăsuflăte:

– Te iubesc, Bowie.

Trînti portiera camionului și fugi spre mașina ei, apoi se pierdu într-un nor de praf. Bowie privi pînă cînd praful se așeză la locul lui. Nu reușea să se miște, era ca în transă.

Da, se explicau multe, se gîndea el. Janellen Tackett nu era sănătoasă la minte. De fapt, era chiar nebună de legat.

Nimeni nu l-a iubit vreodată pe Bowie Cato.

Capitolul paisprezece

– Ești trează?

– Acum sînt. Ceasul de pe noptieră arăta 2:03 dimineața. Cine sînteți?

– Key Tackett.

Scăpă un geamăt disperat și se prăbuși pe pernă aproape scăpînd receptorul din mînă.

– O altă urgență de a ta?

– Da.

Simțind încordarea din vocea lui, Lara se trezi brusc. Nu era o glumă proastă. Aprinse veioza.

– Ce s-a întîmpat?

– Cunoști autostrada numită de noi Old Ballard

Road?

– Da.

– Mergi spre sud pînă treci de Dairy Queen. La dreapta este un drum de țară. Este o moară de vînt acolo, nu ai cum să greșești. Imediat la stînga este o fermă. Mașina mea este parcată în față. Adu-ți instrumentele.

– Ce instrumente?

– Trusa medicală. Și grăbește-te.

– Dar...

Linia era moartă. Aruncă cearceafurile de pe ea și se îmbracă în grabă. Devenise o a doua natură să răspundă la urgențe. Nu se opri să reconsidere întîmplarea, decît cînd era în mașină îndreptîndu-se cu toată viteza spre locul indicat de el. Dacă familia Tackett dorea cu adevărat să scape de ea, ar fi putut să o atragă într-o cursă, să o cheme la o urgență de unde nu s-ar mai fi întors.

Se îmbrăcase cu ce i-a venit la îndemînă. A aruncat în grabă medicamentele în trusă, dar știa că nu a luat tot. De unde să știe despre ce fel de urgență era vorba?

Poate că era atrasă într-o capcană. Și totuși, ciudat, crezuse tonul urgent din vocea lui Key.

Trecuse de moara de vînt. Aproape că nu o observă. Cîteva momente mai tîrziu era în fața fermei. Lincoln-ul era parcat în față. Opri jîngă el, își luă trusa și ieși.

Cîinii începură să latre.

Key o aștepta privind pe geam. Imediat ce o văzu deschise ușa. Din nefericire ajunsese cu câteva secunde mai târziu, iar câinii erau deja în jurul ei lătrînd furioși.

Lara se refugie în mașină, încercînd să scape de atacatori. Key fluieră scurt și câinii se potoliră ca prin minune.

– Dumnezeu mare! M-ar fi putut sfișia.

– Grăbește-te.

De lîngă pragul ușii, din întuneric se auzi un mîrîit amenințător.

– Taci! ordonă Key și cîinele tăcu.

– A cui este casa aceasta? De ce sînt aici?

– Helen a pierdut copilul.

Lara încremeni și îl privi cu înțeles. El o împinse înăuntru cu mișcări bruște. La lumina lămpii, observă că Lara nu era machiată. Nici nu se pieptănase. Îi amintea de noaptea în care o văzuse prima dată. Atunci nu îl cunoștea. I-a zîmbit de câteva ori. În seara aceasta însă nu zîmbea. Expresia de pe chipul ei îi spunea că nu dădea doi bani pe el.

– Unde este Helen?

– Aici.

– Cînd a început sîngerarea?

– Sîngerare? Avea o hemoragie înfiorătoare cînd am ajuns eu aici.

O conducea printr-un hol îngust și lung. Pe pereți erau fotografiile familiei. Cele mai recente o arătau pe Helen la absolvire. Key se opri și îi făcu semn spre dormitor. Helen stătea într-un pat cu un ursuleț la piept.

– Helen? A venit doctorul.

El se apropie de pat și îi luă mîna lipsită de vlagă. Își amintea cum l-a chemat. Era la *Palmierul*.

– Te caută o femeie, i-a spus Hap. Zice că sora ta i-a spus că te-ar putea găsi aici. Pare disperată.

Abia putea auzi, dar receptă groaza din vocea ei deși în jurul său era zgomot. Cînd a ajuns la fermă și a văzut-o într-o baltă de sînge, a sunat-o imediat pe Lara Mallory.

– Bună seara, Helen, zise Lara cu blîndețe. Totul o să fie bine. Am să am grijă de tine.

Era calmă și îi dădea curaj, dar Helen era disperată.

– Mi-am pierdut copilul!

– Ești sigură?

Helen dădu din cap. Lara îi urmări privirea spre colțul în care Key adunase cearceafurile pline de sînge.

– Vrei să ne lași singure?

– Curaj, iubito, îi spuse el lui Helen și o strînse la piept. Sînt în salon dacă ai nevoie de mine.

– Mulțumesc, Key.

Lara își începu consultația. În salon Key se așeză lîngă fereastră privind pierdut în întuneric. Luminile orașului erau strălucitoare. Întotdeauna îl impresionau. De aceea îi plăcea să zboare noaptea. Numai noaptea putea aprecia vastitatea cerului, numai noaptea își afla liniștea.

Acum își dorea cu disperare să se afle într-un avion.

Se întreba ce se petrece în dormitor. Oare de cît timp avea nevoie doctorița? Timpul abia trecea. Cînd în sfîrșit ușa dormitorului se deschise, se smulse de

lîngă fereastră și porni în grabă prin hol. Lara avea mănuși chirurgicale și ducea o boccea de cearceafuri însîngerate.

– Îi fac rău. Trebuie să le înmuiem în apă.

El o conduse pe terasa din spatele casei. Găsiră acolo o albie în care înmuiară cerceafurile cu apă rece.

– Te descurci destul de bine în casa asta.

– Tatăl ei este cel mai bun vînător din Texas. Îl cunosc de cînd eram copil.

– De aceea te cunosc cîinii.

– Da. Aici ne spălam după ce aduceam vînatul.

Vederea sîngelui nu l-a deranjat niciodată. A văzut oameni schilodiți de război, oameni arși în focurile de la sonde. Era tare cînd se confrunta cu violența. Dar acum nu reușea. Sîngele acesta îl tulbura profund. Își trecu mîinile peste față și întoarse capul de la albia cu apa înroșită.

– Am examinat-o. Lara parcă îi ghici gîndurile. A pierdut fătul. Unde sînt părinții ei?

– Au plecat astăzi la Astroworld, răspunse el mecanic. Helen nu se simțea bine și i-a rugat să o lase acasă. Nu le-a spus despre copil. Imaginează-ți ce se întîmpla, dacă nu rămînea acasă. Nici nu îmi vine să mă gîndesc.

– Și apoi, cu cît știu mai puțini oameni, cu atît mai bine, nu? Mai ales pentru tine. Ai scăpat de responsabilitate.

Deși avu nevoie de toată voința, Key se stăpîni și nu răspunse la insultă.

– I-am făcut lui Helen o injecție ca să-i opresc hemoragia și i-am dat un sedativ să poată dormi.

Mîine dimineată la clinică o examinez din nou.

– Bine. Familia ei se întoarce abia mîine seară.

– Pînă atunci, va fi din nou acasă. Îi recomand cîteva zile de odihnă în pat. Le poate spune că are dureri de ciclu. După o pauză semnificativă, Lara adăugă: Îi recomand de asemenea să întrerupă pentru cîteva săptămîni contactul sexual. Va trebui să te distrezi în altă parte.

Ochii lui se încleștară în ochii ei. Cu un dispreț pe măsură, o întrebă:

– Îmi recomanzi pe cineva?

S-au privit încrîncenați pînă au auzit o mașină. Au auzit apoi pași.

– Helen?

Key plecă de lîngă Lara și intră în salon unde îl găsi pe Jimmy Bradley, disperat și dezorientat.

– Key? Ce faci aici? Eram cu niște prieteni la Longview. Cînd am ajuns acasă mi-a spus fratele meu că m-ai căutat. Că m-ai chemat aici de urgență. Ce s-a întîmplat? Unde sînt ceilalți? Unde este Helen?

– În camera ei.

Lara intră în cameră și Jimmy o privi ciudat.

– Ce se întîmplă aici?

– Dînsa este doctorița Mallory.

– Doctorița? Pentru Helen? Era din ce în ce mai agitat.

– Helen a avut un avort în seara asta, Jimmy.

– Un av... își înghiți cuvintele și privi disperat de la Key la Lara. Isuse! Porni în fugă spre dormitor. Helen?

– Jimmy? O, Jimmy! Îmi pare atît de rău!

Key o privea pe Lara. Era albă ca varul, total surprinsă.

– Îmi pare rău că te-am dezamăgit, spuse el ironic, dar copilul nu era al meu. Helen a venit la mine pentru că avea încredere în mine.

Key își mai permise câteva secunde de indignare, apoi îi întoarse brusc spatele și îl urmă pe Jimmy în dormitor. Jimmy era așezat pe marginea patului și o strângea pe Helen la piept. Amândoi plîngeau.

– De ce nu mi-ai spus, Helen? De ce?

– Pentru că mi-a fost teamă că vei renunța la bursă. Nu am vrut să îți leg mâinile cu un copil.

– Scumpa mea, cât timp sînt pe picioare pot face orice la colegiu, nu te întreabă nimeni dacă ai trei neveste și șase copii. Trebuia să îmi spui. Ai suferit singură!

– M-a ajutat Key. Știu cât de mult îl respecti și cînd am fost singură l-am rugat să mă ajute. El m-a rugat să îți spun, dar cînd a văzut că nu vreau, mi-a promis că o să păstreze secretul.

– În noaptea asta am considerat că trebuie să-l chem, Helen, interveni Key din pragul ușii. Am simțit că Jimmy are dreptul să știe și l-am chemat.

– Mă bucur că ai făcut-o, exclamă Jimmy febril.

– Și eu. Mi-a fost atît de dor de tine!

– Și mie. Cînd ai refuzat să mă mai vezi, am crezut că înebunesc. Nu știam de ce nu mă mai iubești, așa, deodată.

– Tot timpul te-am iubit. De aceea nu am vrut să-ți fac greutăți.

– De parcă asta ar fi fost o greutate. Tu ești jumătate din mine, Helen. Nu știi asta? Îmi pare rău de copil.

Cînd Helen începu din nou să plîngă, Key își dădu

seama că trebuie să plece. Luă trusa medicală și închise încet ușa în urma lui.

– Vezi, înainte să se întoarcă ai ei, spală cearceafurile alea din spate, îi spuse lui Jimmy. Și mâine dimineață du-o la clinică pentru consult. Nu știe nimeni altcineva.

– Mulțumesc, Key. Ești un om bun.

O găsi pe Lara în salon așezată cu umerii lăsați. Îl privi cu un reproș rece.

– Ai fi putut să îmi spui.

– Și să-ți stric distracția? Cîte ore de plăcere ți-aș fi stricat?

– Îmi pare rău.

Deodată, Key se simți foarte obosit, nu mai dorea să se certe. De fiecare dată când se întâlneau, își săreau în gât. Evenimentele emoționale din noaptea aceea îl storseseră de sentimente.

– Hai să terminăm.

Lara se ridică și își luă trusa medicală. Acum i se părea grea.

– Te simți bine? Nu arăți grozav. Ești palidă.

– Nu-i de mirare. M-ai trezit din somn și nu am avut timp să mă machiez. Se apropie de ușa. Pot ieși de aici fără să mă sfișie?

Au ieșit împreună din casă. Cîinii erau agitați, dar Key i-a liniștit. După ce a urcat în mașină, Lara și-a sprijinit fruntea de volan.

– Sigur te simți bine?

– Puțin obosită.

Închise portiera și plecă. El o privi din urmă. Mergea încet. Key cumpăni pentru cîteva secunde dacă să se întoarcă sau nu la *Palmierul*. Era tăziu.

Probabil că mai erau doar bețivii. Nu avea chef de băut. Dar nici acasă nu avea chef să se întoarcă.

În direcția opusă văzu luminile mașinii Larei.

– Ce dracu'! murmură el și porni.

Era de datoria lui să o vadă ajunsă cu bine acasă. Altceva ce putea face decît să o urmărească discret?

Lara nu a observat farurile mașinii lui și a rămas neplăcut surprinsă cînd a văzut Lincoln-ul parcînd în fața clinicii.

– Am închis! îi strigă ea din fața ușii. Fără să o ia în seamă, Key se apropie de ea. Ce mai vrei acum? De ce nu mă lași în pace?

Vocea îi era nesigură. Era convinsă că și el îi ghicește slăbiciunea. Lacrimile pe care le reprimase tot drumul spre casă, acum au rupt zăgazul și au început să-i curgă pe obraz.

Îi întoarse spatele și introduse cheia în yală. Adică încercă, dar nu vedea nimic.

– Lasă-mă pe mine, se oferi Key.

– Pleacă!

Îi luă cheia din mînă și deschise ușa. Instantaneu se declanșă sistemul de alarmă.

– Ce cod ai?

Ar fi vrut să-l trimită la dracu', dar nu mai avea forță.

– 4-0-4-5. Nu-ți va folosi la nimic, mîine îl schimb.

– Unde este filtrul de cafea?

– În bucătărie. De ce?

– Pentru că arăți ca naiba. O cană de cafea o să-ți facă bine.

– Tu o să-mi faci bine, dacă mă lași în pace. Nu poți să mă lași în pace? Te rog. Este atît de simplu. Pleacă!

Lara nu dorea să-și arate sentimentele în fața lui, dar acum nu avea de ales. Ridică o mîină și îi indică ușa bucătăriei. Se prăbuși pe scaunul cel mai apropiat și se lăsă pradă lacrimilor. Deși încerca, nu reușea să se oprească. Își puse brațul pe spătarul scaunului, își sprijini capul pe mîină și se lăsă pradă emoțiilor. Nu mai avea nici urmă de mîndrie. Durerea, amărăciunea și jalea o prindeau ca într-o menghină, iar ea nu le mai putea face față.

Spre onoarea lui, Key nu se amestecă. Nu aprinse lumina; întunericul îi oferea un oarecare confort. Lara plînse pînă simți că îi plesnește capul. Apoi pentru cîteva minute suferi șocul de după această criză violentă. Din cînd în cînd suspina.

Foarte tîrziu ridică fruntea de pe masă. Se aștepta să-l vadă lîngă ea, emanînd răutate. Dar era singură. În bucătărie era lumină. Se ridică epuizată și șovăielnic se îndreptă spre bucătărie.

El stătea rezemat de un perete. Găsise și sticla de whisky.

Cînd o văzu intrînd, arată spre ibric.

– Vrei să-ți torn?

– Nu, mulțumesc, mă servesc singură.

Vocea îi era răgușită de plîns. O tulbura gîndul că el se obișnuise atît de repede cu bucătăria ei, de parcă era acasă. Key Tackett, dușmanul ei declarat, i-a răscolit prin bucătărie și acum se oferea să-i

servească o cafea în propria ei casă.

– Te simți bine?

Ea ascultă încordată să sesizeze sarcasmul din vocea lui, dar cuvintele au sunat normal. Luă ceașca de cafea și se așează la masă.

– Poți pleca acum. Nu trebuie să rămii. Nu sînt genul de om care să-mi fac rău cu mîna mea.

Ignorîndu-i vorbele, el aduse sticla de whisky și se așează la masă în fața ei.

Privirea lui Key era deconcertantă. Degetele i se mișcau ușor pe marginea ceștii. Îi era teamă că o hipnotiza.

– Ce s-a întîmplat cu tine?

– Nu te privește, nu?

Key tresări și înjură printre dinți. Era furios.

– Refuzi să mă lași să fiu drăguț, nu-i așa?

– Nu ești un bărbat drăguț.

– Poate încerc să mă schimb. Nu vrei să îngropăm securea? Măcar o dată? Nu poți să-mi spui pe nume? Măcar temporar. Uite eu încerc. S-a făcut?

O privi fix pînă cînd o părăsi curajul și își lăsă ochii în jos.

– Mulțumesc pentru ce ai făcut în noaptea asta, continuă el. Nu știam ce să fac. Cînd am văzut în ce hal este Helen... era o scenă de groază. Ai fost... extraordinară.

Din nou Lara așteaptă sarcasmul, dar nu-l depistă. Știa că pentru el cuvintele au ieșit cu dificultate. Ar fi fost îngrozitoare dacă nu accepta complimentul.

– Mulțumesc. De fapt mă descurc bine în urgențe. Nu cedez niciodată tensiunii. Abia după aceea mă prăbușesc.

Au rămas o vreme în tăcere. Key a vorbit primul, cu o voce plăcută care invita la confidențe:

– De ce ai plîns, Lara?

Se trezi răspunzînd emoțional nu numai tonului blînd dar și felului în care îi rostise numele. Ezită totuși, nedorind să-și deschidă sufletul în fața lui. Deși, ce importanță mai avea acum? El văzuse deja cum s-a prăbușit.

O dorea gîtul. Abia reuși să articuleze cuvintele.

– Fetița mea. Din cauza ei am plîns.

– Atîta lucru am ghicit și eu. Continuă.

– Uneori cînd am cazuri în care sînt implicați copiii, am un coșmar. Simt cum Ashley moare din nou. În ultimele cîteva zile, au fost două cazuri. Mai întîi Letty Leonard. Și acum Helen. Cînd știu cum se pierde o viață nevinovată... ridică din umeri elocvent. Mă afectează profund. Luă o gură de cafea. Băutura îi făcea bine.

– Povestește-mi despre ea.

– Despre cine? Ashley?

– Drăguț nume.

– Și ea era frumoasă. Lara rîse blînd. Fiecare mamă crede asta despre copilul ei, dar eu știu că Ashley era frumoasă. Din ziua în care s-a născut. Blondă, cu ochi albaștri și chip de înger. Avea o față perfect rotundă cu obrăjorii roz. Un copil foarte frumos. Și bun. Cuminte. Niciodată nu a plîns. Avea o stare de spirit fericită. Zîmbetul îi era ca o rază de soare. Chiar și străinii au remarcat... strălucea. Da, strălucea. Părea menită să-i facă fericiți pe cei din jurul ei. Avea lumină. Cu siguranță ea mi-a luminat viața.

Prinse ceașca de cafea în mână încercînd să se încălzească.

– Pînă s-a născut ea, am fost disperat de nefericită. Munca îi răpea lui Randall tot timpul. Montesangre este un loc hidos. Îl urăsc. Și clima și pămîntul și oamenii îi urăsc. Viața acolo a fost blestemul meu. Cel puțin așa mă gîndeam atunci. Adevărata disperare nu am simțit-o decît atunci cînd mi-am pierdut copilul.

Se opri, luptînd cu greu împotriva unui alt asalt al lacrimilor. Cînd se simți sigură continuă:

– Ashley a reușit să-mi facă suportabil chiar și acel loc oribil. Apoi a murit.

Key stătea nemișcat, o privea și asculta.

– Nu a murit. A fost ucisă.

– Da. Este o diferență, nu?

– Bineînțeles.

Lara așteptă ca el să continue, dar el tăcu.

– Ce vrei, o poveste amănunțită?

– Nu, răspunse el liniștit. Cred că asta vrei tu.

Îi stătea pe vîrfurile limbii să-l trimită la dracu', dar cuvintele au rămas nerostite. Nu mai avea energie nici să se apere. Poate că el avea dreptate, poate că ea avea într-adevăr nevoie să povestească.

– Plecam la un dineu, începu ea. Un om de afaceri localnic, foarte bogat, sărbătorea ziua de naștere a unuia din cei șapte copii. Nu am vrut să merg. Știam că este o petrecere ostentativă. Felul în care bogătașii din Montesangre îți flutură bogățiile pe sub nas te face să simpatizezi cu rebelii. Oricum, Randall a insistat să mergem pentru că era un om influent.

Am îmbrăcat-o pe Ashley cu o rochie nouă. Galbenă. Culoarea ei. I-am prins o panglică galbenă în părul des și inelat. Randall a aranjat cu un om din personalul ambasadei să ne ducă acolo cu mașina, gândindu-se că făcea impresie dacă aveam șofer. El stătea în față lângă șofer. Ashley și cu mine stăteam în spate. Ne jucam. Mașina se apropia de o intersecție aglomerată. Ashley râdea în hohote. Era fericită.

Lara nu reuși să continue. Își lăsă capul în palme. Își adună toată voința.

– Mașina s-a oprit la semafor. Deodată am văzut că este înconjurată de oameni înarmați. Atunci nu mi-am dat seama. Totul s-a petrecut atât de repede. Nu am realizat că se întâmplă ceva pînă cînd nu l-am văzut pe șofer prăbușindu-se peste volan. Fusese împușcat în cap. Al doilea glonte a trecut prin parbriz și l-a lovit pe Randall. Al treilea, era tot pentru Randall, dar el căzuse pe o parte și a fost lovită Ashley. Aici. Lara duse degetul la gît. Am fost imediat improșcată de sînge. Am început să urlu și am acoperit-o cu trupul meu. Atunci am fost și eu împușcată în omoplat. Nici măcar nu am simțit.

Se opri epuizată de efort. Dar trebuia să continue, știa că procesul de vindecare era întotdeauna dureros.

– Trecătorii au început să țipe. Oamenii și-au părăsit mașinile și s-au împrăștiat în toate direcțiile. Dar-ei erau în siguranță. Pe *noi* ne doreau rebelii. Trei dintre ei au deschis portiera și l-au luat pe Randall. Era rănit și striga de durere. Cred că unul l-a lovit în tâmplă cu tocul pistolului. Și-a pierdut cunoștința. L-au

dus la un camion care aștepta. Toate acestea le-am citit mai târziu în ziare, după ce l-au executat. La vremea aceea nu am știut nimic despre răpire. Nu știam decât că îmi moare copilul. Nu acceptam ideea. Urlam cu disperare. Nu puteam opri hemoragia. Autoritățile au sosit imediat. Au trebuit să mi-o smulgă pe Ashley din brațe. Abia m-au dus într-o ambulanță. De atunci nu mai știu nimic. M-am trezit într-un spital din Miami.

Nu-și dădea seama că plînge din nou.

– Atacul asupra mașinii noastre a însemnat începutul revoluției. Rebelii au atacat și casa unde se dădea dineul. A fost o baie de sînge. Doar cîțiva oameni au supraviețuit. Oricum, cred că am fi murit acolo. Nu știu de ce au ales să ne omoare pe stradă? Din cauza evenimentelor, Statele Unite au închis ambasada din Montesangre și au rupt relațiile diplomatice cu noul guvern. După ce l-au executat, rebelii au trimis în State trupul lui Randall. A fost un gest de dispreț, nu de bunăvoință. Nu au trimis însă și rămășițele lui Ashley, nici măcar o fotografie a trupului sau a sicriului. Nici un certificat de deces. Nimic. Au ignorat toate cererile Washington-ului de a trimite informații. Eu am continuat să fac presiuni, dar din punctul de vedere al guvernului nostru subiectul este încheiat. Își acoperi fața cu mâinile. Dumnezeu mare! Fetița mea este încă acolo. Nu am reușit să o ating pentru ultima dată, să-i mai văd o dată fața, să o sărut. Este undeva acolo în locul acela blestemat. Acea...

– Lara, nu! Se afla în spatele ei, îi mîngîia părul. Ai

dreptate. Este un coșmar afurisit, dar pentru Ashley sfîrșitul a venit repede, fără frică și suferință.

– Da, suferința a fost a mea. Îi sînt recunoscătoare lui Dumnezeu pentru asta. Dar, uneori, mă strivește și nu cred că o mai pot suporta. Nu pot scăpa de ea. Este atît de dureros. *Îmi vreau înapoi copilul!*

– Șșșș! Nu-ți face asta. Te rog. O ridică în picioare și o îmbrățișă.

Instinctiv degetele ei se agătară de cămașa lui.

– Nu voi uita niciodată. Dar sînt momente pe care nu mi le pot aminti. Fragmente de film, segmente și mă tem că sînt importante. Aș vrea să-mi amintesc aceste fragmente, dar mintea îmi este blocată. Uneori am impresia că le prind, dar dispar imediat. Parcă mi-ar fi teamă de aceste momente pe care nu mi le amintesc.

– Șșșș! Gata. Acum ești în siguranță.

Cuvintele i-au fost șoptite în păr, apoi buzele lui s-au mișcat încet spre sprîncene. Lara deveni conștientă – era bine să fii consolată de cineva mai puternic decît tine. Pînă acum nu a împărtășit nimănui această durere a ei. Nici părinților ei care, implicit, au condamnat-o pe ea pentru tot ce s-a întîmplat, chiar și pentru moartea lui Ashley. Toți prietenii au părăsit-o cînd s-a stîrnit scandalul cu Clark. Ani de zile a purtat singură această povară. Era o ușurare neașteptată să o lase pe umerii altcuiva, fie doar și pentru cîteva momente.

Cu vîrfurile degetelor, Key îi contură fața, apoi îi ridică bărbia.

– Nu mai plînge, Lara. Cuvintele îi mîngîiau buzele.

Gata. Nu mai plînge.

O sărută profund pasionat, fierbinte.

Lara închise încet ochii. Se lăsă purtată de acest val de căldură. Voința ei se prăbușea, iar rațiunea se lăsă pradă sentimentelor. Nimic nu mai conta decît acel contact al buzelor între bărbat și femeie. Împlinea o nevoie primară pe care nici ea nu credea că o are.

A răspuns instinctual. Mîinile ei s-au agățat de el cu dorință. S-a lipit de trupul lui cu un gest de o feminitate pură.

Prin ceață a auzit că el înjură încet, apoi i-a simțit mîinile pe umeri, pe spate, pe coapse, aproape, mai aproape.

Această familiaritate șocantă cu trupul lui a trezit-o brusc din ceața senzuală la realitatea crudă. S-a smuls de lîngă el. Avînd nevoie de sprijin s-a rezemat de un dulap. A inspirat adînc de cîteva ori, încercînd să-și reprime tulburarea.

– Du-mă acolo.

Key nu spuse nimic.

– Du-mă acolo! Trebuie să știu ce s-a întîmplat cu copilul meu. Trebuie să văd certificatul de deces. Trebuie să ating pămîntul în care a fost înmormîntată. Trebuie să am ceva... ceva!

Chipul lui rămînea impasibil.

– Gestul ultim de rămas bun este esențial pentru cei care supraviețuiesc. De aceea se fac înmormîntările. Key continua să tacă. Lua-te-ar naiba! Spune ceva!

– Vasăzică ai vorbit serios. Vrei într-adevăr să te întorci acolo!

– Da. Și tu ai să mă duci acolo.

El își încrucișă mâinile pe piept.

– De ce aș face o asemenea tîmpenie?

– Pentru că știi că am dreptate. Clark a aranjat plecarea lui Randall în Montesangre. Copilul meu a murit din cauza lașității fratelui tău și ale mașinațiilor lui politice.

– Problemă discutabilă, o întrerupse Key. Așadar, pentru a fi mai convingătoare, ai hotărît să mă săruți puțin?

Lara simți că ia foc.

– Nu are nici o legătură.

Key pufni neîncrezător.

– Știi, doamnă doctor, mi-ai depășit toate așteptările. Cu mult. Fluieră prelung. Un mic sărut și ești gata. Privirea lui jignitoare îi străpunse trupul. Îl văzu îndreptîndu-se spre ușă. Găsește-ți alt prost. Eu mi-am luat vacanță pentru zonele de război. Sînt al naibii de sigur că nu mă interesează resturile lăsate de fratele meu mort.

Era atît de furios încît și-a riscat viața pînă acasă. Era furios pe ea, dar acesta nu era un lucru surprinzător, nici nou.

Surpriza a venit cînd a constatat că este furios pe el. El care nu și-a analizat niciodată acțiunile, nu s-a scuzat pentru nici o faptă, era sfîșiat de sentimentul de vinovăție pentru că acum o dorea pe amanta fratelui său mort. Dacă lucrurile ar fi stat altfel, dacă

ea i-ar fi făcut avansuri, ar fi călcat-o în picioare.

Îsuse! Nu mai avea nici un dram de caracter de o dorea atât pe femeia care i-a distrus viața fratelui său? Jody avea dreptate. Cine să cunoască mai bine caracterul unui copil decât mama lui? Era un om puternic, ca și tatăl lui. Când venea vorba de femei nu mai avea conștiință. Dacă ar fi avut conștiință nu ar fi simțit ce simțea acum pentru Lara Mallory.

Când erau copii, el și Clark își împărtășeau secretele. Dar în tinerețe nu au împărțit niciodată femeile. Nici măcar fetele ușoare de la școală. Nici chiar tîrfele.

Această înțelegere tacită i-a purtat prin adolescență, poate din dorința de a nu intra în competiție unul cu celălalt. Frați fiind, erau în permanență comparați între ei. Key nu și-a dorit niciodată o fată cu care se întâlnea Clark și era convins că și fratele său gîndește la fel. Și atunci, de unde această dorință pentru Lara Mallory? Era uimitoare și îl înfuria. Îi contrazicea una dintre cele mai puternice reguli de comportament. Să vrei o femeie care a pătat numele fratelui tău și i-a distrus viitorul, era un păcat. Dar păcatul făcea parte din el. Însă prostia nu.

Acesta era motivul furiei. Se simțea ca un prost pentru că i-a ascultat și i-a crezut povestea. I-a mai făcut și cafea! A mai făcut un pas și a îmbrățișat-o! A sărutat-o!

– Lua-m-ar dracu'!

Lovi cu pumnul în volan. Probabil că acum ea rîdea de se prăpădea știind că i-a dat foc și nici zece femei nu-l puteau stinge. O femeie nu te lasă să o

săruți așa fără să știe ce îți face. Nu era de mirare că a ales momentul și i-a vorbit din nou despre călătoria în America Centrală. Și-a imaginat că o s-o ducă pe Marte.

Mai așteaptă, doctore, se gândi el. În viața lui s-a aprins pentru multe femei, dar niciodată nu l-a părăsit rațiunea.

Dacă se gândea bine, însă, când a plecat, nici ea nu arăta chiar mulțumită. Părea la fel de confuză și umilită ca și el. Este adevărat, povestea fetiței era tulburătoare. În Lara nu avea încredere, dar era convins că suferința ei este sinceră, când era vorba de copil. Moartea fetiței a zguduit-o și nu și-a revenit încă.

Părea menită să-i facă fericiți pe oamenii din jurul ei.

Și-a adorat copila și a suferit pentru moartea ei mai mult decât pentru moartea lui Randall Porter. Bineînțeles, după scandalul cu Clark, căsnicia lor era deja zguduită. A recunoscut singură că a fost nefericită în Montesangre. Numai nașterea fetiței i-a făcut viața suportabilă. Probabil că pentru ea Ashley a fost ca o consolare, un semn că Dumnezeu a iertat-o. Pierzînd afecțiunea lui Clark, și-a transferat toată dragostea asupra copilului.

Deodată, Key își ridică piciorul de pe accelerație. Mașina încetini. Privea fix în întuneric. Rămase nemiscat pînă cînd mașina s-a oprit singură.

Cuvintele Larei îi răsunau în minte ca un ecou.

Blondă cu ochi albaștri.

Zîmbetul îi era ca o rază de soare.

Strălucea.

Key nu știa decît o singură persoană care să semene cu această descriere. Clark Tackett al Treilea.

– Ticălosul, șopti el și mîinile îi alunecară de pe volan fără vlagă.

Ashley, copilul Larei Mallory, era copilul fratelui său.

Capitolul cincisprezece

Ollie Hoskins își vedea de treabă cu pământul de praf printre cutiile de conserve. Era directorul supermarketului *Sak'n'Save* dar nu-și putea permite să delege pe unul dintre băieți pentru această muncă pentru că îi plăcea la nebunie să o facă singur. Era o muncă în care nu trebuia să-și folosească mintea, dar se putea gândi în voie la cu totul alte lucruri.

A fost în Marina Militară a Statelor Unite timp de cincisprezece ani; nu îi era dor de mare, dar tânjea după libertatea de care se bucurase când era marinar. Niciodată nu a vrut să fie ofițer, întotdeauna i-a plăcut mai mult să îndeplinească ordinele decît să le emită.

Într-o primăvară, când erau ancorați la Galveston, a întâlnit o tânără, s-a îndrăgostit de ea și s-a căsătorit cu ea după o lună. Când a venit vremea să plece l-a rugat să nu o părăsească sau să o ducă în orașul ei natal, Eden Pass, unde era aproape de mama ei.

Probabil că ar fi dus-o mai bine dacă el rămânea în marină, se gândi Ollie mișcându-se spre rîndul următor de conserve. Familia soției sale nu l-a primit tocmai bine. După părerea lor, singurul lucru care putea fi mai rău era moștenirea etnică pe care ți-o dădea categoria socială din care provenea.

După douăzeci de ani încă nu le iubea pe rudele ei, nici invers. Chiar și din căsnicie, dragostea dispăruse încet, încet. Acum singurul lucru pe care-l avea în comun cu soția lui era Tanner.

Fiecare în felul său îl iubea pe băiat. Mama uneori îl stînjenea cu afecțiunea ei demonstrativă. După Tanner ea nu a mai putut avea copii, de aceea era atît de sîcîitoare în dragostea ei. O supăra la culme când îl vedea ieșind cu Heather. Fiul ei, cu cea mai populară fată din școală...

Ollie nu avea nimic cu Heather. Era dulce și prietenoasă. Spera însă că Tanner nu va scăpa din mîină legătura cu ea. Nu i-ar fi plăcut să vadă compromis viitorul fiului său.

Nu o dată s-a uitat Ollie la Tanner și s-a întrebat ce gene s-au combinat de a ieși un copil atît de isteț și de frumos. Slavă Domnului, bine că era dezvoltat. Fiecare se lăuda în felul lui și se considera responsabil genetic de înfățișarea băiatului.

Pe Ollie nu-l deranja. Tanner era al lui și era cel mai bun.

Termină de aranjat cutiile de conserve și se apropie de rafturile cu ceai, cafea și băuturi. Două femei treceau printre rafturi. Cea tânără împingea căruciorul de cumpărături, cea bătrână consulta lista de produse.

– Bună dimineața, domnișoară Janellen, doamnă Tackett, salută Ollie politicos. Ce mai faceți? Abia reușise să se abțină să le întrebe ce mai face familia.

– Bună dimineața, domnule Hoskins, răspunse Janellen.

– Ollie, spune-i măcelărilor să taie trei cotlete de un centimetru grosime. Să nu văd prin ele. Data trecută erau atât de subțiri, dar carnea era atât de bătrână încât abia le-am mestecat.

– Îmi cer scuze, doamnă Tackett. O să am grijă să vă placă de data asta. Pe cât era domnișoara Janellen de blândă și înțelegătoare, pe atât era Jody Tackett de ticăloasă. Știind că minte, Ollie continuă: Mă bucur că ați ieșit din casă.

– De ce să nu ies?

Și el care încerca să fie prietenos. După felul în care se răstise la el ai fi zis că a insultat-o.

– Am auzit că nu vă simțiți prea bine în ultima vreme. Dar știți cum bîrfește orașul ăsta.

– Mă simt extraordinar de bine. După cum vezi, de altfel.

– Mama și cu mine nu am ieșit demult la cumpărături împreună. Draga de Janellen, tot ea încerca să îndrepte lucrurile. Ne face plăcere să fim împreună.

– Și mie mi-a făcut plăcere să vă văd. Acum merg să vorbesc cu măcelarul. Găsiți carnea la casa de

marcat.

Puse pământul de praf în buzunarul halatului și dădu colțul, dar se lovi de o altă femeie.

– Doamnă doctor Mallory! Vă rog să mă scuzați.

– Bună ziua, domnule Hoskins. Ce mai faceți?

– Uh, bine... *Ai milă, Doamne*, se gândi Ollie; Jody Tackett și Lara Mallory erau pe punctul de a se intersecta. Ați văzut pepenii, doamnă Mallory? I-am adus din sudul Texas-ului azi dimineață.

– Mă tem să nu sînt în stare să mănînc singură un pepene.

– Am să tai unul și vă trimit o felie.

– Nu, mulțumesc. Rămîn la struguri.

Cînd o văzu zîbind, inima lui începu să bată mai tare. În ciuda reputației pe care o aveau marinarii, el nu alerga niciodată după fuste. Dar trebuia să fii orb să nu vezi că doctorița Mallory era frumoasă. Era o femeie care putea suci capul unui bărbat. În Eden Pass reputația ei era sinonimă cu *vampă*.

Dacă era cîstit cu sine, trebuia să recunoască că el nu a observat asta. Era o femeie prietenosă, nu flirta niciodată. Poate că el nu era genul ei, deși, dacă flirtul îi intra în sînge unei femei, o făcea cu orice bărbat. Cum era de pildă mama lui Heather. Femeia aceea era o tîrfă. Nu putea decît să spere că Heather nu îi va semăna. Tanner era un băiat bun și unei fete ca Heather nu-i trebuia mult să-l poată atrage, să facă ceva necuviincios.

– Anunțați-mă, dacă doriți ceva, doamnă Mallory.

– Mulțumesc, domnule Hoskins.

Din nefericire, el nu putea evita dezastrul. O lăsă să treacă, gîndindu-se că poate ar fi trebuit măcar să

o avertizeze de prezența lui Jody. O spionă și o văzu plecînd în aceeași direcție și se rugă în gînd să nu ajungă martorul unei bătăi între pisici înfierbîntate. Timp de cîteva momente nu auzi nimic, apoi auzi brusc vocea doctoriței.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, doamnă doctor Mallory, răspunse Janellen timid.

– Mă bucur că vă simțiți bine, doamnă Tackett. Lara aștepta ca Jody să răspundă ceva. Văzînd că tace, continuă: V-am sunat acasă de cîteva ori sperînd să vă pot vorbi.

– Noi două nu avem ce ne spune. Numai Jody Tackett putea pune atîta venin în cîteva cuvinte atît de simple. Să mergem Janellen.

– Vă rog să mă scuzați, doamnă Tackett, dar avem foarte multe lucruri să ne spunem. Aș vrea să discutăm despre Clark.

– Mai întîi voi avea grijă să te văd în iad.

– Mamă!

– Taci din gură, Janellen! Hai să mergem.

– Vă rog, doamnă Tackett. Doamnă Tackett? Doamnă Tackett!

Vocea doctoriței înregistrează pe rînd rugămintea, nedumerirea și nervozitatea.

– Mamă!

Ollie răsturnă cîteva pachete în graba de a vedea ce se întîmplă. Ajunse exact în momentul în care Jody Tackett se clătina și se străduia să-și mențină echilibrul. O văzu alunecînd împreună cu cîteva cutii de ceai și cîteva borcane.

Janellen căzu în genunchi.

– Mamă! Mamă!

Lara Mallory nu pierdu nici o secundă. Era lângă Jody cît ai clipi din ochi.

– Sună la 911, strigă spre el. Avem nevoie de o ambulanță.

El, conform bunei tradiții militare, transmise comanda unui subordonat. Oamenii din magazin, alertați, se adunaseră la strigătele frenetice ale lui Janellen. Ollie îi rugă să stea de o parte și să îi facă loc doctoriței.

Janellen încercă să o susțină pe Jody. Chiar dacă nu-și va rupe nici un os, sigur va fi plină de vînătăi.

Doctorița scoase din poșetă un mănunchi de chei. Folosi una dintre ele și o introduse în gura lui Jody apăsîndu-i limba.

– Nu-i nimic, nu-i nimic, îi spuse lui Janellen. Acum poate respira.

– Dar se învinețește la față!

– Primește oxigen, stai liniștită. Ține-i bine mâinile. Domnu! Hoskins ai chemat ambulanța?

– Da, doamnă. Vă mai pot ajuta cu ceva?

– Găsește-l pe fratele meu, strigă Janellen. Să vină aici imediat.

O picătură de salivă se scurse din colțul gurii lui Jody. Janellen avu nevoie de toată puterea pentru a o sprijini. Deși îi eliberase căile respiratorii, doctorița simțea că respirația este inegală. Ollie nu o simpatiza pe Jody Tackett dar își dădea seama că îi trebuie puțină liniște. Se adresă celorlalți cumpărători.

– Vă rog foarte mult, vă rog să plecați.

Bineînțeles, că nimeni nu se mișcă. Își făcu loc printre oameni și intră în birou. Știind că Key Tackett

este pilot sună mai întâi la aeroport. Key nu era acolo dar cineva îi dădu numărul telefonului portabil. Douăzeci de secunde mai târziu, Key răspundea vesel la telefon.

– Domnul Tackett? Ollie era agitat. Nu a avut niciodată de a face cu Key dar știa de la alții că nici nu trebuia. Sînt Ollie Hoskins de la supermarket și...

– Hei, salut Ollie. Am văzut meciul aseară. Tanner joacă grozav.

– Da, domnule, mulțumesc. Domnule Tackett mama dumneavoastră a avut o criză în...

– Criză?

– Da, domnule. Sora dumneavoastră și...

– Cum se simte?

– Nu bine, domnule. Am sunat ambulanța.

– Vin imediat.

Ollie lăasă receptorul și fugi înapoi în magazin.

– Vă rog foarte mult, vă rog să plecați. De data asta vorbi cu multă autoritate. Se apropie de doctorița Mallory.

– A făcut o criză de apoplexie? întrebă Janellen.

– Este posibil, una ușoară. Vor spune analizele. A mai făcut astfel de crize?

– Nu.

Lara se aplecă peste bătrînă:

– Doamnă Tackett, ambulanța sosește imediat. Nu vă fie teamă.

Jody începuse să respire regulat. Se relaxa. Lara îi eliberă gura și o șterse cu un șervețel de hîrtie.

– Ați avut o criză dar a trecut.

– Mamă? Mă auzi? Janellen își frîngea mîinile.

– Cîteva minute va fi amețită, îi explică Lara.

– Lăsați-mă să trec. La ce naiba căscați gura? Nu aveți nimic mai bun de făcut? Ieșiți naibii de aici.

Key își făcea loc printre oameni.

– Trebuie să fi fost aproape – ați ajuns repede, îl întâmpină Ollie.

– Îți mulțumesc că m-ai sunat, Ollie. Scoate oamenii afară, te rog.

– Da, domnule. Gata, vă rog să plecați. Ați auzit ce a spus domnul Tackett.

– Key! Slavă Domnului! strigă Janellen. Mama a avut o criză.

– Jody?

– Nu... o lăsa... să mă atingă.

Key îngenunche lângă mama lui dar nu-și luă ochii de la doctoriță.

– Ce s-a întâmplat cu ea?

– Cum ți-a spus sora ta, a avut o criză. Foarte serioasă dar nu fatală.

Îngrijorat, Key se aplecă asupra mamei lui.

– Au chemat o ambulanță, Jody, trebuie să sosească. Ai puțină răbdare.

– Să ... să plece. Nu o ... lăsa să mă atingă.

Abia reușea să vorbească dar mesajul era foarte clar.

– Doctorița Mallory ți-a salvat viața, mamă, spuse Janellen cu blîndețe.

Jody încercă să se ridice, dar nu reuși. O fixa pe Lara cu o privire ucigătoare. Deși nu reușea să vorbească, mesajul era foarte eficient transmis. Key făcu un gest brusc din cap.

– Poți să pleci, doctore. Nu te vrea pe aproape. Nu faci decît să strici totul.

– Key, dacă nu era...

– Dar... interveni Lara.

– Ai auzit ce-am spus, se răsti el. Pleacă.

Se priviră fioros câteva momente, care lui Ollie i se părură o eternitate. Dezolată, Lara se ridică în picioare. Era vizibil zguduită și vorbea nesigur.

– Mama dumitale este foarte bolnavă și are urgent nevoie de îngrijire medicală.

– Nu de la tine.

Deși cuvintele nu-i erau adresate lui, Ollie se sperie de expresia din ochii lui Tackett.

– Mulțumesc, doamnă doctor Mallory, spuse Janellen impresionată. Vom avea grijă ca mama să primească cea mai bună îngrijire medicală.

Serviciile fiindu-i refuzate în mod categoric, Lara le întoarse spatele și porni spre grupul de gură-cască. Oamenii îi făcură loc să treacă. Ieși cu capul sus, fără să mai privească înapoi.

Ollie se uită în urma ei cu mult respect. Avea clasă femeia. Nici Tackett-ii, nici ceilalți oameni nu au impresionat-o. Hotărî în gând să îi trimită cumpărăturile prin curier.

Urletul sirenei îl smulse din gânduri. Doamna Tackett fu transportată spre ambulanță. Key și Janellen urcară în mașina lui.

După ce au fost aranjate cutiile și conservele, clienții au început să se adune în grupuri și să discute despre ce au văzut și ce au auzit. Drama a fost recreată și îmbunătățită pentru cei care nu au fost prezenți. Gravitatea bolii lui Jody a fost subiectul principal. Unii spuneau că este prea rea ca să moară, alții considerau că este la un pas de moarte. Au fost

și unii care s-au întrebat cu voce tare ce se va întâmpla cu *Tackett Oil*. Oare moartea lui Jody însemna și sfârșitul companiei? Îl va opri oare pe Key să mai vagabondeze prin lume? Opiniile erau diverse.

Totuși, bîrfa cea mai picantă se concentra asupra doctoriței Lara Mallory și a felului în care Jody, chiar față în față cu moartea, i-a respins serviciile. Bineînțeles că s-a reînnoit scandalul produs de senatorul Tackett.

Ollie nu mai putea suporta limbile acelea bîrfitoare. După părerea sa, doctorița Mallory nu merita așa ceva. Doar ea o salvase pe afurisita de Jody! Dacă nu era ea, bătrîna și-ar fi înghițit limba.

Cînd i-a adus cumpărăturile în aceeași după-amiază, Lara l-a primit cu foarte multă recunoștință. L-a invitat în casă și i-a oferit ceva de băut. Poate că altădată ea a fost o femeie pierdută, dar o doamnă mai drăguță el nu văzuse în viața lui, își spunea Ollie în gînd, în drum spre casă.

– Îți vine să crezi? Bătrîna Jody prăbușită pe dușumăa în magazin, cu spume la gură, zvîrcolindu-se – îngrozitor! Și totuși a avut destulă putere să refuze primul ajutor de la Lara Mallory.

Darcy vorbea mai mult decît mîncă, Fergus ducea furculița la gură, absent. Lui Heather mîncarea i se părea îngrozitoare. Se prefăcea doar că mănîncă. De cînd lua pilulele anticoncepționale i se părea că se îngrașă.

Bucuria mamei de a repeta bîrfele din oraș îi tăiase pofta de mîncare. Darcy descria foarte pitoresc fiecare detaliu cu un entuziasm dezgustător.

– A făcut în chiloți. Jody Tackett a făcut în chiloți. Îți poți imagina asta?

– Draga mea, nu este un subiect pentru cină.

– Tatăl lui Tanner a spus că doctorița Mallory i-a salvat viața doamnei Tackett. Dacă eram în-locul ei o lăsam să moară pe afurisita aia de bătrînă.

Furculița lui Darcy lovi farfuria.

– Grozav limbaj pentru o domnișoară educată! Dragostea asta juvenilă pentru Lara Mallory a devenit sîcîitoare, Heather.

– Nu-i vorba de dragoste. Pur și simplu cred că doamna Tackett a făcut o prostie să-i refuze ajutorul. Dacă mori, orice doctor, chiar dacă nu-ți place, este bun.

– Nu și dacă te numești Jody Tackett, comentă Fergus. Femeia asta are o inimă mai tare decît miezul pămîntului. Sînt de acord cu tine, Heather. Și eu aș fi lăsat-o să moară.

– Ca de obicei vă aliați împotriva mea. Furioasă, Darcy împinse farfuria.

– Ne aliem? întrebă Fergus uimit. Nu știam că în această privință avem păreri diferite. Și la urma urmei, ce legătură are cu noi?

– Nici una, se răsti Darcy. Dar eu nu înțeleg din ce motive o consideră Heather o eroină pe Lara Mallory?

– Pot să mă ridic? întrebă Heather plictisită.

– Nu! Nu ai mîncat nimic.

– Nu mi-e foame, nici nu-mi place, este prea gras.

– Eu aş fi fost fericită dacă îmi servea cineva masa când eram de vîrsta ta!

– Mamă, te rog.

Iar începe, se gîndi Heather – *altă poveste înlăcrimată despre copilăria nefericită a mamei mele.*

– Las-o în pace dacă nu-i e foame, interveni Fergus.

– Normal, tu o laşi să-şi facă de cap.

– Mulţumesc, tată. O' să mănînc ceva cu Tanner mai tîrziu.

– Te întîlneşti cu Tanner? întrebă Fergus.

– Bineînţeles. Heather îşi privi mama cu un zîmbet obraznic. Oficial sîntem împreună.

– Împreună?

– Adică sînt prieteni, îi explică Darcy neliniştită privind-o crîncen pe Heather. Nu pot spune că sînt încîntată.

Heather înfruntă privirea mamei cu îndrăzneală. Anticoncepţionalele au fost opera lui Darcy. Heather se răzbuna. Profita de fiecare moment pentru a-i aminti mamei sale că de fiecare dată când se întîlnea cu Tanner putea face dragoste fără a suferi consecinţele.

Darcy nu-i putea spune nimic, mai ales în faţa lui Fergus. El nu ştia nimic de anticoncepţionale şi ar fi făcut un scandal monstruos dacă ar fi ştiut că Darcy încurajează această practică. El se agăţa cu încăpăţinare de ideea că moralitatea trebuie să domine pornirile sexuale.

Heather era încîntată să-i servească bobîrnace mamei sale. Orice privire îi comunica mamei că fiica

este acum activă sexual. Și totuși ea nu-l lăsase pe Tanner să-i facă nimic. Nu pentru că nu îl iubea sau pentru că se temea de sarcină. Motivele ei erau aceleași. Nu dorea să devină copia mamei sale.

Tanner era foarte înțelegător. Din noaptea aceea când s-a făcut de râs, devenise foarte răbdător și ciugulea mulțumit toate fărîmele erotice pe care i le permitea ea. Nu cerea nimic mai mult.

Pentru Fergus, Heather era îngerușul cel scump, iar ea se străduia să îi mențină această imagine. Relațiile cu mama ei se deteriorau însă văzînd cu ochii. Erau adversare adevărate și se înfruntau în tăcere. Linia de bătaie era foarte clar delimitată.

– Nu mi-am dat seama că ai făcut un idol din doctorița Mallory, Heather, observă Fergus. Nici măcar nu știam că ai cunoscut-o.

– Mi-ai prezentat-o mama. Nu ți-a spus?

– Un examen medical de rutină, interveni Darcy repede. Avea nevoie de o examinare medicală pentru echipa de gimnastică. Mi s-a părut caraghios să o evit pe doctorița Mallory doar pentru că a avut o aventură cu Clark Tackett. Cui îi pasă? Este o poveste veche. Și apoi, orice dușman al lui Jody este prietenul nostru, nu?

– Doctorița Mallory a avut mult curaj să vină în Eden Pass. A lovit direct la țintă. Îmi place asta.

– Când ai vorbit cu ea? întrebă Darcy.

– Ieri. M-a sunat și mi-a cerut o audiență. Dorește să le vorbească elevilor despre responsabilitatea sexuală. Personal, cred că ideea este cam radicală pentru Eden Pass, dar i-am spus că o vom asculta la

ședința de săptămîna viitoare.

Cîteva momente, Darcy îl privi fără să comenteze.

– Ai dreptate, Fergus. Are tupeu. Ea, care a fost cauza unui adulter. Cît de responsabilă poate fi ea?

– Mi-a subliniat că nu o interesează aspectul moral al problemei. Vrea doar să alerteze copiii în privința riscurilor de sănătate care îi așteaptă.

– Nu pot să cred că preoții vor accepta așa ceva. I-a spus lui Heather să poarte în permanență la ea un prezervativ.

– Nu așa a spus! exclamă Heather.

– Cam așa, i-o tăie Darcy. Nici n-o să ne dăm seama cînd, copiii de liceu ne vor cere să le punem prezervative lîngă pachetulul cu mîncare pentru pauza dintre ore.

– Darcy, te rog! Heather nu ar trebui să asculte așa ceva.

– Pe ce lume trăiești, Fergus? Copiii din zilele noastre știu totul. Dacă Lara Mallory le dă semnalul verde, or să facă precum iepurii.

Fergus tresări vinovat.

– Doar n-o să-i încurajeze să întrețină relații sexuale! Dorește să-i prevină asupra consecințelor.

– Dumnezeu! Te-a îmbrobodit, nu? Eu cred că nu are de lucru.

– Mamă, este ridicol ce spui.

– Taci din gură, Heather. Acum vorbesc cu tata.

– Dar ai schimbat sensul cuvintelor doctoriței Mallory și nu este corect.

– Heather, noi avem o discuție între adulți și nu te-am poftit la vorbă.

În acel moment Heather își ura mama și ar fi vrut să-i dezvăluie ipocrizia. Dar tăcu din dragoste pentru tatăl ei. Darcy știa și profita. Acum ea privea ironic. Heather se ridică și ieși furtunos din sufragerie. În timp ce ieșea o auzi pe mama ei spunând:

– Da, Fergus, acceptă tu audiența doctoriței Malory. Va fi o adevărată distracție.

– M-am gândit că... dar probabil că nu trebuia să vin.

Acum că se afla în pragul ușii, Janellen era stînjinită. Nu ar fi surprins-o dacă Lara i-ar fi trîntit ușa în nas. Nici nu ar fi condamnat-o.

– Mă bucur că ați venit, domnișoară Tackett. Intrați.

Janellen păși în salonul cu lumină difuză.

– Este târziu. Vă deranjez.

– Nu. Cum se simte mama dumneavoastră?

– Deloc bine. De aceea am venit.

Lara îi arătă drumul. Trecură de camerele rezervate clinicii și intrară în aripa locuită de ea.

– Eu beam un pahar cu vin. Îmi țineți companie?

Era o cameră intimă cu reviste împrăștiate peste tot. Televizorul era pe un program cu filme clasice.

– Îmi plac filmele vechi, spuse Lara zîmbind. Poate pentru că toate se termină cu bine. Am numai *Chablis*. Vă place?

– Aș prefera o răcoritoare.

– Coca?

– Bine.

În timp ce Lara îi aducea cutia de Coca-Cola din bucătărie, Janellen aştepta împietrită în mijlocul camerei. Venise în tabăra duşmanului, dar i se părea un loc foarte confortabil. Doi pereţi erau acoperiţi cu cărţi. Majoritatea, cărţi de specialitate. Deasupra căminului era un tablou de Andrew Wyeth. Pe masă se afla fotografia înrămată a unei fete.

– Fiica mea.

Janellen tesări.

– Se numea Ashley. A fost ucisă în Montesangre.

– Da, ştiu. Îmi pare rău. Era un copil frumos.

– Am numai două fotografii ale ei. Şi le am pentru că le-am luat de la părinţii mei. Nu am recuperat din Montesangre nici un obiect personal. Aş fi vrut să am ceva de la Ashley. Suzeta, ursuleţul, plăpumioara de la botez. Orice. Vă rog să luaţi loc, domnişoară Tackett.

Janellen se aşeză nesigură pe marginea canapelei. Lara se aşeză în faţa ei pe un fotoliu.

– Mama dumitale este la spital?

Janellen dădu din cap.

– Nu? Nu era răspunsul la care se aşteptase. Starea în care se află impune neapărat câteva zile de spitalizare.

– Ar fi trebuit. Janellen abia îşi reţinea lacrimile. Am venit pentru că... pentru că doresc să vă ascult părerea. Aţi fost acolo în timpul crizei. Vreau să ascult o părere competentă.

– Mama dumitale mi-a arătat limpede că nu mă

dorește.

– Îmi pare rău pentru felul în care s-a purtat cu dumneavoastră. Și dacă îmi veți cere să plec acum, vă înțeleg.

– De ce aș face asta? Nu vă consider responsabilă pentru ceea ce a spus și a făcut mama dumneavoastră.

– Atunci, vă rog foarte mult să-mi spuneți ce credeți despre boala ei.

– Nu este etic din partea mea să secondez diagnosticul dat de un alt medic. Trebuie să examinez personal pacientul.

– Vă rog. Trebuie să vorbesc cu cineva și nu am pe nimeni.

– Dar fratele dumneavoastră?

– El este neliniștit.

– Și dumneavoastră sînteți.

– Da, dar cînd Key este îngrijorat... să spunem că nu este disponibil. Vă rog, doamnă Mallory, spuneți-mi ce credeți?

– Strict bazat pe ceea ce am văzut?

– Da.

– Și veți înțelege dacă voi greși?

Janellen făcu semn că da.

– Ce tratament a primit mama dumneavoastră?

– Au examinat-o în sala de urgențe, dar ea a refuzat să fie internată.

– A făcut o prostie. Vi s-a dat un diagnostic?

– Doctorul a spus că a avut o ușoară criză de apoplexie.

– De acord. Au luat o probă de sînge?

– Da. I s-au prescris și medicamente pentru subțierea sîngelui. Asta ați fi recomandat și dumneavoastră?

– Da, împreună cu multe alte teste. I s-a făcut o electrocardiogramă?

– Nu. I-au recomandat, dar ea nu a vrut să stea.

– I s-a făcut și o radiografie pe creier?

– Da. Dar numai după ce Key a amenințat că o leagă dacă nu stă. Doctorul a spus că nu a găsit discontinuități cerebrale. Nu prea știu ce înseamnă asta.

– Înseamnă că mama dumneavoastră nu are materie cenușie moartă, ceea ce este un lucru bun. Asta nu înseamnă că irigarea creierului se face complet. V-a sugerat doctorul teste cu ultrasunete pe carotidă? Se numesc raze Dopler.

– Nu sînt sigură. El vorbea repede, mama se plîngea cu voce tare și...

– Aceste teste pot spune dacă artera este obstruată. Dacă este și nu se elimină blocajul, posibilitatea unui infarct este iminentă.

– Asta au spus și ei. Janellen părea distrusă. Oricum, ceva asemănător.

– Nu-au făcut o angiogramă?

– Mama a refuzat-o. S-a agitat și a spus că a avut doar o amețeală trecătoare. A spus că are nevoie numai de puțină odihnă.

– Tulburările de vorbire și contracția musculară a gurii au durat mult?

– Cînd am ajuns acasă, parcă nu i se întîmplase nimic.

– Această revenire bruscă îi face pe pacienți să creadă că au suferit doar o amețeală trecătoare. Mama dumneavoastră are uneori pierderi de memorie? I se tulbură imaginea?

Janellen îi povestea Larei ce-i povestise și lui Key.

– Nu recunoaște niciodată, dar pierderile de memorie au devenit evidente. Am încercat să o conving să accepte un medic, dar refuză. Cred că se teme de ceea ce ar putea auzi.

– Dacă nu o examinez, nu pot fi sigură, dar cred că a fost vorba de o criză ischemică. Ischemia înseamnă proasta circulație a sîngelui.

– Pînă aici am înțeles.

– Cînd are astfel de crize, creierul nu este irigat suficient. Tulburările de vedere, vorbirea incoerentă și amețeala sînt simptomele și semnalele de alarmă. Dacă nu este ajutată la timp, poate face o criză foarte severă. Poate că astăzi a fost cel mai serios semnal de alarmă. S-a plîns că i-au amorțit extremitățile?

– Nu.

– Are tensiune mare?

– Foarte. Ia medicamente.

– Fumează?

– Trei pachete pe zi.

– Trebuie să oprească imediat fumatul.

Janellen zîmbi trist.

– Nici într-un milion de ani.

– Trebuie să mănînce bine și să facă analiza colesterolului. Trebuie să facă exerciții ușoare și să ia medicamentele. Aceste măsuri o pot salva, dar nu există garanții sigure.

– Și nu există vindecare completă?

– Pentru anumiți pacienți, blocajul arterial se poate rezolva prin operație. Este un procedeu de rutină. Din nefericire, fără analize concrete și cooperarea totală a mamei dumneavoastră, nu cred că se poate rezolva așa. Simțind disperarea lui Janellen, Lara îi prinse mâinile într-ale ei. Îmi pare rău. Aș putea să greșesc eu.

– Mă îndoiesc. În esență, mi-ați spus ceea ce au spus și doctorii de la spital. Mulțumesc pentru că m-ați primit și ați avut răbdare...

– În condițiile date, mă îndoiesc foarte mult că putem fi prietene, dar mi-ar plăcea să fim în relații cordiale. Te rog să-mi spui Lara.

Cînd au ajuns la ușă au fost surprinse să vadă că plouă. Le-a fost mult mai ușor să discute despre vreme. În cele din urmă, Janellen îi luă mîna doctoriței.

– Aveați tot dreptul să vă purtați urît cu mine. Dar m-ați primit înăuntru și vă mulțumesc.

– Eu vă mulțumesc – ați avut încredere în mine. Dacă mă veți mai vizita, să sperăm că nu o veți face pentru un motiv atît de grav.

– Dacă? Să înțeleg că îmi faceți o invitație?

– Bineînțeles. Veniți oricînd.

– Sînteți foarte drăguță doamnă doctor... Lara. Înțeleg de ce fratele meu s-a simțit atras de dumneavoastră.

Lara își aruncă părul de pe frunte și privi cerul înnorat.

– Greșiți. Key nu se simte deloc atras de mine.

Sandra Brown

Janellen o privi împietrită.

– Key? repetă ea uluită. Eu mă refeream la Clark.

Capitolul șaisprezece

Bowie își ridică gulerul jachetei și se lipi de zidul exterior al casei. Acoperișul îl mai proteja puțin de ploaia nemiloasă. Era ud leoarcă.

Nici el nu știa de ce venise la casa Tackett la ora aceasta din noapte și stătea acum în ploaie. Trebuia să fi fost acum în fața televizorului cumpărat la mîna a doua. Rulota închiriată drept locuință avea puțin confort, dar măcar era uscată.

Oricum ar fi fost vremea, el nu avea ce căuta acum aici. Sănătatea lui Jody Tackett era o problemă intimă de familie. Ei nu suportau intrușii curioși. Și totuși, rațiunea nu-i afectase hotărîrea de a veni aici;

simțise că trebuia să vină. Când venise a observat că Lincoln-ul lui Key era plecat, ca și mașina lui Janellen. Își parcă mașina în spatele garajului, aproape că o ascunse. Singura mașină din fața casei era a menajerei.

Nu consideră că ar fi trebuit să-și anunțe prezența. Ce să-i spună el menajerei? Să zicem că i-ar fi spus adevărul – că era îngrijorat de domnișoara Janellen. Probabil că atunci menajera ar fi vrut să știe de ce îl interesa și el ar fi trebuit să-i spună că nu era treaba ei, iar ea l-ar fi alungat de pe proprietatea privată. De aceea stătea acum în umbră ud pînă la piele. Nu putea să justifice prezența lui acolo. Știa un singur lucru, trebuia să aștepte. Ba mai mult, avea de gînd să aștepte exact acolo unde stătea acum, chiar dacă vremea ar fi devenit iad, pînă cînd s-ar fi convins că domnișoara Janellen era bine.

Nu se mai văzuse cu ea din după-amiaza aceea, cînd s-au sărutat și ea i-a făcut uluitoarea declarație de dragoste. Bineînțeles că nu a luat-o în serios. S-a întîmplat ceva cu ea atunci – poate că a bătut-o soarele în cap sau poate că a luat pastile pentru alergie și era tulburată. Probabil că după aceea ar fi vrut să își taie limba.

Pentru că înțelegea oamenii care dădeau drumul la vorbe fără să gîndească, a evitat-o pe Janellen și a scutit-o de stînjeneala de a-i oferi scuze pentru comportarea ei bizară. Categorie și ea l-a evitat.

Și, totuși, nu se puteau feri unul de altul la nesfîrșit. Mai devreme sau mai tîrziu tot se vor întîlni, așa că puteau foarte bine să se întîlnească astă seară. El nu putea face nimic privind sănătatea mamei

ei, dar o putea ajuta să se elibereze de griji. O putea asigura că el nu va profita niciodată de niște cuvinte spuse printr-o întâmplare, din motive obscure.

La capătul aleii apărură două faruri de mașină. Stomacul lui Bowie tresări reflex când mașina se apropie de casa Tackett. Bowie se lipi de perete nedorind să fie văzut pînă nu era sigur că era mașina lui Janellen. Key purta un pistol *Beretta* sub scaunul șoferului, lucru știut de toată lumea. Dacă era văzut, l-ar fi considerat un hoț și ar fi tras înainte de a pune întrebări.

Farurile a căror lumină era estompată de ploaie se apropiau încet. Bowie recunoscuse mașina lui Janellen. Ea parcă și fugi spre ușa din spate. Când o deschise, ușa scîrții. Era pe jumătate intrată în casă când el o strigă încet. Speriată, Janellen se întoarse. Ploaia îi spăla chipul palid.

– Bowie! Ce Dumnezeu faci aici?

– Te simți bine?

– Eu, da, dar tu ești ud pînă la piele. De cîtă vreme stai aici? Hai, intră.

– Nu, am să plec acum. Știa că este o figură jalnică. Am vrut doar să știu că ești bine; am auzit ce s-a întîmplat de dimineață. Se spune că doamna Tackett este foarte bolnavă.

– Din păcate așa este.

Janellen împinse ușa și insistă ca el să intre. Fără tragere de inimă, Bowie păși înăuntru, dar rămase lîngă ușă.

– Scoate-ți haina. Și cizmele. Ești ud tot.

– Nu vreau să te agiți.

– Nu mă agit. Să văd ce face mama și s-o trimit pe

Maydale acasă apoi mă întorc și fac puțină cafea. Străbătu bucătăria întunecoasă, dar când ajunse la ușă se întoarse. Să nu cumva să pleci.

Lui Bowie i se umflă inima de bucurie încît abia mai putea respira. Nu țipase, nu îl certase când l-a văzut. Semn bun. Acum aproape că îl rugase să nu plece.

– Nu, domnișoară, poți fi sigură.

După ce plecă ea, el își scoase pălăria și jacheta și le atîrnă în cuierul de lîngă ușă. Apoi își scoase cizmele și le așeză lîngă o pereche care probabil că erau ale lui Key. Și ciorapii îi erau uzi, dar răsufală ușurat cînd văzu că nu sînt găuriți.

În vîrfurile picioarelor se apropie de fereastră. Rămase privind în întuneric. După cîteva minute auzi o conversație la ușa din față, apoi pe fereastră o văzu pe Maydale plecînd. Simțînd că Janellen se apropie de el, se întoarse.

– Ce face mama?

– Doarme.

– Înseamnă că se simte bine?

– Nu tocmai. Nu vrea să respecte indicațiile doctorului. Este încăpățînată. Nu crede că boala ei este serioasă.

– Și eu am auzit că este încăpățînată.

– Asta ca să fim politicoși.

– Poate că nu e atît de grav bolnavă.

– Poate.

– Uneori, exagerează și doctorii, ca să justifice nota de plată.

Zîmbetul ei palid arăta că nici ea nu crede ceea ce de fapt nici el nu credea.

- Ei, dar ți-am promis niște cafea.
- Nu trebuie să te deranjezi.
- Nu, dar vreau. Și mie mi-ar prinde bine. Nu cred că voi dormi în noaptea asta.

Se îndreptă spre aragaz cu pași și cu voce nesigură. Nu aprinse lumina, probabil pentru că nu dorea ca el să-i vadă lacrimile. Dar oricum el le văzuse.

Ibricul îi alunecă din mână înainte să-l pună pe masă. Împrăștie cafeaua.

- Doamne, ce neîndemînatică sînt.

Începu să-și frîngă mîinile și să-și muște cu brutalitate buza de jos. Bowie se simțea la fel de neajutorat ca și ea.

- De ce nu stai jos, domnișoară Janellen? Fac eu cafeaua.

- Știi ce aș vrea să faci tu...? Luptă mult pentru a rosti cuvintele. Aș vrea ca tu să...

- Da, doamnă?

Îl privea implorator.

- Dacă nu este prea mult, Bowie.

- Spuneți.

Janellen scoase un sunet de neînțeles și se prăbuși. El o prinse și o trase aproape, strîngînd-o drăgăstos. Era atît de fragilă, îi era frică să nu o strîngă prea tare. Dar ea, arătînd încredere, își sprijini obrazul pe umărul lui.

- Bowie, ce mă fac eu dacă moare mama? Ce ?

- Cîntinui să trăiești, asta faci.

- Dar ce fel de viață voi avea?

- Depinde de cum vei dori să ți-o faci.

- Vezi, tu nu înțelegi. Key și mama sînt tot ce am

eu pe lume. Nu vreau să îi pierd. Dacă mama moare, Key va pleca și eu o să rămân singură.

– O să te descurci foarte bine, domnișoară Janellen.

– Nu sînt convinsă.

– Ei, de ce vorbești așa?

– Pentru că eu nu am avut niciodată o identitate a mea. Oamenii m-au văzut întotdeauna doar în legătură cu familia mea. Eu sînt fiica lui Clark Bătrînul. Sora mai mică a lui Clark și Key. Fiica lui Jody. Deși am făcut toată munca la *Tackett Oil* în ultimii ani, toată lumea crede că sînt marioneta mamei. Poate că nu sînt departe de adevăr. Întotdeauna ea mi-a spus ce să fac, iar eu am ascultat-o, în parte pentru că avea dreptate, dar în principal cred că am făcut-o pentru că nu am avut curajul să o înfrunt și să-i ofer o altă părere. Niciodată nu m-a deranjat că i-am dat socoteală, dar dacă ea nu va mai fi, ce se va întîmpla? Ce voi deveni eu? *Cine sînt eu?*

Bowie o scutură cu blîndețe.

– Ești Janellen Tackett, asta ești. Și este suficient. Ești mai puternică decît îți dai seama. Cînd va veni vremea și va trebui să îți susții părerile, o vei face.

– Mi-e teamă, Bowie.

– De ce ți-e teamă?

– Că am să devin o epavă. Că nu mă voi ridica la așteptările lor. Rîse disperată. Sau, mai exact, mi-e teamă că voi face ce vor spune alții și mă voi prăbuși dacă nu o voi mai avea pe mama să mă susțină.

– Nu va fi deloc așa, spuse el întărindu-și cuvintele cu un gest al capului. Ai ani de experiență. Angajații s-au obișnuit să te asculte. Ești isteată ca o lovitură

de bici. Eu am avut impresia că sînt un om inteligent. Dar cînd sînt cu tine – și pe Dumnezeuul meu nu te mint – mă simt un prost.

– Nu ești prost, Bowie. Ești foarte isteț. Nimeni nu a observat scurgerile de la sonda șapte.

– A fost o alarmă falsă.

– Dar nu am știut pînă cînd tu nu ai instalat aparatul de testare.

Într-adevăr instalase aparatul. Datele înregistrate au confirmat presupunerea lui. Exista o scurgere pe conductă. Putea fi oriunde. Pentru a o localiza, trebuia să mute aparatul de testare pe segmente. Verificase ramificația, dar aceasta era închisă de ani de zile. Se simțea prost că a făcut din țîțar armăsar.

Mîinile lui Janellen îi înconjurau talia și el nu era în stare să se gîndească la sondă acum.

– Îmi pare rău de mama dumneavoastră, domnișoară Janellen pentru că știu cît de mult o iubiți. Speram să trăiască o bătrînețe liniștită și să amîne cît mai mult durerea despărțirii. Dar cu sau fără ea, dumneavoastră sînteți propriul stăpîn. Nu trebuie să fiți fiica sau sora... sau soția... nimănui. Sînteți foarte bună așa cum sînteți. Aveți destulă minte să nu lăsați pe nimeni să vă influențeze.

– Tu ești prea bun pentru mine, Bowie, șopti ea.

– Of, la naiba, eu nu sînt bun de nimic.

– Nu-i adevărat! Ești foarte bun pentru mine. Tu mă încurajezi, nu îmi speculezi slăbiciunile. Să nu mă înțelegi greșit. Îmi cunosc limitele. Știu că sînt inteligentă, dar nu sînt scriptoare. Nu sînt curajoasă, sînt timidă și nu am încredere în nimeni. Nu sînt drăguță. Nu semăn cu frații mei.

– Nu sînteți drăguță? Bowie o privea prostit. Lui i se părea foarte frumoasă. Dumnezeu, sînteți cea mai drăguță fată pe care am văzut-o în viața mea, domnișoară Janellen.

Intimidată și confuză, Janellen își ridică bărbia cu mîndrie.

– Nu trebuie să-mi spui asta, doar pentru ce ți-am spus eu atunci.

Bowie tuși stînjinit.

– Vreau să spun chiar acum că nu vă consider responsabilă pentru cuvintele acelea.

– Nu?

– Nu.

Trăsăturile feței ei erau tulburate de emoție.

– De ce?

El se foi stînjinit.

– Pen'că știu că nu ați vorbit serios, uite de asta. Janellen își umezi buzele agitată.

– De fapt, Bowie, am vorbit foarte serios.

– Cum ați spus?

– Da, le-am spus din suflet. Și dacă tu, adică... știi... dacă vrei să mă săruți din nou, n-o să mă supăr.

Lui Bowie îi bîzîia capul. Picăturile de ploaie care cădeau pe acoperiș parcă îi cădeau direct pe creier. Inima îi bătea dureros. Abia reuși să articuleze:

– Aș vrea să vă sărut, domnișoară Janellen. Sigur că aș vrea.

Îi prinse obrazii în palme și se apropie de gura ei. Ea îi răspunse cu căldură. De data asta nu aveau nevoie de repetiție. Au înnodat firul exact de unde s-a rupt și s-au sărutat pînă au rămas fără respirație.

– Niciodată nu am știut că poți simți așa, Bowie.

– Nici eu. Și am sărutat ceva la viața mea.

S-au sărutat din nou și din nou, mai dulce și mai intim.

El ar fi vrut să o mîngîie. Totuși, din instinct, cu inocență copilărească, ea se lipi de el și făcu exact ceea ce îi trecea prin minte.

Sentimentele erotice erau cutremurătoare. Erau ceea ce Bowie Cato nu simțise niciodată.

Uită de toate și îi cuprinse coapsele. Nu a fost un gest premeditat. Nu s-a gîndit la consecințe. Dacă s-ar fi gîndit, nu ar fi făcut-o.

Exclamația blîndă a lui Janellen îl readuse brusc la realitatea rece și îl umplu de rușine și dezgust pentru propria lui persoană.

O eliberă imediat. Fără un cuvînt, traversă bucătăria, își apucă cizmele, pălăria și jacheta și ieși în ploaie.

Cînd ajunse la camionul din spatele garajului un fulger tăie întunericul luminînd cerul.

Bowie își imaginează că Dumnezeu a vrut să-l pedepsească. A greșit cu puțin ținta.

Tunetele de afară scuturau sticlele din rafturi și paharele de pe masă.

– Ce furtună! exclamă Hap Hollister turnînd un alt pahar pentru Key.

– Mă ține legat. În seara asta trebuia să zbor la Midland cu un petrolist și soția lui.

– Sînt mîndru de tine, Key. Ai avut destulă minte

să nu pleci pe vremea asta.

– Mie nu mi-a fost frică. Femeii i-a fost, a spus că nu vrea să moară într-un accident de avion.

Clătinînd din cap, Hap plecă să-i servească pe ceilalți clienți. Unii jucau biliard, alții priveau un meci de baseball la televizor. Bețivii erau grupați cîte doi, cîte trei.

Numai Key bea singur la un capăt de tejghea. Expresia întunecată din privire le semnală celorlalți că nu este în toane bune. Incidentul de la magazin a ajuns la toate urechile din oraș, de aceea dorința lui tăcută de a fi lăsat singur era respectată de toți clienții tavernei.

Key bea și se gîndea la Jody. Dar nu cu dragoste. Ar fi vrut să-i dea mamei sale vreo două. La spital și mai tîrziu, cînd Janellen a dus-o acasă împotriva recomandărilor doctorului, Jody le-a scos sufletul.

– Am să angajez o soră medicală să aibă grijă de tine, Jody, i-a spus el. Janellen muncește la birou, iar eu sînt plecat mai tot timpul. Maydale este o menajeră bună, dar nu se poate descurca în cazuri de urgență, cum a fost azi dimineață. Trebuie să stea cineva cu tine.

– Este o idee minunată, Key! exclamă Janellen. Nu-i așa, mamă?

Fără să o ia în seamă pe Janellen, Jody îi suflă în față fumul de țigară.

– Ai hotărît singur să-mi angajezi o soră?

– Va sta aici tot timpul cît vei avea nevoie să lei și să duci anumite lucruri.

– Mă descurc singură foarte bine, mulțumesc. Nu vreau pe nimeni în jurul meu, nu vreau să se ames-

tece nimeni în lucrurile mele și să mă fure pe la spate.

– Am fost la o agenție din Dallas, continuă el răbdător. Nu ne vor trimite un hoț. Le-am spus limpede ce dorim. Și le-am spus clar că tu nu ești invalidă și nu vrei să fii deranjată. Vor căuta o soră și o vor trimite mâine după-amiază.

Ochii lui Jody se îngustară amenințător.

– Anulează. Cine dracu' ți-a dat voie să hotărăști în locul meu?

– Mamă, Key a făcut ce crede că este mai bine pentru tine.

– Îi spun eu ce este mai bine pentru mine. Vreau să-și ia tălpășița din viața mea. Și tu, se răsti ea la Janellen. Ieșiți din camera mea. Amândoi.

Speriați să nu producă un alt atac, au plecat. Dar Key era bolnav de îngrijorare din cauza ei. Când a văzut-o întinsă pe jos în magazin, lipsită de demnitate, aproape că și-a ieșit din minți. Dar nu putea rămâne blând și înțelegător, când fiecare încercare a lui era primită cu venin.

La naiba, era în stare să-i tragă o bătaie bună. Dacă nu respecta tratamentul prescris, putea muri. Numai un nebun putea sfida moartea în halul ăsta.

Zîbind obosit, Key își aminti că și el ar fi pilotat pe această furtună, dacă pasagerii ar fi acceptat.

Dar acestea erau regulile jocului, implicau riscuri, nu știai cum se termină.

Doctorii de la spital i-au spus fără menajamente situația în care se afla Jody. Ar fi avut nevoie și de o altă părere. Ar fi vrut să asculte opiniile Larei Mallory.

– La dracu'! Îi făcu semn lui Hap să-i umple paharul.

Ultimul lucru pe care și-l dorea era să se gîndească la Lara Mallory. Dar că și această băutură intoxicantă, ea i se strecurase în minte, îl pătrunsese, îl saturase. Tăcută și invizibilă, ea era mereu prezentă și își bătea joc de mintea lui.

Era copilul fratelui său? Soțul ei știuse? Dar Clark știuse? Faptul că acel copil a murit de o moarte violentă a precipitat sinuciderea lui Clark?

Dacă era așa, oare el nu le era dator lui Clark – și Larei – să meargă la Montesangre și să afle detaliile despre moartea copilului?

La naiba! Nu. Nu era treaba lui. Nimeni nu l-a numit pe el tutorele lui Clark. Era problema ei. Să o rezolve singură. El nu avea nici un amestec.

Dar cu cît se gîndea mai mult la asta, cu atît era mai convins că Ashley era nepoata lui. A încercat să nu se gîndească, dar i-a fost imposibil. I-a fost imposibil să uite și starea devastatoare în care s-a aflat Lara cînd i-a povestit despre asasinarea fiicei ei. Dumnezeuule, cum să mai rămîi întreg la minte după ce trăiești o asemenea experiență?

Acum cîteva săptămîni ar fi pus pariu pe viața lui că nu va avea vreodată gînduri caritabile pentru Lara Mallory. După ce i-a auzit povestea, s-ar fi simțit ca un ticălos dacă nu i-ar fi fost puțină milă de ea. Și a îmbrățișat-o. A mîngîiat-o. A sărutat-o.

Furios, sorbi ultima picătură din pahar, apoi îl privi fix.

Da, a sărutat-o. Și nu fost absolut deloc un gest caritabil. A sărutat-o pe amanta fratelui său, pe femeia care i-a distrus familia. Ea l-a acuzat că a profitat de starea emoțională, dar greșea. Se prefăcea că avea

motivele lui, dar, pe Dumnezeuul lui, cînd o săruta, în mintea lui nu a existat gîndul că ea era mincinoasa și femeia adulteră care l-a distrus pe Clark. În brațele lui, ea nu era decît o femeie pe care își dorea cu disperare să o atingă. Se abătuse de la principiile pe care și le stabilise singur – îi uitase numele.

– Nu ai nimic mai bun de făcut decît să privești într-un pahar? De exemplu, să oferi ceva de băut unei doamne.

Încruntîndu-se la intrusul nedorit, Key își ridică privirea și o descoperi pe Darcy Winston așezată pe scaunul de lîngă el.

– De unde ai apărut?

– M-am oprit pînă mai stă ploaia. Îmi dai ceva de băut?

Hap se apropie de ei. Key îi făcu un semn arătînd spre Darcy. El refuză alt pahar.

– Cum, beau singură? Cîtă nepolitete!

– Da, cam așa ceva. Bei singură. Văd că nu înțelegi aluzia.

– Ești îngrijorat de mama ta?

– Printre altele.

– Îmi pare rău, Key.

Key știa că Darcy nu dă doi bani pe alții, dar îi mulțumi tăcut.

– Și la ce te mai gîndești?

– Nu la multe.

– Mincinosule. Ești urîcios. Are vreo legătură cu împăcarea dintre Helen Berry și Jimmy Bradley? Aud că sînt îndrăgostiți mai tare ca înainte.

Key își lăsă bărbia în piept. Chicoti disprețuitor.

– Ce ți se pare atît de amuzant?

– Orașul ăsta. În cealaltă parte a lumii ar putea exploda o bombă cu hidrogen, dar oamenii din orașul ăsta tot ar fi mai preocupați să afle cine se culcă cu cine.

– Tu cu cine te culci?

– Asta-i treaba mea.

– Ticălosule.

Îl privea atît de feroce, încît el izbucni în rîs.

– Dar îmbrăcată mai ești Darcy, pentru o noapte de marți, observă el.

Darcy era în călduri, se vedea cît de colo.

– Am fost la o întîlnire a Societății Librarilor.

– Eden Pass are o asemenea societate? Eu nu știam nici măcar dacă avem o librărie.

– Bineînțeles că avem. Și societatea noastră are patruzeci și doi de membri.

– Nu glumești? Și cîți știi să citească?

– Foarte nostim! Ha! Termină de băut paharul și îl trînti pe tejghea. Mulțumesc. Sună-mă cînd ți-ai recăpătat simțul umorului. Ești nesuferit acum.

– Ce ai spus de a supărat-o așa? îl întrebă Hap după ce o văzu ieșind.

– Contează?

Încă mai ploua, dar Key nici nu observă în drum spre mașină. Minteia lui zbură în cu totul alte direcții. Intră în mașină și puse cheia în contact înainte să observe. Era întinsă pe scaunul din piele galbenă și își ținea o mîină între pulpele picioarelor.

– Știi ce ai.

– Nu ai nici cea mai mică idee, Darcy.

– Sînt expertă în chestiile astea. M-am născut cu al șaselea simț. Știu ce dorește un bărbat doar dacă mă

uit la el.

– Nu mai spune!

– Ba spun. Când un bărbat o vrea, se citește pe el, ca și pe o femeie.

– Dacă ar fi adevărat, în urma ta ar umbla mereu o haită de câini.

Luînd cuvintele doar ca pe un compliment, ea întinse mîna și îl mîngîie.

– Tu mă vrei, Key. Știu eu. Însă ești prea încăpățînat ca să-ți ceri scuze pentru cuvintele acelea urîte, pe care mi le-ai spus.

Îl mîngîia, iar el trebuia să recunoască – avea tehnică și funcționa excelent.

– Este o prostie. Nici unul dintre noi nu vrea să facă primul pas spre împăcare. Dar nu are rost să ne împiedicăm de mîndrie, nu-i așa?

Trase în jos fermoarul jeansilor. Key, luîndu-și aerul unui observator imparțial, o lăsă. Era curios să-și studieze răspunsurile instinctuale. Ea începu să-l maseze ușor. El începea să se încordeze.

– Știam eu, oftă ea. Știam eu că tu ai nevoie de atingerea magică a lui Darcy.

Îi zîmbi seducător, apoi își aplecă gura spre coapsele lui. Știa ea ce face.

Key își rezemă capul de spătar și închise ochii. Nu o dorea pe Darcy și de aceea era uimit să constate că trupul lui funcționa fără rațiune. Pe de altă parte, se întrebă el, de ce să îl surprindă acest lucru? S-a culcat cu femei pe care nici nu știa cum le cheamă. Nu le mai știa numărul. Trupul lui se putea descurca și fără rațiune.

Era bucuros că Darcy nu l-a sărutat. Ar fi fost prea

intim. Ar fi însemnat să dea ceva din el unei femei care nu însemna nimic pentru el. Nu o plăcea.

Dacă Darcy l-ar fi sărutat, gura ei avară ar fi distrus gustul altui sărut, pe care nu dorea să îl uite. Amintirea acelui sărut trebuia ținută sub cheie. Din când în când și-l amintea. Dulce și sexy. Uneori îl nemulțumea și se simțea ca un prost. Patetic, se gândi Key, este felul în care oamenii doresc ceea ce nu pot avea niciodată.

Acum își blocă mintea și își lăasă trupul să răspundă în voie. Nu a atins-o pe Darcy. A strâns volanul în mâini pînă i s-au albit degetele. Imediat după orgasm și-a încheiat calm pantalonii.

Darcy și-a șters buzele cu o batistă.

– Știi de unde aflăm noi că Dumnezeu este bărbat? Key nu spuse nimic. Dacă Dumnezeu ar fi femeie ar avea gust de ciocolată.

– Încîntător!

Fie că nu a sesizat dezgustul din cuvîntul acesta, fie că l-a ignorat. Rîzînd, Darcy se lipi de el.

– Unde vrei să mergem? Sau folosim canapeaua din spate? Păcat că nu se fac mașini mai mari. Era nostim.

– Noapte bună, Darcy. Eu plec acasă.

– Pe dracu'! Nu am terminat.

– Eu am terminat.

– Vrei să spui că eu...

– Ai făcut exact ce ți-a plăcut. Nu te-am rugat eu. Acum vrei, te rog, să-ți miști fundul din mașina mea ca să pot pleca?

Ea îl scuipe în față.

Iute ca o cobră el își înfipse mîna în părul ei și o

trase aproape.

– Nu te-am omorât pentru că m-ai împușcat, dar pentru chestia asta aş putea să te omor.

Capitolul șaptesprezece

Darcy îl crezu. Temperamentul criminal al lui Key era renumit. Totuși nu-i stătea în fire să renunțe.

– Dă-mi drumul, ticăloșule.

El își relaxă degetele din păr.

– Ieși!

– Plec. Dar nu înainte să-ți spun exact ce cred despre tine. Ești bolnav. Nu ești rău, ești bolnav.

– Bine. Acum că am stabilit ce este rău cu mine, ieși.

– Ești stricat la minte și asta din cauza fetei, Berry. Din cauza Larei Mallory.

Lui Key îi zâcni ochiul drept, dar rămase periculos

de nemișcat. Știind că a atins o coardă sensibilă, Darcy speculă.

– Nu te simți ridicol că ți-ai pierdut capul după amanta fratelui tău?

– Taci, Darcy!

– Renumita doamnă doctor îl are la degetul mic pe marele Key Tackett. Care nu a învățat nimic din experiența fratelui său, nu?

Știa că trebuia să se oprească, dar nu rezista tentației. Din adolescență îi manipulase pe toți bărbații întâlniți. Cu excepția lui Key. Acest lucru i-a rănit amorul propriu, dar știa că nu era fatal.

– Te-ai culcat cu ea, Key? continuă Darcy să întindă coarda. Când a ajuns la orgasm ți-a strigat numele sau a strigat numele dragului de Clark? Mă întreb cine a iubit-o mai bine, senatorul Clark Tackett ori frățiorul lui? Asta te atrage la ea? Vrei să dovedești că ești la fel de bun ca și Clark?

Key făcu o mișcare atât de bruscă, încât ea tresări violent. Deschise portiera. O prinse de rochie și o împinse din mașină, în noroi.

Nu auzi țipetele și blestemele ei. Urcă în mașină și porni motorul. Darcy se prinse de mânerul portierei.

– Unde pleci, Key? Să o vizitezi pe amanta fratelui tău? Dacă se află, ai să fii de râsul lumii. Și poți să pui pariu că o să se afle. Am să am eu grijă. Și dacă nu ți se pare nostim că este o tîrfă, amintește-ți că este tîrfa fratelui tău.

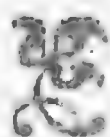
– Măcar tîrfele pun preț pe ele, Darcy. Tu nu ai nici un preț.

Porni mașina și o stropi cu noroi.

Ea continua să strige în urma lui. Rămasă singură

În ploaie, Darcy se hotărî să-i dea ticălosului o lecție. Va afla slăbiciunea lui Key și va găsi o modalitate să o speculeze. Dar nu în noaptea asta. Va aștepta să se calmeze și să abordeze problema analitic.

Se clătină îndreptându-se spre mașina ei. De un singur lucru era sigură – nimeni nu o trata pe doamna Fergus Winston cum o tratase Key, și nu va rămîne nepedepsit.

– Mulțumesc, domnilor, spuse Lara încheindu-și cuvîntul în fața membrilor consiliului de conducere al școlii din Eden Pass. Sper să analizați cu atenție propunerile mele privind educația sexuală. Dacă mai aveți nevoie de informații, nu ezitați să mă sunați.

– Ne-ați adus cîteva argumente foarte convingătoare și interesante, spuse Fergus Winston. Este un subiect delicat. Trebuie să-l gîndim bine. Ar putea dura o săptămînă sau două, pînă să luăm o hotărîre.

– Înțeleg. Vă mulțumesc pentru că ați acceptat...

Lara se întrerupse cînd ușa se trînti de perete. Toți ochii se întoarseră uimiți. Darcy Winston intrase în sala de ședințe. Împreună cu ea era Jody Tackett.

Lara aproape că tresări văzînd cu cîtă răutate o privea Darcy. Avea un aer arogant și nu zîmbea. Jody nu aruncă nici măcar o privire în direcția Larei.

Agitați, cîțiva bărbați se ridicară în picioare. Numai Fergus vorbi. I se adresa soției sale dar nu-și lua ochii de la Jody Tackett.

– Ce cauți aici, Darcy? Este o ședință închisă.

– Nu mai este, interveni Jody care nu arăta bine dar avea vocea la fel de penetrantă.

– A insistat să vină cu mine, se explică Darcy. Fergus reuși în sfârșit să privească spre soția lui. Îmi pare rău, Fergus. Știu că m-ai rugat să nu dezvălui problemele înscrise pe agenda consiliului, dar în privința subiectului de față am câteva resentimente și trebuia să fac ceva.

Lara se ridică în picioare.

– Pentru moment, eu am cuvântul, doamnă Winston. Dacă doriți să vă adresați consiliului, vă sugerez să o faceți respectând rutina normală, ca și mine. Sau regulile nu sînt la fel pentru toți? Îl privi pe Fergus.

Fergus se uita la Jody de parcă vedea otravă. Ar fi strîns-o de gît pe nevastă-sa că a adus-o aici, unde el era președinte.

– Doctorița Mallory are dreptate, spuse el. Dacă tu și Jody aveți ceva de spus, vă rog să fiți corecte. Nu puteți da buzna aici să întrerupeți ședința.

– Nu am fi făcut-o, dar...

– Ei vor vorbi pentru mine. Nervoasă, Jody se apropie de masă. V-ați pierdut mințile?

Ochii se lăsară în jos. Nimeni nu vorbea. Într-un târziu, Fergus îi arătă un scaun.

– Prefer să stau în picioare.

– Cum dorești.

– Întotdeauna am făcut cum am dorit.

Animozitatea dintre ei era aproape palpabilă. Ceilalți păreau stînjiți, dar Lara nu se lăsă intimidată.

– Domnule Winston, insist ca acest consiliu să

accepte să concluzionăm ședința.

Era ignorată de toți. Jody se întoarse spre reverendul Massey, pastorul bisericii locale.

– Nu te pot înțelege, pastore. În fiecare duminică predici despre păcate. Și totuși ai permis unei femei adultere să le vorbească tinerilor despre sex? Pufni disprețuitor – mă întreb de ce mai dau contribuția la biserică.

– Nu am tras concluziile, Jody, spuse bărbatul moale. Am ascultat propunerile doctoriței Mallory. Fii convinsă că ea nu încurajează păcatul.

– Oare? Jody privi în direcția lui Darcy. Spune-le ce mi-ai spus mie.

• Darcy făcu un pas înainte și începu cu o voce agitată:

– Acum câteva săptămîni am dus-o pe Heather la un control. După aceea, fata mi-a spus că doctorița a sfătuit-o să aibă prezervative de cîte ori se întâlnește cu un băiat.

– Nu așa am spus! strigă Lara. Am prevenit-o pe Heather în privința pericolelor care o pasc dacă nu folosește prezervative. Este evident că tot ce am spus este reluat acum deformat. Fie că ea nu a înțeles, fie că doamna Winston rearanjează cuvintele pentru un scop anume.

– Eu nu fac așa ceva, se răsti Darcy. Nu numai asta, dar i-a spus lui Heather să-și anunțe prietenele să procedeze la fel. Acum spuneți, nu înseamnă asta să încurajezi copiii la prostii? Nu-i nevoie decît de o sugestie. Și știți cum sînt copiii. Să le spui să aibă prezervative, înseamnă să le dai mîna liberă pentru... știți dumneavoastră.

Lara ar fi vrut să le spună de ce a adus-o Darcy la control pe Heather. Dar ar fi însemnat să violeze încrederea pacientului. Zîmbetul insinuant de pe fața lui Darcy arăta că ea știe acest lucru.

– Am prevenit-o pe Heather împotriva promiscuității și schimbării dese a partenerilor. I-am sugerat să-și informeze și prietenele. Dar sub nici o formă nu i-am sugerat să întrețină relații sexuale anormale.

– Chiar dacă sînteți expertă în materie?

– Darcy, te rog, interveni Fergus. Să lăsăm viața personală. Trebuie să ne ocupăm de tinerii din comunitatea noastră.

– Amin, intonă reverendul. La drept vorbind, aș avea rețineri în privința propunerilor. Tinerii noștri au și așa destule tentații. Minteă lor este foarte fertilă. Nu trebuie să le plantăm semințe care să le atingă spiritul.

– Țineți predica pentru duminică preotule,, spuse Jody. Mă bucur însă să constat că pot conta pe votul tău împotriva acestei idei.

Privirea îi alunecă încet în jurul mesei, oprindu-se pe fiecare membru al consiliului. Peste Lara trecu de parcă nici nu ar fi existat.

– Cînd vă veți gândi la asta, sînt sigură că veți ajunge toți la aceeași concluzie. Dacă nu veți ajunge, va trebui să-mi reconsider planurile.

– Ce planuri?

– Fiul meu Clark a iubit fiecare zi petrecută la școala din Eden Pass care l-a pregătit pentru cariera politică. Ar fi vrut ca numele său să fie legat de școală. Să zicem *Gimnaziul Clark Tackett al Treilea*. Stadionul este o ruină. Tabelele de scor sînt drăguțe,

dar nu ar fi mai bune electronice? Nu ar fi ceva extraordinar ca Eden Pass să aibă una? Am face de rîs celelelalte școli mai mari.

Lara își lăsă capul în piept. Auzea deja cuiele bătute în sicriul în care va fi îngropată propunerea ei.

Jody aștepta ca mințile lor lacome să devoreze momeala.

– M-am născut în Eden Pass. Am trăit aici toată viața mea. Am făcut aici douăsprezece clase. Și copiii mei. Întotdeauna m-am mîndrit că școala noastră este una dintre cele mai bune. Bătu cu pumnul în masă. Îmi voi schimba această părere într-o secundă, dacă o veți primi pe această femeie sub acoperișul școlii. Pentru Dumnezeu, de ce nu luați în seamă ce știe toată țara despre ea? Doriți ca o asemenea femeie să vă influențeze copiii? Era roșie la față și respira greu. Mai bine mor decît să o las să mă atingă. – Și eu nu arunc cuvinte. Toată lumea știe ce s-a întîmplat la magazin.

– Ați înscris, doamnă Tackett. Larei îi era teamă că Jody este pe punctul de a face o altă criză. Nu dorea să fie cauza acestei crize. Sînt convinsă că toți cei prezenți știu că ați refuzat să vă ajutați. Nu voi lupta cu dumneavoastră într-o încleștare care nu este de demnitatea mea. Știu că nu pot cîștiga. Eu nu am resurse pentru a mitui consiliul cu un stadion.

– Stați puțin, se bîlbîi preotul. Nu-mi place ce sugerați.

Lara îl ignoră.

– În primul rînd, renunț, pentru că mă tem că o ceartă v-ar putea fi fatală.

Jody o privi pentru prima dată.

– Greșești. Nu voi muri pînă nu te voi vedea alungată din oraș. Din orașul meu. Din orașul lui Clark. Nu-mi voi afla liniștea pînă nu vei pleca și pînă nu va fi din nou aer curat.

Lara își strînse calmă hîrțile de pe masă.

– Vă mulțumesc domnilor pentru atenția dumneavoastră. Dacă nu voi primi nici un răspuns voi presupune că propunerea mea a fost respinsă.

Nici unul nu a avut curajul să o privească în ochi. Lara ieși mîndră din cameră. Darcy porni după ea. Lara nu se opri decît la intrarea principală. Acolo se întoarse și o înfruntă pe Darcy.

– Știu de ce mă urăște Jody Tackett. Dar dumneata de ce mă urăști? Ce ți-am făcut?

– Cred că oamenii ar trebui să stea acolo unde le este locul. Nu trebuie să vii la Eden Pass. Locul tău nu este aici. Nu va fi niciodată.

– Ce îți pasă dumitale unde este locul meu? În ce fel sînt eu o amenințare pentru dumneata, doamnă Winston? Darcy pufni disprețuitor. Pentru că acesta este motivul, sînt sigură. Pentru un motiv oarecare, mă consideri o amenințare.

Oare ura lui Darcy era legată de Key Tackett? Era un gînd incomod.

– Crede-mă, doamnă Winston, nu ai nimic care să-mi trebuiască.

Darcy își umezi buzele cu vîrfurile limbii, ca pisica la borcanul cu smîntînă.

– Nici măcar o fiică?

Larei i se tăie respirația simțind cruzimea celeilalte femei.

– Te-am subapreciat, îi spuse. Nu numai că ești o

egoistă, demnă de dispreț, dar ai și un venin mortal.

– Calitatea întâi, doctore Mallory. Când este vorba de ceea ce vreau eu, nu admit scrupule. De aceea sînt periculoasă. Reține această informație și ia-o cu tine când pleci din oraș.

– Nu plec. Indiferent ce spui dumneata sau Jody Tackett, indiferent de amenințări, nu mă veți alunga din oraș.

Darcy zîmbi.

– Va fi o adevărată distracție.

Rîzînd, se întoarse și intră în clădire. Hohotele ei se auzeau lugubru în holurile cavernoase.

Darcy își suflă nasul în batista brodată.

– Nu suport să te văd furios pe mine, Fergus.

După ce a dus-o pe Jody acasă, Darcy a venit acasă la ea unde o aștepta Fergus. Îl văzuse furios cu alții, niciodată cu ea. Se sperie. Fergus era coarda ei de siguranță. El exista de fiecare dată când ceva nu mergea bine.

– Te rog să nu mai țipi la mine, îl ruga ea cu voce tremurătoare.

– Iartă-mă. Nu am vrut să țip.

– Am făcut-o pentru tine, se scuză ea ștergîndu-și rimelul care se amestecase cu lacrimile.

– Nu înțeleg, Darcy.

– Doctorița asta te-a pus într-o situație imposibilă. Pentru că ești președintele consiliului trebuia să fii drăguț cu ea și a trebuit să o primești în audiență.

Da?

– Da.

– Dar eu știu că tu nu ai vrea să o lași să le facă educație sexuală copiilor, inclusiv fiicei noastre. Am încercat să te scot dintr-o situație delicată.

– Aducînd-o pe Jody Tackett? Nu ai învățat nimic în toți acești ani? Nu vreau să am de-a face cu Jody. Cu atît mai puțin nu vreau ca ea să mă scoată dintr-o încurcătură. Este ultimul om din lumea asta căruia aș dori să-i dau ceva.

– Știu, știu, Fergus. Dar momentele disperate cer măsuri disperate.

– Nu voi fi niciodată atît de disperat încît să-i cer ajutorul lui Jody. Singura dată cînd am avut încredere în ea, am fost înșelat și stigmatizat. Ani de zile au rîs oamenii de mine.

– Dar acum nu rîd oamenii de tine.

– Pentru că am muncit și sînt un om respectabil. Numele meu înseamnă ceva în acest oraș în ciuda lui Jody Tackett.

– Relaxează-te. I-ai dat o lecție.

– Nu este suficientă. Niciodată nu va fi.

– Cearta s-a terminat, Fergus, și tu ai cîștigat. Ea este bătrînă acum.

– Numai cu cîțiva ani mai mult decît mine.

– În comparație cu tine, este pe ducă. Și doctorița este responsabilă pentru asta.

– A spus multe lucruri de bun simț.

Darcy își mușcă buza oprind critica.

– Sînt sigură. Este isteată. Are diplome pe toți pereții. Duse batista la ochi. Și eu ce sînt? O soție ignorantă. Ce știu eu?

– O, scumpo, iartă-mă!

Fergus se așeză lângă ea pe pat și o îmbrățișă. În ani, ea reușise să-l convingă că era foarte sensibilă la lipsa ei de educație. Folosea de fiecare dată acest lucru ca o armă.

– Nu am vrut să spun că doctorița este mai deșteaptă decât tine.

O lacrimă elocventă se rostogoli pe obrazul lui Darcy.

– Este. Știe să manipuleze oamenii. Poate pentru că a fost înconjurată de politicieni. I-a suci capul și lui Heather. Și tu i-ai luat apărarea împotriva mea.

– Nu, scumpițo. Nu este așa. Dar n-am suportat să te văd împreună cu Jody.

– Am făcut-o pentru că am crezut că ai nevoie. Dumnezeu mi-e martor. Am vrut să o pun pe doctorița Mallory la locul ei. Și cine o putea face mai bine decât dușmanul ei declarat? Tu nu înțelegi, Fergus? Jody a făcut în locul tău tot ce a fost urât.

Cute adânci îi brăzdară fruntea.

– Nu m-am gândit la asta.

Darcy îl privi printre gene.

– Crezi că doctorița este drăguță?

– Drăguță? Păi, cred că da.

– Mai drăguță decât mine?

– Nu, scumpo. Nu există femeie mai drăguță decât tine.

– Și eu sînt a ta, Fergus, șopti Darcy alintat. Tu ești cel mai bun soț din lume. Crezi că sînt rea dacă aș vrea să facem dragoste acum?

– În miezul zilei?

– Știu, este obraznic, dar Fergus, știi ce mult te

vreau?

– Heather ar putea să..

– Are antrenament. Te rog, scumpule? Când îmi arăți cât ești de bărbat și ții puțin la mine, mă înfierbînt toată. Știi... acolo.

Mărul lui Adam aluneca agitat.

– Nici... nici nu mi-a trecut prin cap.

– Uite, vezi singur. Îi luă mîna și i-o strecură sub fustă.

În cîteva minute, Fergus uită toată cearta. Darcy îl sărută, îl mîngîie și îl alintă.

Dacă Fergus bănuise vreodată că a fost manipulat, fu foarte dispus să ignore acest gînd.

I-au trebuit două săptămîni Larei să admită că amenințările lui Darcy Winston și Jody Tackett aveau substanță. După douăzeci și una de zile, era blocată. După accidentul din magazin, Lara nu a avut nici un pacient.

Conștiincioasă, Nancy venea la serviciu în fiecare zi și își găsea de lucru. Lara își umplea timpul cu reviste medicale. Se amăgea că îi sînt de folos.

Nu mai auzise nimic de avocatul angajat de Jack și Marion Leonard. Dacă ar fi fost dată în judecată, ar fi fost înștiințată. Dacă s-ar fi întîmplat era convinsă că, odată faptele cunoscute, ea și-ar fi recăpătat respectul. Totuși publicitatea negativă a avut efecte devastatoare și demoralizatoare.

Consiliul școlii nu a mai contactat-o. Darcy și-a

ridicât prietenele împotriva ei. Zilnic ziarul era plin de scrisori scrise de părinți reticenți la ideile ei. Consensusul general era că Eden Pass nu era pregătit pentru programe imorale. Dezaprobarea era vehementă.

Oriunde mergea era fie ignorată, fie privită crunt pentru că a îndrăznit să abordeze acest subiect.

Era o damnată. Hester Prynne din Eden Pass. Dacă nu ar fi trăit-o pe propria-i piele nu ar fi crezut că se poate întâmpla în America contemporană. Începuse să creadă că profețiile lui Jody puteau deveni realitate: va trăi pînă cînd o va alunga din oraș pe Lara Mallory.

Dar nu înainte de a obține lucrul pentru care venise aici.

Familia Tackett făcuse din ea o paria. I-au sabotat practica medicală. Dar să fie al naibii dacă îl va lăsa pe Key să îi ignore cererea. El o va duce la Montesangre. Acum!

Capitolul optsprezece

– Este aici?

Lincoln-ul galben era parcat în fața hangarului.

– Nu, doamnă doctor, nu este, spuse Balky onest. Dar trebuie să sosească astă seară. Doar dacă nu va hotărî să rămînă la Texarkana. Cu Key nu știi niciodată.

– Te deranjează dacă mai stau o vreme pe-aici?

– Deloc. Dar s-ar putea să vă pierdeți timpul.

– Aștept.

Omul clătină din cap sugestiv, uimit de căile misterioase ale semenilor săi. Înțelegea mult mai profund motoarele pe care le repara. Încă mormăind,

mecanicul plecă din nou la avionul pe care-l verifica în momentul în care venise Lara.

Lara preferă să aștepte în afara hangarului, unde aerul era mai puțin înăbușitor. După o jumătate de oră, văzu licărind luminile avionului. Cerul era senin, de un albastru profund la est, cu nuanțe de roșu auriu la apus. Key îi povestise odată câtă liniște îi dădea zborul. În nopți ca aceasta, ea ar fi putut chiar să simtă legătura mistică dintre el și spațiul infinit.

Execută o aterizare perfectă, apoi îndreaptă aparatul spre hangar. Când coborî din cabină, dădu cu ochii de ea. Expresia de pe chipul lui nu înregistrează nici surpriză, nici bucurie, nici politețe, nici mînie, nici dezamăgire. Se apropie de ea.

– În Hawai, cînd ești întîmpinat de o fată frumoasă, înseamnă că faci dragoste. Zîmbi, arătîndu-și dinții strălucitori.

– Înțeleg.

– O doamnă isteată ca tine, nu putea să nu înțeleagă.

Lara își potrivește pasul după pasul lui.

– Ce faci acum? Adică, acum, că ai terminat zborul.

– Îi dau cheile lui Balky și plec.

– Atît?

– Mai întîi îmi iau banii.

– Ce ai transportat astăzi?

– O turmă de vite și pe fermier, în Arkansas.

– Este un avion drăguț.

– În valoare de nouăzeci și cinci de mii de dolari.

Un *Queen Air*.

– Sună frumos.

– Nu-i așa? Zîmbind, Key intră în hangar. Salut, Balky. Mecanicul se întoarce și Key îi aruncă cheile.

– Vreo problemă?

– Zbor ușor. Unde-s banii?

Balky își șterse mâinile și intră în cămăruța unde îl găsisese Lara dormind. Dintr-un sertar scoase un plic standard și i-l întinse lui Key.

– Mulțumesc.

– Pentru ce?

Balky plecă să-și vadă de treabă. Key deschise plicul și numără banii, apoi puse plicul în buzunarul cămășii.

– Te-a plătit cu bani gheață?

– Îhî!

– Nu cu factură? Nu este înregistrată tranzacția?

– Eu am înțelegeri verbale cu clienții mei. De ce să îi mai implic și pe alții?

– Cum ar fi serviciul fiscal?

– Îmi plătesc taxele.

– Hmmm.

– Să fac munți de hîrtii pentru fiecare zbor? Cine are nevoie de ele?

– Nu trebuie să anunți zborul?

– Pînă la o mie două sute de picioare, este spațiu aerian necontrolat.

– Nu depășești niciodată cele o mie două sute de picioare?

– Te interesează lecțiile de zbor, doamnă doctor? Am diplomă de instructor și te pot instrui imediat. Iau mult, dar sînt bun.

– Nu mă interesează lecțiile de zbor.

– Nu? Ai venit așa, din întâmplare?

– Nu, am vrut să-ți vorbesc.

– Sînt numai urechi. Scoase o bere din frigider, se rezemă de un perete și o privi așteptînd.

– Vreau să-ți ofer o cursă.

Își lăasă în jos mîna în care ținea cutia cu bere și o privi intens.

– Deci, nu vrei lecții de zbor și bănuiesc că nu ai o urgență la spital.

– Nu.

El o privi din nou, lung, apoi întrebă:

– Mor de curiozitate.

– Vreau să mă duci în Montesangre.

Își termină calm berea și aruncă la gunoi cutia. Se așeză pe scaun și își propti picioarele de marginea biroului.

Lara rămase în picioare. Nici nu avea unde să se așeze.

– Mi-ai cerut-o numai o dată și te-am refuzat. Cumva nu auzi bine?

– Nu glumesc.

– Aha, nu glumești! Scuză-mă. Hmmm! Te gîndești cumva să te parașutezi acolo?

Lara își încrucișă brațele pe piept.

– Bineînțeles că nu.

– Doar nu vrei să sugerezi o aterizare în Montesangre? Pentru că, dacă la asta te gîndești, înseamnă că nu ești sănătoasă la minte.

– Sînt foarte serioasă.

– Și eu, doamnă doctor. Cum stai cu spaniola? Poate vrei să mai înveți ceva. Știi cum se traduce Montesangre?

– Da, Muntele însîngerat și știu de la prima mînă

că este o traducere *ad litteram*. Eu am simțit sîngele fetei mele pe mîini.

Key se ridică în picioare.

– Și atunci, de ce naiba vrei să te întorci acolo?

– Știi de ce. De ani de zile încerc să ajung acolo, din momentul în care mi-am recăpătat cunoștința în spital la Miami. Dar nu pot ajunge acolo prin canale normale. Sînt blocate.

– Așadar, eu sînt un canal anormal.

– Într-un fel.

– Da, tot într-un anume fel, acolo oamenii sînt uciși.

– Sînt conștientă de acest lucru.

– Și totuși vrei să mergi?

– Trebuie.

– Dar eu nu trebuie să merg.

– Nu, nu trebuie să mergi. M-am gîndit că ai putea-o privi ca pe o aventură.

– Ei bine, nu mai gîndi așa. Mi s-a spus în multe feluri, dar nimeni nu mi-a spus că sînt nebun. Dacă vrei să ajungi acolo și să fii împușcată, n-ai decît, este treaba ta, dar mie mi-e drag de mine și te rog să mă ștergi de pe listă.

– Ascultă-mă pînă la capăt, Key.

– Nu mă interesează.

– Ești dator să mă asculți!

– Nu mă interesează.

– Atunci vei fi mulțumit să afli că nu am nici un pacient în clinică din dimineața în care mama ta a suferit atacul. Jody mi-a respins serviciile. Tu m-ai alungat în fața oamenilor.

– Nu aveam timp de politețuri. Mama mea era la

un pas de moarte.

– Exact! Și cînd oamenii au văzut că familia Tackett preferă să moară decît să accepte ajutorul meu, cei cîțiva pacienți pe care-i aveam, au dispărut în ceață. Luni de muncă au fost distruse. Încrederea pe care le-o cîștigasem atît de greu a fost invalidată de cîteva cuvinte răstite. De atunci, îmi mănînc mîinile, nu am altceva mai bun de făcut.

– Mi se rupe inima.

Lara inspiră adînc pentru a-și domoli furia.

– Am vrut să le fac educație sexuală elevilor de liceu. Este vital pentru ei.

– Mda, am citit în ziare.

– Ceea ce nu au scris ziarele, nu știi – Jody a mituit consiliul de conducere cu un teren de sport, pentru a-mi respinge programul.

– Dar știi cum să dai foc oamenilor, nu glumă!

– În comparație cu mama ta, eu sînt o amatoare. Imediat ce a terminat cu mine, puțina credibilitate care mi-a mai rămas, a fost distrusă de Darcy, amanta ta.

– Știi, am auzit despre cazuri mentale ca al tău. Se numesc complexe de persecuție.

– Am închis în mod oficial clinica. Am concediat-o pe Nancy astăzi. Cariera mea a fost temporar suspendată. Deci ați obținut ceea ce ați dorit. Familia ta mi-a demolat practic orice șansă de a practica medicina la Eden Pass. Dacă le punem pe toate în balanță, cred că îmi datorezi ceva.

– Nu-ți datorez o iotă.

– Am închis clinica, dar asta nu înseamnă că plec din oraș. Ajunsese la ultima carte. Trebuia să joace asul. Mama ta a jurat să mă vadă alungată din Eden

Pass. Mi-e teamă că nu va reuși. Pot rămîne aici, fără să muncesc, pînă cînd îmi termin economiile din bancă. Dacă sînt atentă cu banii, îmi ajung cîtiva ani buni.

– Este o prostie. Îți place prea mult medicina. Nu vei renunța.

– Nu aș vrea, dar o voi face.

– Numai pentru a ne sfida?

– Exact. Totuși, sînt dispusă să facem un tîrg. Te voi scuti pe tine și familia ta de griji, cu condiția să mă duci în America Centrală. Imediat ce ne întoarcem, voi părăsi orașul. Crede-mă, nici mie nu-mi va fi greu să plec. M-am săturat de lupte și bîrfe. M-am săturat să mă cenzurez de fiecare dată cînd ies între oameni. Să-ți spun ceva, zise Lara sprijinindu-se de birou, oamenii din Eden Pass nu au trecut testul. Sînt plini de prejudecăți, înguști la minte, ipocriți și lași, supuși ambițiilor unei bătrîne înveninate. Du-mă la Montesangre, Key și vă voi lăsa vouă acest oraș, nu pentru că eu nu sînt suficient de bună pentru el, ci pentru că el nu este destul de bun pentru mine.

Timp de cîteva secunde, el nu spuse nimic, apoi, întinse mîinile, într-un gest de neajutorare.

– Numai atît? Asta-i tot?

Lara dădu din cap, hotărîtă.

– Bine, acum trebuie să plec. Mi-e o foame de lup și Janellen mă așteaptă la cină.

Lara îl prinse de mîneacă.

– Nu mă trata cu superioritate, ticălosule! M-ați distrus, mi-ați distrus meseria, dar nu te voi lăsa să mă ignori.

El își trase mîna cu un gest brusc.

– Știi ceva? Eu nu dau doi bani pe politica locală și pe bîrfe. Ceea ce face mama mea cu consiliul de conducere al școlii sau cu altcineva este treaba ei. Dacă nu sînt implicat direct, eu stau departe de oala care fierbe. Presupun că ești un medic bun și clinica ți-a picat exact la momentul oportun, dar nu mă interesează dacă acolo faci operații pe creier, sau îți rozi unghiile, sau o închizi. Darcy Winston *nu* este amanta mea. Și dacă vrei să-ți bagi nasul în treburile guvernului, bine, este treaba ta. Dar nu conta pe mine.

– Ce comod este să fii deodată etic! exclamă Lara, arătînd spre buzunar. Faci ilegal zboruri și asta în fiecare zi!

– Faptul că te-am refuzat nu are nici o legătură cu etica. Nu am nici cea mai mică dorință de a fi ucis. Și pe urmă, nu am încredere în motivația ta. Ți-ai pierdut...

– Și dacă Ashley trăiește?

Key înmărmuri și o privi tăios.

– Uh! Te rog să mă scuzi, Key. Balky era în pragul ușii, privind nesigur de la unul la altul. Eu plec. Vrei tu să încui?

– Sigur, Balky. Noapte bună.

– Noapte bună, doamnă doctor.

– Noapte bună.

Au ascultat încordați cum se îndepărtează. Întreruperea lui a mai împrăștiat tensiunea, dar numai foarte puțin. Key îi întoarse spatele și își trecu degetele prin păr.

– Este posibil?

– Probabil că nu. Problema este că eu vreau să

știu. Cred că într-un colțișor din mintea mea am avut întotdeauna speranța nebună că ea a supraviețuit într-un mod miraculos. Trupul ei nu a fost trimis odată cu cel al tatălui ei. Își masa ceafa obosită. Sigur, ca medic, știu exact că rana a fost gravă, știu că este foarte puțin probabil. A murit și a fost înmormântată acolo. Într-un loc îndepărtat și străin. Nu pot trăi cu gândul acesta. Chiar de-ar fi să mor, vreau să aduc în pământ american rămășițele ei pămîntești.

Key o privi, dar nu spuse nimic.

– Am nevoie de tine, continuă ea să-l preseze. Într-un fel sau altul, vreau să o scot pe fetița mea de acolo și să o aduc acasă. Dar nu pot intra în țară. Chiar și națiunile aliate lor au foarte puține linii aviatice cu ei, pentru că acolo este o rebeliune continuă. Când și dacă voi ajunge acolo, ca unui cetățean american, mi se va respinge viza de intrare în țară și voi fi trimisă înapoi cu primul avion.

– Supoziție corectă.

– Mai mult decît o supoziție. Am fost în contact cu mai multe persoane, aflate în situația mea. Mulți americani au rude și prieteni în Montesangre și nu știu ce s-a întîmplat cu ei. Misiunea de a afla cîte ceva, a eșuat. Dacă au ajuns totuși pînă la Ciudad Central, au fost tratați cu brutalitate. Unii dintre ei au stat închiși ore întregi, chiar zile, înainte de a fi aduși la aeroport, la prima cursă. Unii au spus că abia au scăpat cu viață, iar eu îi cred.

– De aceea nu vreau să merg acolo, spuse Key.

– Dacă există un om care poate ajunge acolo cu un avion, acel om ești tu. Clark mi-a povestit mereu despre talentul tău. Mi-a spus cum ai zburat în condiții

imposibile, pentru a duce provizii, pentru a salva oameni; mi-a spus că ai riscat enorm – cu cît erau mai periculoase situațiile, cu atît erai mai încîntat. Lara se opri să respire. Să zicem că ai fi de acord să o faci, ai putea face rost de un avion?

– Este o presupunere îndrăzneată.

– Să vorbim de dragul vorbelor. Ai găsi un avion?

El rămase pe gînduri.

– Am un prieten care m-a rugat să-i accidentez avionul, pentru a lua banii de la asigurare. Este înglodat în datorii. Mi-a oferit treizeci la sută din cîștig. Dacă mai trăiesc după aceea.

– Și poți face asta? Să faci în mod deliberat un accident de avion și să trăiești?

– Dacă o faci cum trebuie... zîmbi evaziv. Oferta lui a fost tentantă. Dar nu merita riscul.

– Omul acela mai are greutăți materiale?

– Da, din cîte am auzit.

– Mai are și avionul?

– Da, din cîte am auzit.

– Deci ar fi de acord să-l iei pentru o asemenea cursă, cu o potențială situație periculoasă. Dacă avionul nu ajunge înapoi, el își poate ridica banii de la asigurări și îi poate avea pe toți. Dacă ajungem înapoi, va primi banii pe care-i vom da noi. Cît ar putea cere pentru închiriere?

– Este un avion frumușel. Cessna 310. Nu-i chiar vechi. Luînd în considerare distanța... să zicem douăzeci de mii.

– Douăzeci de mii, repetă ea. Atît de mult?

– Curat. În afară de comisionul meu.

– Comisionul tău?

– Păi, dacă îmi pun viața în pericol și mă fac țintă vie pentru trupele de guerrilă, poți să fii al naibii de sigură că va fi și un comision.

După expresia din ochii lui, Lara își dădu seama că îi va cere mulți bani.

– Cît de mult, Key?

– O sută de mii. Văzînd șocul din ochii ei, el adăugă: Plătiți cu o zi înainte de plecare.

– Aproape tot ce am eu.

El ridică din umeri, nepăsător.

– Ghinion! Cred că nu va trebui să ne ducem la împușcături, pînă la urmă. Mă bucur. Nu-mi plac.

Încercă din nou să treacă de ea. De data asta, Lara îi blocă drumul și îi prinse amîndouă mîinile.

– Nu-mi place ce faci! Cred că știi că nu-mi place, pentru că altfel nu ai face-o.

– Ce să fac?

– Să fii corect. Să mă convingi să renunț. Știi cît este de important pentru mine?

– Și, cît de important este pentru tine?

– Extrem de important. Altfel, crezi că aș fi apelat la serviciile unui Tackett pentru acest lucru?

Apropierea trupului ei era tulburătoare. La fel erau pentru ea, ochii lui pătrunzători. Dar nu îi va da satisfacția de a ști asta. Își ținea bărbia ridicată, mîndră, îl privea fix.

– Ai putea merge chiar atît de departe încît ai fi în stare să-mi spui că sînt ultima ta șansă, nu-i așa, Lara?

– Tu ești motivul pentru care am venit în Eden Pass. Afirmația ei l-a luat complet pe nepregătite, exact așa cum ghicise ea. Clark mi-a oferit o șansă de

aur pentru a-mi practica meseria, dar aş fi refuzat-o dacă nu erai tu. Am vrut să-l întâlnesc pe acest diavol de frate, care poate pilota orice, oricînd. Ştiam că eşti mai tot timpul plecat, dar mai ştiam că tot vei veni, mai devreme sau mai tîrziu. Am hotărît să te conving să mă duci la Montesangre, oricît m-ar costa. În sensul cel mai adevărat al cuvintelor, da, eşti ultima mea şansă.

O ascultase concentrat, uimit vizibil de faptul că ea a recunoscut. Îşi reveni repede însă. Un zîmbet sugestiv i se întinse pe faţă.

– Aşadar, pot să-mi spun preţul?

– Ai spus deja. O sută de mii de dolari.

Leneş, el întinse o mînă şi o mîngîie pe obraz.

– La care sînt dispus să renunţ, dacă mă culc cu tine.

Mîna ei alergă în sus să o respingă pe a lui, dar îi prinse încheietura, încleştîndu-se de el cu toată puterea.

– Trebuia să ştiu că şi din asta vei face un lucru urît. Am încercat să fac apel la bunul tău simţ, dar nu ai aşa ceva. Nu te simţi responsabil decît faţă de propria ta persoană.

– Începi să înveţi, doctore, şopti el. Nici nu-ţi dai seama ce sentiment de eliberare am, cînd nu mă urmăreşte nici o obligaţie.

– Nici o obligaţie? Fratele dumitale este parţial responsabil de moartea lui Ashley. Dintre noi, toţi ceilalţi păcătoşi, fetiţa mea a fost victima cea mai inocentă. Eu îl consider pe Clark vinovat. Aşa cum mă consider şi pe mine.

– Lara îşi lăasă mîna pe lîngă corp.

– Când este vorba de Ashley, eu nu mai am mândrie. N-o voi mai vedea niciodată jucându-se, sau cîntînd la pian, sau sărutîndu-și păcătoasa de mamă, sau rostind rugăciunea la culcare. Vreau numai ce pot avea. Și asta este aducerea ei pe pămîntul american. Dacă a mă culca cu tine este singurul mod de a-mi realiza această dorință, atunci este un preț mic.

Pasiunea cu care o asculta se transformă într-o răceală de gheață. Se îndepărtă de ea, foarte încet, atît de încet încît i se păru o eternitate.

– După cum ai spus, doctore, eu nu am bun simț. Aș ajuta o bătrînă să treacă strada, dar pînă aici ajunge noblețea mea sufletească. Eu nu sînt ca fratele meu, în nici un fel, în nici o privință. L-am lăsat pe el să facă toate faptele bune. Deși sînt foarte curios să înțeleg ce te-a atras atît de irezistibil la el, pentru moment renunț.

Îndreptîndu-se spre ușă, îi strigă peste umăr:

– Încuie cînd pleci, vrei?

– Ai întîrziat.

– Știu.

– Nu am așteptat cu cina.

– Oricum nu mi-e foame.

Schimbul de cuvinte dintre Jody și Key era ca un foc sacadat de mitralieră. El se opri direct la bar și își turnă un pahar de whisky.

– Avem mazăre cu șuncă, Key, îl invită Janellen.

Ție îți place mazărea. Te rog să stai și să mănânci puțin.

– Stau, dar nu am chef de mâncare.

Era într-o dispoziție cumplită din momentul în care Lara Mallory l-a rugat să o ajute să aducă rămășițele fetiței. Putea oare conștiința încărcată a lui Clark să-l fi dus la gestul disperat al sinuciderii? Key a respins de la bun început ideea de sinucidere. Dar acum nu mai era convins.

Aduse paharul și sticla cu el la masă. Sfidînd privirea critică a lui Jody, își umplu din nou paharul.

– Cum a fost ziua de azi, Jody? Te simți mai bine?

– Nu am nimic. Niciodată nu am fost bolnavă. Am amețit puțin și toți vă agitați desperați.

Refuză să se certe cu ea. De cînd făcuse criza, parcă mergea pe ouă, cînd se afla în apropierea ei. Făcea tot ce putea să aplaneze conflictele. Nu o provoca.

Era convins că o soră medicală era necesară, dar renunță să o mai aducă în discuție. Se apleca la fiecare răfală de cuvinte cu care îl biciuia, știind că această stare de nervozitate era de fapt rezultatul fricii. Doamne, dacă ar fi avut el o criză cum a avut ea, ar fi simțit aceeași frică.

– Dar tu, Janellen? Ție nu ți s-a întîmplat nimic palpitant astăzi?

– Nu. Afaceri, ca de obicei. Tu ce ai făcut astăzi?

Le povesti despre zborul în Arkansas.

– Anderson m-a plătit bine. A fost un zbor ușor. Plictisitor ca naiba.

– Și pentru tine acesta este lucrul cel mai important, nu? spuse Jody. Să nu cumva să te

plictisești.

Ridicînd paharul de whisky, el o salută reverențios.

– Exact ca tatăl tău, pufni Jody cu dispreț. Întotdeauna cauți aventura.

– Ce-i rău în asta?

– Avem budincă la desert, Key. Nu vrei puțin?

– Îți spun eu ce-i rău în asta. Jody ignora eforturile disperate ale lui Janellen de a evita o ceartă. Ești un copil mare, care trăiește într-o lume de vis. Ar fi timpul să crești și să faci ceva folositor.

– Dar face curse aviatice pentru cele mai cunoscute companii, mamă. Îl angajează și pentru dezinsecția pădurilor. Salvarea pădurilor nu este un lucru folositor?

Jody nu o auzi pe fiica ei. Era concentrată numai asupra lui Key.

– Viața nu constă numai din aventuri. Viața conține ceva important în ea, în fiecare zi, chiar de e soare, chiar dacă plouă, fie că vrei sau nu vrei tu.

– Ce spui tu nu mi se prea pare a fi viață. Pare mai degrabă un bîlci.

– Viața nu este întotdeauna distractivă.

– Exact. De aceea trebuie să-ți găsești singur distracția. Sau să ți-o faci.

– Așa cum făcea tatăl tău?

– Da. Pentru că el nu o găsea acasă. Deja nervii lui nu mai rezistau. A căutat-o în altă parte, cu alte femei, în alte paturi.

Jody se ridică brusc în picioare.

– Nu-ți permit să spui asemenea porcării la masa de seară!

Key se ridică și o înfruntă.

– Iar eu nu-ți permit să-l vorbești de rău pe tatăl meu!

– Tată? exclamă ea disprețuitor. El nu a fost tată. Pleca și uita de voi luni de zile.

Era dureros. Își amintea când pleca tata știind în inima lui tânără că nu-l va mai vedea multe zile.

Își dori să o facă să sufere la fel de mult cum suferea și el.

– Pleca numai să scape de tine, nu de noi, copiii.

– Key! exclamă Janellen.

Din nou nu o luă nimeni în seamă. Acum că s-au deschis baierile furtunii de resentimente, Key nu se mai putea opri.

– Nu mi-ai adresat niciodată un cuvânt de mângâiere, nu m-ai mângâiat niciodată. Pe tata l-ai tratat altfel? Ai vorbit vreodată cu el sau i-ai ținut mereu predicile tale blestamate despre greșelile lui? Ai renunțat vreodată să te gîndești la petrol, ca să-i spui o glumă, să-l faci să rîdă, să te joci cu el numai de dragul de a o face? Când era deprimat, l-ai ținut o singură dată măcar la pieptul tău, să-l mîngîi? Nu că i-ai fi putut oferi vreo mîngâiere, pieptul tău este uscat ca pămîntul din care se extrage petrolul.

– Key! strigă Janellen. Mamă, stai jos. Arăți...

– Tatăl tău nu a avut nevoie de dragostea mea. Și-o lua de la tîrfele din întreaga lume. Și mi le flutura mie sub nas. Cu una din astea era în ziua în care te-ai născut tu. Inspiră agitat de cîteva ori. Singurul lucru bun care a ieșit din căsnicia mea cu Clark Tackett, a fost fratele tău, Clark cel mic.

– Sfîntul Clark, mîrîi Key. Poate că nu a fost chiar sfîntul pe care îl crezi tu. În seara asta am vorbit

despre el cu fosta lui amantă. Se pare că doctrița Mallory îl acuză că i-a alungat, pe ea și familia ei, în America Centrală, unde au fost împușcați soțul și copilul ei. Mi-a cerut să o duc acolo și să o ajut să aducă acasă rămășițele pămîntești ale fetei ei. Nu ți se pare o afacere murdară?

– Doar nu te gîndești să o faci? Janellen îl privea înmărmurită.

– De ce nu? Banii ei nu sînt buni?

– Dar acolo este încă revoluție. Oamenii sînt măcelăriți în fiecare zi.

Deși vorbea cu Janellen, ochii lui nu o părăsiră nici o clipă pe Jody.

– Doctorița Mallory crede că noi, familia Tackett, îi datorăm acest lucru. În schimbul acestui serviciu, este de acord să plece din Eden Pass și să nu se mai întoarcă niciodată.

– N-ai s-o faci! M-ai înțeles? vocea lui Jody tremura de mînie.

– Chiar dacă asta înseamnă să scăpăm de Lara Mallory?

– Nu poți avea încredere în cuvîntul ei. Sub nici o formă nu trebuie să mergi cu ea în America Centrală!

Key își duse o mîină la inimă.

– Vai, mamă, grija ta pentru siguranța mea este emoționantă.

– Nu dau doi bani pe siguranța ta. Singura mea grijă este să protejez fărîma de respect care a mai rămas din reputația lui Clark. Dacă pleci cu tîrfa aia, nu meriți decît să fii împușcat ca un ticălos.

Janellen își acoperi gura cu mîinile și se prăbuși pe un scaun.

– De ce nu mergi pînă la capăt, Jody? De ce nu o spui? urlă Key. Dacă tot nu-l mai ai pe Clark, preferi să mă vezi și pe mine mort!

Jody își luă pachetul de țigări și bricheta, se întoarse arogantă și părăsi camera.

Multă vreme, mîinile lui au continuat să strîngă ca într-o menghină spătarul scaunului. Încheieturile se albiseră și lăsa impresia că în orice secundă putea ridica scaunul să-l arunce pe fereastra sufrageriei.

Pînă cînd nu o auzi vorbind, nu-și dădu seama că Janellen mai era în cameră.

– Ceea ce ai spus a fost... a fost oribil. Mama era prea furioasă să te contrazică.

Key o privi opac. Mușchii brațelor i se relaxară și mîinile îi căzură inerte pe lîngă corp.

– Greșești, Janellen, nu m-a contrazis pentru că i-am spus adevărul.

Veioza de pe noptieră se aprinse. Lara se trezi imediat și se întoarse spre raza de lumină. Sări imediat în picioare cu inima bătînd să-i spargă pieptul.

– Ce naiba cauți aici? Cum ai intrat?

– Pe ușa din spate, răspunse Key. Ai uitat să schimbi codul la sistemul de alarmă.

Ochii lui se opriră pe sînii ei dezgoliți. Lara, făcînd eforturi disperate să se orienteze, nu apucase cearceaful să se acopere. Ochii lui au rămas contemplîndu-i corpul timp de cîteva secunde. Apoi, Key înjură încet și luînd halatul de la capătul patului,

i-l aruncă.

– Îmbracă-te. Trebuie să vorbim.

– Încă amețită și confuză să-l vadă la ea în dormitor, Lara execută ordinul, fără să comenteze. Se așează pe marginea patului.

Key se plimba prin cameră, mușcându-și buzele. Se opri brusc și o privi.

– Nu vom primi niciodată acceptul de a ateriza. Te-ai gândit la asta?

Lara rămase împietrită, încă amețită de bruschetea cu care fusese trezită din somn.

– Nu, vreau să spun, da. Inspiră adânc și-și dădu părul de pe față. Nu, nu vom primi niciodată acceptul de a ateriza și da, bineînțeles că m-am gândit la asta.

– Și?

– Am harta unei piste de aterizare particulare.

– Un WAC?

– Un ce?

– O hartă aeronautică, folositoare doar piloților.

– Nu cred. Pare o hartă obișnuită.

– Tot e mai bună decât nimic. De unde o ai?

– Mi-a fost trimisă.

– De cineva de încredere?

– Un preot catolic. Părințele Geraldo. Am fost prieteni cu el cît am stat acolo. Randall l-a numit oficial capelanul ambasadei.

– Eu știam că revoluționarii au ucis toți preoții.

– Au ucis foarte mulți. Dar el a reușit să supraviețuiască.

Key rumega informațiile, așezat pe un fotoliu de lângă pat, atît de aproape de ea, încît o atingea cu genunchii.

- Mi se pare că preotul tău joacă pe două fronturi.
- Foarte posibil. El pretinde că este bipartizan.
- L-a luat curentul.
- Numai așa poate să-și îndeplinească misiunea de preot.
- Sau să-și salveze pielea.
- Da, recunosc eu fără tragere de inimă. Dar eu nu am motive să- l suspectez. Oricum, el este tot ce avem.

Key pufni.

- Bine, să lăsm asta pentru moment și să trecem la punctul B. Știi dacă au radare?

– Sînt sigură că au, dar nu pot fi foarte sofisticate. Tehnologic, ei sînt cu zeci de ani rămași în urmă.

- Cît de departe de Ciudad Central este pista de aterizare?

/Lara calculează în gînd kilometrii.

- Cam patruzeci de mile.
- Aproape. Key fluieră ușor. Și cum aș putea să evit radarul?
- Trebuie să existe o cale. Traficanții de droguri o fac foarte des.

Privirea lui deveni tăioasă.

- Eu nu sînt traficant.
- Nu am vrut să spun...
- Ba da. Îi susțin privirea, apoi ridică din umeri. La dracu'! Crezi ce vrei!

Se ridică de pe scaun și începu din nou să măsoare camera. Lara avea mii de întrebări pentru el, dar nu îndrăznea. Mai ales, ar fi vrut să știe de ce se răzgîndise. El mergea prin dormitor ca un animal în cușcă.

– Dacă trecem de radar, dacă pista de aterizare este acolo...

– Este.

– Cum ne descurcăm mai departe?

– Pot aranja cu părintele Geraldo să ne aștepte.

– Continuă.

– Există o organizație subversivă prin care se pot trimite alimente, scrisori și orice în Montesangre. Așa a ajuns harta la mine. Am așteptat-o un an, dar o am de câteva luni. Așa îl pot anunța pe preot când să ne aștepte.

– Mai durează un an?

– Nu, i-am alertat pe toți. Așteaptă.

– Deci erai sigură că voi accepta?

– Eram sigură că voi face orice, numai să te conving să accepți.

Au tăcut și s-au privit intens.

– Preotul acesta vorbește englezește?

– De fapt se numește Gerald Mallone. Este american.

Key înjură din nou.

– Asta înseamnă că va fi de două ori suspectat și urmărit oriunde.

– Mă îndoiesc. Este îndrăgostit de cultura din Montesangre, ca temperament este mai mult latin, decît irlandez. Este conștient de pericole. Trăiește acolo de ani de zile și știe cum să le evite. Pista de aterizare pare a fi sigură. Mi s-a spus că este pe malul mării, la poalele unui lanț muntos plin de vegetație.

– Sigură! Isuse! Va trebui să zbor noaptea, deasupra mării, să păcălesc un radar și să pun jucăria jos, în mijlocul junglei, sperînd că nu ne vom

lovi de un munte și nu vom fi împușcați în aer.

O văzu pe punctul de a spune ceva, dar ridică mâna și o întrerupse.

– Știu, știu, traficanții de droguri o fac mereu. Fără îndoială că folosesc aceeași pistă de aterizare.

Continuă să meargă alte câteva minute. Ea nu-i întrerupse gândurile.

– Bine. Să spunem că aterizăm fără să ne prăbușim sau să ardem împușcați, să zicem că putem părăsi avionul fără să ne descopere soldații, fără să fim împușcați la sol, să zicem că acest preot îndoielnic este acolo și ne așteaptă, unde ne duce?

– La Ciudad Central.

Key își acoperi fața cu mâinile.

– Mi-a fost teamă că o să spui asta.

– Probabil că acolo este înmormântată fetița mea.

Ochii lui Key îi mângâiară părul dezordonat.

– O să sari în ochi ca un urs polar în Sahara. Nu te gîndești că ai putea atrage atenția cuiva dacă te apuci să sapi într-un cimitir?

Lara începu să respire agitat.

– Scuză-mă. Pune-o pe seama lipsei mele de sensibilitate. Se așeză pe fotoliu și continuă cu un ton mai blînd: mă îndoiesc foarte serios că vor fi de acord să ne lase să deshumăm, Lara. Știi în ce cimitir a fost înmormântată fetița?

– Nu.

– Dar părintele – cum-îl-cheamă?

– Ultima dată cînd am primit vești de la el, mă anunța că încearcă să afle. Înregistrările civile au fost ținute la întîmplare în ultimii ani. Pînă vom ajunge noi acolo, sper că va descoperi ceva; Lara îi oferi un

zîmbet palid, în loc de scuză. Atît am putut face.

– Și dacă el nu poate obține alte informații?

– Voi face eu munca de detectiv.

– Isuse! Dar este imposibil!

– Nu-i chiar așa cum ți se pare, spuse ea cu convingerea de care mai era în stare. Există un montesangrean care a lucrat la ambasadă, un tînăr inteligent care știa totul. Inițial a fost angajat ca funcționar, dar s-a dovedit a-i fi foarte folositor lui Randall, ca traducător. Randall avea doar cunoștințe rudimentare de limbă spaniolă. Emilio este isteț și intuitiv. Dacă îl pot găsi, știu că ne va ajuta.

– Dar dacă a murit sau nu-l găsești? Ce faci atunci?

– Atunci, înseamnă că am rămas într-adevăr singură.

– Și ești dispusă să-ți asumi riscul?

– Voi face orice pentru a o aduce pe Ashley înapoi acasă.

– Ai dreptate. Ești chiar dispusă să-ți oferi trupul unui om murdar ca mine. Îi privea pulpele, unde halatul căzuse și le dezgolise cîțiva centimetri.

Lara nu spuse nimic. Stătea foarte încordată. Key se ridică brusc.

– Conectează rețeaua subterană. Obține cît mai multe informații. Nu lăsa nimic să-ți scape. Să nu ai încredere în memorie. Scrie tot. Vreau să știu totul. Cînd răsare soarele, cînd apune, temperatura, populația, limita de viteză, absolut orice. Eu voi judeca ce este important și ce nu. În astfel de situații nu știi niciodată ce informație îți prinde bine și poate trage linia între viață și moarte. Nu luăm bagaje. Ia

doar o geantă ușoară. Nu lua nimic de valoare. Ține minte și repetă-ți că dacă vom reuși, vom aduce cu noi un sicriu. Întrebări?

– Avionul?

– Voi aranja eu pentru arme.

– Arme?

– Doar nu crezi că merg acolo și mă las împușcat ca un curcan? Știi să tragi?

– Pot învăța.

– Începem lecțiile imediat ce avem armele. Voi face tranzacția singur, dar cred că-mi vei returna banii.

– Bineînțeles.

– Am o singură condiție. Nu mă întreba de unde am armele și avionul. Dacă poliția va fi curioasă, poți spune fără să minți că nu știi.

– Dar tu ce o să spui?

– O să mint. Convingător. Când vrei să plecăm?

– Imediat ce găsești avionul.

– Te anunț eu.

– Mulțumesc, Key. Mulțumesc foarte mult!

El se ridică și veni exact în fața ei. Mișcările și vorbele nu mai erau severe.

– Cît despre comisionul meu, oferta mai este valabilă?

Lara privi într-o parte, cu ochii plini de lacrimi, încercînd să se convingă că slăbiciunea pe care o simțea în picioare era din pricina ușurării pe care a simțit-o pentru că el a acceptat să facă această călătorie, că nu era o reacție la energia sexuală pe care o emana Key.

Lăsă capul în jos și trase de cordonul halatului.

Așteptă un moment înainte de a-l lăsa de pe umeri. Apoi îl lăsă să alunece.

Rămase goală în fața lui.

Liniștea era densă, tensiunea aproape tangibilă. Deși nu-l privea, simțea cum privirea lui se plimbă pe trupul ei. Se înfioră. Simțea ochii lui de parcă o atingeau, lăsând în urma lor pete de căldură. Sînii, pîntecul, sexul, coapsele, toate erau atinse și mîngîiate de ochii lui.

Se încălzi. Sfîrcurile i se întăriră, sînii i se ațîtară. Undeva, adînc în trupul ei se trezea violent o dorință carnală.

– Privește-mă.

Ea ridică privirea.

– Spune-mi numele.

– Key. La început a fost o șoaptă, apoi l-a repetat. Key!

El îi strecură mîna după ceafă și-și coborî capul. Sărutul a fost dur, aspru și posesiv. Parcă la fiecare atingere era și o comunicare a furiei... la început. Apoi, părea să caute ceva ce nu găsea. Poate era în căutarea unei dorințe la fel de puternice ca și a lui.

O găsisese. Numai că nu-și dăduse seama. Pentru că în secunda în care a apărut, ea a și dispărut.

– Am să iau acum zece mii. Vocea lui Key era înnebunitor de calmă, dar în jurul gurii erau cute lăsate de încordare. Vom negocia ce îmi vei datora, cînd ne vom întoarce, dacă ne vom întoarce vii.

Se întoarse să plece.

Lara apucă halatul de pe pat și se acoperi.

– Key? El se opri din drum și după o lungă ezitare se întoarse.

– Eu știu de ce fac asta, dar tu de ce o faci? De ce te-ai răzgândit? Ce ai de câștigat?

– În afară de bani, absolut nimic. Dar, la fel ca și tine, nu mai am nimic de pierdut.

Capitolul nouăsprezece

– L-ai iubit pe fratele meu?

Întrebarea veni din neant.

Lara avea ochii închiși, dar nu dormea. Era prea agitată să poată dormi, deși pleoapele îi erau grele de oboseală. Nu dormise bine în ultimele zile înainte de plecare.

Trecuse cel puțin o jumătate de oră de când ea și Key nu-și mai adresaseră nici un cuvânt. Nu era nici un sunet în cabina avionului, cu excepția zumzetului motoarelor. Plecaseră de la Brownsville, Texas, în după-amiaza aceea. Patru ore mai târziu, treceau pe deasupra pământului zdrelit al Mexicului. După ce au

trecut de peninsula Yucatan, Key a zburat deasupra Pacificului, apoi a făcut o întoarcere în U. Nu se vedea uscatul, deși se apropiau de Montasangre dinspre mare.

Nu se vedea decît discul de argint al lunii; Key planificase călătoria ținînd cont de fazele lunii. Luminile avionului erau stinse. Întunericul opac era străpuns doar de lumina palidă a panoului de comandă.

Îi simțise tensiunea crescînd, în timp ce se pregătea pentru dificila aterizare și nu-l deranjase cu conversații inutile. Au plecat de la Eden Pass la amiază, au oprit la Brownsville unde au mîncat. Nu avea poftă de mîncare, dar Key a insistat ca ea să termine tot din farfurie.

– Nu știi cînd vom mai putea mîncă ceva...

A alimentat avionul. Presupunea că este al prietenului înglodat în datorii, pentru că era un *Cessna 310*. Așa cum s-au înțeles, Lara nu a întrebat nimic. Key l-a pregătit pentru călătorie, scoțînd toate scaunele, în afară de cele două pentru ei, pentru a face loc sicriului. A instalat de asemenea un aparat radio de navigație.

– Se numește Loran; i-a explicat el. Pot fixa coordonatele latitudinii și longitudinii și copilașul ăsta le găsește în locul meu. Îmi poți obține coordonatele pistei de aterizare?

Prin rețeaua subterană, Lara a obținut aceste informații vitale, dar au trecut prin emoții foarte mari, pînă le-au primit.

– Nu putem pleca pe lună plină, se plînsese Key. Dacă preotul tău nu ne trimite datele pînă pe

douăzeci și cinci, va trebui să mai așteptăm o lună de zile.

Ar fi putut aștepta încă o lună, dar ei erau pregătiți psihic să plece. Așteptarea i-ar fi stresat. Au discutat despre călătorie pînă la paroxism. Nervii le erau încordați la maximum. Din fericire, în ultimul moment, preotul le-a trimis informațiile.

Sub scaunele lor, Key a băgat cîteva pachete cu haine de schimb și mîncare. Trusa ei medicală a fost umplută pînă la refuz. Key a cumpărat de asemenea un aparat de fotografiat și cîteva obiective. Dacă erau interogați, vor pretinde că sînt turiști care fotografiază piramidele de la Chichén Itzá.

Au amenajat și un compartiment secret, unde au ascuns armele. În cabină au păstrat doar două pistoale. Cînd a văzut prima dată armele, Lara a tresărit speriată.

– Asta este a ta.

– Nici nu o pot ține în mînă.

– Vei putea, dacă va fi nevoie, crede-mă. Cînd tragi, ține-o cu amîndouă mîinile.

– Randall a vrut să mă învețe să trag cu arma, cînd ne-am mutat în Montesangre, dar eu nu am vrut.

– Cu asta nu trebuie să fii bun țintaș. Este un *Magnum 357*. Îl îndrepti spre țintă și tragi. În orice tragi, este distrus.

Lara se cutremură la acest gînd. Ignorîndu-i aversiunea, Key îi arată cum să încerce încărcătorul.

Erau pregătiți. Acum erau foarte aproape de destinație. Un milion de lucruri puteau să se încurce – unele i le-a spus și ei, altele probabil că le-a păstrat numai pentru el.

Oare întrebarea aceasta despre Clark era un mod de a-i distrage atenția de la pericolul care îi aștepta?

Se întoarse și îl privi din profil. Nu se bărbierise de o săptămână. Camuflaj, i-a spus, când Lara a adus vorba despre asta. Barba nu făcea decât să-i sublinieze frumusețea.

– Dacă l-am iubit pe Clark? repetă Lara.

Întoarse din nou capul și privi în gol. Încercase să nu se gândească la această bijuterie tehnică, care stătea între ea și Pacific. În mintea ei, aerodinamica era știința care sfida logica. Avionul părea foarte mic și vulnerabil.

– Da, l-am iubit. Simți mișcarea bruscă a lui Key, care se întoarse să o privească. Ea continuă să se uite în gol. De aceea trădarea lui a fost devastatoare pentru mine. M-a aruncat lupilor și a privit cum sînt sfîșiată. Nu numai că nu mi-a sărit în ajutor, dar prin tăcerea lui m-a acuzat și mai mult. Nu l-am crezut în stare de o asemenea lașitate.

– Dar nu a fost laș când și-a dus iubita în pat, în timp ce soțul ei dormea alături? comentă Key. Sau poate a fost prost? Uneori există o mică distincție între aceste noțiuni. De ce ai făcut-o, când știai că există riscul de a fi prinsă?

– Dragostea este o motivație foarte puternică. Ne face victime și ne duce la cele mai nebunești lucruri, pe care nu le-am face în alte împrejurări. În weekend-ul acela, la vilă, atmosfera era expectativă... electrizantă... încărcată.

Își privi mâinile și își frecă palmele.

– Dorința întunecă judecata și conștiința. Domină teama de a fi descoperit. Oftă și îl privi. Ar fi trebuit

să-mi dau seama de avertismente. Erau peste tot în jurul meu. În ultima fracțiune de secundă mi-am dat seama că dezastrul este inevitabil și iminent. Și eu, care nu-i dădusem nici o atenție!

– Cu alte cuvinte, erai ca un animal în călduri, pentru care bunul simț nu mai exista.

– Nu-ți da aere de superioritate. Și tu ai fost un animal în călduri cu o femeie măritată, care te-a împușcat. Și apoi, totul a trecut, este o poveste veche. De ce vrei să-mi amintești acum?

– Pentru că, dacă nu voi mai ieși viu din țara asta a bananelor, uitată de Dumnezeu, mi-ar plăcea să cred că am murit pentru o cauză bună. Mi-ar plăcea să cred că ai fost mai mult decât o tăvăleală pentru fratele meu onorabil, iar pentru tine totul a fost mai important decât o simplă distracție într-o căsnicie nefericită.

Îi stătea pe vârful limbii să-l trimită la dracu'. Dar viața ei era acum în mâinile lui. Fără el, șansele ei de a supraviețui acestei călătorii erau nule. Fie că îi plăcea sau nu, acum erau tovarăși, cu un scop comun. Lupta cu el trebuia anulată.

– În ciuda felului în care s-a terminat legătura noastră, eu l-am iubit pe Clark. Credeam cu toată inima că și el mă iubește. Ți se pare destul de nobil acum?

– El este tatăl lui Ashley?

Nu și-a dat seama că va veni această lovitură. Pentru câteva clipe a rămas trăsnită. Nu a sugerat niciodată că fratele lui ar fi putut fi tatăl lui Ashley. Nici măcar copiii presei, cu dinții lor ascuțiți, nu au sugerat acest lucru. Gîndindu-se mai bine, realizează că

nu ar fi trebuit să o surprindă că el s-a gîndit la asta. El avea o fire șocantă.

– Nu-ți pot răspunde la întrebare.

– Adică nu știi? Te culcai cu amîndoi odată?

– Să reformulez, spuse Lara înfierbîntată. *Nu vreau să răspund.* Nu, pînă cînd nu vom rezolva treaba pentru care am venit aici.

– Ce importanță are?

– Tu ești cel care a întrebat. Tu să-mi spui dacă mai are vreo importanță.

– Înțeleg. Crezi că mă voi strădui mai mult dacă voi afla că ea a fost un Tackett? Scoase un sunet dezarticulat. Părerea ta despre mine pare să fie mai rea decît mi-am imaginat. Pe scala ta, unde mă aflu eu? Exact? Un grad deasupra liniei, sau un grad dedesubt?

Furia era o pierdere majoră de energie, dată fiind situația în care se găseau.

– Ascultă, Key, noi sîntem doi oameni diferiți. Avem și lucruri comune. Am avut fiecare partea noastră de noroi. Dar eu am încredere în tine. Dacă nu aș fi avut, nu te-aș fi rugat să mă aduci aici.

– Nu ai avut de ales.

– Aș fi putut angaja un mercenar.

– Nu ți-ar fi permis buzunarul.

– Probabil că nu, dar lipsa banilor nu m-ar fi putut opri. Aș fi făcut rost de bani într-un fel sau altul, chiar dacă ar fi trebuit să aștept moștenirea.

– Dar ai simțit că noi, familia Tackett, îți datorăm asta.

– Nu în întregime. Lara ezită, înainte de a continua. Este adevărat, am venit la Eden Pass cu scopul

precis de a-ți forța mîna să vii cu mine aici. Dar nu m-am așteptat să fiu atît de mulțumită de mine pentru alegerea făcută.

Privirile lor se încleștară pentru cîteva momente.

– Imediat ce vom fi în siguranță și în drum spre casă, promit să îți spun tot ce dorești să știi. Între timp, încearcă să nu mai arunci otravă, bine? Nici eu nu o voi face.

Key nu spuse nimic timp de mai multe minute. Cînd vorbi, era răgușit.

– Oricum, vom ateriza foarte curînd.

– Oricum?

– Ei bine, ori vom ajunge pe țărm și vom găsi pista de aterizare, ori vom termina combustibilul și ne vom prăbuși în ocean. Între timp, ce-ar fi să dormi puțin?

– Să cred că e o glumă?

– Da, zîmbi el.

– Nu-i deloc nostimă.

Scrută cu privirea orizontul dar nu întîlni decît perdeaua de întuneric. Key urmărea atent monitoarele. Lara observă că au coborît în altitudine.

– Cobori?

– Sub cinci sute de picioare; precauție în cazul în care au radare sofisticate. Ești sigură că preotul ne va aștepta?

– Nu am nici o altă garanție, decît cuvîntul lui.

O torturase cîu întrebarea asta de mii de ori. Era sigură, atît cît îi permiteau circumstanțele.

– I s-a transmis ora aproximativă a sosirii noastre. Cînd va auzi avionul, va aprinde torțele pe pista de aterizare.

– Torțele! repetă el nemulțumit. Probabil cutii de

bulion umplute cu benzină.

– Va fi acolo și va aprinde torțele.

– Vîntul s-a intensificat.

– Este rău?

– Dacă ar avea mai puțin de zece noduri, ar fi ideal. La patruzeci de noduri, este imposibil. Curenții de aer se intersectează întotdeauna pe malul mării. Mă întreb cît este de aproape jungla?

– De ce?

– La ora asta, se produce un fel de ceață. Este posibil să nu vedem nici țărmul-mării, nici torțele; numai muntele, exact în momentul în care ne vom izbi de el.

Palmele ei începură să transpire.

– Nu poți spune și ceva încurajator?

– Ba da.

– Ce?

– Dacă eu mor, Janellen va fi de două ori mai bogată.

– Credeam că ești un pilot neînfricat, exclamă ea exasperată. Regele Cerului, al anilor nouăzeci. Mi-ai spus că poți pilota orice, oricînd, oriunde.

Key nu o mai asculta.

– Uite țărmul. Am ajuns. Caută torțele. Totul depinde de tine.

– De ce de mine?

– Pentru că eu trebuie să fiu atent să nu ne zdrobim de afurisitul de munte din fața noastră și să mă mențin la două sute de picioare. Bine măcar că nu este ceață. Mergem la noroc.

Țărmul stîncos se vedea vag la orizont. Cu ani în urmă, o bucată de munte din America Centrală s-a

prăbușit și acolo s-a format Montesangre. Muntele a alunecat în Pacific, unde a format o insulă, la o sută optzeci de mile de țărm. În scala geologică a timpului, acest eveniment s-a petrecut recent. Stîncile rupte, nu au avut timp să se erodeze. Așa au ajuns munții să domine pămîntul Montesangre și să-l facă neospitalier.

Țara nu s-a bucurat niciodată de o industrie a turismului, ca vecinii ei, mai norocoși, care primeau turiști din America de Nord și din Europa. Turismul ajuta enorm economia. Aceste lipsuri economice au cauzat multe conflicte între Montesangre și alte republici din America Centrală.

Văzut din aer, lanțul muntos era în forma literei C. În mijlocul C-ului se găsea capitala țării, Ciudad Central. Nouăzeci și cinci la sută din populația țării era concentrată în jurul acestui oraș sau în satele vecine lui.

Dincolo de aceste sate, se întindeau mile întregi de junglă deasă populată numai de sălbăticiuni și de cîteva triburi indigene, care trăiau așa cum au trăit de secole, fără civilizație, corupție și binefacerile iluminismului modern.

Lara mai fusese o singură dată în Montesangre; după ce venise aici, a părăsit țara doar în ziua în care era rănită și fără cunoștință. Pe măsură ce țărmul devenea din ce în ce mai vizibil, ea devenea mai neliniștită. Își aminti cît a fost de nefericită cînd a ajuns aici cu Randall. În ziua aceea nu s-a gîndit decît la viața pe care o purta în pîntece. Numai pentru Ashley ar mai fi venit aici.

– Vezi dacă auzi alte avioane, îi spuse Key. Eu nu pot admira peisajul.

– Nu știe nimeni că venim.

– Speri tu. Dar nu vreau ca vreun elicopter al armatei să ne urmărească. Tu vrei?

Lara îl privi. Temperatura din cabină era confortabilă, dar o picătură de sudoare aluneca pe obrazul lui neras. Și ea transpira de emoție.

– Nu putem merge în altă parte, decît în jos, murmură el. Nu-mi ajunge combustibilul nici măcar să ies din spațiul aerian al Montesangre-ului. Unde naiba sînt torțele alea afurisite?

Lara cerceta cu frenezie coasta. Nu vedea nimic altceva decît o fișie albă care se întindea la poalele munților, care dominau amenințător.

Dar dacă părintele Geraldo nu era acolo? Dacă l-au torturat pînă a divulgat secretul? Ce se întîmpla dacă rebelii aflau că văduva fostului ambasador se întorcea în Montesangre? Nu numai viața ei, dar și a lui Key, erau în pericol. Nu va fi nimeni să-i ajute. Vor fi la mila torționarilor și după cîte i se întîmplaseră ei, montesangrenii nu erau un popor milos. Cea mai bună soluție în asemenea situație, ar fi fost să se prăbușească și să moară pe loc.

– La dracu!

– Ce-i?

– Trebuie să mă ridic. Ține-te bine.

Lara privi în jos. Abia au evitat creasta muntelui.

– Unde este *padre* al tău, Lara?

– Nu știu. Își mușca neliniștită buza. Fusesse convinsă că va fi acolo.

– Vezi ceva?

– Nu.

– Așteaptă! Cred că văd...

– Unde?

– În dreapta.

Key execută o manevră bruscă, care îi trimise stomacul în gît. Închise ochii pentru a-și recăpăta cumpătul. Cînd îi deschise din nou, orizontul era la locul lui și cele trei luminițe pîlpîiau. Apoi o văzu pe a patra.

– El este! strigă ea, ne așteaptă! Ți-am spus eu că o să ne aștepte!

– Ține-te bine. Coborîm.

Avionul cobora cu iuteală. Mai repede decît anticipase Lara, luminițele începură să alerge spre ei. Impactul cu pămîntul a fost dur. Avionul s-a legănat scurt. Key forță maneta cu toată puterea. I se părea că avionul nu se mai oprește. Erau la cîțiva pași de copaci.

Key opri motorul. Amîndoi au răsufletat ușurați. Îi puse o mînă pe genunchi.

– Te simți bine?

– Da.

Lara încercă să deschidă ușa.

– Stai! Key era încordat și privea încruntat în întunericul dens. Vreau să văd comitetul de primire.

Au așteptat în tăcere. În spatele lor, cele șase torțe, cîte trei pe fiecare parte, erau stinse una cîte una.

Key își lăsă mîna pe genunchiul ei. Cu mîna stîngă, pipăia pistolul de sub scaunul lui. A încărcat primul glonte. Era pregătit să tragă.

– Key!

– Stăm ca gîștele pe lac. Nu am de gînd să stau să fiu prins fără cea mai mică rezistență.

– Dar...

El ridică mîna în semn de liniște. Auzi și ea... se apropia un vehicol. Privi în urma lor și văzu un jeep ieșind din întuneric. Trase lângă avion și se opri. Key ținti cu pistolul la umbra care cobora din mașină.

Lara scoase o șoaptă de ușurare.

– Este părintele Geraldo. Este singur, spuse și sări din avion.

– Părinte Geraldo! Slavă Domnului că ai venit!

Bărbatul deschise larg brațele.

– Chiar așa! Îmi pare bine că te văd, doamnă Porter.

Se îmbrățișară.

– Arăți bine, spuse Lara.

– Și dumneata.

– Ai aflat unde este înmormîntată fiica mea?

– Mă tem că nu vă pot spune. Am cercetat, dar nu am aflat. Îmi pare rău.

Vestea a dezamăgit-o îngrozitor, dar nu a surprins-o.

– Am știut că nu va fi ușor. În acel moment, Key coborî din cabină. El este Key Tackett.

– Părinte, salută Key cu o voce aspră. Vă mulțumesc pentru informații. Fără ele nu am fi putut ajunge.

– Mă bucur că v-au fost de folos.

– Ești sigur că nu ai fost urmărit?

– Destul de sigur.

Key se încruntă.

– Ei, hai să ascundem pușorul ăsta, înainte de a avea companie.

– Te asigur că pentru moment sîntem în siguranță.

– Nu-mi place să merg la noroc. Unde ne ducem?

– Din cauza revoluției, traficul de droguri a scăzut. Pista nu a fost folosită de mult timp. Mi-am adus un topor și în timp ce vă așteptam am tăiat câteva crengi.

Arată cu mîna spre jungla de nepătruns.

– Să mergem.

După ce au mai tăiat crengi, toți trei au scos avionul de pe pistă. Au luat cele câteva lucruri aduse, armele, apoi au acoperit avionul cu crengi de copaci.

– Este o zonă izolată, îi spuse preotul lui Key, care studia camuflajul din toate unghiurile. Nu cred că poate fi văzut chiar în timpul zilei. Dați-mi voie să vă ajut, doamnă Porter.

Luă geanta Larei și aparatul de fotografiat și porni spre mașină. Aruncîndu-și pușca pe umăr, Key îi spuse Larei în șoaptă:

– Nu mi-ai spus că *padre* este un bețiv?!

– A făcut slujba, probabil că a luat împărtășanie.

– Pe dracu'! Este rom Jamaica. Am vomitat destul din cauza lui ca să știu cum miroase.

Nu mai avu timp să-l apere pe preot pentru că ajunseseră la mașină. Părintele Geraldo, care își purta cei patruzeci de ani de parcă erau șaiszeci, îl ajută pe Key să așeze bagajele.

– Dacă nu vă supără, o să trebuiască să mergeți în spate. Pentru doamna Porter este mai comod în față.

– Nu mă supără. De aici pot păzi spatele.

– Bine zis, zîmbi preotul. Trăim vremuri tulburi.

– Așa este. Altădată, la un pahar de băutură, mi-ar plăcea să filozofez cu dumneata. Acum cred că ar trebui să plecăm. *Pronto.*

Dacă preotul a înțeles aluzia lui Key, nu a arătat-o.

– Mai bine lăsăm farurile stinse pînă ne apropiem de oraș. Sînt patrule pe drum uneori.

– Cine ne controlează? dori să știe Key.

– Cine vrea. Nu știi niciodată.

– Care este climatul politic acum? întrebă Lara.

– Volatil.

– Grozav! murmură Key.

– Vechiul regim vrea să recapete controlul. Președintele Escávez se ascunde, dar umblă vorbe că strînge armată.

– Rebelii nu vor permite asta fără o baie de sînge, spuse Lara.

– Fără îndoială. Dar nu Escávez îi îngrijorează pe ei. El crede că oamenii îl iubesc, dar se înșeală amarnic. Nimeni nu vrea să se întoarcă la zilele lui despotice. Este un bătrîn care se amăgește. Mai mult o povară, decît o amenințare. Rebelii au alte griji mai mari.

– Adică? întrebă Key. Transpirase cît a acoperit așionul și acum își scosese cămașa și își ștergea fața. Lara îl invidia pentru această libertate. Bluza ei era udă și se lipea de piele.

– Cum ar fi banii, de exemplu, aceasta este problema prioritară. Lipsa de alimente este alta. Lipsa de entuziasm. Oamenii s-au săturat. După ce au trăit ani de zile în junglă, revoluția nu le-a adus nici pe departe ceea ce visau ei. Au obosit să mai lupte, dar se tem de conducători și nu fug acasă. Sînt flămînzi, bolnavi și le e dor de familii. Unii nu și-au văzut familia de cînd a fost alungat Escávez. Se ascund în junglă și ies numai în sate, cînd au nevoie de hrană. Cel mai

grav lucru este că ei luptă unii cu alții. De cînd a fost asasinat Jorge Pérez Martínéz...

– A fost ucis? Noi nu am auzit în State, spuse Lara surprinsă. Pérez a fost general în armata lui Escávez, el a organizat lovitura militară. Rebelii îl vedeau ca pe salvatorul poporului oprimat.

– A fost ucis de unul din oamenii lui, acum mai bine de un an. Multe luni de zile s-au luptat pentru putere. Unul și altul s-au proclamat pe rînd succesorii lui Escávez, dar nici unul nu i-a putut aduna pe toți rebelii la un loc. Drept urmare, contrarevoluționarii au început să se organizeze. De undeva, nu se știe de unde, a apărut un general care a spus că el va conduce armata. În ultimele șase luni a început să fie sprijinit. Poate pentru că oamenii se tem de el. Este lipsit de scrupule și nu se dă în lături de la nimic pentru a-și menține poziția. *El Corazón del Diablo* – Inima diavolului, așa i se spune. O privi pe furiș pe Lara. Îi urăște pe americani.

Alte cuvinte nu-și mai aveau rostul. Cînd întoarse privirea spre Key, văzu că o privește intens.

– Nu este mai rău decît ne-am așteptat, spuse ea într-un tîrziu.

– Dar nici mai bine.

– V-am adus niște haine, spuse preotul arătînd cu mîna o boccea de la picioarele Larei. Este bine să le îmbrăcați, înainte de a ajunge aproape de oraș.

Urmau drumul sinuos din junglă, mergînd parcă fără destinație. De fiecare dată cînd o pasăre ciripea, Lara tresărea. Umiditatea aerului era sufocantă. Părul i se lipea ud de cap. Senzația fu și mai neplăcută, cînd se acoperi cu o basma, cum era obiceiul pentru

femeile din Montesangre.

A mai găsit o rochie înflorată, pe care a legat-o în talie cu un cordon.

Pentru Key, preotul a adus o tunică, pantaloni de fermier și o pălărie de pai.

Mașina ajunsese în vârful dealului. Ciudad Central se întindea la picioarele lor, ca o pătură de stele.

La vederea orașului pe care îl ura, o frică și o silă teribilă o cuprinseseră pe Lara. Dacă ar fi avut de ales în acel moment, ar fi renunțat la planul dement și s-ar fi întors la avion. Dar, undeva în imensitatea aceea urbană, era îngropată fiica sa.

Simțindu-i parcă freamătul interior, părintele Geraldo opri mașina.

– Ceea ce vreți să faceți, doamnă Porter, este extrem de periculos. Poate că ar trebui să vă mai gândiți.

– O vreau înapoi pe fiica mea.

Preotul porni motorul și aprinse farurile. Îngrijorată, Lara se întrebă cât rom băuse preotul în seara aceea. Mașina se clătina. Nu puteau ști cât se datorează drumului accidentat și cât băuturii consumate de preot. Au ajuns la o curbă și au fost deodată orbiți de o lumină puternică și de un cor de voci, care le-a strigat:

– *Alto!*

Un pluton de guerillă i-a înconjurat cu armele ațintite, gata să tragă.

Capitolul douăzeci

Jody bătău la ușa dormitorului lui Janellen.

– Mamă?

Deschise ușa și rămase în prag. Nu mai știa de când nu a intrat în camera lui Janellen. Mobila nu îi era cunoscută. Acum, pereții erau îmbrăcați în tapet. Combinațiile de galben erau prea festiviste și prea feminine pentru gustul ei. Își aminti vag că Janellen i-a spus odată că redecorează camera, dar nu-și amintea când. Acum cinci ani? Ieri?

Janellen stătea într-un fotoliu și citea. O lampă mică de cupru arunca o lumină discretă. Cu un șoc, văzu că Janellen era aproape frumoasă.

Încă din copilăria ei, Jody a știut că fata nu va fi o frumusețe răpitoare. În loc să regrete, a fost bucuroasă și a făcut tot ce i-a stat în putință pentru a face din ea o ființă ștearsă. Nu a îmbrăcat-o niciodată în culori vii și i-a pieptănat părul exact așa cum nu îi stătea bine.

Credea cu convingere că desexualizarea fiicei sale era cel mai bun lucru pe care-l putea face pentru ea. A-ți dori să atragi un bărbat era o slăbiciune. Jody avea grijă ca Janellen să nu cadă niciodată în această capcană.

Ascultătoare, Janellen s-a complăcut în limitele impuse de mama ei. A devenit o femeie inteligentă și competentă, care nu va putea fi niciodată acuzată de frivolitate. A fost mult prea rezonabilă, ca să se îndrăgostească. Urîtenia ei i-a alungat și pe playboy și pe vînătorii de zestre și în general pe toți bărbații. Din punctul acesta de vedere, Jody o considera pe fiica ei cea mai norocoasă femeie.

Însă exista un defect major. Janellen avea ochii Tackett. Ochii *lui*. Murise de ani de zile, dar această moștenire vie, pe care o primiseră copiii ei, o enerva și acum. Tot timpul avea impresia că soțul ei Clark se afla în cameră cu ea, acum o privea din spatele fiicei sale.

– Mamă, ce s-a întâmplat? Nu te simți bine? S-a întâmplat ceva?

– Sigur că mă simt bine. De ce nu m-aș simți bine?

Nedumerirea lui Janellen era de înțeles. Jody nu căuta niciodată compania fiicei sale și cu atât mai mult la ora aceea ciudată. Dar acum nu reușea să doarmă. Fumase și măsurase cu pași mari dormitorul. Trupul îi

era oboșit, dar mintea nu dorea să se relaxeze, nu-i dădea pace.

Întotdeauna dormise puțin, încă din copilărie sărăcia îi stricase somnul. Noapte de noapte stătea trează și plănuia cum să scape de sărăcie. Tornada care i-a distrus casa a fost trimisă de Dumnezeu. Îndată ce a început să muncească la *Tackett Oil*, posibilitățile nelimitate care i se iveau o țineau trează nopți în șir. Mai târziu, și-a petrecut ani din viață în dormitorul pustiu, furioasă pe scenariile lui Clark, convinsă fiind că el este cu alte femei.

Alungă amărăciunea amintirilor și întrebă:

- Unde este fratele tău?
- Key?
- Bineînțeles că el. Îi aruncă o privire furioasă.
- A plecat din oraș.

Problema lui Janellen era că ea învățase prea bine lecția. Ea s-a conformat întotdeauna, a făcut numai ce se aștepta de la ea, nu a fost niciodată o rebelă, nu a creat niciodată o neplăcere nimănui.

– A plecat în America Centrală, nu-i așa? A luat-o pe căteaua aceea cu el, numai că să-mi arate că nu dă doi bani pe ce vreau eu!

– Da, a plecat la Montesangre cu doctorița Mallory, dar nu pentru că...

– Când a plecat?

– Astăzi. Trebuie să ajungă la noapte. Mi-a spus că o să sune, dacă va putea.

Jody rămase rigidă. Faldurile halatului îi ascundeau mâinile de privirea lui Janellen. Altfel, fiica ei ar fi văzut cum strânge clanța ușii.

– Este un prost. Nu a trebuit decît să-i facă din

deget și el a dat fuga. Buzele i se arcuiră a dispreț. Exact ca tatăl tău, nu rezistă când o femeie îl invită în pat, indiferent ce preț trebuie să plătească.

– Key a plecat pentru că doctorița Mallory vrea să aducă acasă fetița.

Implicațiile sentimentale nu avură darul să o îmblânzească pe Jody.

– Când trebuie să se întoarcă?

– Nu știa să-mi spună. Ochii lui Janellen se umplură de lacrimi. Mi-a lăsat niște hîrtii. A spus să deschid plicul dacă... dacă nu...

Dacă nu s-ar fi ținut de mînerul ușii cu atîta hotărîre, Jody s-ar fi prăbușit sub impactul emoțiilor. Trebuia să plece, înainte să se facă de rîs.

Fără un cuvînt, se întoarse și închise ușa în urma ei. Numai apoi îndrăzni să dea drumul tumultului din suflet. Lasă umerii, ridică pumnii la gură și îi mușcă pentru a-și opri hohotele.

După un timp se întoarse în camera ei, simțindu-se foarte singură și înspăimîntată.

Întinzînd mîna între cele două scaune din față, Key împinse *Magnumul* spre Lara.

– Ia-l, șopti el. Nu-ți face muștrări de conștiință, folosește-l.

Lara nu-l contrazise. Erau înconjurați de luptători de guerillă. Aveau priviri amenințătoare. Lara luă revolverul și îl strînse în mînă. Probabil că erau de trei ori mai mulți ascunși pe marginea drumului.

– *Buenas noches, señores*, spuse părintele Geraldo calm.

Key îi numără. Erau doisprezece.

– *Quien es?* unul dintre soldați se separă de ceilalți.

Era îmbrăcat în haine de camuflaj și înarmat pînă-n dinți. Privirea și tonul vocii erau războinice, ochii priveau ostil și cu suspiciune.

Preotul se prezentă. Soldatul scuipă în praf. Neimpresionat, preotul continuă în spaniolă:

– Mă cunoști, Ricardo Gonzalés Vela. Eu am făcut înmormîntarea mamei tale.

– Cu ani în urmă, replică soldatul, cînd mai credeam încă în asemenea prostii.

– Nu mai crezi în Dumnezeu?

– Unde a fost Dumnezeu cînd femeile și copiii noștri cerșeau o bucată de pîine și erau măcelăriți de porcii comandați de Escávez?

Părintele Geraldo nu avea chef să intre într-o discuție teologică cu atît mai puțin politică, mai ales că toți soldații ridicaseră armele și salutau părerile tovarășului lor.

Tînărul rebel furios îl privi intens pe preot, apoi pe Lara, care stătea cu capul plecat, ascunzîndu-și trăsăturile anglo-saxone.

– Cine este femeia? întrebă Ricardo, arătînd-o cu vîrful puștii. Și el?

– Locuiesc într-un sat de la poalele dealului. Soțul ei a murit apărînd satul de contrarevoluționari. Este gravidă. Cumnatul ei, spuse arătînd cu degetul spre Kay, are deja patru fii. Nu-și poate permite să mai hrănească două guri în plus. M-am oferit să o aduc în

oraș și să-i ofer adăpost și hrană, iar în schimb ea să-mi facă menajul, pînă cînd va găsi pe cineva să aibă grijă de ea.

Unul din soldați făcu o glumă grosolană în legătură cu „menajul” preotului. Key înțelegea în mare limba spaniolă. Nu toate cuvintele, dintre care multe erau în *slang*, dar ceea ce spusese soldatul se referea la statul în genunchi.

Ricardo zîmbi încîntat de spiritul tovarășului său, apoi, brusc, deveni sobru. Îl măsura disprețuitor pe Key.

– Ești puternic și înalt. De ce nu lupți? Armata lui El Corazón are nevoie de luptători.

Stomacul lui Key se încordă, dar se prefăcu că nu înțelege că întrebarea i-a fost adresată lui. Din fericire, părintele Geraldo interveni. Se apropie de Ricardo. Imediat, de undeva din tufișuri se auziră sunete sinistre. Key auzi cum se armează puștile și se întrebă dacă nu ar trebui să facă la fel cu pușca de sub cămașă.

– Este idiot, nu-i bun decît să mulgă caprele și să cultive mazăre.

– Dar ai spus că are patru fii, spuse Ricardo nedumerit.

– Toți făcuți la nouă luni și zece minute diferență. Bietul nătărău nu-și dă seama că împerecherea aduce copii.

Un hohot de rîs străpunse pădurea. Ricardo își reduse vigilența.

– Poate că ar trebui să o vizităm puțin pe nevastă-sa, cît este el plecat. Poate că se simte singură.

Toți rîseră, inclusiv preotul.

– Mă tem că n-o să vă placă, *amigo*. Cred că este recunoscătoare pentru cele cîteva nopți de odihnă.

Ricardo făcu un semn cu țeava puștii.

– Nu vă mai reținem; sînt convins popă că ești nerăbdător să o pui la treabă pe văduvă.

– *Gracias, señores*, spuse preotul spre grupul are încă mai rîdea. Fiți binecuvîntați, voi și El Corazón del Diablo.

Porni motorul. Mușchii lui Key începură să se relaxeze. Jeepul nu făcuse decît cîtiva metri, cînd Ricardo le strigă din nou să se oprească.

– Ce s-a întîmplat, camarade?

– A fost văzut un avion în seara asta. Zbura desupra munților, venind dinspre mare. L-ați văzut?

– Nu, răspunse preotul. Dar l-am auzit. Fără îndoială, l-am auzit. Cam acum o oră. Acolo.

Arătă spre munți, dar cu cîteva grade lateral de direcția în care era ascuns avionul.

– Am crezut că aduce provizii pentru armată.

– Așa și este, minți Ricardo cu nonșalanță. Armata lui El Corazón del Diablo nu duce lipsă de nimic, dar mai ales de curaj. Vom lupta și cu mîinile goale și dacă trebuie, vom muri.

Părințele Geraldo îi salută din nou și plecă. Nici unul din ei nu respiră decît cînd erau departe de soldați.

– Foarte bine jucat, *padre*, șopti Key. Nici eu nu puteam minți mai convingător.

– Din păcate nu este prima dată cînd o fac pentru a salva vieți.

– Lara, te simți bine?

Ea făcu doar un semn din cap.

– Crezi că vom fi opriți din nou? îl întreabă Lara pe preot.

– Probabil că nu. Dar dacă vom fi, vom repeta povestea. Ține capul plecat și încearcă să pari că jelești.

– Dar așa și fac, jelesc.

Din spate, Key îi spuse să țină pistolul pregătit să tragă dacă este nevoie.

Populația orașului Ciudad Central depășise la un moment dat un milion de locuitori. Key presupuse că acum se dublase. Dar, deși ora era foarte târzie, străzile erau pustii și întunecate. Nu, era mai mult decât pustietate și întuneric, străzile acestea erau moarte.

Clădirile care altădată erau grațioase și forfoteau de oameni, acum erau doar ruine. Aproape toate ferestrele din oraș erau sparte. Nu se vedea nici o lumină. Pe pereți sau pe ziduri, oriunde existase un centimetru liber, erau scrise lozinci care chemau populația să se alăture unei junte sau alteia. Singurul punct în care toți păreau să fie de acord, era ura lor pentru Statele Unite. Tablourile îl arătau pe Președinte în caricaturi umilitoare, steagul american fusese sfîșiat. Key fusese în multe țări ostile Statelor Unite, dar nicăieri nu simțise o antipatie atât de palpabilă, ca aici.

– Oh, Dumnezeu!

Exclamația Larei îi atrase atenția lui Key. Un trup de femeie atârna spînzurat de un stîlp de semafor. Gura îi era o gaură neagră, infestată.

– Ce crimă a făcut? întreabă Lara, plină de repulsie.

– A fost denunțată ca spion care trăda secretele lui Escávez. I-au tăiat limba. S-a înecat în propriul ei sînge. Apoi au spînzurat-o aici, într-o intersecție aglomerată. Este o avertizare pentru cei ce o văd, să nu-l supere pe El Corazón del Diablo.

Luînd în considerare riscurile pe care și le asumase preotul pentru a-i ajuta, Key nu-l mai condamna pentru băutură.

– Am ajuns, spuse acesta și intră într-o curte înconjurată de ziduri. Veți vedea că s-a schimbat, doamnă Porter, de cînd nu ați mai fost aici. Cei cîțiva montesangreni care mai sînt devotați bisericii se tem să mai vină. Eu țin zilnic slujba, dar nu o dată am fost singurul participant.

Key sări din mașină și privi în jur. Curtea era închisă din trei părți cu ziduri de piatră, acoperite cu iederă. Cînd preotul văzu interesul lui Key, îi explică:

– Pînă acum trei ani, acolo, era o foarte frumoasă poartă de fier. A fost rechiziționată de rebeli.

– Ca în Războiul Civil de la noi, cînd armata Confederației făcea tunuri din porțile de metal. Rebelii voștri la ce au folosit porțile?

– La țepușe. Au tăiat capetele oamenilor lui Escávez și i-au tras în țeapă, apoi i-au dus în piața orașului și i-au lăsat acolo pînă au putrezit. Asta s-a întîmplat la puțin timp după ce ați plecat, doamnă Porter.

Lara nu păli, nici nu oftă impresionată.

– Aș vrea să intrăm, spuse ea. Am uitat ce feroci sînt țințarii de aici.

Key îi admiră stăpînirea de sine. Poate că pericolul prin care trecuseră și semnele clare ale atrocităților

de război au împietrit-o. Apoi își aminti că de fapt ea a fost victima directă a unei asemenea atrocități.

– Aici locuiesc eu, spuse preotul deschizând o ușă din lemn.

Key trebui să se aplece pentru a putea intra. Casa parohială i se păru claustrofobică. Era compusă dintr-un grup de camere cu ferestre înguste și tavanul jos. Cu statura lui, Key umplea aproape toată lărgimea unui coridor.

– Îmi pare rău, se scuză preotul când Key se lovi din nou de un perete. Casa parohială a fost clădită de niște călugări europeni, mai scunzi decât dumneata.

– Nu-i de mirare că se rugau tot timpul. Nu aveau loc să facă și altceva.

– Am băuturi reci în bucătărie, spuse preotul și le arătă drumul. O să constatați cu plăcere că a fost modernizată în ultimii cincizeci de ani.

După standardele contemporane americane, bucătăria era arhaică, dar era cu multe secole înaintea altor camere din casa parohială. S-au așezat la o masă rotundă, iar părintele Geraldo le-a adus fructe, brânză, pâine, șuncă, bineînțeles, toate primite prin contrabandă din America. Din respect pentru situația grea în care trăia, au mâncat foarte puțin.

– Apa ar trebui să fie curată, dar eu oricum o fierb, le spuse și scoase o sticlă din frigider. Puse în pahare felii de lămâie. Apoi aduse și o sticlă de rom jamaican. Numai după ce s-a servit Key, și-a turnat și preotul un pahar.

– Mă ajută să dorm, se scuză el stîngaci.

Lara așteptă politicoasă ca ei să-și termine masa și abia după aceea aduse vorba despre fiica ei.

– De unde începem căutările, părinte Geraldo?
Îi privi neliniștit.

– Eu credeam că aveți un plan. Toate căutările mele nu au dus nicăieri. Asta nu înseamnă că nu există informații. Înseamnă pur și simplu că nimeni nu este dispus să le dea.

– Rezultatul este același, comentă Key.

– Din nefericire, da.

Lara rămânea totuși neclintită.

– Vreau să încep prin a căuta la Ambasada americană.

– Nu este nimeni acolo, doamnă Porter. A fost părăsită și în toți acești ani a fost doar o clădire goală.

– Îți amintești de interpretul soțului meu, Emilio Sánciez Perón?

– Foarte vag, răspunse preotul. După numărătoarea lui Key, era la al treilea pahar. Din câte îmi amintesc, era un tânăr liniștit, firav, purta ochelari.

– Da, el este Emilio. L-ai văzut sau ai auzit ceva despre el?

– Am presupus că a fost ucis împreună cu tot personalul ambasadei.

– Numele lui nu apare pe lista decedaților, spuse Lara.

– Poate că a fost o scăpare.

– M-am gândit și la asta, dar mă agăț de speranța că el mai trăiește. Biblioteca ambasadei îl fascina. Își petrecea acolo aproape toate orele de după program. Știi dacă biblioteca a fost devastată?

Părintele Geraldo ridică din umeri.

– Rebelii nu au avut timp pentru lectură. Dar nu m-aș aștepta să găsesc nimic întreg acolo. Nu am

văzut-o, dar am auzit că au distrus clădirea.

Descurajarea care pusese stăpânire pe Lara era emoționantă.

– Dar dacă am începe cu certificatul de deces al lui Ashley? întrebă Key. Nu ar fi trebuit să existe unul semnat de vreun medic?

– Este o posibilitate, recunosc preotul. Dacă certificatul nu a fost distrus, dacă s-a înregistrat undeva numele medicului și dacă îl putem localiza, el ar putea ști unde a fost îngropată fetița.

– Pare fără speranță, nu? oftă Lara.

– În seara asta așa pare, o încurajă Key. Se ridică și o ajută și pe ea să se ridice. Ești epuizată. Unde doarme?

– Mai întâi am nevoie de o baie.

– Bineînțeles. Părintele Geraldo indică un culoar îngust. Mergeți pe acolo.

În timp ce Lara era în baie, Key și preotul au mai împărtășit gânduri la un alt pahar de rom.

– Dacă ești atât de limitat în munca pe care trebuie să o faci aici de ce nu te întorci acasă? Mulți misionari s-au întors și au fost numiți în altă parte.

– Am un jurământ față de Dumnezeu. Poate că nu sînt foarte eficient aici, dar mă tem că nici în altă parte nu voi fi mai eficient.

Duse paharul la gură și bău cu sete. Părintele Geraldo știa că în State ar fi un mare păcat să bea. Rămînerea în Montesangro, țara sfîșiată de măceluri, era pedeapsa lui autoimpusă pentru această slăbiciune.

– Ai putea muri aici.

– Sînt conștient de această posibilitate, domnule

Tackett, dar mai bine mor ca un martir, decît să fug.

– Eu aş prefera să nu mor deloc. Nu încă, spuse Key sobru.

Preotul îl privi cu un interes crescînd.

– Eşti catolic, domnule Tackett?

Key începu să rîdă. În Eden Pass nu era nici măcar o biserică catolică. Cele cîteva familii de catolici călătoreau cîteva mile pentru a asculta slujba. Erau trataţi cu puţin mai multă toleranţă decît familiile de evrei, de către protestanţii oraşului său natal, unde oamenii considerau că orice american sadea se naşte creştin.

– Am fost educat ca metodist, dar acum nu mă interesează. Am eliminat orice dubiu că ar exista diavolul. Eu sînt dovada vie că Lucifer există, trăieşte şi este bine merţi. Cînd este vorba de credinţă, eu sînt o cauză pierdută.

– Nu pot crede aşa ceva. Preotul ridicase paharul şi privea prin lichidul din el. Nu este mare lucru de capul meu, ca preot, dar nu am uitat nimic din educaţia pe care am primit-o. Mai sînt încă în stare să privesc în inima unui om şi să-i judec caracterul, cu destulă acurateţe. Unui bărbat îi trebuie curaj şi multă compasiune, ca să o aducă aici pe doamna Porter, mai ales dacă ne gîndim la relaţia dintre ea şi fratele dumitale.

Key nu răspunse, dar se aplecă peste masă şi şopti:

– Pentru că te crezi un bun psiholog, crezi că soldaţii care ne-au oprit au înghiţit găluşca pe care le-ai servit-o?

Apa duşului se opri. Preotul termină de băut.

– Nu.

Cei doi bărbați s-au privit cu subînțeles. Lara li s-a alăturat după scurt timp, vizibil obosită.

– Ora de culcare, spuse Key, ridicându-se în picioare.

Preotul îi conduse printr-un labirint de coridoare. Intrînd într-o cameră, îi zîmbi Larei încurajator și arată spre fereastră.

– Dă în curte. M-am gîndit că o să vă placă. Am pus plasă la geam din cauza țințarilor.

Lara păru să nu vadă că patul de sub crucifix este îngust, că lumina este slabă, iar chilia nu are aer și nu se poate respira.

– Mulțumesc foarte mult, părinte Geraldo. Ai riscat enorm din cauza mea. Nu voi uita niciodată.

– Măcar atît am putut face, doamnă Porter. Nu o dată a beneficiat biserica noastră de generozitatea dumneavoastră, deși nu sînteți catolică.

– Admir foarte mult ce faceți aici. Le luminați capetele dogmatice.

– Îmi amintesc cînd s-a născut fiica dumneavoastră. Din întîmplare vizitam saloanele spitalului în ziua aceea și m-am oprit să vă felicit.

– Mi-aduc aminte. Ne întîlnisem de cîteva ori, dar în ziua aceea mi-ați părut un om minunat.

– Atunci v-am văzut prima dată zîmbind, remarcă preotul. Și aveți de ce. Ashley era un copil frumos.

– Mulțumesc.

Preotul îl luă mîna. O strînse scurt, le ură noapte bună și ieși. Amintirea fiicei ei o făcu să se strîngă de durere. Key ar fi vrut să- i alunge durerea, să o atingă, să o mîngîie cu compasiune și înțelegere așa cum

făcuse preotul, dar mâinile îi rămaseră pe lângă corp.

– Mai ai pistolul? o întrebă.

– L-am pus în husa aparatului de fotografiat.

Acesta era atârnat într-un cui pe un perete. Key îl scoase și i-l întinse.

– Dormi cu el. Să nu te despați de el.

– Ți-a spus cumva părintele Geraldo ceva ce ar trebui să știu și eu? Sîntem în pericol?

– Cred că trebuie să fim pregătiți pentru ce-i mai rău. Ar fi mare noroc să nu avem necazuri. Acum încearcă să te odihnești. Mîine va fi o zi grea. Începem cu ambasada.

Ea îl privea fix și-l făcea să se simtă stînjinit.

– Spune-mi adevărul, Key, zise ea blînd. Nu-mi vorbi ca unui copil. Crezi că visăm cai verzi pe pereți, nu?

Așa credea, dar nu avea inima să i-o spună. Părintele Geraldo îi confirmase supozițiile – soldații i-au lăsat să intre în oraș pentru că erau curioși să afle ce făceau aici, nu pentru că au crezut povestea lui.

Key era convins că vor avea mare noroc dacă vor scăpa vii din Montesangre. Se îndoia profund că vor putea zbura înapoi, însoțiți de sicriul lui Ashley.

Chiar dacă nu avea inima să-i spună aceste lucruri, nu-i insultă inteligența spunîndu-i o minciună. Evită să răspundă.

– Odihnește-te, Lara. Și eu o voi face.

Nu plecă să se culce. Intră din nou în bucătărie unde-i ținu de urît preotului, pînă cînd acesta își bău mințile. Îl lăsă acolo, sforăind cu capul pe masă și găsi o cameră cu un pat, vis-à-vis de camera Larei. Se dezbracă, se așează în pat și moțai cu urechile

încordate să audă orice zgomot.

Probabil că a dormit mult mai profund decît ar fi dorit, pentru că se tezi brusc, cînd îl scutura cineva. Cu gest reflex apucă pistolul și sări direct în picioare.

Lara era lîngă pat, îmbrăcată și pieptănată. Vîrfurile pistolului era la un centimetru de fața ei.

– Isuse! exclamă Key. Te puteam omorî.

Era speriată și palidă.

– Îmi pare rău, te-am speriat. Te-am strigat de cîteva ori. Pînă nu... nu... te-am atins, nu te-ai...

Se priveau nemișcați. Respirau greu, aerul era cald și umed. Sînii ei se ridicau și coborau cu greu.

În timpul nopții, Key aruncase cearceaful de pe el. Era transpirat tot. O erecție matinală îi ridica marginile slipului.

– Este ora șapte. Vorbea de parcă alergase o milă. Am făcut cafeaua.

Se întoarse brusc și fugi în bucătărie.

Key lăsă pușca și își acoperi fața cu mîinile. Ereecțiile de dimineață nu îi erau neobișnuite, dar aceasta de acum era neobișnuit de mare.

Se îmbracă, privind fix holul prin care fugise Lara.

– Ai avut dreptate. Nu este nimic aici.

Lara lovi cu piciorul o pungă de plastic. Ceea ce făcuseră rebelii din biblioteca ambasadei americane, întrecea orice imaginație. Candelabrul de cristal era undeva în mijlocul camerei, covorul *Aubusson* dispăruse, rafturile de cărți erau distruse, cenușa era

dovada sorții pe care au avut-o cărțile de aici.

Steagul care stătuse într-un colț al camerei, era sfîșiat. Nici o fereastră nu rămăsese intactă. Urme de gloanțe erau pe tavan, mobila fusese confiscată, clădirea părea acum locuită de vrăbii.

– Îmi pare rău, doamnă Porter.

– Nu-i vina dumitale.

Preotul era palid, ochii îi erau injectați. Mîinile îi tremurau că abia ținuse ceașca de cafea pe care i-o oferise de dimineață. Lara se prefăcu că nu observă cînd el își turnă rom în cafea.

– Ați mai vrea să vedeți și alte camere?

– Biroul lui Randall, te rog.

– Repede, îi avertiză Key.

Stătea lîngă o fereastră, lipit de perete. Supraveghea fațada clădirii, fără să fie văzut.

S-au îmbrăcat în hainele oferite de preot cu o seară în urmă și au lăsat mașina mai departe de clădire. Cu toate acestea, toți se îndoiau că el și Lara puteau păcăli pe cineva cu deghizarea lor.

Key avea arma cu el. Un pistol era prins în centura pantalonilor. Din momentul în care au intrat în clădirea devastată, el a fost interesat mai mult de ce se petrecea pe stradă, decît înăuntru.

– Un jeep a trecut pe aici de trei ori. Sînt doi soldați în el. Au steagul lui El Corazón. Nu am încredere în indiferența lor.

– Ne vom mișca iute, promise Lara.

Key îi urmă, dar continuă să privească peste umăr.

– Stați! îi preveni Key, cînd erau lîngă ușa biroului. Stați de o parte.

Și ea și preotul s-au lipit de perete. Key se lipi de Lara și cu vârful armei deschise ușa. Ezită un moment, apoi se explică:

– Era singura ușă închisă din toată clădirea. Ar fi putut fi o capcană.

Trecînd pe lîngă el, Lara intră în biroul soțului ei. Altădată acesta era mobilat conform standardului ambasadorului Statelor Unite, dar acum era devastat complet, ca și biblioteca. Mai rămăsese biroul dar era ciopîrțit încît abia se mai ținea. Barul fusese devastat în aceeași măsură; probabil că sticlele și paharele au fost sparte de pereți. Părintele Geraldo oftă.

– Se pare că biroul a avut aceeași soartă ca toată clădirea.

Bătrînul porni spre ușă dar Lara îl prinse de mînă.

– Stai puțin. Mai este ceva.

Se îndreaptă spre peretele îndepărtat unde era seiful. Îl deschise și scoase un ușor strigăt de exclamare.

– Uite, aici sînt hîrtii și dosare. Răsfoi repede printre documente. Sînt scrise în spaniolă, dar par acte oficiale.

Părintele Geraldo citi peste umărul lui.

– Este un acord comercial. Zahăr în schimbul armelor. Dar este datat cu cîteva luni înainte de lovitura de stat, nu-i putea interesa prea mult.

– Poate că pe unii îi interesează. De undeva de sub dosare Lara scoase o pereche de ochelari.

– Parcă ar fi...

– Ai lui Emilio, termină ea emoționată. Știam eu! Știam că dacă el trăiește...

Deodată Key sări lîngă ea și îi acoperi gura cu

mîna. Îi făcu semn și preotului să tacă.

– Este cineva acolo, mimă el cu buzele, arătînd spre ușă.

Îi făcu semn Larei să se ghemuiască în spatele biroului. Încăpățînată, ea clătină din cap și se îndreaptă spre ușă. El o prinse de rochie. Ea se întoarce și îl privi furioasă. Dar cedă furiei din ochii lui și se execută. Părintele Geraldo înghenunchă lîngă ea.

Dincolo de ușă se auzeau pași.

Key se așeză în poziție de tragere.

Dar dacă era Emilio? Dacă el i-a auzit și temîndu-se pentru viața lui s-a ascuns în altă cameră? Era un copil și i-a fost devotat lui Randall. El ar fi putut ști unde este mormîntul lui Ashley. Key l-ar fi putut împușca.

Lara își ținu respirația și ascultă încordată. Pașii se apropiară. Din cînd în cînd se opreau, parcă nesiguri. Dacă auzul nu-i juca o festă, Lara simțise că persoana s-a oprit exact lîngă ușă. Privi îngrozită spre Key care se pregătea să tragă.

Se auzi o mișcare dincolo de ușă.

Lara sări în picioare și acoperi ușa cu trupul ei.

– Emilio, ai grijă!

Capitolul douăzeci și unu

Uimit de strigătul ei, Key o ajunse din urmă și o lovi. Auzind din nou un zgomot dincolo de ușă se întoarse și trase.

Rafala de foc răsună înfricoșător în clădirea pustie. Se simțea mirosul de sânge. Lara privea înmărmurită spre ușă. În pragul ușii era o capră împușcată.

– La naiba! se înfurie Key. Ce naiba a fost în capul tău? Să ieșim dracului de aici. Vino, *padre*. În mai puțin de un minut locul ăsta o să forfotească de soldați.

Împiedicându-se, Lara abia reuși să treacă peste trupul animalului. Key o împingea din spate. Buza ei

se umfla și o simțea zvîcnind. Când au ajuns la ieșirea din spate Key le făcu semn să se oprească. Scoase capul pe ușă și verifică zona. Lara îl privi pe părintele Geraldo. Respira greu și se sprijinea de tocul ușii.

– Să mergem. Dar Țineți capul în jos și fiți gata să vă adăpostiți în orice moment. Ar putea fi cineva pe acoperiș.

Cu brutalitate o prinse de mînă și o trase spre mașină. El se așeză la volan în locul părintelui Geraldo. Fără să comenteze, preotul se așeză pe locul din spate.

Key porni pe strada principală, apoi intră pe străduțe laterale schimbînd mereu direcția, încercînd să-și piardă urma.

– Te-am rănit? o întrebă privindu-i buza.

– Bineînțeles, doar m-ai lovit.

– Dacă ai fi rămas unde ți-am spus să stai nu te-aș fi lovit. Isuse, oare ce-a fost în capul tău? Erai ținta oricui ar fi putut intra pe ușă în acel moment. Nu am mai avut timp să te rog frumos pentru a-ți salva viața.

– Din pricina unei capre?

– Nici eu nu am știut că este o capră.

– Eu am crezut că este Emilio.

– Și dacă ar fi fost? Sperai să mă împuște el pe mine?

– Încercam să te opresc pe tine să nu-l omori.

– Eu am mai multă stăpînire de sine.

– Chiar ai?

El opri brusc mașina.

– Da, am. Și tu ar trebui să știi asta mai bine decît oricine.

Se priviră furioși.

– Ei, *padre*, ce părere ai pînă acum?

Părintele Geraldo luă sticla de la gură și o șterse cu dosul palmei.

– Este mare păcat că am lăsat capra acolo. Ar fi hrănit mai multe familii.

Key îl privi gata de ceartă, dar comentariul preotului i se păru nostim Larei și ea începu să rîdă. Rîdea și preotul. Într-un târziu, Key acceptă această glumă macabră cu un zîmbet încordat.

– La naiba! oftă și privi în jurul său. Afurisită de capră.

Cînd rîsul se ofili de pe buzele tuturor Key se întoarse și mîngîie buza Larei. Îi părea rău.

– A fost un gest reflex. Nu am vrut să-ți fac rău.

– Nu-i nimic. Nu vreau să ne oprim acum. Continuăm.

– Continuăm?

– Mi se pare incredibil că seiful a fost scutit de dezastru. Ori este un miracol, ori Emilio trăiește și a fost de curînd în acel birou. Ochelarii sînt ai lui. Sînt sigură că a fost acolo.

– Ei bine, eu nu cred că se mai întoarce astăzi. Dacă a fost pe undeva pe aproape cred că l-am speriat de moarte.

Probabil că are dreptate, se gîndi Lara. Emilio era singura ei șansă de a obține informații. Dacă l-ar putea scoate din ascunzătoare... Intenționa să se întoarcă la ambasadă cu sau fără Key și să stea toată noaptea pentru a-l contacta. Key va avea probabil o litanie de obiecții, de aceea Lara hotărî să nu-i spună decît în ultimul moment. Între timp mai avea cîteva zile.

– Părinte Geraldo, moartea lui Ashley nu ar fi trebuit înregistrată undeva?

– Normal. Înainte de revoltă națiunea acesta își ținea registrele în mod civilizat. Dacă nu au fost distruse ar trebui să le găsim la primărie.

– Și ce ar trebui să facem pentru a ajunge la ele? întrebă Key.

– De unde să știu pînă nu încerc?

– Este ca și cum le-am flutura pe sub nas un steag roșu.

– Am să le spun că mă interesează o persoană numită Portales. Dacă certificatele de deces sînt înregistrate în ordine alfabetică al lui Ashley ar trebui să se afle în același volum.

– Volum? Nu sînt computerizate? întrebă Key.

– Nu în Montesangre, răspunse părintele Geraldo cu un zîmbet îmbibat de rom.

Totul s-a dovedit a fi extrem de simplu. După emoțiile de la ambasadă nu le venea să-și creadă norocului.

În mai puțin de jumătate de oră părintele s-a întors vioi zîbind fericit.

– Dumnezeu ne-a binecuvîntat.

Deși plecase de puțin timp, Larei i s-a părut o eternitate. Se temea că nu există înregistrări, că nu va obține informații. Prefăcîndu-se că își face siesta, rezemat de spătarul scaunului și cu pălăria trasă pe ochi, Key supraveghea încordat zona.

Ciudad Central era un oraș sfîșiat de lupte, dar comercianții își continuau activitatea. Era un oraș aglomerat. Totuși, dacă te gîndeai bine, nu înțelegeai scopul acestei activități. Expresia generală de pe chipul oamenilor era aceea de oboseală. Nici unul nu îndrăznea să se oprească, să stea de vorbă pentru a nu a atrage atenția soldaților care mișunau peste tot. Copiii erau ținuți lîngă mame nervoase. Vînzătorii își vedeau de treabă fără a se angaja în conversații.

Lara și Key respirară ușurați cînd îl văzură de preot.

– Ai descoperit unde este înmormîntată Ashley? întrebă Lara nerăbdătoare.

– Nu, dar există un certificat de deces. A fost semnat de doctorul Tomás Soto Quinones.

– Bine, să mergem.

– Stai puțin. Acest Soto, se întoarce Key spre preot, de partea cui este?

– Nu contează acum. Lara era nervoasă.

– S-o crezi tu că nu contează.

– Este doctor ca și mine. El depășește orice considerent politic. Îmi va face un serviciu profesional.

– Nu-ți vine mintea la cap? întrebă Key exasperat. Poate fi cumnatul lui El Córason sau spionul lui Escávez, pentru tine totuna e. Dacă mergem acolo ne pot lua ca din oală.

– Scuză-mă, interveni părintele Geraldo, în munca mea m-am întîlnit de cîteva ori cu doctorul Soto. Nu-i cunosc preferințele politice dar știu că și el vindecă răniții de ambele părți.

– Vezi? Hai să mergem.

Key o ignoră pe Lara.

– Chiar dacă ne va înțelege va trebui să-și riște viața pentru noi. Pericolul l-ar putea face să ne refuze. Sau în cel mai rău caz îi poate anunța pe oamenii lui El Corazón. Oricum ne așteaptă plutonul de execuție.

• – Eu sînt gata să-mi risc viața, se încăpățîină Lara.

– Dar tu nu ești singura implicată.

– Dacă nu vreți să veniți cu mine merg singură.

Key încercă să o intimideze cu privirea, dar văzînd că ea îi rezistă se întoarce spre preot.

– Ce-ți spune dumitale instinctul despre *El Doctor*?

Un licăr de nehotărîre trecu prin ochii preotului.

– Fie că acceptă sau nu să ne ajute, cred că putem avea încredere că ne păstrează secretul.

– Bine, renunță Key. Facem cum vreți voi doi, dar după reguli stabilite de mine.

Lara și Key așteptau în cabinetul doctorului în timp ce părintele Geraldo acționa din nou ca purtătorul lor de cuvînt. Deși jaluzelele erau trase, camera lipsită de aer condiționat era înăbușitoare. Hainele li se lipeau de piele. Key își ștergea des fruntea cu mîneca de la cămașă. Nu-și pierdeau energia și oxigenul în conversație.

Tăcerea era de altfel o precauție în plus. Nu ar fi vrut să atragă atenția personalului. Explicațiile puteau fi periculoase.

Așteptarea era interminabilă și de nesuportat. Stăteau acolo de peste două ore. De ce dura atît? Imaginația Larei începu s-o ia razna: au fost

descoperiți, au fost chemate trupele și spitalul era înconjurat. Key a avut dreptate. Soto folosea profesia de medic ca acoperire. De fapt era spion. L-au descoperit pe părintele Geraldo și l-au torturat pînă a spus adevărul și...

În secunda în care auzi vocile, sări în picioare. Key se așează în spatele ușii și-i făcu semn să stea liniștită pînă intră doctorul.

Doctorul Tomás Soto Quinones intră în cabinet urmat de preot. Aprinse lumina.

– A fost o naștere de rutină dar...

În acel moment dădu cu ochii de Lara.

– Te rog să mă ierți doctore, spuse preotul umil. Nu prea am fost onest. Aș dori foarte mult să discutăm despre cina săracilor, dar poate că altădată.

Key se strecură în spatele lor și închise ușa. Medicul era uluit. Preotul se scuză față de Lara și Key.

– A acceptat să mă vadă după ce termină nașterea. A durat mai mult decît s-a așteptat.

– Sînteți americani? exclamă doctorul într-o engleză impecabilă. Cum ați trecut granița? Vă rog să îmi spuneți ce se întîmplă? Privea de la unul la altul uluit. Cine sînteți?

– Eu sînt doctorița Lara Mallory. Acum trei ani mă aflam la Montesangre împreună cu soțul meu, ambasadorul Randall Porter.

– Da, exact, o recunosc doctorul. V-am văzut poza în ziare. Soțul dumnevoastră a fost răpit și executat. Ce tragedie! O violență fără sens.

– Da.

– Comunitatea medicilor a privit cu compasiune moartea ambasadorului. De cînd s-au întrerupt

relațiile diplomatice cu Statele Unite a fost foarte greu să obținem medicamente.

– Ca medic vă înțeleg foarte bine problemele. Lara făcu câțiva pași spre el. Doctore Soto, eu personal mă voi ocupa să vă trimit medicamente dacă mă ajutați acum.

Doctorul privi peste umăr spre Key, inchizitiv spre preot și apoi se întoarse spre Lara.

– Să vă ajut? Cum?

– Când soțul meu a fost răpit, fiica mea a fost ucisă cu un foc de armă. A fost îngropată aici. Ajutați-mă să-i localizez mormîntul. Guvernul meu și cele câteva guverne din Montesangre mi-au ignorat cererea de a o exuma și repatria în Statele Unite. Am venit să o fac singură, dar nu știu unde este înmormîntată.

Pe coridor se auzeau pași. Zgomotul de veselă anunța că se servește masa. Dar în biroul îngust era o liniște mormîntală. Într-un târziu doctorul reuși să vorbească:

– Am cea mai profundă simpatie pentru dumneavoastră. Sînteți de admirat pentru misiunea periculoasă în care v-ați angajat. Dar sînt într-o mare încurcătură. De unde să știu eu unde este înmormîntată fiica dumneavoastră?

– I-ați semnat certificatul de deces. Lara se apropie mai mult de el. Key duse mîna la armă, dar privirea lui rece îi ordonă să nu se amestece. Vă amintiți cînd l-ați semnat?

– Normal.

– Numele ei era Ashley Ann Porter. A murit pe 4 mai cu cîteva ore înainte de a se declara oficial începerea revoluției.

– Îmi amintesc foarte bine când a fost ucisă fiica dumneavoastră și când a fost luat prizonier soțul dumneavoastră. Și dumneavoastră. Și dumneavoastră ați fost rănită.

– Înseamnă că vă amintiți când ați semnat certificatul de deces și ați dat acceptul de înmormântare.

Picături de sudoare îi curgeau încet de pe frunte. Era un bărbat solid dar mai scund decât ea. Avea o față pătrată, un nas mare și plat, părea că este de descendență indiană. Avea mâinile prea mari pentru un chirurg, deși părintele Geraldo spunea că era un medic respectat.

– Din păcate nu-mi amintesc când am semnat un asemenea document.

Exclamația Larei ieși ca un strigăt de disperare.

– Trebuie!

– Vă rog să înțelegeți, spuse doctorul întretăiat. Orele și zilele care au urmat răpirii ambasadorului au fost cele mai turbulente din istoria acestei țări. Au fost sute de morți. Președintele și familia lui abia au scăpat cu viață. Toți cei care au servit în administrația lui au fost executați public. Străzile erau pline de sânge.

Lara citise toate acestea când se afla în spital. Era convinsă de sinceritatea doctorului.

Vorbind pentru prima dată de la venirea medicului, Key întrebă sceptic:

– Și nu vă amintiți o fetiță anglo-saxonă între toți acei morți?

Soto clătină din cap dezamăgit.

– Îmi pare rău, *señor*. Știu că vă dezamăgesc.

Lara inspiră adânc de câteva ori, apoi îi întinse

mîna.

– Mulțumesc, doctore. Îmi cer scuze pentru modul teatral în care v-am abordat.

– Vă înțeleg precauțiile. Soțul dumneavoastră nu era agreat de rebeli, iar ei sînt acum la putere.

– Soțul meu reprezenta aici Statele Unite, iar țara mea era în favoarea președintelui Escávez. Randall își făcea doar datoria.

– Înțeleg. Totuși vă pot garanta că familiile și prietenii celor care au fost torturați și uciși de oamenii lui Escávez nu vor fi la fel de generoși.

– Putem avea încredere că nu veți vorbi despre noi? întrebă Key brusc.

– *Por supuesto*. Eu nu vă voi trăda.

– Dacă o vei face vei regreta amarnic.

Părintele Geraldo păși între ei.

– Cred că mai bine îl lăsăm pe doctorul Soto la treburile lui.

– Da, acceptă și Lara. Nu are rost să vă mai implicăm.

În timp ce Lara se îndrepta spre ușă, Soto îi prinse o mînă.

– Îmi pare rău, *señora* Porter. Aș fi vrut să vă fiu de ajutor. *Buena suerte*.

– *Muchas gracias*.

Lara își puse baticul pe cap și ieși în urma părintelui Geraldo. Au ieșit fără a fi suspectați de cineva. Afară era întuneric. Nu o interesa nimic. Abia își putea aduna energia de a duce un picior lîngă celălalt.

Sperase după ce a descoperit certificatul de deces, dar întîlnirea de acum cu doctorul Soto a fost

ucigătoare. Soarta o călca în picioare.

Încă intenționa să se întoarcă la ambasadă și să-l găsească pe Emilio. Mai întâi însă trebuia să se odihnească, să-și ridice moralul. După aceea era sigură că va fi mai optimistă.

Cînd au ajuns în spatele spitalului, Key a tras-o la adăpostul unui zid.

– Pst! *Padre!*

– Ce-i?

– Nu are rost să te mai porți așa. Nu ne-a văzut nimeni, se plînze Lara.

– La ce oră pleacă Soto de la spital? îl întrebă Key pe preot ignorînd-o.

– N-am idee. De ce?

– Doctorul nostru minte.

– Dar eu îl cunosc...

– Ai încredere în mine, *padre*. Poate ești un bun judecător cînd este vorba de sfinți, dar eu am trăit numai printre păcătoși. Minte.

– Cum? întrebă Lara.

– Nu știu dar vreau să aflu. A spus că nu-și amintește de fetița ta. Este o prostie. Atacul asupra voastră a fost comentat în toate ziarele lumii. Eu eram atunci în Chad și pînă și acolo s-a scris. A început o revoluție, da. Cadavre treceau prin morga orașului precum gîștele la abator, da, poate că a avut treabă pînă peste cap, dar sub nici o formă nu putea uita că a semnat certificatul de deces al fetiței ambasadorului Statelor Unite, ucisă cu un foc de armă. Sub nici o formă.

Uimitor, dar instinctiv și complet Lara avu încredere în Key. Cu barba nerasă de cîteva zile,

arăta ca un *desperado*, un bărbat care atrăgea asupra lui pericolul și îl sfida. Au rămas în așteptare.

– Ce facem?

– Așteptăm.

La auzul clicului fatal, doctorul Soto împietri. Key îi împlîntă țeava armei la ureche și îi întoarse la spate mîna.

– Dacă scoți un sunet, devii istorie. Vocea lui şuiera în întuneric. Mergi!

Doctorul nu spuse nimic. Se apropiau de mașină. La volan era părintele Geraldo. Lara stătea în spate cu mîinile încleștate pe scaunul din față.

– Controlează-l, Lara!

Ea sări din mașină și îl controlă cu repeziciune.

– Nu sînt înarmat, spuse bărbatul cu demnitate.

– Dar ești al naibii de mincinos.

Lara îi făcu semn că doctorul spune adevărul.

– Urcă.

– Unde mă duceți? Pentru Dumnezeu, vă rog... nu înțeleg de ce faceți asta. Ce vreți de la mine?

– Adevărul. Știi mai mult decît ai spus despre moartea fiicei mele, nu-i așa?

Key apăsă mai tare țeava pistolului.

– Nu! protestă doctorul speriat. Vă jur că nu știu nimic. Dumnezeu mi-e martor.

– Ai grijă, îl preveni Key. Avem aici un om care îl reprezintă pe Dumnezeu și îi spune totul.

– Nu vă pot ajuta.

- Nu poți sau nu vrei? Întrebă Lara.
- Nu pot.
- Nu-i adevărat. Ce știi și nu vrei să spui?
- Doamnă Porter vă implor...
- Spune!

Preotul conducea mașina pe un drum de țară în apropierea unui râu. Opri undeva în câmp.

– Erai de serviciu la spital în ziua în care am fost atacați? Întrebă Lara.

Bărbatul încercă să miște capul dar nu putu din cauza pistolului.

- *Si*, reuși să șoptească.
- Ai văzut-o pe fetița mea?
- *Si*. Era foarte grav rănită.

Lara își aminti cascada de sânge care țîșnise din gâtul lui Ashley. Fără îndoială i-a fost lovită carotida. Închise ochii încercînd să alunge imaginea. Mai târziu o putea plînge. Acum nu-și putea permite.

– Și ce s-a întîmplat cu trupul fetiței mele?

– *Padre*, îl rugă Soto. Te rog să mă ajuti. Am familie. Dumnezeu știe că în inima mea sînt alături de doamna Porter, dar mi-e teamă de consecințe.

– Ai dreptate, vorbi Key fioros. El Corazón nu este aici dar eu sînt. Nu am făcut atîta drum să ne jucăm cu tine. Spune-i ce vrea să știe, ori n-ai să mai fii de folos nimănui. *Comprende?*

Lara nu era de acord cu tactica lui Key. A fost de acord să o folosească doar după ce au epuizat toate mijloacele. Era posibil ca Soto să spună adevărul.

– *Padre?* continuă să-l roage Soto. *Por favor!*

Părintele Geraldo își făcu cruce și începu să se roage încet. Era foarte convingător.

– M-am săturat de toate prôstiile astea.

Key sări din mașină și-i făcu doctorului semn să coboare.

– *Cementerio del Sagrado Corazon*, bîlbîi doctorul.

– La Cimitirul Inimă Sacră. Este îngropată acolo? Întrebă Lara.

– *Si*. În timpul acelor zile de luptă, acolo au dus toți morții. Duceți-mă acolo și o să vă arăt.

Părintele Geraldo își opri deodată rugăciunea și mașina porni. Key urcă din fugă.

– Ar fi bine să nu ne minți de data asta, doctore.

– Nu, *señor*. Jur pe capul copiilor mei.

Cimitirul se afla în celălalt capăt al orașului. Chiar și în condiții normale s-ar fi ajuns greu acolo. Distanța a crescut însă din cauza circuitului sinuos pe care l-a preferat preotul. Pentru a evita drumurile circulate de camioane militare, a mers în zig-zag, pe căi ocolite.

Nervii Larei erau încordați să plesnească.

– Este închis! exclamă ea la intrare.

– Dar este un zid care se poate sări. Haideți. Key a fost primul care a sărit din mașină. I-a făcut semn lui Soto. Ține amîndouă mîinile pe cap. Dacă le cobori te împușc.

– Nu mă puteți împușca pentru că nu veți mai afla unde este mormîntul fetei.

Bluful nu ținu și Key zîmbi răutăcios.

– Nu am spus că te omor. Am spus doar că te împușc. De exemplu în mîină. N-ai să mai poți opera. Hai mișcă.

Au zărit zidul fără greutate. Soto le-a arătat drumul. Nu au putut risca să folosească o lanternă. Nu răsărise luna și abia vedeau. Cimitirul era situat pe

o colină de deal și oferea o imagine panoramică a orașului. Nici el nu scăpase efectelor dezastruoase ale războiului. Foarte puține morminte erau îngrijite. Larei i se rupea inima când se gîndea că fetița ei era înmormîntată în acel loc dezolant, părăginit și plin de reptile.

Ashley nu va sta multă vreme aici, își jură ea în tăcere.

Doctorul Soto ajunse pe marginea unei gropi uriașe. Acolo s-a oprit. Cu mișcări încete, pentru a nu-l provoca pe Key, el s-a întors spre Lara. Ea a rămas înmărmurită de privirea din ochii lui. Pînă când și-a dat seama că de fapt erau plini de lacrimi.

– Nu am vrut să vă spun, dar ați insistat. Ar fi fost mult mai bine dacă nu m-ați fi obligat să vă aduc aici. Și mai bine ar fi fost dacă ați fi uitat ce s-a întîmplat în Montesangre și a-ți fi rămas în America.

– Ce dracu' bolboresești acolo? întrebă Key nedumerit.

Lara uluită se apropie de marginea gropii. Avea cam douăzeci de metri în diametru și se asemana cu un crater de meteorit.

Cu o privire perplexă se întoarse spre părintele Geraldo. Și el privea fix spre groapă. Avea umerii lăsați și mîinile îi atîrnau lipsite de vlagă. Era stupefiat.

Și Key privea spre groapă dar dorea să i se ofere o explicație. Deodată trupul îi tresări violent și se întoarse cu o mișcare convulsivă. Lăsă pistolul din mînă și îl prinse pe doctor de gulerul cămășii, ridicîndu-l la nivelul lui.

– Vrei să spui că...

– *Si. Si.* Abia atunci văzu lacrimile din ochii lui.

Doscientos. Trescientos. Quien sabe?

– Două sute sau trei sute? Vocea Larei emana panică. Două sute sau trei sute...

Cînd adevărul o izbi i se tăie respirația. Rămase cu gura deschisă, incapabilă să mai facă ceva. Key dădu drumul doctorului și fugi spre ea.

– Lara!

Cel mai înfiorător urlet pe care l-a auzit vreodată a sfîșiat tăcerea cimitirului. La început nu și-a dat seama că era al ei. Întinse mîinile și se prăbuși pe marginea gropii, unde ar fi sărit dacă Key nu ar fi prins-o la timp. Se lupta cu el, cu forța anormală a oamenilor înnebuniți de durere.

În cele din urmă reuși să se smulgă din brațele lui și se tîrî spre marginea gropii înfigîndu-și mîinile în pămînt.

– Nu! Dumnezeu, nu! Te rog! Ashley! Dumnezeu mare, nu!

Doctorul Soto bolborosea ceva despre ziua în care s-a ordonat înmormîntarea la groapa comună. A fost săpată de buldozere pentru că numărul de morți era mare. Cînd morga nu mai avea loc, au început să lase cadavrele peste tot. S-au descompus cu sutele în soarele torid. Era iminentă o epidemie de febră tifoidă. Comandanții rebelilor au rezolvat problema în mod expeditiv.

– Lara, oprește-te imediat! Key încerca să o ridice în picioare.

– Îmi pare rău, atît reușea să repete Soto.

Acum înțelegeau de ce nu a vrut să le spună. S-a temut de consecințe dar nu din partea lui El Corazón.

– Vă rog să mă lăsați singură.

Key încercă să o smulgă de pe marginea macabrei gropi dar unghiile ei îi lăsară urme sîngerînde pe brațe.

– Lara. Părintele Geraldo era îngenuncheat lîngă ea și-i vorbea blînd. Dumnezeu în înțelepciunea lui infinită...

– Nu! urlă ea. Să nu-mi vorbești de Dumnezeu!

– Cine a făcut asta? Brațele lui Key o susțineau dar privirea i se îndrepta ucigător spre Soto. Cine a ordonat ca atîția copii să fie aruncați într-o groapă comună? Dumnezeule mare, sînteți un popor de barbari? Vreau un nume. Cine a dat acest ordin? Vreau un nume, mă auzi?

– Îmi pare rău, *señor*, dar este imposibil de aflat cine a comandat îngroparea în masă. Totul...

Cuvintele lui Soto s-au oprit brusc. A căzut în genunchi, cu mîinile pe piept apoi s-a prăbușit pe o parte.

Părintele Gerardo rostea rugăciunea cînd a căzut cu fața în pămîntul umed.

Îngrozită, Lara privea balta de sînge de lîngă el.

– Isuse!

Key duse mîna la pistol dar nu suficient de repede. Primi o cizmă în coaste.

Tîrîndu-se, Lara încerca disperată să se îndepărteze de masa gelatinoasă care a fost capul părintelui Geraldo. O mîna o ridică în picioare.

– *Buenas noches, señora*. Iată că ne întîlnim din nou.

Era liderul de guerrillă pe care l-au mai întîlnit. Ricardo.

Camionul militar se poticni. Călătoreau de mai multe ore.

Înainte ca mintea ei să înregistreze ce se întâmpla, fuseseră înconjurați de oameni înarmați care le-au legat mâinile la spate. Încă era legată și abia își menținea echilibrul în acest camion. Era aruncată dintr-o parte în alta. Multă vreme va fi acoperită de vînătăi. Dacă mai trăia.

Era o speculație.

Părintele Geraldo era mort. Doctorul Soto murise la jumătatea propoziției. Însă Key era foarte viu. Slavă Domnului. I-a blagoslovit cu o litanie de blesteme și înjurături. Soldații le-au controlat mașina. Unul din ei a început să se joace cu aparatul de fotografiat.

– Ține-ți mâinile murdare departe de aia! i-a strigat Key.

Ca și Lara el avea mâinile legate și era împins cu bruschete de soldați. Unul din ei îl lovise în tâmplă cu tocul pistolului. Key se clătinase, dar nu se prăbuși. Un fir de sînge i se prelingea din rană dar el îi zîmbea diavolește soldatului.

– Maică-ta te-a făcut cu un măgar.

Fie că înțelegea sau nu englezeste, soldatul a luat-o drept o insultă și a sărit la Key. Înainte însă să se răzbune Ricardo le-a ordonat să-i ducă în camion.

Au discutat o vreme dacă să ia sau nu și mașina. Ricardo a hotărît să o ia.

Lara și Key au fost împinși în camion. Lîngă ei au aterizat aparatul de fotografiat și trusa ei medicală. Erau legați la ochi. Normal, Key nu a acceptat. Au trebuit trei oameni să îl țină pentru a putea fi legat.

Lara știa că rezistența fizică era inutilă.

Drumul era plin de hîrtoape. Soldații miroseau. Erau nespălați. În lada camionului nu se putea respira.

Lara îi întrebă unde sînt duși și de ce. Cît mai aveau pînă la destinație. Nimeni nu-i răspunse. Încercă să comunice cu Key, dar acesta fu pedepsit.

– Lara? Vocea lui era răgușită și uscată. Ești bine?

– Key?

– Slavă Domnului. Stai liniștită și...

– *Silencio!*

– Du-te dracului!

Se auzi un sunet înăbușit, apoi un geamăt și Key nu mai vorbi.

Lara încercă hipnoza pentru a-și elibera mintea de gândurile tulburătoare. Dar de fiecare dată cînd încerca, în minte îi apărea groapa comună din cimitir unde va zăcea pentru totdeauna fiica ei.

Realizarea gândului care o secase pînă acum era imposibilă. De ce nu încerca să fugă? Ar fi împușcat-o. Părintele Geraldo și doctorul Soto nu au suferit. Au murit instantaneu.

De ce mai era în ea voința de a trăi?

Nu, era un sentiment mai puternic decît voința. Era hătărîrea de a-i vedea pe cei responsabili de o asemenea atrocitate pedepsiți. Să îngropi fiica ambasadorului Statelor Unite într-un asemenea mod era o violare a drepturilor omului. Dacă va mai trăi va avea grijă ca întreaga lume să știe acest lucru.

A avut mulți bolnavi incurabili. Pînă în acel moment nu le-a înțeles voința de a supraviețui. Cum puteai să te mai agăți de viață știind că situația este fără speranță? S-a gîndit de multe ori la acest refuz al

spiritului uman de a accepta moartea. Acum știa că un om poate supraviețui chiar și în cele mai rele condiții.

Instinctul de supraviețuire era mai puternic decât știa. Păstra viața chiar și când rațiunea ceda. Dacă nu ar fi fost așa, ea ar fi murit când a văzut groapa comună. Această hotărâre de a trăi a susținut-o în noaptea aceea atât de lungă.

Probabil că adormise pentru că a tresărit brusc când camionul s-a oprit. Simțea miros de mâncare.

– Am ajuns deja? întrebă Key sarcastic.

Cineva o ridică și o împinse din camion. O dureau toate încheieturile. Primi cu recunoștință aerul curat. Inspiră profund și își masă picioarele. Cineva îi scoase basmaua de la ochi. Ricardo era lângă ea și-i zîmbea cu toată gura.

– *Bien venido!* El Corazón este nerăbdător să-și primească oaspeții.

Rămase surprinsă de engleza lui corectă.

– Și eu am multe să-i spun lui El Corazón.

– O femeie cu simțul umorului. Îmi place.

– Nu este nimic nostim.

– Dar sînteți dumneavoastră, *señora*. Foarte nostimă.

În acel moment o femeie îmbrăcată în panataloni murdari și un pulover pătat îi sări de gît. După ce o îmbrățișă cu pasiune el îi șopti:

– Hai. Am adus mâncare.

– Unde este El Corazón? întrebă Lara.

– Înăuntru.

Încă îmbrățișați au plecat clătinîndu-se spre o colibă dărăpănată. Ceilalți soldați erau în același mod

întâmpinați de femeile din tabără. Le aduceau cani cu cafea. Lara ar fi băut puțină apă.

Doi bărbați înarmați cu puști semiautomate îi păzeau pe ea și pe Key. Când îl văzu, Lara scoase un strigăt speriat. Rana de la tâmplă se coagulase. Era urâtă și trebuia dezinfectată, probabil și cusută. Se întrebă dacă o vor lăsa să-și folosească trusa, probabil că nu.

Ochii lui Key erau încercănați. Ca și ai ei; hainele lui erau murdare și îmbibate de transpirație. Abia se crăpase de ziuă dar umiditatea era atât de mare încît o ceață densă anina de copacii junglei.

Key o privea pătrunzător, dar ea nu avea nevoie de această comunicare tăcută pentru a înțelege cît de precară era situația lor. Îi menținu privirea cîteva secunde și îl văzu apoi privind insistent spre geanta în care se afla aparatul de fotografiat. Era aruncată undeva aproape de ea.

Îl întrebă din priviri știind că el încearcă să îi spună ceva.

El mimă cu buzele cuvîntul *Magnum*, ea privi repede spre geantă și cînd se uită din nou la Key văzu că face un gest imperceptibil.

– *Señora, señora*. Ricardo ieșea din colibă. Sînteți foarte norocoși. El Corazón vă va primi acum.

O liniște respectuoasă se făcu în tabără. Cei care mîncau lăsară din mînă farfuriile. Toți ochii se întoarseră spre colibă. Pînă și copiii își încetară joaca. Soldații își întrerupseră poveștile exagerate despre mărețele lor fapte de arme. Atenția tuturor era îndreptată spre colibă.

Ceremonios, perdeaua se dădu de o parte și un

bărbat ieși.

Lara căzu în genunchi. Abia reuși să articuleze:

– Emilio!

Capitolul douăzeci și doi

– Vă rog să mă scuzați, domnișoară Janellen!

Auzind vocea lui Bowie, Janellen se fîstîci. Se controlă și îl primi cu o răceală condescendentă.

– Bună ziua, domnule Cato. Cu ce vă pot ajuta?

El stătea în pragul ușii dintre atelierul mecanic și micul birou. Clădirea atelierului era pustie. Erau singuri.

Aerul era pătruns de primele miresme de toamnă. Bowie le purta în haine. Janellen reuși să-și ascundă dorința din priviri.

– Mă întrebam dacă mai știți ceva despre fratele dumneavoastră și doctorița Mallory?

– Nu, răspunse ea vinovată.

Era egoist din partea ei să fie atît de pătrunsă de pasiunea pentru Bowie cînd viețile lor erau în pericol. Key promisese să sune acasă dacă va putea, dar de cînd plecase nu le-a transmis nimic. Era bolnavă de grijă. Deși mama lor nu recunoștea, era și ea îngrijorată. Stătea tot timpul în camera ei, cobora doar în timpul meselor, cînd orice conversație cerea un efort imens.

– Asta nu-i bine, spuse Bowie. Eu speram să se fi întors deja. Învîrți în mîini borul pălăriei.

– Mai doriți și altceva, domnule Cato?

– Eu... da. Cecul cu salariul meu. Nu l-am găsit în cutie azi dimineață. Nu v-aș fi deranjat dar trebuie să plătesc chiria mîine.

Știind prea bine că el spune devărlul, Janellen privi spre căsuța cu numele lui.

– Dumnezeu, îmi cer scuze. Mi-a scăpat din vedere, domnule Cato. Probabil că l-am lăsat în seif.

Seiful companiei era o monstruozitate care cîntărea cît trei plane. Domina un întreg colț de cameră. Era de pe vremea bunicului ei.

Se îndreptă spre seif dar simți privirea lui Bowie pe trupul ei și se încălzi. Din fericire combinația seifului era o a doua natură pentru ea. Îl deschise și scoase cecul dintr-un sertar unde-l lăsase intenționat azi dimineață. Pentru că el nu a avut inițiativa de a se apropia de ea din noaptea cînd s-au sărutat în bucătărie, a considerat că ea trebuie să-l ajute.

El fugise pe furtuna aceea, preferînd compania tunetelor și a ploii torențiale decît căldura brațelor ei. Poate că a fost dezamăgit de sărutarea ei sau

dezgustat, dar ea nu îl va lăsa să o ignore, după ce au avut acele momente de intimitate.

– Pofțiți, domnule Cato. Îmi pare rău că mi-a scăpat.

Se așeză la birou și-și făcu de lucru prin hîrtii. Îi bătea inima. De acum înainte el trebuia să facă prima mișcare. Următoarele cîtea momente au fost critice. Dacă pleca fără să-i spună un cuvînt îi va rupe inima. Indiferența era poza sub care își ascundea disperarea. Dacă aventura lor se termina cu acel sărut din bucătărie, putea mai bine să moară.

Au trecut zece secunde. Douăzeci. Treizeci.

Bowie se foia de pe un picior pe altul.

Janellen aștepta scriind o factură în timp ce întregul ei viitor atîrna de un fir de păr.

– De ce... De ce nu-mi mai spuneți Bowie?

Janellen îl privi mimînd surpriza că îl mai găsește acolo.

– Mi-am imaginat că nu mai sîntem în situația de a ne spune pe nume.

– Cum vine astă?

– Cînd doi oameni își spun pe nume înseamnă că sînt prieteni. Prietenii nu se evită. Prietenii se caută, își petrec timpul împreună. Prietenii fac un semn cînd trec cu mașina; nu întorc capul și se prefac că nu văd.

Ultima referință era pentru ziua de ieri. S-au întîlnit din întîmplare și el a întors capul.

– Domnișoară Janellen, eu știu că...

– Chiar și foștii prieteni nu se prefac că persoana cealaltă nu mai există. Vocea începu să îi tremure. Nu se putea suferi. Orice s-ar fi întîmplat nu ar fi vrut să

plîngă în fața lui. Prietenii nu se comportă de parcă nu au fost niciodată... prietenoși. De parcă niciodată... of, Doamne!

Lacrimi de rușine îi umplură ochii. Se întoarse cu spatele la el.

– Nu sînt bună la astfel de lucruri. Eu nu mă pot preface ca alte femei. Ideea cu cecul a fost stupidă și juvenilă. Știu că ai înțeles. Dar nu aveam cum să te oblig să mă vezi.

Se întoarse și îl înfruntă știind că nu arată bine. Ea nu plîngea frumos, ca actrițele din filme.

– Îmi pare rău, Bowie. Știu că ești grozav de stînjedit. Poți să pleci cînd vrei. Nu trebuie să rămîi. Eu sînt bine. Pe cuvînt.

Dar el nu se mișcă.

– Adevărul este, domnișoară Janellen, că mie îmi pare rău pentru că v-am forțat la o asemenea scenă.

Janellen se gîndi că dacă tot s-a făcut de rîs nu mai avea nimic de pierdut și putea foarte bine să meargă pînă la capăt.

– De ce m-ai evitat?

– Pen'că am crezut că nu vreți să mă mai vedeți după... la dracu! Am crezut că nu vreți să mă mai vedeți după ce v-am făcut. Nu v-am arătat respect, dar eu vă respect foarte mult.

Janellen roși, amintindu-și cum a mîngîiat-o. A fost un șoc, dar a fost plăcut.

– Ei bine, nici eu nu m-am purtat chiar respectuos, nu? Dar am presupus că amîndoi știam cît de mult ne respectăm. Am presupus că prietenia noastră a trecut într-un alt stadiu. Am crezut că poate vrei... poate vrei să te culci cu mine.

Bowie scăpă pălăria din mână. Se prăbuși pe un scaun cu capul în palme.

– Știu că ăsta este cuvîntul, spuse Janellen timid. Key îl repetă tot timpul și înseamnă că...

– Da, acesta este cuvîntul. Măcar transmite mesajul.

– Și atunci? Am greșit?

Bowie își masă ceafa. După o eternitate ridică privirea.

– Adevărul adevărat este că nu acesta e cuvîntul potrivit. Dacă aș fi vrut asta o puteam face pe linoleumul din bucătărie. Dar eu vă respect prea mult ca să vă ridic fusta ca unei tîrfe de zece dolari. Vedeți, domnișoară Janellen, dumneavoastră sînteți un om de calitate și eu sînt un gunoi. Nimic nu va putea schimba această stare de lucruri.

– Nu ești un gunoi!

– În comparație cu tine sînt. Și pe urmă eu am fost condamnat.

– Pentru că ai făcut un lucru bun. După părerea mea, omul pe care l-ai bătut trebuia să stea în închisoare nu tu.

El zîmbi indulgent cînd văzu cu cîtă vehemență vorbește.

– Din nefericire statul Texas a avut altă părere. La fel și oamenii din Eden Pass. Dacă veți fi văzută cu mine, cum credeți că vor reacționa oamenii?

– Nu-mi pasă. Înconjură biroul, înghenunche în fața scaunului pe care stătea el și îi puse mîinile pe coapse. Bowie, toată viața mea am trăit așa cum au dorit alți oameni de la mine. Am făcut ce îmi spuneau alții. Cu puțin timp în urmă Key mi-a amintit că viața

trece pe lângă mine. Nu mi-am dat seama câtă dreptate are pînă cînd nu m-ai sărutat. Atunci, pentru prima dată în viața mea, am simțit că vreau să fiu liberă. Nu vreau să îmbătrînesc și să descopăr târziu că am pierdut ce-i mai frumos în viață, pentru că mi-a fost teamă să nu ofensez pe cineva. Timp de treizeci și trei de ani am fost educata domnișoară Janellen și m-am cam săturat de ea. Singura emoție pe care am avut-o vreodată a venit de la tine. Și ce dacă oamenii ne vor privi curios? De ani de zile își bat joc de mine pentru că nu sînt frumoasă. Între milă și dezaprobare, eu aleg dezaprobarea. Janellen luă o gură de aer. Dacă tu mă placi – măcar puțin – nu da înapoi pentru că ți-e teamă că-mi vei strica reputația.

– Dacă te plac puțin! repetă el zîbind trist. O ridică și o trase cu blîndețe pe genunchi. Te plac atît de mult, încît mă doare inima de fiecare dată cînd mă gîndesc la dumneata și asta se întîmplă tot timpul.

O mîngîie ușor, temîndu-se parcă să nu-i strice trupul firav.

– Oamenii nu se vor obișnui cu gîndul că noi formăm un cuplu, Janellen. Ai atît de multe de pierdut. Eu... eu nu am nimic de pierdut. Nici bani, nici nume, nici familie, nici prieteni, nici poziție socială. Dar tu vei suferi foarte mult.

Janellen îi acoperi delicat buzele.

– Nu voi suferi, Bowie.

– Ba da. O să-ți fac rău și nu suport nici măcar gîndul.

Fețele lor erau foarte aproape. Ochii lui aveau reflexe întunecate și ea știa că el nu se referea la statutul lor social. Vorbea acum despre legătura lor

fizică și durerea pe care i-o va produce.

Șopti:

– Dar eu îmi doresc această durere. Mi-o doresc și în acest moment.

Se lipi de el cu dragoste. Când o cuprinse, ea gemu ușor; îi primi fericită sărutul, flămîndă, fierbinte.

El îi mîngîie blînd fața, îi contură cu degetele buzele și gîtul. Printre suspine lungi și febrile, Janellen șoptea cuvinte de încurajare. Când mîinile lui îi atinseră sîinii, ea îi șopti prelung numele.

– Nu mai pot continua. Am jurat că nu o voi face.

Ea deschise ochii, trezită la realitate.

– Ce spui, Bowie?

– Spun că nu mă voi culca cu tine. Janellen protestă dezamăgită. El se grăbi să adauge. Eu vreau să facem dragoste. Vreau să o facem cum se cuvine, în pat, între cearceafuri curate, într-un loc curat, demn de tine.

Înțelegînd, Janellen rîse încet.

– Asta nu contează pentru mine, Bowie.

– Dar pentru mine contează. Sînt convins că eu sînt ce ți se putea întîmpla mai rău, Janellen, dar tu ești cel mai frumos vis din viața mea. Nu te voi trata ca pe o fată oarecare.

Deși dezamăgită, inima lui Janellen se umplu de tandrețe.

– Sînt convins că ești virgină. O privi și primi confirmarea. Nu-mi imaginez de ce, dar sînt al naibii de fericit că nu te-a atins nici un alt bărbat. Este o onoare pe care o respect. De aceea, cînd se va întîmpla, vreau ca și pentru mine să fie ca prima dată. Și într-un anume fel, va fi. Nu am avut niciodată o

femeie cu care să folosesc aceeași periută de dinți.
Janellen chicoti încântată.

– Cu mine ai să împarți periută de dinți?

Răspunsul lui fu un sărut lung și pasionat.

– Am să caut un loc unde putem merge, spuse Bowie răgușit.

– În rulota ta, sugerează ea entuziasmată. Vin diseară după cină.

– Rulota este bună pentru mine, dar tu nu trebuie să pui piciorul acolo.

– Bowie!

El clătină cu încăpăținare din cap.

– Trebuie să fie un loc deosebit. Când l-am găsit, vei fi prima anunțată.

– Dar când?

– Încă nu știu. Ochii lui clocoteau de dorințe. Cît de curînd posibil.

– Pînă atunci, vino la mine în fiecare seară după ce se culcă mama.

– N-o să fac niciodată dragoste cu tine sub același acoperiș cu mama ta.

– Nu am spus că vom face dragoste. Vreau doar să fim împreună. Nu o pot lăsa singură pe mama. Maydale ar fi suspicioasă dacă i-aș cere să rămînă în fiecare seară. O să termin repede repertoriul de scuze față de ea. De aceea prefer să vii tu.

Bowie se încruntă.

– Asta înseamnă să tentezi soarta, Janellen. Dacă riscăm așa, se poate întîmpla ceva îngrozitor.

– Ce prostie! N-o să se întîmple nimic îngrozitor.

– Ne poate descoperi mama ta. Și ce-o să iasă!

Aici avea dreptate. Dar chiar împotrivirea mamei

sale nu o va convinge să renunțe la el.

– O să avem grijă să nu fim „prinși”, pînă nu vom fi pregătiți să anunțăm public „prietenia” noastră. Zîmbi fericită. Eu sînt gata să anunț lumea întreagă.

– Dacă aș fi în locul tău, eu aș mai amîna puțin. Mai devreme sau mai trîziu, tot se va întîmpla ceva. Eu nu sînt un norocos.

– Totul se va schimba pentru amîndoi.

– Janellen. Îi prinse cu dragoste fața în palme și o privi adînc în ochi. Ești sigură? Ești absolut sigură? Pentru că nu va fi chiar nostim să fii văzută cu mine. De fapt, cred că va fi iadul pe pămînt.

– Fără tine ar fi iadul pe pămînt. Mai bine mor. Te iubesc.

– Și eu te iubesc. Poți să crezi, sau nu, dar să știi că nu am spus-o niciodată unei femei.

Se sărutară din nou. Janellen îl sîcîi pînă primi promisiunea că va veni la ea la miezul nopții.

Heather Winston nu avea absolut nici un chef să caute pe hartă Trecătoarea din Nord-Vest. Iritată, aruncă manualul de istorie și se lăsă pradă gîndurilor mult mai importante. Trebuia să-l păstreze pe Tanner.

• Era de serviciu la motel, ca în fiecare zi a săptămîinii de la ora șapte la zece. Nu era o muncă grea. Putea să-și facă temele sau să învețe pentru examene. Dar din cauza asta nu putea fi cu Tanner. Între orele de gimnastică și toate celelalte activități extrașcolare, ei doi petreceau foarte puțin timp

împreună. Cu excepția sfârșitului de săptămână.

Nici ei nu-i plăcea, dar Tanner se plîngea din ce în ce mai des.

– În ultima vreme maică-ta te ține în lesă. Nici nu mai merită să mai ieșim împreună.

Lui Heather îi era teamă că foarte curînd el se va sătura și va căuta compania unei alte fete. Uite, doar azi dimineață l-a prins flirtînd cu Mimsy Parker, într-o pauză. Toți colegii i-au văzut împreună. Pînă s-au terminat orele, toată școala știa că Heather era pe punctul de a fi debarcată.

Ea nu va accepta așa ceva.

Recent, Tanner a fost ales președintele corpului de elevi. A înscris două goluri vineri, era cel mai popular băiat din școală. Nu avea de gînd să o lase pe Mimsy Parker să i-l fure.

Cînd era mai concentrată, plănuiind cum să-l păstreze pe Tanner, un bărbat intră pe ușă, își scoase pălăria și traversă holul.

– Bună seara. Cu ce vă servesc?

– Bună seara, domnișoară Winston.

– Mă cunoașteți?

– Te-am văzut de cîteva ori cu părinții. Numele meu este Bowie Cato.

Recunosc imediat numele. A fost condamnat și muncea acum la *Tackett Oil*. Pe Heather o trecu un fior de teamă. Ce avea de gînd să-i facă? Se înșela, sau vedea în ochii lui o urmă de nervozitate? Era singură în seara aceea. O chelneriță și bucătarul se ocupau de restaurant, dar nu îi vor fi de nici un ajutor, dacă Bowie Cato avea de gînd să facă un jaf armat și o crimă.

– O să ți se pară curioasă cererea mea, spuse el sînjenit. Dar, știi îmi vin niște rude... la sfîrșitul săptămînii. Rulota mea nu-i destul de mare să-i pot caza. Și le caut un loc de dormit. O noapte, poate două...

– Vă fac cu plăcere o rezervare, domnule Cato. Vin la acest sfîrșit de săptămînă?

– Nu, nu, nu vreau să-mi faceți rezervarea. Adică, nu prea sînt sigur în ce zi vor sosi. Sînt cam imprevizibili.

– Oh! Heather nu mai știa ce să spună. Părea neajutorat. Nu vedea nici urmă de pistol. Nu i se părea fioros.

– Cînd veți ști exact data sosirii, puteți suna pentru rezervare. La vremea asta a anului nu sîntem prea aglomerați.

– Da, domnișoară. Nu prea dorea să plece. Răsfoi pliantele de pe ghișeu. Știți, aș vrea... aș putea să văd o cameră? Cea mai frumoasă cameră? Le plac lucrurile deosebite.

Heather începu să rîdă.

– Vreți să vedeți dacă avem camere deosebite, potrivite pentru rudele dumneavoastră?

– Nu vreau să vă jignesc, domnișoară Winston. Ridică mîinile și păru atît de neajutorat, încît lui Heather i s-a părut caraghios că i-a fost frică de el. Oamenii ăștia sînt ca vremea. Le-am promis că voi veni la motel să văd singur.

Heather se îndreaptă spre dulapul unde țineau cheile.

– Apartamentul pentru luna de miere este cea mai frumoasă cameră din motel.

– Pentru luna de miere? Îmi place cum sună.

Heather puse pe tejghea notița cu „*Mă întorc în zece minute*” își ascunse un zîmbet și ieși. Nu avea el rude în vizită cum nu avea ea arici atunci. Punea la cale un *rendez-vous* cu o doamnă. Era dulce, gîndi Heather, văzîndu-l cum face planul și cît este de stînjedit.

– Apartamentul are ieșire spre piscină, strigă ea în timp ce traversau curtea interioară.

– Niciodată nu strică o baie.

– Apa este încălzită tot anul.

– Chiar așa? Bowie privi dubios spre apă.

– Chiar așa. Piscina este mîndria tatălui meu. Mama l-a convins să o construiască atunci cînd s-au extins și au adăugat această aripă. Dar a tatei a fost ideea să o încălzească. Apartamentul pentru luna de miere a fost ideea mamei. Nu este chiar mare ca acelea din hotelurile din Dallas și Houston, dar este drăguț. Am ajuns.

Deschise ușa și îl lăsă să intre. El rămase în prag ezitînd.

– Dacă nu vrei să intri împreună cu mine domnișoară Winston, intru singur.

Ochii lui o priveau atît de blînd și onest încît Heather l-ar fi urmat și pe o alee întunecată.

– După dumneavoastră, domnule Cato.

„Apartamentul” era decorat în culori dulci de verde și portocaliu, iar calitatea materialelor era foarte bună. Avea un salonaș și un dormitor cu pat enorm. Cada era aproape cît un bazin. În celelalte privințe era o cameră standard. Heather nu ar fi preferat să-și petreacă noaptea nunții aici, dar își imagina că pentru

anumiți omeni din Eden Pass era ceva foarte luxos.

Bowie Cato privea admirativ în jurul său.

– Unde duce asta? întrebă el arătînd spre o ușa.

– Spre parcare. Dacă un oaspete vrea să închirieze numai dormitorul, încuiem ușa care duce spre holul mare.

– Parcare. Hmm. Deci se poate intra în dormitor direct din parcare, fără să treci pe la recepție și să înconjori piscina?

– Da. Heather își ascunse un alt zîmbet. Domnul Cato avea o aventură secretă. Televizorul din dormitor are un aparat video, vă puteți aduce casete.

– O, nu cred că vom privi...

Se opri înțelegînd că s-a dat de gol. I se înroșiseră urechile și i se uscaseră gura. Fata îi zîmbi într-un anume fel, comunicîndu-i că secretul era în siguranță cu ea. Ca și doctorul și avocații, personalul hotelului este foarte discret.

– Da, domnișoară. Cred că am văzut tot ce trebuia să văd. Mulțumesc mult. Pot ieși pe ușa asta? Se îndreaptă spre ușa care ducea la parcare.

– O încui după ce ieșiți. Să vă fac o rezervare?

– Nu în noaptea asta, mulțumesc. Vă anunț eu cînd... cînd s-a stabilit data. Este bine așa?

– Da.

Foarte nesigur pe el, Bowie își puse pălăria pe cap, salută și plecă.

Heather încuie ușa și se întoarse la recepție. Nimeni nu venise în lipsa ei. Nu se putea concentra asupra altor lucruri din cauza lui Tanner. I-a spus că va rămîne acasă să învețe în seara asta, dar oare nu o mințise?

Impulsiv, formă numărul lui și îl rugă pe tatăl lui Tanner să i-l dea la telefon.

– Salut, eu sînt. Ce făceai?

– Învățam la istorie.

– Și eu. Este al naibii de greu. Heather se juca cu firul de la telefon. Îmi pare rău că m-am purtat urît astăzi la școală.

– Nu-i nimic.

Heather își dădu seama după voce că era supărat.

– Toată lumea spune că...

– Să nu crezi tot ce auzi.

Nu era un răspuns prea limpede. De ce nu nega vehement bârfele despre el și Mimsy Parker? Îl pierde, se gîndi ea intrînd în panică. Știa că nu suporta așa ceva.

– Tanner, vrei să vii să mă iei cu mașina cînd termin la zece? Te rog? Vreau să te văd.

– Tu nu ai mașină?

De cînd avea el nevoie de scuze cînd era vorba să se întîlnească?

– Le spun alor mei că s-a stricat și te-am rugat pe tine să vii.

– Bine, cred că pot veni.

– O.K. Se uită la ceas. Ne vedem peste o jumătate de oră. Doar dacă nu vrei tu să vii mai repede să-mi ții de urît pînă vine schimbul.

– Vin la zece.

Supărată, Heather închise. Folosi următoarele treizeci de minute plănuiind ce are de făcut. Se privi în oglindă. Arăta bine. Mimsy Parker poate că avea sînii cît două calupuri de săpun, dar Heather avea un păr grozav, cele mai bune haine, cel mai frumos zîmbet și

cei mai dulci ochi. Și sînii ei nu erau de lăsat. În cîtiva ani vor mai crește.

Oricum, Tanner era încă al ei. Avea nevoie însă de garanția aceasta.

Schimbul ei de noapte era un tînăr care se îndrăgostise de ea și venea întotdeauna cu cîteva minute mai devreme. Cînd Tanner opri mașina în parcare ea se prefăcu că este ocupată și aranjează hîrtille de pe birou. După ce îl lăsă să aștepte cinci minute, intră în mașina lui.

– Este așa de prost! exclamă ea exasperată. Cînd este vorba de bun simț, nu faci nimic cu el. Bună. Se aplecă și îl sărută pe obraz.

– Bună.

Heather pretinse că cearta cauzată de Mimsy Parker nu a existat niciodată. Vorbi fără întrerupere despre tot felul de lucruri.

– Trebuie să-mi cumpăr ceva de îmbrăcat. Cred că plec cu mama la Tyler. Dacă nu găsesc nimic aici mergem la Dallas. Ce norocos ești tu că nu trebuie să-ți faci griji pentru haine. Ai să fii în ținută de fotbal.

Era o aluzie subtilă că ea fusese numită Regina Anului iar el escorta ei oficială.

– Tricoul o să fie atît de murdar și părul atît de transpirat, încît o să arăți foarte sexy. Mă înfierbînt numai cînd mă gîndesc la asta.

Îi puse o mînă pe coapse cu un gest natural. Simți răspunsul spontan. Ce gîscă am fost, se gîndi ea. Ce proastă! Sexul este o forță. Uite mama, de pildă, cîte cîștigă cu el, nu trebuie decît să-i șoptească ceva lui Fergus, să-l privească seducător și obține tot ce își dorește.

Cînd Heather a fost destul de mare să observe această manipulare, a disprețuit-o pe mama ei. Poate că a venit vremea să își schimbe opiniile. Poate că sexul avea resurse nelimitate.

Pentru cine se păstra ea? De ce să nu folosească această armă? Acum. Cînd era necesar. Orice femeie o folosea. Și mama ei. Și stricata aia de Mimsy Parker. Dacă dorea să-l păstreze pe Tanner...

– Oprește aici, spuse ea brusc. Erau la un bloc de casa ei. Vreau să vorbim puțin.

Tanner opri mașina și stinse farurile.

– Despre ce?

Ar fi vrut să-i dea o palmă insolentului. Dar îi zîmbi și se apropie de el.

– De fapt nu vreau să vorbim. Îl sărută cu pasiune.

Tanner a fost luat prin surprindere dar și-a revenit repede. După cîteva sărutări, bine regizate de Heather, erecția era gata. Heather îl mîngîia expert. Începu și el să o mîngîie

– Ce naiba ți-a venit? Trebuie să-i șoptească.

Mimsy Parker, se gîndi ea.

– Te iubesc atît de mult, Tanner, în seara asta mi-a venit cea mai grozavă idee. Ascultă.

Îi expuse planul continuînd să-i mîngîie pulpele.

– Nu ți se pare minunat?

– O, da, Dumnezeuule. Stai puțin. Am un prezervativ. Vrei să...

– Nu, vreau să văd.

– Mai repede, dar, da, mai repede.

– Mîngîie-mă, Tanner.

După cîteva minute foarte fierbinți, Tanner o lăsă în fața casei. Avea ochii tulburi și fața îmbujorată; era

patetic de recunoscător și bineînțeles din nou sub vraja lui Heather.

Cu încrederea restabilită, Heather urcă treptele. Mimsy Parker nu avea absolut nici o șansă să îi fure prietenul.

Intrînd în casă, se pregăti să servească o minciună cu care să explice prezența lui Tanner. Îi mulțumea în gînd fostului pușcăriaș pentru că i-a dat ideea care i-a salvat romanța.

Capitolul douzeci și trei

El Corazón del Diablo își întâmpină prizonierii cu cel mai parșiv zîmbet. Îl fulgeră cu o privire pe Key, apoi se întoarce spre Lara. Key era convins că ea nu și-a dat seama că a căzut în genunchi. Când l-a fulgerat un gând, a văzut că ea se ridică totuși în picioare.

– Nu-mi vine să cred. Emilio ce e....

– Nu mai sînt Emilio Sánchez Perón, se răsti el, zîmbetul transformîndu-se într-o privire severă. Nu am fost niciodată tînărul acela naiv și idealist. Categorie tînărul acela a încetat să existe cînd revoluția a început și tu te-ai întors în Statele Unite. Ultimele

cuvinte au fost rostite cu ură. O națiune pe care eu o disprețuiesc profund.

Key îl urî pe tânăr pentru aceste cuvinte, dar rămase impresionat de felul în care acesta le-a spus. Vorbea o engleză fluentă fără urmă de accent spaniol.

În toată mizeria din jur, curățenia persoanei lui ieșea în evidență. Era proaspăt bărbierit și imaculat de curat, condiție foarte greu de menținut în mijlocul junglei. Părul îi era pieptănat pe spate, lipit de cap, strălucitor ca o minge. Era strâns pe ceafă cu o panglică. Avea pomeți înalți și o față angulară, care îi dădea un aer de duritate. Purta ochelari cu ramă de aur.

Key a avut de a face cu oameni din toate colțurile lumii. Dar nici unul nu părea atât de amenințător ca Emilio Sánchez. Nu era bine făcut, dar ochii lui păreau reci, morți, transmiteau celor din jur cruzimea omului. Erau ochi de șarpe.

– Dacă urăști atât de mult Statele Unite de ce ai muncit la ambasadă? întrebă Lara.

– Poziția mea acolo mi-a permis să obțin informații folositoare.

– Cu alte cuvinte, spionaj.

Îi aruncă un alt zîmbet tăios.

– Între tine și soțul tău, am considerat întotdeauna că tu ești mai inteligentă.

– Ai folosit ambasada ca sursă de informații. Pentru cât timp?

– De la bun început.

– Ticălosule.

Un murmur de protest se ridică între oamenii care

îi înconjurau.

– Ai scăpat cu viață la un fir de păr, ești nebună că te-ai întors în Montesangre, doamnă Porter.

– Am venit să iau rămășițele pămîntești ale fiicei mele. Vreau să le duc în Statele Unite.

– Ai venit degeaba.

– Acum știu asta. Îi condamn pe montesangrenii care au înmormîntat-o într-o groapă comună. I se umplură ochii de lacrimi, dar îi privi cu demnitate. Fiți blestemați!

– Va fi foarte greu să atragi atenția lui Dumnezeu de aici doamnă Porter. El nu i-a ascultat niciodată pe săracii din Montesangre. Noi nu mai credem în existența lui.

– De aceea ți-a fost ușor să-l ucizi pe părintele Geraldo?

– Preotul bețiv? exclamă el disprețuitor. A trăit prea mult și era nefolositor. O gură în plus de hrănit între oameni care mor de foame.

– Dar doctorul Soto? El vă era folositor.

– Și pentru Escávez a fost folositor.

– Ești un ignorant. Doctorul Soto salva vieți omenești. Nu gîndea politic.

– Greșeala lui, răspunse opac El Corazón. În Montesangre nu există decît o singură credință, față de un singur regim. Că veni vorba, își întoarse privirea spre Key, sînt curios dumneata domnule Tackett ce credință politică ai? Doar curiozitatea mea ți-a salvat viața.

– Viața mea este o carte deschisă.

Soldații care îl păzeau pe Key l-au lăsat să se ridice în picioare. Îl durea tot corpul. Probabil că i-au

rupt cîteva coaste. Mai rău însă îl durea capul. Rana de la tîmplă nu mai sîngera dar tot capul îi zvîcnea. Îl mîncea pielea din cauza transpirației. Și pe deasupra îi era foame.

– O ajuți pe tîrfa care a distrus cariera politică a fratelui tău. Mi se pare ciudat. Ce te-a făcut să-ți riști viața pentru ea?

– Nu pentru ea. Pentru fiica ei. Cred că ar fi putut fi copilul fratelui meu.

– Nu zău? El Corazón scoase o batistă imaculată și își tamponă fruntea. Pînă și despoții erau victimele căldurii.

Key simți un oarecare confort la gîndul că bărbatul din fața lui nu era imun la căldură. Îi făcea mai suportabile durerile fizice.

– Acum cînd știu ce s-a întîmplat cu Ashley sînt de acord cu Lara privind țara voastră.

– Adică? Meticulos, Sánchez își puse batista în buzunar.

– Montesangre este o gaură de WC, iar El Corazón del Diablo este hîrtie de toaletă.

Cu viteza fulgerului Ricardo scoase pistolul din toc și îl ținti pe Key. Leneș, Sánchez ridică o mîină. Ricardo lăsă pistolul dar îl privi fioros pe Key.

– Ori ești nebun, ori ești foarte curajos, spuse Sánchez gînditor. Prefer să cred că ești curajos. Numai un om curajos poate aduce un avion în țara mea, fără permisiune. Zîmbi ca o reptilă. Deși ești un pilot foarte bun, șarada ridicolă pusă la cale de preot cînd oamenii mei v-au oprit pe drum, nu a mers, am știut exact unde ți-ai lăsat avionul. Eu nu l-am văzut, dar Ricardo mi-a spus că este un avion excelent. Bine

echipat. Îl vor folosi în luptă. Mulțumesc foarte mult pentru contribuția adusă cauzei noastre.

Key privi spre Lara. Nu putu decît să ridice din umăr. Nu avea nici un as în mîneacă. Chiar dacă ar fi ajuns la pistolul *Magnum*, ar fi fost doborît în cîteva secunde. Apoi o vor ucide și pe Lara, iar moartea ei nu va fi la fel de rapidă.

– Dezleagă-le mîinile.

Dat fiind gravitatea gîndurilor lui Key, ordinul brusc veni ca o surpriză. Ricardo protestă, dar Sánchez îl întrerupse tăios.

– Noi nu sîntem sălbatici. Dă-le apă și ceva de mîncare.

Ricardo delegă un subordonat care execută ordinul cu o rapiditate feroce. Încheieturile mîinilor erau umflate și rănite. Amîndoi sîngerau.

Li s-au adus două castroane cu mîncare de orez și mazăre. Erau și cîteva bucăți de carne. Key preferă să nu știe din ce jivină a junglei veneau ele. Cu ochii încă ostili, soldații le-au adus apă. Key a băut lacom.

Cînd a lăsat cana de la gură și-a data seama ce anume provocase murmurele. Lara aruncase castro-nul cu mîncare.

– Ce copilărie, doamnă Porter, remarcă El Corazón. Cineva îi adusese un scaun. Se așezase la umbră și două fete vînturau două evantaie. Mă surprinde că te văd atît de demonstrativă. Din cîte îmi amintesc ești o femeie care își ascunde bine emoțiile.

– Nu voi accepta niciodată mila ta după ce ai făcut cu părintele Geraldo și doctorul Soto.

– Cum dorești.

Lara îl privi pe Key transmițîndu-i gînduri furioase.

El ridică din umeri știind că gestul insolent o va enerva și mai tare. Dacă aveau cea mai mică șansă de scăpare, aveau nevoie și de putere fizică. El nu avea principii ca Lara, era cu mult mai practic. Cu câteva momente în urmă simpatizase cu ea. Acum ar fi fost în stare să o bată pentru că a aruncat hrana și apa de care avea foarte mare nevoie.

La un semn făcut de Sánchez mai mulți soldați s-au deplasat în spatele colibe. Key a terminat de mâncat și a băut toată apa. Soldații s-au întors cu un bărbat și o femeie. Și aceștia aveau mâinile legate la spate.

Erau murdari. Mirosul pe care îl răspîndeau îi întoarse lui Key stomacul pe dos. Bărbatul era bătut groaznic. Părul îi era înțeleat de sânge uscat. Era atât de umflat și plin de vînătăi, încît Key se îndoia că pînă și rudele l-ar mai recunoaște:

Femeia probabil că suferise mai multe. Soldații fluierau după ea și îi aruncau insulte. Era ușor de înțeles în ce mod fusese ea brutalizată. Traumatismul prin care trecuse o făcuse insensibilă. Ochii ei erau goliți de expresie. Nu răspundea la absolut nimic din jurul ei.

Sánchez se ridică de pe scaun, îi privi disprețuitor; apoi li se adresă lui Key și Larei:

– Bărbatul și femeia aceasta făceau sex cînd erau de gardă. Drept rezultat al acestei nesimțiri, trupele loiale lui Escávez au atacat o tabără de a noastră. În luptă au murit cu toții, dar ne-au ucis doi dintre cei mai buni soldați.

– *Por favor, bîlbîi bărbatul. El Corazón lo siento mucho. Lo siento.*

Murmura în neștire iertarea. Ea era logodnica lui, le explica omul. Se iubeau din copilărie. Știa că a greșit punînd în pericol viețile camarazilor.

– Este o tîrfă, comentă calm Sánchez. Noaptea trecută s-a culcat cu cincizeci de bărbați.

Bărbatul începu să plîngă dar nu spuse nimic. Cerea iertare jurînd pe mormintele părinților lui că nu va mai fi niciodată neglijent. Căzuse în genunchi și se tîra la picioarele lui Sánchez.

– Recunoști că a fost un păcat pe care l-am plătit cu vieți omenești? Ești un om slab. Lepros, sclav al pasiunilor egoiste. Ea este o tîrfă, o cățea în călduri care se oferă oricui.

– *Si, si.*

– Eliberarea țării noastre este singurul lucru pentru care ar trebui să avem pasiune. Trebuie să ne sacrificăm pentru ea.

– *Si, El Corazón, si.*

– Te-aș putea castra.

Amenințarea rostită molatec, trimise bărbatul într-o agitație vecină cu paroxismul. Vorbea repede și Key nu-l mai putea înțelege.

– Foarte bine, nu te voi emascula. Omul începu să plîngă, cîrîind laude pentru conducătorul iubit. Dar neglijența nu poate rămîne nepedepsită.

Ca un chirurg care întinde mîna să primească bisturiul, Sánchez întinse mîna. Ricardo îi dădu pistolul. El Corazón se aplecă și îl puse la tîmpla bărbatului, apoi trase.

Femeia tresări într-un gest reflex dar rămase nesimțitoare la sîngele care țîșnea din capul fostului ei logodnic. La un semnal dat de El Corazón, Ricardo se

așeză în spatele ei. Îi băgă mîna în păr, îi ridică capul și îi tăie gîtul cu un cuțit. Cînd îi dădu drumul, leșul se prăbuși lîngă cel al bărbatului.

Key o privi pe Lara. Era împietrită. Îi admiră stoicismul. Această atitudine era spre binele lor – refuzul lor de a le da satisfacție reacționînd prin teamă sau repulsie.

Aș putea fi următorul, se gîndi Key, dar ticălosul ăsta pe mine nu mă va vedea în genunchi.

Peste tabără se lăsă o liniște expectativă. Toate activitățile au fost suspendate. Key bănuia că așteptarea oamenilor nu avea nici o legătură cu cele două cadavre, ci mai degrabă cu soarta lor. Executarea dușmanilor și trădătorilor era probabil ceva obișnuit. Făcută la lumina zilei întărea disciplina și descuraja nesupunerea. Locuitorii taberei, chiar și copiii, îi priveau. Doi cetățeni americani pedepsiți în fața lor era o aventură unică și le captura toată atenția.

Totuși, Lara fu aceea care începu ofensiva.

– Ai fost un tînăr inteligent, Emilio Sánchez Perón. Vocea îi era marcată de oboseală dar se auzea în toate colțurile taberei. Ai fi putut deveni un om mare, un lider excelent, omul care ar fi putut scoate Montesangre din sărăcie și starea de înapoiere. În loc să progresezi, ai dat înapoi. Ai devenit un individ egoist și laș. Tu vorbești de libertate? continuă ea privind disprețuitor spre oamenii din jurul lor. Comunitatea aceasta este cea mai oprimată din Montesangre. Tu nu ești un lider, ești o brută. Într-una din aceste zile soldații se vor plictisi de tine, se vor sătura de duritatea ta și nu îți vor arăta pic de milă. Tu

nu ești un om de care să le fie teamă, ci ești demn de milă.

Cei care înțelegeau englezește au rămas uluiți de îndrăzneala ei. Cei care nu înțelegeau, puteau foarte bine pricepe după expresia de pe fața lui El Corazón. Era roșu de furie. Ochii îi străluceau de răutate.

– Nu sînt laș, răspunse țeapăn. L-am ucis pe generalul Pérez pentru că îi slăbise curajul.

– Să fiu al naibii, șopti Key pentru sine.

Sánchez era uzurpatorul la care se referise părintele Geraldo. El era soldatul care și-a ucis camaradul pentru a prelua controlul asupra forțelor rebele.

– Da, doamnă Porter, spunea Sánches. Văd că ești surprinsă. Vreau să înțelegi cît sînt de hotărît să devin liderul de necontestat al țării mele. Voi face tot ce va trebui, chiar dacă vor fi și lucruri neplăcute. Privi spre sîngele care se usca.

– Cum ar fi să împuști un om?

– Da. Îi zîmbea insolent, încîntat de actul de brutalitate. Chiar și acest lucru. Chiar și lucruri asemănătoare cu atacul asupra mașinii ambasadorului Porter.

Lara tresări violent. Se albi la față.

– Tu?

– Sub ordinele directe ale generalului Pérez am coordonat operațiunea pentru că știam programul ambasadorului. Tu nu trebuia să participi la dineul acela. V-ați certat. El a insistat ca tu să mergi. Trebuia să-ți asculți instinctul și să refuzi. El era ținta, nu tu. Dacă rămîneai la ambasadă, te puteam ajuta să fugi. Așa, în urma evenimentelor, nu am mai putut. Era

prea târziu să renunț la ambuscadă.

– Ashley. Key nu auzise numele, dar î-l citi pe buze. Ashley. Pe măsură ce înțelegea își adună toată forța într-un urlet. Tu mi-ai ucis fiica!

– Nu am făcut așa ceva. A fost o nefericire cauzată de război. De fapt, îmi era drag copilul.

Felul în care vorbea despre moartea violentă a fetiței îi dădu Larei o stare de frenezie. Se transformă într-un vârtej. Mișcarea a fost atât de violentă și spontană, încât i-a luat pe toți prin surprindere. Când și-au revenit, se așteptau ca ea să se repeadă la Sánchez. Nu erau pregătiți pentru ceea ce făcea.

În câteva secunde, conținutul genții cu aparatul de filmat era împrăștiat și Lara ținea pistolul îndreptat spre Sánchez. Cel puțin două puști au fost armate instantaneu și s-au îndreptat spre ea.

– Nu!

Key sări în picioare și se prăbuși cu tot trupul peste Lara. Încercă să-i ia arma. Cea mai cruntă ironie era că Sánchez devenise singura lor șansă de a supraviețui. Dacă Lara îl omora, erau și ei morți. Cât timp mai trăia, mai exista speranța să plece din Montesangre. Cu o forță surprinzătoare, Lara lupta cu el.

– Dă-mi drumul! Îl omor!

Cîțiva soldați i se alăturaseră. L-au ridicat pe Key. Nici el nu înțelegea de ce nu au tras asupra lor. Într-un târziu, când l-a văzut apropiindu-se calm, Key și-a dat seama că el era probabil protejat de o vestă anti-glonț. Nimeni nu trăgea decît la ordinul lui direct.

– Eliberați-o.

Soldații i-au dat drumul Larei. Ea se ridică în

picioare ținând pistolul cu mâini remarcabil de calme.

– Lara, nu! șuieră Key. El se lupta în continuare cu soldații. Pentru Dumnezeu, nu o face!

– Nu mă va omorî, domnule Tackett. Deși vorbea cu el, ochii lui Sánchez nu o părăseau pe Lara.

Lara armă pistolul.

– Nu mă subestima, Emilio. În acest moment sînt capabilă de orice. Din cauza ta a murit copilul meu. Eu te voi ucide. Apoi nu îmi pasă ce îmi vor face soldații tăi măcelari.

– Nu vei trage, doamnă Porter, pentru că atunci vei deveni ceea ce mă acuzi pe mine că sînt – un ucigaș cu sînge rece. Ești medic, ai jurat să salvezi vieți, nu să le pui capăt. Nu mă poți ucide. Ai sfida toate principiile pe care le reprezinți.

Intelligent, ticălosul, se gîndi Key. Sánchez era demonstrativ în fața trupelor. De aici i se năștea legenda. Risca, bănuind că Lara nu va trage, avea toate șansele, ticălosul. A studiat-o mulți ani cît a lucrat la ambasadă. Știa că este o femeie dedicată profesiei. Faptul de a ucide nu-i stătea în fire.

– Cîine ce ești. Lacrimile îi lăsau urme pe față. Pistolul începu să tremure. Fetița mea a murit din cauza ta.

– Dar nu ești în stare să mă ucizi.

– I-ați pus trupșorul dulce într-o groapă comună și l-ați acoperit cu gunoaie. Te urăsc.

– Dacă mă urăști atît de mult, trage, o sfidă el. Ochi pentru ochi. Cred că aceasta îți va fi răzbunarea.

Key refuză să o lase pe Lara să se facă de rîs. Dacă ea va trage, ei își vor pierde viața, dar el oricum considera că erau niște oameni morți.

– Este un bluf, Lara! strigă el. Zboară-i creierii. Țintește-i mutra insolentă.

Mîinile ei tremurau violent. Chiar dacă ar fi tras, ar fi greșit ținta. Sánchez făcu cîțiva pași spre ea.

– Stai unde ești! urlă ea. Te omor.

– Niciodată.

– O voi face! Vocea ei suna isteric.

– Nu vei fi în stare.

Încrezător în el, Sánchez întinse mîna și apucă teava pistolului. Lara trase, dar mîna îi smulse arma. Își acoperi fața cu mîinile și începu să plîngă. Sánchez zîmbea arogant.

– Suferința ta este înduioșătoare, domnule Tackett. Mă tem că acest exagerat respect pentru viața umană va însemna căderea Americii. Cît sînteți de patetici voi americanii. Și tu care ai ales să salvezi viața tîrfei fratelui tău.

– Dacă o' omori, ești un om mort, spuse Key printre dinți.

– Nu ești chiar în situația de a profera amenințări, domnule Tackett.

– Dacă nu te voi omorî în această viață, ne întîlnim în iad.

Key se lupta cu soldații. Îl lovi pe unul în coastă, pe celălalt între picioare. Eliberat, sări spre Sánchez, realizînd în ultimul moment că acesta trage.

Pistolul făcu un zgomot sec.

Key făcu un salt lateral. Nu îl țineau picioarele. Se prăbuși în praf. Sánchez se distra.

– Nu sînt prost, domnule Tackett. Pistolul a fost descărcat în momentul în care a fost descoperit. L-ai ascuns ca un amator.

Aruncă revolverul, apoi își șterse mâinile cu batista.

– Vă sînt recunoscător că ne-ați oferit un spectacol pe cinste.

– Cîine ticălos!

Key se ridică în picioare și se apropie clătînîndu-se de Lara. Nu-l opri nimeni. Probabil că nu constituia o amenințare.

Cît de puțin îl cunoșteau.

De multe ori în viață a fost el distructiv. Și-a folosit pumnii, a strivit trupuri, dar niciodată în viața lui nu s-a gîndit că ar putea lua viața unui semen.

Pînă în acest moment.

Dacă ar fi putut, l-ar fi sfîșiat de viu pe Sánchez. Ar fi vrut să-și înfigă dinții în gîtul lui și să-i guste sîngele. Era o reacție animalică de care nu s-ar fi simțit niciodată în stare. Îl înspăimînta intensitatea ei.

– De ce nu ne omori să terminăm odată?

– Nu am intenția să vă omor, domnule Tackett. Asta ai crezut?

– Și ne vei ține aici? Aha, să-ți facem spectacolul de dimineață.

Sánchez zîmbi.

– Este o propunere tentantă, dar nu o pot îndeplini. De fapt vă voi da drumul. Vă veți întoarce la Ciudad Central și veți locui în cel mai luxos hotel. Mîine la amiază veți fi îmbarcați într-un avion comercial pentru Bogota. De acolo veți călători singuri.

Key îl privi sceptic.

– Care-i pontul?

– Cînd veți ajunge în Statele Unite – și eu voi avea

grijă ca mijloacele de informație în masă să anunțe vizita ilegală în Montesangre – veți transmite guvernului vostru mesajul meu.

– Mesaj! Lara încetase să plîngă și asculta încordată. Key o susținea de după umeri și ea se rezema de el.

– Mesajul meu este următorul: Nu mă voi da în lături de la nimic pentru a controla această țară. Președintele Escávez nu are nici forța militară nici sprijinul public pentru a mă înfrînge. El ține de trecut. În cîteva luni armata lui va fi complet distrusă. Pînă la sfîrșitul anului, plănuiesc să-mi instalez guvernul la Ciudad Central.

– Ce te face să crezi că Statele Unite vor da doi bani pe guvernul tău?

Sánchez îi aruncă din nou zîmbetul de viperă.

– Oamenii mei au nevoie de alimente și medicamente. Doresc să restabilesc legăturile diplomatice cu Statele Unite.

– Cred și eu. Și ce ar fi atît de atrăgător în oferta ta?

– Aș putea face aceeași cerere mai multor țări din America de Sud care au absolută nevoie de un culoar pentru trecerea drogurilor. Politica din Montesangre a respins aceste cereri, dar acum trăim timpuri disperate.

– Înduioșător. Acum ai să spui că momentele disperate cer măsuri disperate, nu?

Sánchez zîmbi din nou tăios.

– Trebuie să ne luăm în considerare toate șansele. Montesangre este un culoar convenabil între America

de Sud și Statele Unite, iar traficanții sînt dispuși să plătească foarte mult pentru a avea acest privilegiu.

Key se gîndi la pista de aterizare construită doar pentru traficanți. I-ă spus Larei adevărul – nu a transportat niciodată droguri, dar asta nu înseamnă că nu i s-a cerut, sau că nu a fost tentat. Existau șanse mari de a nu fi prins și se cîștigau sume enorme.

Dar gîndul de a profita transformînd copiii în prostituați și alimentîndu-le această boală, era împotriva codului său moral. În ciuda a ceea ce spuneau oamenii despre el, Key nu era lipsit de conștiință.

– Ce te face să crezi că eu și Lara vom fi ascultați?

– Excursia voastră aici va fi bine descrisă de toate ziarele. Chiar dacă guvernul nu vă va asculta, va trebui să vă recunoască curajul. Publicul va simpatiza cu voi și eșecul vostru regretabil. Veți fi sub lumina reflectoarelor. Din nefericire reputația doamnei Porter este dubioasă și ea nu va inspira încredere. Dar tu ești fratele senatorului Tackett. Fără îndoială că el mai are colegi care vor fi dispuși să te asculte.

– Dacă voi avea ocazia, îți voi transmite mesajul, acceptă Key încordat.

– Va trebui să faci mai mult, domnule Tackett. Trebuie să-mi dai cuvîntul de onoare.

Nu avea nici o intenție să se implice în politica montesangreană. Imediat ce el și Lara vor scăpa teferi, țara asta nu avea decît să se ducă dracului. Dar pînă atunci va trebui să-i promită lui Sánchez tot ce dorea el.

– Ai cuvîntul meu.

Lara vorbi pentru prima dată după incident. Își recăpătase stăpînirea de sine, deși încă mai tremura.

– Ai să arzi în focurile iadului, Emilio.

– Ce deziluzie!

– Iadul este o realitate. Eu am trecut prin el. În ziua în care a fost răpit soțul meu și a fost ucisă fetița mea și noaptea trecută cînd am văzut unde este îngropată.

– Asemenea accidente se întîmplă în timpuri de război.

– Război? Te hrănești cu iluzii. Țsta nu este război, este terorism. Și tu nu ești un războinic, tu ești o paiață. Nu ai onoare.

Onoarea era o noțiune sacră în cultura montesangreană. Key se temea că Lara a mers prea departe insultîndu-l pe Sánchez în cel mai crud mod. I se tăie respirația, gîndindu-se că El Corazón s-ar putea răzgîndi. Însă acesta, cu un gest brusc, ordonă ca ei să fie trimiși la Ciudad Central.

Key nu mai ezită. Urcă în mașină și încercă să o ajute pe Lara. Spre surprinderea lor, soldații nu le-au legat mîinile. Aparatul de filmat și trusa medicală a Larei au fost aruncate lîngă ei. Doi soldați au urcat lîngă ei. Key s-a sprijinit de marginea camionului și a tras-o pe Lara lîngă el.

– Unde sînt ceilalți? șopti ea. Ne lasă numai cu doi soldați?

– Așa se pare.

Motorul prinse viață. Cu un scrîșnet, camionul porni. Încet, tabăra dispărea din raza lor vizuală. Ultima imagine a lui Emilio Sánchez Perón, temutul El Corazón del Diablo, era cum stătea așezat într-un

hamac, răcorit de evantaietele a două fete.

– Ce îngîmfat mai este, observă Lara furioasă. Crede că nu mai sîntem o amenințare pentru el.

– Sîntem?

Lara cîntări întrebarea, apoi clătină încet din cap în timp ce lacrimile îi brăzdau obrazul.

– Nu. Chiar dacă aș fi reușit să îl omor, moartea lui nu i-ar fi adus înapoi pe părintele Geraldo, doctorul Soto, pe Randall sau pe Ashley.

Key îi șterse lacrimile.

– Nu, nu i-ar fi adus înapoi.

– Și atunci, ce rost ar fi avut? Aș fi fost o ucigașă, cu nimic mai bună decît el.

– Nu am avut nici o șansă să spun ceva despre ce am descoperit noaptea trecută. Îmi pare rău, Lara.

Lara dădu din cap, lipsită de puterea de a mai vorbi. În cîteva momente căzu răpusă de epuizare. Închise ochii și își sprijini capul de peretele camionului. Aproape imediat adormi.

Unul din soldați se apropie cu o eșarfă să-i lege la ochi.

– Dă-i drumul de aici, Bozo. Dormim. Ochii noștri vor fi oricum închiși.

Soldatul își consultă tovarășul. Acesta ridică din umeri indiferent. Soldatul aruncă eșarfele, se așează lîngă colegul lui și își aprinseră amîndoi cîte o țigară.

Deși îl dureau coastele, Key își trecu mîna în jurul Larei și o sprijini de pieptul lui. Ea se întoarse și se cuibări lîngă el.

Unul din soldați făcu o glumă de prost gust în legătură cu felul în care s-a arcuit și s-a lipit de el. Au

rîs amîndoi aruncînd spre Key rînjete cu subînțeleș.

Acesta le făcu din mîină un gest obscen apoi se lăsă pradă propriei oboseli.

Capitolul douăzeci și patru

Au ajuns la hotel la apusul soarelui. Altădată, clădirea arăta ca o vitrină, dar acum, ca toate clădirile din Ciudad Central, suferise efectele războiului civil. Lara participase aici la multe recepții. Acum personalul hotelului părea hărțuit și neprietenos. Se purtau mai degrabă ca niște soldați care ascultau ordine, decât ca niște gazde primitoare.

După multe ore, zdruncinați de mașină, Lara constată mulțumită că au ajuns în sfârșit la destinație. Lipsa comodităților nu o mai deranja. Au renunțat la formalitatea înregistrărilor. Au fost escortați imediat la etajul al treilea.

Holul era pustiu. Totul era tăcere. Lara ghici că acest etaj era rezervat pentru „oaspeți deosebiți” și că putea fi numit pe bună dreptate : “centru de detenție”. Pe scurt, toți cei care primeau o cameră la etajul al treilea erau considerați sub arest.

– *Señora* Porter. Băiatul de la lift îi întinse cheia camerei. Lui Key îi dădu o altă cheie. Sper că șederea dumneavoastră aici va fi foarte confortabilă.

În condițiile date, politețea formală a omului era o adevărată parodie. Cu toate acestea, el făcu o reverență și împreună cu cei doi soldați se retrase spre lift. Coborî doar băiatul, cei doi soldați rămaseră în fața ușilor glisante ale liftului. Tot de soldați erau păzite și ieșirile laterale de la etaj.

Lara descuie ușa camerei sale. Key o urmă. Camera era curată, dar austeră. Prin ușa deschisă, Key văzu faianța băii de culoare roz- flamingo. Lara aruncă trusa medicală din mână și rămase sfârșită în mijlocul camerei.

Key era în spatele ei. O atinse blînd. Ea se întoarse și îl văzu pentru prima dată, după ce au plecat din tabăra militară a lui El Corazón. Era și el epuizat. Îi atinse ușor rana de la tâmplă. Apoi, realizînd că gestul nu era motivat profesional, lăsă mîna jos.

Key îi strigă blînd numele. Stăteau față în față.

– Te simți bine?

– Da.

Era răgușită. Îi strigase în față lui Sánchez toate acuzațiile acelea, pe care el le primise cu dispreț sfidător. Nu a arătat nici cea mai mică urmă de regret

pentru moartea lui Ashley. Amintindu-și, ochii i se umplură din nou de lacrimi. Se sprijini de Key și începu să plîngă în hohote.

El o îmbrățișă protector.

– Șșș. Nu plînge. El nu-ți mai poate face nici un rău. Sîntem în siguranță.

Deodată, Lara își dori cu disperare să se lase convinsă. Degetele ei se încleștară convulsiv pe pieptul lui. Simțea o nevoie disperată de a atinge și de a fi atinsă. Key părea bucuros să-i alunge spaimele.

El coborî capul. Simultan, simțiră violent o foame pătimasă și, amîndoi, se abandonară agresiv pentru a o potoli. El puse stăpînire pe gura ei, frenetic, cu o dorință sălbatică.

Lara își arcui trupul și își încleștă brațele după gîtul lui. Key îi smulse cămașa cu violență. Îi desfăcu sutienul și cu sălbăticie puse stăpînire pe sînii ei.

Îi murmură în neștire numele, în timp ce îi săruta sfîrcurile. Lara se abandonează total și necondiționat acestei pasiuni devastatoare. Key o săruta disperat, schimba unghiurile, o gusta, o descoperea.

Foarte tîrziu deschise ochii și o privi – ochii aceia palizi, dureros de frumoși și febrili. Sprîncenele erau adunate într-o cută hotărîtă deasupra nasului drept. Buzele subliniau hotărîrea bărbatului.

Lara îl dori cu cea mai pură și nedisimulată dorință sexuală pe care a trăit-o vreodată. Și totuși închise ochii și se retrase.

– Nu vreau să fiu una din femeile lui Key Tackett.

– Ba da, vrei. În noaptea asta vrei.

O ridică în brațe și o așază între perne. Probabil că el o ghicea mai bine decât se cunoștea ea însăși, pentru că se agăța de el disperată. Buzele lui aveau gustul sărat al sudorii și erau ușor încordate dar ea nu se mai sătura de ele.

El îi cuprinse sînii în palme și le strînse ușor sfîrcurile pînă le simți întărindu-se, pînă cînd o văzu arcuindu-se de dorință.

Nu îl opri. Se lăsă dezbrăcată și la rîndul ei îl dezbrăcă.

O penetra.

Ea îl primi fericită.

El era incredibil de ferm, ea era uluitor de fierbinte. O privi intens. Simți că roșește și respiră agitată. Privirile rămaseră încheștate. Lara își mușcă buza pentru a opri strigătul. El făcu o grimasă de plăcere. Scăpă un geamăt și își apăsă fruntea pe fruntea ei.

– Dumnezeu! Ce durere!

Se mișca repede, iar ea se arcuia pentru a-l primi. Știa că nu mai respiră, dar nu-și putea refuza această senzație copleșitoare. Orgasmul lor a fost lung și dureros, mai mult decât puteau suporta. Își îngropă fața în pieptul ei și mușcă.

A trecut mult timp pînă au fost în stare să respire.

Într-un târziu au plecat din camera ei în camera lui. Hainele prăfuite și încălțările pline de noroi au murdărit lenjeria. Sfidînd curiozitatea soldaților, Key a deschis ușa camerei și au intrat. Singura diferență era

culoarea turcoaz a faianței de la baie.

S-au dezbrăcat și au intrat sub duș, abandonându-se picăturilor binefăcătoare. Batoane parfumate de săpun stăteau la îndemână, învelite în celofan. Au folosit trei pentru a-și îndepărta unul altuia durerile. Apa s-a răcit dar ei au continuat să rămână și să se cerceteze.

I-a examinat rana de la tâmplă și i-a spus că trebuie să îl panseze.

– Nu-ți face probleme, voi supraviețui.

I-a examinat coastele învinețite și i-a spus că probabil câteva erau rupte. El a acceptat, a recunoscut că îl dor dar nu a vrut s-o lase să-l bandajeze.

– În prima noapte când ne-am cunoscut m-ai mumifiat. Afurisitul ăla de bandaj m-a înnebunit. L-am aruncat a doua zi.

Lara i-a prins sexul în palme și a început să-l maseze cu săpun. El i-a acoperit toate vînătăile de pe trup cu sărutări tandre și pentru prima dată i-a spus că este frumoasă.

Continuînd să îl exploreze, Lara i-a conturat cu vârful degetului o cicatrice pe care o avea de la genunchi spre abdomen.

– Ce ai pățit aici?

A trebuit să-i povestească despre accidentul de mașină care i-a ruinat viitorul sportiv.

– Ai fost dezamăgit? Asta voiai să faci?

– Jody dorea. Nu am fost niciodată prea buni prieteni, dar după accident... nu vreau să vorbim acum despre Jody.

Îi atingea fiecare bucățică a trupului, gustînd-o cu plăcere. Era mai senzual decît și-a imaginat ea. Avea impresia că visează deși nu a avut niciodată astfel de vise erotice cu soțul ei. Și niciodată cu Clark.

Într-un târziu au ieșit din baie. Își căutau hainele curate, cînd au auzit o bătaie în ușa.

– Ce vrei? întrebă Key brusc.

– *Tengo la comida para ustedes.*

Key deschise precaut ușa. Un soldat aducea o tavă cu mîncare.

– *Gracias*, spuse Key, apoi luă tava și fără să-i dea timp îi trînti ușa în nas.

– Sper să fie mai bună decît mîncarea din tabăra lui Sánchez.

– Ar putea fi otrăvită.

– S-ar putea, dar mă îndoiesc. Dacă dorea să ne omoare nu ar fi recurs la subtilități. O făcea atunci, cînd ne-a acordat audiența.

Pe tavă erau fructe, brînză, un pui fript și o sticlă cu apă. Key luă un sandviș și mușcă cu poftă.

– Mă întreb de ce ne-a lăsat să plecăm?

– Ciudat nu? comentă Lara desfăcînd o portocală.

– Al naibii de ciudat. Nu știu la ce mă așteptam, dar nici într-un caz la asta. Privi în jurul său în cameră. Ei, nu-i chiar ca la *Plaza* dar este mai bine decît într-o colibă de bambus. Punct culminant. Viețile noastre în schimbul comunicării „mesajului” pentru Statele Unite? Nu. Nu-mi vine să cred. Este prea ușor. Dacă ar fi vrut să transmită un mesaj guvernului nostru putea folosi persoane mai influente decît noi, un șef de stat aliat sau, mă rog,

o personalitate. Deschise sticla cu apă. De ce nu ne-a omorît Lara?

– Nu știu.

Lara se apropie de fereastră și desfăcu draperiile.

– De ce nu termini portocala? Nu ai mâncat nimic toată ziua.

Lara privi spre masă cu repulsie.

– Nu vreau să-i fiu obligată cu nimic lui Emilio Sánchez.

– Ar trebui să mănânci, nu-ți faci un serviciu.

– Key, nu mi-e foame. Nu-mi este mintea la mâncare. Am încercat să înțeleg anumite gânduri.

– Ce gânduri?

– Nu știu. Toate. Ce s-a întâmplat aici acum trei ani. Randall. Ashley. Dacă mă gândesc la... la groapa aceea comună, înnebunesc. Își încleștă mâinile de draperie. Trebuie să mă concentrez asupra altor gânduri. Amintirea ei când era dulce, când trăia. Trebuie să-mi amintesc cât era de fericită, ce bucurie mi-a adus în scurtul timp cât am avut-o.

Vocea îi deveni răgușită. Se opri pentru a-și recăpăta stăpânirea de sine.

– Fiica mea este pierdută, dar dacă îmi amintesc viața ei și nu moartea ei, poate va avea mai puțină importanță locul în care a fost înmormântată. Spiritul ei este încă viu. Din punctul acesta de vedere misiunea noastră nu a eșuat.

– Trebuia să te întorci aici pentru a te împăca cu acest gând?

– Da. Episodul acela din viața mea – totul, începînd cu scandalul – mi-a guvernat viața pînă

acum. I-am acuzat pe toți cei care m-au identificat cu imaginea din ziare, dar eu sînt cea mai vinovată. Nu pot continua să mă privesc ca pe o victimă. A venit vremea să-mi continui viața.

– La Eden Pass?

– Acolo nu am avut prea mult succes, murmură ea și se întoarce să îl privească.

– Nu pentru că nu ești un doctor bun din cauza noastră, a familiei Tackett. Ți-am transformat viața în iad.

Stînjenită, Lara îi evită privirea.

– Key, de ce s-a întîmplat asta între noi?

– Animizitatea? Sau cealaltă?

– Cealaltă.

Key inspiră adînc și tăcu pentru cîteva minute.

– Tu ești doctorul. Ai vreo explicație, vreo teorie?

Avea, îi arată asta cu o mișcare a umerilor.

– Oamenii care au supraviețuit unei urgii care le-a amenințat viața, începu ea încet, doresc să facă sex imediat după ce au scăpat. El ridică o sprînceană, fie a întrebare, fie a scepticism. Este normal. Sexul este eliberarea supremă a emoțiilor, mijlocul prin care viața se afirmă fără echivoc. Am avut pacienți care fără rușine mi-au mărturisit că imediat după o înmormîntare au făcut dragoste. Cu o pasiune extraordinară. Ființa umană are o teamă înnăscută de moarte. Sexul este confirmarea instantanee a supraviețuirii. După experiența tracasantă prin care am trecut în ultimele zile, înseamnă că în mod logic ne-am consumat temerile și emoțiile prin sex. Agresiv. Sîntem exemple clasice ale acestui fenomen

psihologic.

Key asculta politicos. Când termină, se apropie foarte mult de ea și o obligă să îl privească.

– Prostii. S-a întâmplat pentru că am vrut noi. O sărută din nou. Repede și impresionant. Să fiu al naibii dacă am nevoie de justificări.

Hainele pe care le îmbrăcaseră de puțin timp au fost din nou aruncate pe marginea patului. O prinse pe Lara între coapse. Lara simți o durere delicioasă. O săruta moale, stîrnindu-i senzații erotice. O săruta cu o carnalitate pentru care nu avea nevoie de scuze. O învăța despre ea lucruri pe care nici măcar nu le știuse. Știa exact cum să o mîngîie, când să o sărute. Când au terminat, musteau de transpirație și erau îmbătați de pasiune. Erau un nou început, lipsit de binecuvîntare.

Îi mîngîia tandru cîcatricea de pe umăr.

– A fost rău nu?

– Foarte. Doctorii au spus că am fost extrem de norocoasă că mi- am putut recupera brațul.

– Știu cît ești de încăpățînată.

– După ce s-a vindecat rana, luni de zile am făcut terapie intensivă.

O privi cîteva momente gînditor.

– Cred că ar trebui să încetezi să te mai pedepsești pentru că nu ai murit cu restul familiei tale, Lara.

– Asta crezi că fac?

– Într-o anumită măsură, da.

Ea se ridică într-un cot și îi mângâie cu privirea trupul gol.

– Și tu ce faci? Ești nesăbuit. Sfidezi soarta. Tu pentru ce te pedepsești?

– Nu este același lucru, răspunse el tăios. Eu caut senzații tari de dragul pericolului și atît.

Îi comunică din privire că nu-l crede. O cicatrice anume, sub mîna dreaptă, îi atrase atenția.

– Rană de cuțit, răspunse el la întrebarea din ochii ei.

– Ai pierdut bătaia?

– Nu, am cîștigat-o.

– Și asta?

– Cînd mi s-a prăbușit avionul. M-a sfîșiat o bucată de fuselaj.

– În afară de astăzi ai mai fost vreodată într-un pericol real de a-ți pierde viața?

– O dată.

– Povestește-mi.

– Am fost împușcat aici, spuse el și atinse cicatricea pe care ea o cunoștea foarte bine. Am sîngerat, să mor. Lara începu să rîdă.

– A fost mai mult decît o zgîrietură dar categoric nu a fost o rană mortală.

– Știu asta. Dar nu despre rană vorbeam. M-am dus la doctorul Patton și peste cine am dat, peste o femeie.

Lara rămase transfigurată, captivată de calitatea hipnotică a privirii lui.

– Și în ce mod ți-a amenințat ea viața? îl întrebă.

– Păi m-am uitat la ea și mi-am zis, „La naiba, Tackett, ești un om mort“.

Lara înghiți cu dificultate.

– Sîntem maturi, Key. Sîntem prea bătrîni ca să ne jucăm. Nu aștept de la tine flori și inimi. Nu trebuie să...

El o opri, punîndu-i degetul pe buze.

– Nu-ți spun asta să te aduc în patul meu. Ești deja aici și ai fost a mea. Ți-o spun pentru că acesta este adevărul și tu o știi la fel de bine ca și mine. Sîntem aici împreună pentru că ne-am dorit-o de la bun început. Amîndoi am știut că este doar o problemă de timp. O mîngîie cu blîndețe. În secunda în care ne-am privit am știut amîndoi că nu avem nici o șansă. Chiar în secunda aceea am dorit să fac dragoste cu tine.

– Pînă ai descoperit cine sînt.

– Oricum, tot doream să facem dragoste. Îi trecu mîna prin păr și îi apropie fața de fața lui. Și să mă ia naiba, acum tot asta vreau.

O văzu că își strînge hainele și încercă să o oprească.

– Unde pleci? murmură somnoros.

– În camera mea.

– De ce?

– Să fac o baie.

– Avem și aici baie.

– Dar am folosit tot săpunul. Și apoi trebuie să-mi aranjez lucrurile, să fiu pregătită când vor veni să ne ia la aeroport.

– Cît e ceasul?

– Nouă.

– Nouă! Așa mult am dormit? Se ridică și-și trecu degetele prin păr.

– Nu trebuie să te scoli. Mai avem timp pînă la amiază.

– Ba nu, mă scol. Nu vreau să le dau ticăloșilor nici un motiv să ne amîne plecarea. Imediat după ce fac un duș am să le cer puțină cafea.

– Și eu voi strînge totul pînă atunci. Îi zîmbi, se asigură că a luat cheia și ieși.

În ciuda celor spuse, Key nu s-a sculat imediat. A rămas multă vreme cu ochii ațintiți în tavan. Noaptea trecută Lara a mărturisit că este confuză. Fiind mai puțin corect decît ea, el nu a mărturisit că și el este confuz.

Pentru a-și potoli muștrările de conștiință, ea a preferat o explicație psihologică, deși el se îndoia că o crede. Nu era genul de om convins că dragostea are nevoie de analize:

Confuzia lui se concentra nu asupra întrebărilor „de ce s-a întîmplat?”, ci asupra propriilor sentimente.

Niciodată nu i-a plăcut mai mult o femeie. Se potriveau fizic. Ea a fost pe măsura pasiunii și îndemînării lui. În ciuda tuturor articolelor scrise despre ea, Key nu se așteptase ca ea să fie atît de senzuală. Amintirea pasiunii de peste noapte îl

stîrnea. Chiar dacă au avut un maraton sexual, el era departe de a fi satisfăcut. O dorea și mai mult.

Și acesta era un lucru neașteptat. De obicei, distracția venea cît timp urmăreai femeia. Odată prinsă, farmecul ei se diminua brusc. Era intrigat să constăte că Lara avea dimensiuni pe care el dorea cu lăcomie să le exploreze. De obicei femeile erau disponibile. Cînd una te plictisea, o aruncai și o înlocuiai cu alta. Dar el nu dorea deloc să o înlocuiască pe Lara.

Nu că ea ar fi fost în întregime a lui.

Aha! Descoperise motivul acestor gînduri sîcîitoare. Ea nu-i aparținea. Mai mult chiar, dacă circumstanțele ar fi fost altele, ea ar fi aparținut în continuare fratelui lui.

Clark a avut-o primul.

Acesta a fost motivul pentru care a fost atît de satisfăcut de noaptea aceea de dragoste. Ori acesta era motivul, ori doctorița Mallory era al naibii de sensibilă.

Ea a deschis vorba. Stătea pe o parte, cu bărbia sprijinită în palme. El se juca absent cu o șuviță de păr.

– Știu la ce te gîndești.

– Bine, isteato, ia să vedem la ce mă gîndesc.

– La Clark.

Zîmbetul lui Key dispăru.

– Ce-i cu el?

– Te întrebî dacă vă compar și, dacă o fac, în ce lumină te privesc pe tine.

– Nu știam că ești o vizionară.

– Am dreptate, nu? Nu la asta te gîndești?

– Poate.

Ea zîmbi trist.

– Tu și Clark... sînteți doi oameni diferiți, Key. În egală măsură atrăgători, amîndoi fermecători, fiecare stăpîn pe sine, dar foarte diferiți unul de altul. L-am iubit pe fratele tău și am fost convinsă că și el mă iubește. Vocea i se transformă în șoaptă. Dar niciodată nu a fost ca în noaptea asta. Niciodată.

O privea nemișcat, ros de gelozie, dorindu-și cu disperare să o creadă. În scurt timp, dorința învinse invidia. Sau poate că nu a fost atît de mult dorință, cît o gelozie posesivă.

O trase cu bruschete lîngă el. Atunci a pătruns-o cu duritate. Simțea nevoia să o domine. Dar nu era necesar. Ea era receptivă și se abandona erotic, se mula pe trupul lui și-i împrăștia dubiile. A trecut o vreme pînă să respire normal.

– Fără rușine.

– Niciodată nu am pretins să fiu altfel.

– Nu tu. Eu.

El a adormit în brațele ei, convins că actul dragostei lor le-a adus satisfacție amîndurora.

Dar acum era ziuă și îndoielile începeau din nou să-l cuprindă în gheare de oțel. Se gîndi la vorbele ei, la răspunsurile ei senzuale, la mîngîierile ei îndrăznețe. Sigur nu s-a simțit mai bine cu fratele lui.

Oare a căzut vreodată epuizată lîngă Clark?

Își strînse pumnii, scrîșnind din dinți.

Oare l-a torturat vreodată pe Clark pînă la orgasm?

Înjură obscen.

I-a permis vreodată lui Clark să-i sărute sexul și...

Un urlet înfricoșător îl făcu să sară direct în picioare.

Pînă să îl audă pe al doilea, îmbrăcase pantalonii și era deja la ușa.

– *Buenas días*, salută Lara soldații, părăsind camera lui Key. Neluînd în seamă rînjetul plin de subînțelese travesă holul și intră în camera ei încuind cu atenție ușa.

Încălțările pline de noroi lăsaseră urme pe covor și în patul răvășit. Își aminti gluma lui Key – cel mai rapid mod de a face dragoste al unul texan era să rămînă încălțat cu cizmele.

A face dragoste? Folosise exact aceste cuvinte sau îi juca feste memoria?

Alungă gîndul tulburător, hotărînd să se analizeze puțin mai tîziu. Concluziile după noaptea trecută au fost pozitive. Viața ei a început în brațele lui Key. Experiența a fost ca un catharsis. De ce să încerce să și-o explice? Sentimentele ei, trupul ei vorbeau de la sine. Se simțea minunat. De ce nu ar lăsa lucrurile așa cum sînt măcar o dată?

Intră în baie. Se privi în oglindă și începu să rîdă. Nu era machiată, părul spălat cu săpun era aspru, dar pe el nu l-a interesat.

Roși. Își descheie nasturii bluzei și se privi. Sînii îi ardeau. Dacă vor mai face dragoste...

Dacă vor mai face dragoste...

Spre disperarea ei descoperi că spera nebunește să mai facă dragoste. Curînd.

Zîbind la aceste gînduri, trase perdeaua de mușama a dușului.

Urletul ei răsună înspăimîntător în baia pustie.

Întins în cadă, bătut, sîngerînd dar foarte viu se afla Randall Porter.

Soțul ei.

Capitolul douăzeci și cinci

– Ești încântătoare, o întâmpină fostul ambasador al Statelor Unite în Montesangre pe soția lui când aceasta intră în salon. Deși îmi plăcea mai mult când îți oxigenai părul. De când nu l-ai mai deschis?

– De când eram în spital la Miami. Au fost câteva luni foarte grele pentru mine. Culoarea părului nu era exact o urgență.

Lara îl privi pe Key. Nu se ridicase în picioare când a intrat ea. A rămas în fotoliu cu o gleznă sprijinită pe un genunchi pe care-l mișca nervos. Atitudinea lui ar fi părut insolentă oricui altcuiva, dar Lara simțea că el este pe punctul de a exploda.

Dacă Randall a observat furia abia stăpînită a lui Key, nu a arătat prin nimic.

– Vrei să bei ceva, draga mea? Mai avem cîteva minute pînă coborîm.

– Nu mulțumesc. Nu vreau nimic. Și nu înțeleg de ce trebuie să particip eu la această conferință de presă.

– Ești soția mea și locul tău este lîngă mine. Randall se duse la bar și își turnă un pahar de whisky. Domnule Tackett? Doriți ceva?

– Nu.

Randall se întoarse și se așeză pe canapeaua unde l-a găsit Lara cînd a ieșit din dormitorul apartamentului de la hotelul din Houston. Aceste camere nu suportau comparație cu cele din Montesangre.

Peste tot erau flori. Parfumul lor îi dădea Larei dureri de cap. Florile trimise în semn de felicitare i se păreau o ipocrizie, primite fiind de la oameni politici care cu cinci ani în urmă au respirat ușurați că au scăpat de Randall și de nevastă-sa.

Practic, Randall mai era încă ambasador. Cînd mijloacele mass-media au fost informate de serviciile columbiene că el a înviat din morți, vestea a acaparat atenția oamenilor politici din întreaga lume. Presa intrase în frenezie.

La Bogota i s-au tratat rănile, care erau mai superficiale decît au părut la prima vedere. Key a cedat și a acceptat pînă la urmă să-și facă o radiografie. Avea trei coaste rupte. Rănile Larei erau severe dar nu se vedeau. Două zile i s-au dat somnifere. A mîncat bine și a dormit dar continua să arate zguduită. Mișcările ei erau dezordonate,

vorbirea incoerentă. Un soț pe care-l credea mort revenise la viață. Întregul ei sistem nervos era în stare de șoc.

Neiman Marcus s-a oferit cu generozitate să-i dea toaletele pentru prima apariție publică după întoarcerea pe pământul american. Era îmbrăcată cu un costum de mătase și accesorii asortate. Directorul hotelului i-a trimis coafeza în apartament. La suprafață arăta bine și părea gata să-l însoțească pe soțul ei la conferința de presă care trebuia să înceapă în jumătate de oră.

Mai bine aș merge în fața plutonului de execuție, se gândi ea.

Într-un anume sens exact asta avea să se întâmple. Prea agitată să se așeze, Lara mergea la întâmplare prin cameră.

– Știi că vor scormoni totul, Randall.

– Mda, afacerea cu Clark, spuse el calm.

Fusese informat despre moartea lui Clark în avionul care-i ducea din Montesangre în Columbia, dar el știa deja. Veștile ajung repede în întreaga lume.

– Mă tem că nu putem evita nimic, Lara. Voi încerca să le distrag atenția cu povestea vieții mele în ultimii trei ani.

– Nu pari deloc afectat de acești ultimi trei ani, comentă Key printre dinți. Ești bronzat și bine hrănit.

Și Lara observase starea fizică bună a lui Randall. Arăta chiar mai bine decât acum șapte ani, când l-a întâlnit prima dată. Parcă se întorcea dintr-o vacanță din Hawai, nu după trei ani de prizonierat politic.

Randall își aranjă dunga pantalonilor.

– După primele câteva luni de captivitate am fost

tratat foarte bine. La început rebelii m-au bătut fără milă. Timp de câteva săptămîni mă băteau ritualistic cu lanțuri. Am crezut că acesta este preludiul morții mele.

Bău paharul și se uită la ceas. Văzînd că mai are câteva minute continuă:

– Într-o zi m-au tîrît la cartierul generalului Pérez. Spun m-au tîrît pentru că nu eram în stare să merg. M-au purtat ca pe un sac de cartofi. Pérez era foarte mulțumit de el. Mi-a arătat fotografii de la „moartea” mea, exact așa cum au regizat-o ei.

Camera era înghețată. După ce a transpirat la tropice timp de trei ani, Randall spusese că vrea ca aerul condiționat să mențină temperatura cît mai scăzută.

– Îți imaginezi ce devastator a fost pentru mine să văd fotografiile acelea. Mi-au arătat și ziarele americane care povesteau moartea mea. Și fotografiile de la înmormîntarea mea. Mi-am dat seama prin ce iad ai trecut. Slavă Domnului, că ești sănătoasă pentru că știam cît de agonizantă a fost pentru tine moartea mea. Cea mai grozavă tortură a fost gîndul că nimeni nu va fi trimis să mă salveze. Toată lumea știa că sînt mort.

– Nu ți-au spus despre Ashley?

– Nu. Nu am știut că a fost ucisă pînă nu am citit ziarele care povesteau înmormîntarea mea. Singura mea mîngîiere a fost că tu ai supraviețuit ca prin minune. Dacă nu ar fi fost preotul...

– Preotul? Părintele Geraldo?

– Sigur. El te-a urcat în ultimul avion american care a plecat din Montesangre. Credeam că știi.

– Nu, nu am știut. Trebuia să-i fi mulțumit.

– A fost un act de curaj. Emilio l-a hărțuit pentru că te-a ajutat să fugi. Cred că de aceea l-a ucis.

Key înjură printre dinți.

– Ce drăguț ești să-i amintești.

– Lara este un om realist, nu-i așa, draga mea? Oricum, mare păcat că preotul a murit. Și doctorul Soto.

– Nu mă voi ierta niciodată că i-am implicat și pe ei. Întotdeauna mă voi simți responsabilă pentru moartea lor.

– Nu te chinui, interveni Key. Erau programați să moară, cu sau fără noi.

Lara îi aruncă o privire de recunoștință, dar rămase convinsă că va purta pînă la moarte sentimentul de vinovăție pentru moartea lor.

– Ai fost incredibil de curajoasă să te întorci la Montesangre, Lara, spuse Randall. I-am mulțumit lui Dumnezeu că te-ai întors. Dacă nu veneai eram și acum ostatic.

Key se ridică în picioare. Disprețuia rolul de erou național în care se trezise peste noapte. Refuzase oferta lui Neiman și era îmbrăcat în jenși, haină sport și cizme de cowboy.

– Nu înțeleg, spuse. Lara și cu mine am intrat neanunțați în Montesangre și la numai treizeci și șase de ore cei care te țineau captiv au hotărît să te elibereze? De ce? Ce legătură are una cu alta?

Randall zîmbi indulgent.

– Evident, trebuie să mai înveți multe despre mintea acestor oameni, domnule Tackett.

– Evident. Pentru că povestea dumitale mi se pare de rahat.

Ochii lui Randall se îngustară amenințător.

– Ne-ai salvat viața mie și Larei. Prin urmare îți voi fi recunoscător trecîndu-ți cu vederea vulgaritățile.

– Nu-mi face mie favoruri!

Randall îl exclusese din discuție cu un gest semnificativ și i se adresa Larei.

– Lui Emilio îi plac jocurile inteligente. Îți amintești partidele de șah de la ambasadă?

– Totul este mult mai serios decît o partidă de șah, Randall.

– Pentru tine și pentru mine. Nu sînt convins că Emilio face vreo distincție între jocul de pe tablă și dramele pe care le creează pentru propriul său amuzament. Ți-a mulțumit pentru distracția pe care i-ai oferit-o în tabără, nu?

– Îmi amintesc asta, interveni Key. Și mă bucur că ai adus vorba pentru că mă sîcîie un gînd. Ai spus că erai în colibă cît timp s-a întîmplat scena aceea, da?

– Eram legat la gură și nu aveam cum să vă anunț că trăiesc. O altă glumă de-a lui Emilio.

– Cînd ai aflat prima dată că sînt în Montesangre? întrebă Lara.

– A doua zi dimineată. Știam că se întîmplă ceva pentru că soldații care mă păzeau deveniseră brutali și nu mă priveau în ochi. În toți acești ani se instalase un fel de respect între noi. Au devenit deodată ostili și taciturni. După ce Ricardo a oprit mașina le-au trebuit doar cîteva ore să afle cine este „văduva”. Au fost și cîteva speculații despre cumnatul idiot. Dar imediat ce v-a aflat numele, Emilio a legat totul. Știa despre... prietenia Larei cu Clark. Cu cît spionați mai mult, cu atît devenea situația mai volatilă. Cu o noapte înainte

de a ajunge voi în tabără, am fost și eu adus acolo. Emilio m-a amenințat că te va ucide într-un mod dureros în timp ce eu voi privi. Am fost bătut dar nu prea tare. Dorea să fiu conștient pentru scena regizată a doua zi dimineată. După ce ați plecat voi, am fost bătut din nou și dus la Ciudad Central. Probabil că eram cu o oră în urma voastră, dar am petrecut noaptea în camion. Ultimul lucru pe care mi-l amintesc este că am fost bătut pînă am leșinat. M-a trezit strigătul tău cînd m-ai găsit în cadă. Și eu eram la fel de șocat că mai trăiesc. Își privi din nou ceasul. Ei, este timpul să mergem.

– Tot nu înțeleg strategia lui Emilio, comentă Lara nedînd nici un semn că vrea să i se alăture.

– Vorbim mai târziu.

– Nu, vorbim acum. Dacă insiști ca eu să apar în fața reporterilor, trebuie să înțeleg complet situația. Mă vor întreba ce am discutat cu El Corazón del Diablo. Le voi spune bucuroasă tot ce știu despre crimele făcute cu sînge rece, de tînărul care a fost traducător la ambasadă. Dar nu mă pot axa în probleme de politică dacă nu îmi este limpede ce gîndește Emilio. De ce ne-au lăsat să plecăm? De ce te-a ținut viu timp de trei ani și apoi te-a eliberat deodată?

Randall părea neliniștit de întrebările ei. Hotărî să o încurajeze.

– Am avut trei ani să mă gîndesc la regizarea morții mele. Sălbăticia consta în faptul că astfel ei le arătau Statelor Unite cît de mult urau amestecul în treburile lor interne.

– Și atunci de ce nu te-au omorît? întrebă Key.

– Presupun că m-au ținut ca pe o ultimă carte. Dacă Statele Unite hotărau să trimită trupe în Montesangre așa cum au trimis în Panama, mă puteau folosi.

– Și de ce te-au eliberat acum?

– Este simplu, Lara. Mor de foame. Aliații lor nu le trimit nimic. Sub embargoul impus de Statele Unite, resursele și așa modeste s-au epuizat repede. Sincer, sînt uimit că au rezistat pînă acum. Probabil că nu ar fi rezistat dacă mai trăia Pérez. Probabil că ar fi cedat demult. Nu însă și cu Emilio. S-a transformat într-un semizeu.

– Ce ești dumneata, președintele fan clubului lui Emilio? întrebă Key caustic.

– Bineînțeles că nu, răspunse Randall cu răceală. A fost călăul meu timp de trei ani. Totuși, eu am văzut cu ochii mei suferința poporului. Am o simpatie teribilă pentru ei și vreau să-i ajut. Deși este lipsit de scrupule, Sánchez este singura lor speranță de a stabili puțină ordine. Lăsînd la o parte toate considerentele personale, trebuie să îi admir tenacitatea. Este hotărît și are răbdare. Faptul că a folosit vizita voastră ca să mă elibereze pe mine a fost o lovitură genială. Cunoștea valoarea intereselor umane și știa că va capta atenția poporului american. Este invitația lui făcută Statelor Unite pentru a redeschide dialogul diplomatic.

– Țsta este mesajul pe care mi l-a transmis mie. De ce să folosească acest șantaj?

Randall zîmbi amuzat parcă de naivitatea lui Key.

– Știa că eu voi avea mai multă credibilitate la Washington decît un cowboy.

– Eu nu sînt un cowboy.

– Sigur că ești. Ochii lui Randall alunecară peste hainele lui Key dezgustați. Singura diferență este că încaleci avioane în loc de cai. Altfel ești un tip comun. Pînă și fratele tău gîndea la fel.

Key sări spre el, dar Lara se așeză între ei. Îl înfruntă furioasă pe Randall:

– Clark nu gîndea așa ceva! Îl iubea foarte mult pe Key.

Randall zîmbi cu superioritate.

– Mă înclin în fața cunoștințelor tale complete privitoare la ceea ce iubea Clark și ce nu. Trebuie să mergem, draga mea. Ești gata?

Ignorîndu-l, Lara se îndreptă țeapănă spre ușă. Simțind că Key nu-i urmează, se întoarse spre el.

– Vii?

– Nu.

Lara intră în panică. Singurul lucru care i-ar fi dat curaj era prezența lui Key. Nu ar fi putut-o ajuta fizic, dar ea se baza pe prezența lui puternică. Văzînd hotărîrea din privirea lui, își dădu seama că orice argument era inutil. Dar încercă.

– Ești așteptat.

– Înseamnă că vor fi dezamăgiți. Ziariștii sugerează deja că te-am dus la Montesangre ca să-l salvezi pe el. Nu de aceea am mers și nu voi minți.

– Vor crede că ești viclean, domnule Tackett.

Kei îi aruncă o privire furioasă.

– Eu nu le pot controla gîndurile. Singurul control pe care-l exercit este asupra propriei mele persoane și nu mă voi lăsa pradă unui cîrd de vulturi. Privi din nou spre Lara. Nici tu nu trebuie să mergi. Nu te

poate obliga nimeni.

Lara luptă cu atracția magnetică care o trăgea spre el. Avea multe lucruri să-i spună, multe explicații, dar pentru a nu produce un dezastru mai mare trebuia să tacă.

Natural, se bucura că Randall nu a murit. Totuși, dintr-un punct de vedere foarte egoist, eliberarea lui nu putea să vină într-un moment mai nepotrivit. Când a fost eliberat Randall a început captivitatea ei.

Ochii îi înotau în lacrimi. Văzînd-o, Key începu să spună ceva dar se răzgîndi. S-au privit cu o disperare mută.

– Măi, măi, exclamă Randall tușind sec. Neștiind că se face ecoul gîndurilor ei continuă: Se pare că învierea din morți a soțului nu putea să se întîmple într-un moment mai nepotrivit.

Ea îi întoarse repede spatele lui Key.

– Așa cum ai spus, Randall, am întîrziat. Să mergem.

– Să mai aștepte puțin, spuse el pe neașteptate. Această situație cere o rezolvare imediată.

– Nu este nici o situație.

– Niciodată nu ai știut să minți, Lara. Din respect pentru șocul prin care ai trecut nu mi-am impus drepturile maritale în aceste ultime nopți. Este bine că nu am făcut-o. Fără îndoială aș fi descoperit că ușa dormitorului tău este încuiată.

Ea îi aruncă o privire fulminantă dar nu comentă.

– Ce contrast față de Clark. Mă surprinde că îl găsești atrăgător. Nu este nici pe departe lustruit ca fratele lui. Totuși, emană acea calitate animalică, care presupun că te atrage întotdeauna.

– Nu sînt surd, nici mut ticălosule, interveni Key. Dacă ai ceva de spus, spune-mi mie.

– În regulă. Nu te-ai simțit deloc prost să te culci cu femeia cunoscută de întreaga națiune ca tîrfa fratelui tău?

Nici măcar Lara nu l-ar fi putut opri pe Key atunci. Dintr-un singur pas a ajuns lîngă Randall și l-a prins de gît.

– Key, nu! Încerca să îl elibereze pe Randall dar degetele lui erau de oțel.

– Te rog, Key! Nu face lucrurile și mai grele! Nu le da din nou apă la moară reporterilor!

Într-un tîrziu, el receptă rugămintea. Clipi repede, parcă pentru a împrăștia o ceață de furie. Degetele începură să se relaxeze. Îl eliberă pe Randall cu un gest de dispreț.

Randall își reveni, încercă să își adune resturile de demnitate.

– Bine că nici un cowboy nu mai poartă arme. Aș fi fost mort acum.

Key respira greu și-l privea ucigător.

– Încă o dată dacă mai vorbești așa despre Lara, te omor.

– Cît cavalerism, spuse Randall sfidător. Lara, pentru ultima dată, mergem?

Key o prinse de mîină.

– Nu trebuie să faci ce îți spune el. O scutură ușor. *Nu trebuie.*

– Ba da, Key, trebuie.

Vorbea încet dar cu o convingere de oțel.

La început o privi fără să înțeleagă. Apoi uimirea se transformă în mînie. Lara știa că el nu o înțelegea,

dar nu îi putea explica. Nu avea de ales decît să îi suporte dezgustul.

Îi întoarse spatele și ieși. Nefericită, ea îl privi plecînd.

– Cred că a mers bine, dar după atîta vorbă nu mi-ar strica un pahar. Vrei și tu, dragă?

– Nu, mulțumesc.

Își pregăti un scotch cu sifon și îl savură.

– Unul din luxurile care mi-au lipsit în timpul captivității. Ești foarte tăcută, Lara, ce s-a întîmplat?

– Ce s-a întîmplat? Sînt vînatul și astăzi am fost aruncată copoilor. Te urăsc pentru că m-ai obligat să-mi deschid din nou viața în fața tuturor.

– Trebuia să te fi gîndit la consecințe înainte de a-l convinge pe Key Tackett să te ducă în Montesangre.

– Am încercat toate posibilitățile înainte de a-l convinge pe Key. Era ultima mea speranță. Ți-am explicat de ce am mers. De ce trebuia să plec.

– Și motivația ta nobilă abia dacă a fost remarcată de presă. Ai fost totuși foarte eficientă cînd ai descris groapa comună. Probabil că vei fi nominalizată ca Mamă Eroină. Chiar că nu înțeleg de ce ești așa de agitată.

– Pentru că chiar și numai povestirea incidentului din cimitir a însemnat violarea intimității mele, Randall. Motivația mea a fost onestă, dar a reporterilor nu. Au fost politicos interesați de evenimentele călătoriei și de efectele pe care eliberarea ta le-ar putea avea

asupra politicii externe. Însă îi interesa mai mult mizeria, gunoiul. „De ce ați plecat cu fratele senatorului Tackett, doamnă Porter?“, „Key Tackett conștientizează rolul pe care l-a jucat în căderea senatorului Tackett?“, „Moartea lui a fost sinucidere?“, „Ce ați simțit când ați descoperit că soțul dumneavoastră trăiește?“. Ce fel de întrebări sînt astea?

– Profunde, aș zice. Ce simți despre învierea din morți a soțului tău, doamnă Porter?

Ea îi evită privirea.

– Prefer să mi se spună pe numele profesional, Randall. De multă vreme sînd doctorița Lara Mallory. „Doamna Porter“ are o conotație negativă pentru mine.

– Da, ca și faptul că ești căsătorită. Nu ești prea norocoasă Lara, nu? Ți-ai ales un moment foarte nepotrivit să te îndrăgostești. Cu fratele lui Clark, la fel. Ce ironie spumoasă.

Lara refuză să îi dea satisfacție. Legătura ei cu Key era nedefinită chiar și pentru ea – nu avea nimic comun cu Randall, decît că legal era încă soția lui. Emoțional nu mai era legată de el de la dezastrul din Virginia.

– Este tîrziu, spuse Randall terminînd de băut. Să ne odihnim. Mîine dimineață la zece avem avion spre Washington.

– Eu nu merg la Washington.

El își scoase pantofii. Se îndreptă de spate cu mișcări lente.

– Pe dracu' nu mergi. Am aranjat totul.

– Atunci strică aranjamentul. Eu nu merg.

– Președintele Statelor Unite ne primește în Biroul

Oval.

– Transmite-i salutările mele. Eu nu o voi face personal.

Se îndreptă spre dormitor, când Randall se ridică furtunos de pe canapea și o prinse de mână.

– Vei fi acolo cu mine, la fiecare pas, Lara.

– Nu, nu voi fi, Randall. Se smulse din mîna lui. La drept vorbind sînt surprinsă că vrei să-ți împărtășești faima cu mine. Când ai plecat din Washington erai de rîsul lumii. Te-ai întors erou. Probabil că vei fi invitat la televiziune, sau să scrii o carte, sau să faci un film. Credibilitatea ta a fost total restaurată. De ce ai dori să fii și eu acolo, să-ți fur din lumina reflectoarelor și să amintesc tuturor de pata întunecată a carierei tale?

– Pentru a păstra aparențele, spuse el cu un zîmbet rece. Ești încă soția mea. Sînt dispus să-ți trec cu vederea aventura cu Key Tackett. La urma urmei credeai că am murit.

– Nu-ți lua această postură morală cu mine, Randall. Soțul martir care continuă să-și ierte soția. Cuvintele ei erau încărcate de dispreț. Poza asta ai luat-o și la vila lui Clark. Nimeni nu ghicea că tu ai avut aventuri din prima zi de căsătorie.

– Eu nu am făcut confesiuni, spuse el dur. Tu ți-ai făcut-o cu mîna ta.

– Presupun, de asemenea, că nu ai avut o viață de celibat în Montesangre. Dacă te-ai împrietenit cu garda, sînt sigură că ți-au făcut aranjamentele.

– Ai multă intuiție, Lara. De fapt, mi-am eliberat nevoile fizice cît am fost în captivitate. Era o fetiță delicată. Patetică în dorința de a-mi plăcea. Nu-și prea găsea locul printre trupele de guerrillă deși era

dedicată cauzei unui văr de-al lui Emilio. Când a descoperit că este amanta mea, i-a căzut în dizgrație. Cred că era gelos. Sau poate că s-a temut că va deveni trădătoare. Oricum, el a pus capăt acestui divertisment.

Larei i se făcea rău auzind modul în care îi povestea.

– Trebuia să fi divorțat de tine înainte de a pleca în Montesangre.

– Poate. Dar erai însărcinată. Era mai greu pentru tine.

– Da, pentru că m-ai amenințat că îmi iei copilul dacă nu rămân cu tine.

– Aș fi putut să o fac. Erai soția adulteră, nu puteai fi model pentru copil. Ce tribunal din lume ți-ar fi dat custodia copilului? Tu erai tîrfa lui Clark Tackett!

Exact așa îi vorbise și acum cinci ani. A știut că nu este o simplă amenințare. Dacă ar fi divorțat și ar fi refuzat să plece cu el, el ar fi putut obține custodia copilului. Ar fi luptat cu el, dar nu ar fi reușit. A mai fost un motiv major – Ashley. În cei mai importanți ani de viață copilul ar fi fost strivit între ei doi, ar fi devenit subiect de dispută. Ar fi fost aproape imposibil să ajungă un copil normal. Nu a dorit ca fetița ei să sufere.

– Insulte tale nu mă ating, Randall, pentru că nu te iubesc. Nici tu nu mă iubești. Și atunci de ce vrei să perpetuezi mitul?

– Aparențele sînt foarte importante în munca mea. Ești decorativă, Lara. Întotdeauna ai fost. Acesta este rolul soțiilor. Cu cît sînt mai istețe și mai drăguțe, cu atît mai bine.

Dezgustată, Lara se îndepărtă de el.

– Obiecțiile tale au fost notate, spuse el pe un ton condescendent. Întotdeauna mi s-a părut excitantă această atitudine rebelă a ta. Dar acum mă obosește. Păstrează-o pentru timpuri mai bune. Vei veni cu mine la Washington și vei sta cuminte lângă mine așa cum m-ai urmat la Montesangre și ți-ai îndeplinit sarcinile oficiale.

– Pe dracu'! îl înfruntă arătându-i că nu-i este teamă. Din cauza chinului prin care ai trecut ți-am acordat circumstanța îndoielii. Dar cei trei ani de prizonierat nu te-au schimbat, Randall. Ești la fel de egoist ca întotdeauna. Poate mai mult acum, gândindu-te că lumea îți este datoră pentru ce ai suferit. Mă bucur că trăiești, dar nu vreau să am de-a face cu tine. Nu-ți imagina că mă poți convinge. S-a terminat și s-a terminat de ani de zile. Am plecat cu tine în America Centrală în schimbul lui Ashley. Am fost de acord să rămân un an după ce se naște ea. A fost ucisă. Oricum am pierdut-o. Acum amenințările tale nu mai au nici o valoare. Nu mai ai putere asupra mea pentru că oricum am pierdut ce era mai important pentru mine.

– Și fratele numărul doi?

– Nu-i poți face nici un rău lui Key.

– Nu? întrebă el alunecos. Din câte îmi dau seama îl stima foarte mult pe fratele lui. Mai gândește-te, Lara.

Amenințarea era foarte subtilă, dar reală. Lara încercă să-și ascundă îngrijorarea.

– N-o să-i spui nimic.

– Exact cum am bănuț, rîse Randall. El nu știe. Este încă micul nostru secret.

Eden Pass

Lara îl privi cîteva momente, apoi își adună curajul.

– De data asta, Randall, sînt convinsă că este un bluf. Porni spre dormitor dar se întoarse. Nu mă interesează ce faci atîta timp cît stai departe de mine. Mergi la Washington. Fii în centrul atenției. Freacă-te de președinte. Transformă-te în celebritate. Ai toate aventurile din lume. Divorțul cu care te-am amenințat cu ani în urmă va deveni realitate. Îl intentez imediat. Și, de acum înainte, dacă vrei să-ți răspund, adresează-mi-te cu numele doctor Mallory. Nu voi răspunde la numele tău.

Intră în dormitor și îi trînti ușa în nas.

Capitolul douăzeci și șase

Janellen își umbrea ochii cu palma, scrutînd intens drumul să vadă mașina. Cînd o văzu cît un punct în depărtare, strigă fericită:

– Mamă, a venit!

Key a sunat de la pista de aterizare pentru a le anunța că tocmai a aterizat și va fi acasă peste scurt timp. Cu o seară înainte le-a sunat din Houston.

– Fiul rătăcitor s-a întors. Tăiați vițelul cel gras.

Janellen nu a mers chiar pînă acolo, dar i-a spus lui Maydale să pregătească o cină festivă. Key trăia și era sănătos! Venise acasă!

Sări treptele cîte două și alergă pe alee în întîm-

pinarea Lincolnului galben, obligîndu-l să oprească. Își puse mîinile pe capota mașinii și-i zîmbi fratelui ei prin parbriz, apoi merse alături de mașină pînă la locul de parcare. Cînd Key a coborît, i-a sărit fericită de gît.

– Uau! Salut, surioară! Ai grijă de coastele mele rupte. Își recăpătă echilibrul și respirația și o studie din cap pînă în picioare. Să fiu al naibii! Arăți extraordinar!

– Nu-i adevărat, protestă ea rușinată.

– Eu recunosc o fată frumoasă cînd o văd. Care-s noutățile? S-a întîmplat ceva?

– Mi-am tuns părul și am făcut masaj, asta-i tot. De fapt eram la coafor cînd cineva mi-a atras atenția. La televizor se transmitea un buletin de știri despre doctorița Mallory și soțul ei. Plecau din Montesangre via Columbia. Cînd te-am văzut pe ecran, mi s-a tăiat respirația.

Zîmbetul lui Key se oșli.

– Da, a fost o săptămînă plină de evenimente. Apoi își reveni și o ciupi de obraz. Îmi place cum îți stă părul.

– Mamei nu-i place. Spune că este prea frivol pentru o femeie de vîrsta mea. Crezi că este? Îl întrebă îngrijorată.

– Eu cred că este al naibii de sexy.

– Ooo! Mulțumesc frumos! și Janellen făcu o reverență.

– Hmmm! Ai învățat să flirtezi. O prinse de umeri și îi ridică bărbia, obligînd-o să-l privească. Se petrece cumva ceva ce ar trebui să știi și eu?

– Nu. Răspunsul ei a venit prea repede și prea

emfatic. Dacă era roșie cum simțea că este, fratele ei avea toate motivele să nu o creadă.

– Cato mai dă tîrcoale? Hmmm?

Janellen încercă să-și ascundă un zîmbet, dar era fericită numai pentru că i-a auzit numele. Îi evoca orele pe care le-au petrecut îmbrățișați, noaptea târziu, contrazicîndu-se dacă legătura lor romantică este corectă sau nu, plănuiind un viitor pentru care insista ea și pe care îl nega el.

În ciuda contrazicerilor, ei aveau totuși o mică aventură, pe care nu o mai puteau nega. Janellen nu putea fi mai fericită.

Această fericire era transparentă, mai ales pentru fratele ei, care acum îi zîmbea cu blîndețe.

– Să-și bage mințile în cap și să se poarte frumos cu tine, altfel îi zdrobesc biluțele și le dau la cîini! Să-i spui că așa am spus eu.

– N-o să-i spun așa ceva! Ar fi o lipsă totală de educație! Apoi începu să rîdă în hohote, amintindu-și vocabularul șocant pe care l-a folosit pentru a-i atrage atenția lui Bowie. Nu regreta. A reușit.

Mîna în mîna, Janellen și Key au pornit spre casă.

– Trebuie să fii epuizat. I-am spus lui Maydale să schimbe cearceafurile. Te culci imediat după ce mîncăm.

Cînd Key se opri brusc, Janellen ridică privirea. Jody îi privea de pe verandă. Arăta bine. La urma urmei, se pare că doctorii au fost niște alarmiști și, ca de obicei, Jody a avut dreptate. Îi mergea din ce în ce mai bine, în ciuda avertismentelor.

În ultimele zile au fost semne vizibile de îmbunătățire a sănătății. Și ea spunea că are mai multă

energie. Bineînțeles că făcuse mofturi când a trebuit să-și ia medicamentele. Mai renunțase chiar și la țigări. De ieri își reluase ora de coafor.

Janellen se îndoia că a fost o pură coincidență revenirea lui Jody în ziua în care a aflat că Key pleacă din Montesangre. În ciuda certurilor frecvente dintre ei, aveau sentimente profunde unul pentru celălalt.

– Bună, Jody.

Tonul lui Key era rezervat, precaut. Își amintea acele cuvinte jignitoare pe care i le spusese Jody înainte de plecare. Buzele lui Jody se deschisera într-o încercare de bunăvoință.

– Văd că te-ai întors întreg.

– Mai mult sau mai puțin.

Janellen îi privea pe rînd, dorind cu disperare să mențină acel armistițiu nedeclarat între ei.

– Să intrăm și să bem ceva înainte de cină.

Jody îi însoți în salon. Refuză băutura, dar își aprinse o țigară.

– Am auzit că armata rebelilor ți-a confiscat avionul. Suflă un inel de fum în tavan.

– Da. Mulțumesc, Janellen, spuse el și luă paharul de whisky. Nu contează. Tipul care mi l-a închiriat spera să ne prăbușim și își va lua banii din polița de asigurare. Avea nevoie de bani mai mult decît de avion.

– Mi-am imaginat eu. Tu ai de-a face numai cu personaje lipsite de scrupule.

– Că veni vorba de lipsă de scrupule, interveni Janellen încercînd să evite o ceartă. Darcy Winston era la coafor când mi-am făcut eu permanentul. Tot timpul a povestit despre Heather și prietenul ei

Tanner Hoskins și cum nu se pot abține. Spunea că o să pună furtunul cu apă pe ei.

Key rîse. Janellen îl privi uimită.

– Și acolo au rîs toți cînd a spus asta. Numai eu nu înțeleg.

– Of, pentru Dumnezeu, Janellen! exclamă Jody nerăbdătoare.

– Ce-am spus?

– Nu contează. Hai, continuă, zise Key, ce a mai spus doamna Winston?

– Cînd s-a transmis buletinul de știri despre doctorița Mallory, a dat pe toată lumea la o parte și s-a postat în fața ecranului. Cînd s-a anunțat că domnul Porter nu a murit, a făcut un întreg spectacol.

– În ce fel? Key nu mai zîmbea.

– A început să rîdă isteric. A întrebat pe toată lumea dacă nu-i nostim, s-a agitat. Pe cuvîntul meu, femeia asta este total lipsită de scrupule.

– Este o tîrfă înfierbîntată, comentă Jody stingînd țigara. Fergus a crezut că dacă se însoară cu ea o face respectabilă. Bineînțeles că nu a făcut-o. Sub hainele ei moderne, ea a rămas un gunoi. Iar Fergus a fost dintotdeauna un prost.

Maydale anunță că cina este servită. Erau mîncărurile lui preferate. Janellen se aștepta ca el să le devoreze, dar el abia se atinse de mîncare. Zîmbea, îi răspundea la toate întrebările, dar cu puțin efort. Cu Jody era politicoș și nu a spus nimic provocator. Pentru un om care a scăpat la un fir de păr din mîinile trupelor de guerrillă, Key arăta prea supus.

În timpul pauzelor de conversație, Key privea plictisit într-un punct fix și abia reușea să se concentreze.

cînd se relua conversația.

După cină, Jody s-a scuzat și a urcat în camera ei. Înainte de a pleca din sufragerie, l-a privit și i-a spus:

– Mă bucur că te-ai întors și că ești sănătos.

El privi gînditor în urma ei.

– Știi, nu te minte, comentă Janellen. Cred că a fost mai îngrijorată decît mine cît ai lipsit. A avut o explozie de bucurie cînd a auzit că trăiești și te întorci acasă.

– Arată mai bine decît cînd am plecat.

– Și tu ai observat! exclamă ea.

Key o mîngîie pe obraz, dar zîmbetul lui era trist.

– Mai este ceva, Key. Ceva în legătură cu mama. Ieri cînd am venit de la slujbă nu am găsit-o și am căutat-o în toată casa. Ghici unde era? În camera lui Clark, îi controla prin lucruri.

Key deveni deodată foarte atent.

– Din cîte știu eu mama nu a intrat în camera aceea de la înmormîntarea lui. Ce i-o fi venit să meargă acum?

– Și controla printre lucruri? întrebă Key interesat.

– Hîrtii, diplome, memorii pe care le-a scris cînd era senator. Și plîngea. La înmormîntare nu a plîns.

– Știu, îmi amintesc.

Janellen rămase uimită de expresia de pe fața lui Key. Deși vorbea normal în aparență, ea avu sentimentul că el trece prin stările pe care le-a avut la moartea lui Clark. Părea zguduit și pierdut, de parcă i se întîmpla ceva de neînțeles.

În zilele care au urmat înmormîntării fratelui său, ea a fost prea cuprinsă de propria-i tristețe pentru a-l vedea pe Key. A încercat atunci să se apropie de el

dar s-a simți respinsă. Așa se simțea și acum, deși el o strîngea de mîină cu compasiune.

– Am citit o carte pentru a trece mai ușor peste moartea lui Clark. Autorul, care este psiholog, spune că durerea poate avea și reacție întârziată. Uneori oamenii o pot ține în sufletul lor ani de zile. Apoi deodată îi lovește și ei se exteriorizează. Crezi că asta s-a întîmplat cu mama?

Key nu spuse nimic, rămase gînditor.

– Eu cred că a fost o eliberare, continuă Janellen. Poate că în sfîrșit a reușit să treacă peste ideea că l-a pierdut. Poate că și-a făcut ordine în sentimente și n-o să se mai poarte urît cu tine. V-ați comportat bine la masă. Ai observat că și-a schimbat atitudinea?

Key îi zîmbi cu afecțiune.

– Mereu optimista eternă!

– Nu rîde de mine, spuse ea supărată.

– Nu rîd de tine, Janellen. Am vrut să îți fac un compliment. Dacă toată lumea ar fi atît de nevinovată ca tine, nu ar fi nici pe departe atît de rea.

Se jucă cu o buclă de păr dar continuă să îi zîmbească trist.

– Cine știe din ce motive a controlat Jody printre lucrurile lui Clark? Ar putea însemna orice și nimic. Nu te aștepta la prea multe. Lucrurile nu se schimbă atît de brusc. Anumite lucruri nu se schimbă niciodată. Tu ești îndrăgostită. Ești fericită și vrei ca toată lumea să fie la fel.

Ea se ghemui la pieptul lui fericită.

– Este adevărat, Key. Sînt mai fericită decît am fost toată viața mea. Nici nu credeam că este posibil.

– Se vede și sînt foarte bucuroși pentru tine.

– Dar mă simt vinovată.

– Să nu faci așa ceva, spuse el supărat. Profită de situație. Gustă fiecare picătură de plăcere. O meriți. Tu ai tras toate ponoasele de la Jody, de la mine, de la toată lumea, ani de zile. Pentru Dumnezeu, Janellen, nu te scuza că ți-ai găsit fericirea!

Uluită de vehemența lui, fata murmură:

– Bine, Key, îți promit.

O sărută apăsător pe frunte și o îndepărtă de lângă el.

– Trebuie să plec.

– Să pleci? Unde? Credeam că stai acasă și te odihnești.

– Sînt odihnit. Am multe probleme de rezolvat.

– De rezolvat? Ce? Key, așteaptă! Mergi să bei?

– Pentru început.

– Femei?

– Să zicem.

Îl ajunse din urmă la ușa din față și îl obligă să o privească în ochi.

– Nu te-am întrebat pentru că știu că este viața ta intimă.

– Ce să mă întreb?

– Despre Lara Mallory.

– Ce-i cu ea?

– Păi, mă gîndeam că voi doi...

– Te gîndeai că aș putea lua locul lui Clark în pat?

– Sună atît de urît!

– Este urît.

– Key!

– Trebuie să plec, nu mă aștepta.

Înainte de a deschide ușa, Lara privi printre lamelele jaluzelelor să vadă cine a sunat, apoi deschise iute.

– Janellen! Îmi pare atât de bine că te văd. Intră.

Îi făcu loc să intre și o invită în salon.

– Sper că nu te deranjez. Întotdeauna vin fără să te anunț. Din nou am reacționat impusiv.

– Chiar dacă mă sunai nu puteam vorbi. Am scos telefonul din priză. Reporterii nu știu ce înseamnă „nu”.

– L-au sunat și pe Key.

Auzind numele lui, Lara simți o săgeată prin inimă. Încercă să nu ia în seamă durerea, aranjând niște cărți.

– Te rog să ieși loc. Vrei să bei ceva? Nu știu ce am în casă...

– Nu vreau nimic, mulțumesc. Janellen privi dezordinea din jurul ei. Ce-i asta?

– Dezordine totală, răspunse Lara cu un zîmbet obosit. De când s-a întors, i s-a părut că are nevoie de foarte multă energie pentru fiecare mișcare. Împachetez.

– De ce?

– Plec din Eden Pass.

Janellen era probabil singura persoană din oraș care nu a primit bine această veste.

– De ce?

– Ar trebui să-ți fie foarte limpede. În vocea Larei era o amărăciune pe care nu o putea ascunde. Nă

mi-a mers foarte bine aici. Clark a greșit când a cumpărat cabinetul. Eu am greșit că l-am acceptat.

Privi emoționată ochii înlăcrimați ai lui Janellen.

– Oamenii din orașul acesta sînt atît de proști! Ești cel mai bun medic pe care l-au avut vreodată.

– Părerea lor despre mine nu are nici o legătură cu calitatea mea de medic. Au reacționat sub presiune.

Nu era necesar să mai amintească de Jody Tackett. Janellen știa și se simțea vinovată.

– Îmi pare rău.

– Știu. Ți mulțumesc.

Cele două femei își zîmbiră. Dacă ar fi trăit în alte circumstanțe ar fi putut fi foarte bune prietene.

– Ce face mama ta? A fost eficient medicamentul?

Janellen îi povesti despre îmbunătățirea vizibilă a sănătății lui Jody. Lara nu dorea să o dezamăgească, dar simțea că este de datoria ei să judece lucrurile realist.

– Mă bucur că este mai bine, dar să fii în continuare atentă. Trebuie să ia medicamentele pînă cînd spune doctorul că nu mai sînt necesare. Eu îi recomand un control medical periodic. Și încă o dată analize.

– Nu cred că mama va accepta, dar dacă voi observa semnale, voi insista.

Au mai vorbit cîteva minute despre tot felul de lucruri, apoi Janellen s-a ridicat să plece. La ușă s-a oprit.

– L-am văzut pe soțul tău la televizor azi dimineață. Era primit la președinte.

– Da, și eu am văzut.

– Reporterul l-a întrebat de ce nu ești și tu prezentă. A spus că ești marcată de experiența din Montesangre și nu ai putut să-l însoțești la Washington.

O deranja că Randall vorbea în locul ei și dădea informații false. Ea i-a explicat foarte clar poziția, când se aflau la Houston. Atunci a rămas închisă în camera ei pînă cînd a știut că el a plecat la aeroport. Nu și-au luat rămas bun.

Scuzele lui pentru absența ei din Washington erau egoiste, dar ea nu avea cum să-l oprească. Nu mai avea rost să accepte o întîlnire cu el. Se vor mai întîlni la tribunal, la divorț, iar atunci ea va fi reprezentată de un avocat.

– Trebuie să fi fost... Janellen ezită. Știi, nu-mi imaginez cum te-ai simțit cînd ai aflat că el trăiește.

– Sînt sigură că nu-ți imaginezi.

Introspectiv, Lara își aminti cum l-a descoperit pe Randall în cadă. Se auzi urlînd, auzi ușa sfărîmată de Key, îi simți brațele în jurul ei. S-a prăbușit la pieptul lui. La început amîndoi au crezut că Randall este mort.

Dar el și-a revenit. Trăia.

Din acel moment Key nu a mai atins-o, nici măcar din greșeală.

Nu existau cuvinte pentru a descrie șocul cauzat de învierea lui Randall. Spuse simplu:

– Am fost uluită să văd că trăiește.

– Sînt convinsă. Dar nu pari prea marcată de evenimente. De ce nu ai mers la Washington cu el? Dîndu-și seama că întrebarea ei a fost lipsită de tact, Janellen se scuză: Am fost extraordinar de

nepoliticoasă.

– Nu-i nevoie să te scuzi. Ai pus o întrebare legitimă. Răspunsul este simplu – nu am vrut. Politica este domeniul lui Randall, nu al meu. Ce face el cu recenta lui celebritate îl interesează direct. Eu vreau să-mi uit celebritatea – și eu și ceilalți.

– La fel și Key.

Săgeata din inimă o înfioră de durere.

– Și el pare foarte stînjenit că este atît de celebru. Janellen o privi neliniștită.

– Oricum pleacă. În Alaska. Mi-a spus azi dimineață. I s-a oferit acolo un contract.

Lara dădu pierdută din cap.

– Spune că se câștigă bine și oricum are nevoie să schimbe decorul. I-am amintit că tocmai a schimbat decorul, dar ne-a spus că vizita în America Centrală nu are nici o importanță. Eu nu vreau să plece. Dar cred că acum, cînd o vede pe mama mai bine, nu mai are motiv dă rămîna.

– Cred că nu. Vocea Larei era goală.

– Sînt atît de îngrijorată, continuă Janellen. La început am crezut că este obosit, dar s-a întors de o săptămîină și nu și-a revenit din starea aceasta.

Lara deveni deodată alarmată.

– Este bolnav?

– Nu, nu este bolnav. Nu fizic. Este tăcut. Ochii nu-i mai strălucesc. Nici măcar nu se mai enervează. Nu-i stă în fire.

– E adevărat.

– Parcă l-a încărcat cineva cu electricitate.

Lara nu găsi cuvinte să răspundă.

– Ei, încheie Janellen stîngaci, am crezut că

trebuie să știi și tu.

Ezită de parcă ar fi vrut să spună mai multe. Lara se întrebă dacă sora lui știa că ei doi au făcut dragoste. Sigur nu știa... Poate că ghicea.

– Eu... când pleci?

– Încă nu am programat. Când voi termina de împachetat. Nu am aranjat încă să vînd casa.

– Te muți la Washington?

– Nu, strigă Lara. Își reveni și adăugă: Încă nu mi-am făcut planuri.

– Împachetezi și vrei să pleci, dar nu știi unde?

– Cam așa ceva, răspunse Lara zîbind trist.

Janellen era uluită, dar bunul simț o obliga să nu mai pună întrebări.

– După ce ai să te muți îmi trimiți și mie adresa? Mi-am dat seama că între familia mea și tine relațiile sînt dușmănoase, dar mie mi-ar plăcea să menținem legătura.

– Tu nu ai nici o legătură cu dușmănia, spuse Lara cu blîndețe. Mi-ar plăcea să știu cum te descurci.

Janellen rămase puțin nehotărîtă, nesigură dacă să o facă sau nu, se întoarse, o îmbrățișă repede pe Lara și apoi fugi la mașină.

Lara privi pînă nu o mai văzu. Închise ușa încet, terminînd în mod simbolic un alt capitol al vieții ei. Vizita lui Janellen era probabil ultimul contact cu familia Tackett.

Mai tîrziu, în noapte, Janellen și Bowie stăteau

ghemuți pe canapeaua din salon. Toate luminile erau stinse. Jody se retrăsese în camera ei foarte devreme. Key, ca de obicei, nu era acasă.

Bowie se sprijinea de brațul canapelei, iar Janellen stătea cu capul pe picioarele lui.

– A fost atât de trist. Stătea înconjurată de hîrtii și părea pierdută.

– Poate că nu ai văzut tu bine.

– Nu cred, Bowie. Arăta de parcă nu avea nici un prieten pe lume.

– Nu mi se pare logic. Abia a descoperit că soțul ei trăiește.

– Nici pentru mine nu are înțeles. De ce nu este cu el? Dacă eu aș fi crezut că tu ești mort și apoi aș fi descoperit că trăiești, nu te-aș fi pierdut din ochi. Te iubesc atât de mult... Măi să fie! Asta este. Lara Mallory nu-l mai iubește pe soțul ei. Poate că s-a îndrăgostit de altcineva.

– Hei, calmează-te. Pui la cale ceva și nu e necesar.

– Ce pun la cale?

– Sugerezi că ar exista ceva între doctoriță și fratele tău.

– Și tu nu crezi că există? Întrebă ea agitată.

– Eu nu cred nimic. Am spus că asta este în capul tău. Îți imaginezi că zborul în America Centrală și emoțiile cu trupele de guerrillă au fost o treabă romantică. Ca în filme. Dar să știi că nu așa s-a întîmplat.

Îl privi tristă și recunoscu – și-a imaginat că între Key și Lara ar fi ceva.

Amîndoi sînt atât de nefericiți de cînd s-au întors.

Key abia așteaptă să plece.

– Întotdeauna a fost un plimbăreț. Tu mi-ai spus asta.

– De data asta este mai mult. Parcă nu pleacă într-o altă aventură, parcă fuge de ceva. Și la fel mi s-a părut cu doctorița Mallory. Nu s-a purtat ca o femeie al cărei soț s-a trezit din morți. Janellen se strîmbă nemulțumită. L-am văzut la televizor, nu pot spune că o condamn. Este un arogant. Și nici nu-i frumos așa cum e Key.

Bowie chicoti.

– Ce minte ai!

– Key spune că sînt îndrăgostită și vreau ca toată lumea să fie fericită. Are dreptate.

– Că vrei să fie toți fericiți?

– Că sînt îndrăgostită. Se ridică și îl privi pătimaș. Îi prinse fața în palme și îl întrebă: Cînd Bowie?

Subiectul revenea foarte des în discuție. De fiecare dată ori le provoca pasiuni, ori îi găsea pe poziții diferite. În seara aceasta, cauză o discuție. Bowie se ridică.

– Trebuie să stăm de vorbă, Janellen.

– Nu vreau să mai vorbim. Vreau să fiu cu tine. Nu mă interesează unde atîta timp cît sîntem împreună.

Stînjedit, Bowie privi în pămînt.

– Am găsit un loc care ar fi potrivit.

– Bowie! Abia se opri să nu strige de bucurie. Unde? Cînd mergem? De ce nu mi-ai spus?

Bowie preferă să răspundă la ultima întrebare.

– Pentru că nu este bine, Janellen.

– Nu-ți place camera?

– Nu, camera este bună. Doar că... clătină din cap

exasperat. Nu suport gîndul că mă strecor aici în fiecare noapte ca adolescenții și că trebuie să vorbesc în șoaptă și să plec pe ușa din spate. Nu este bine.

– Dar ai găsit un loc unde putem merge...

– Este și mai rău. Tu ești o femeie prea fină să te furișezi pe ușa din spate a motelurilor. Ridică o mîină pentru a-i opri protestele. Și mai este ceva, poate îți imaginezi că putem să o facem fără să afle nimeni, dar greșești. Nu putem. Am trăit destul la Eden Pass să știu cît de repede se află totul. Este prea riscant. Mai devreme sau mai tîrziu va ajunge la urechile mamei tale. Probabil că o să mă urmărească cu o mitralieră. Am mai trecut prin greutăți. Dacă nu mă omoară, supraviețuiesc. Dar nu și tu. Tu nu ai avut nici un necaz în viață. Nu ai ști cum să te descurci.

– Am avut multe necazuri.

– Nu ca acesta despre care vorbesc eu.

Învățase de la frații ei că bărbații nu suportă femeile care plîng. Acum se străduia să-și înghită lacrimile.

– Dai înapoi, Bowie? Cauți scuze pentru că nu mă vrei? Din cauza vîrstei?

– Iar începi?

– Asta este, nu-i așa? Vrei să scapi pentru că sînt mai bătrînă decît tine.

Bowie o privi vexat.

– Ești mai bătrînă decît mine?

– Cu trei ani.

– Cine i-a numărat?

– Se pare că tu. Și acum dai înapoi. Ai putea avea o femeie mult mai tînră decît mine.

– Pe dracu'! Începu să măsoare camera înjurînd printre dinți. În cele din urmă se opri lîngă ea și o privi neliniștit. Cît timp ți-a trebuit să scoți din gură prostia asta? Isuse, nici măcar nu am știut cîți ani ai. Și chiar dacă aș fi știut nu ar fi avut nici o importanță. Nu mă cunoști deloc! Lua-m-ar dracu'!

– Atunci de ce?

Încăpățînarea lui Bowie se topi ca prin minune și înghenunche în fața ei.

– Janellen, din punctul meu de vedere tu ești deasupra oricărui om pe care l-am întîlnit în viața mea. Mai bine îmi pierd o mîină decît să îți fac rău. De aceea nu trebuia să las lucrurile să evolueze. La început, cînd am simțit cît te doresc am vrut să plec din oraș. Dar nu am fost în stare. Te iubesc mai mult decît propria mea persoană. De aceea nu vreau să te furișez în camere de hotel și să te ascund ca pe o femeie ușuratică. Se ridică în picioare și își luă pălăria. Nu voi face așa ceva. Să mă ia naiba dacă o fac. Își puse pălăria pe cap și o trase frumos. Am spus și gata!

Lara se sprijini slăbită de tocul ușii.

– Nu este o idee bună, Key.

– De cînd mă rog a fost o idee bună tot ce a avut legătură cu tine?

Intră cu forța pe lîngă ea. Lara verifică să vadă dacă nu l-a văzut cineva venind, apoi închise ușa. Era o precauție inutilă. Lincolnul galben parcat în fața ușii

era mai bun decît un articol la ziarul local.

Cînd a intrat în cameră l-a găsit rezemat de bar. Avea cămașa scoasă din pantaloni, era neîngrijit și tulburător de sexy, amintindu-i de prima lor întîlnire. În noaptea aceea i-a cerut whisky. De data asta și-a adus singur. Bău direct din sticlă. Rana de la tîmplă era închisă, dar încă vizibilă. Era roșu la față și o privea insolent.

+ Ești beat.

– Ai dreptate.

– De ce ai venit aici?

– Poate cumva să apară ambasadorul Porter? întrebă el ironic.

– Este la Washington.

– Dar o să vină mîine. Scribe în ediția de seară. „*Omul de stat Erou în vizită la Eden Pass*“. Mare scofală.

– Dacă știai că nu este aici de ce ai mai întrebat?

– Ca să te enervez. Să văd cum îți tresare inima cînd îi spun numele.

– Cred că trebuie să pleci. Îi întoarse spatele și deschise ușa.

El întinse mîna și trînti ușa; rămase cu palma blocată pe placa de lemn prinzînd-o între el și ușa. Lara reuși să se întoarcă.

– Nu mi-ai răspuns la întrebare.

– La ce întrebare?

– În legătură cu fiica ta. Pentru că ne-am întors vii, vreau să știu. A fost copilul lui Clark?

Ce dorea el să știe? Ce dorea ea să îi spună?

Adevărul. Neiertător.

Dumnezeule, ce lux. Ar fi putut să îi explice

situația, să îi spună tot ce nu știa și poate că atunci Key ar fi avut puțină milă de ea.

Însă situația continua să fie critică. În mod ironic, pentru că era atît de critică, ea trebuia să rămînă un secret. Mai ales pentru Key. Mai ales acum, cînd știa că îl iubește.

– Randall a fost tatăl lui Ashley.

Un licăr de regret străluci în ochii lui Key.

– Ești sigură?

– Da.

Vedea că l-a afectat și încercă să se ascundă.

– Vasăzică m-ai amăgit să-mi risc viața pentru nimic.

– Nu eu te-am convins să mergi în Montesangre. Te-ai convins singur. Nu am sugerat niciodată că Ashley este fetița lui Clark.

– Dar nici nu ai negat. Se apropie mai tare de ea. Mirosea a whisky și era înfierbîntat. Ești o bucățică, nu? O intrigantă isteată. Șireată. La început nu am înțeles cum de fratele meu atît de rațional putea să aibă o legătură atît de neglijentă cu soția celui mai bun prieten. Dar tu ai jucat un număr grozav de seducție, nu-i așa? L-ai împins pînă la capăt. Pînă nu a mai avut scăpare. Apoi l-ai convins pe prostul de Randall să rămînă cu tine. Ce lovitură. O fi el egoist și probabil mincinos, dar nici măcar el nu merita acest tratament.

Îi cuprinse talia și cu o mișcare rapidă se lipi de ea.

– Ești bună, doctore. Știi să obții ce vrei de la un bărbat, nu? Îl ametești cu inteligența pînă îl vezi în pat.

Lara închise ochii. Acuzațiile erau urîte. O dureau

mai ales pentru că veneau de la Key. Key, care nu o dată și-a riscat viața să o salveze pe a ei, care a fost tandru și pasionat, iubitor și înfocat, după care tînjea dureros și care o obseda pînă și în vis.

După fapte, *așa cum le știa el*, avea motive să o insulte. Disprețul lui era justificat și ceea ce credea el era adevărat. Era o greșeală pe care ea nu avea cum să o îndrepte – mai mult de dragul lui Key decît de dragul ei. Îl dorea cu disperare. Dar nu așa. Și-a impus să tolereze disprețul oamenilor, dar refuza să îl tolereze pe al lui.

– Vreau să pleci.

– Pe dracu'. Aruncă sticla din mînă și îi ridică fusta. Nu mă mai gîndesc decît la tine. Te simt, te am în mine. O sărută furios. Dumnezeu, trebuie să te scot din mine.

– Nu, Key!

– Cum vine asta? Ai fost necredincioasă și înainte.

– Oprește-te!

– Îmi ești datoare, ții minte? Ori nouăzeci de mii de dolari, ori asta. Își forță din nou mîna între picioarele ei. Eu aleg asta.

– Nu!

– Nu-ți face probleme, plec înainte de răsăritul soarelui. Soțul tău n-o să ne prindă de data asta. Sînt mai isteț decît fratele meu. Sînt și mai bun. Nu-i așa?

– Nu, nu ești, strigă Lara. Clark nu m-ar fi violat niciodată!

Cuvintele l-au lovit ca un duș cu apă rece. O aruncă din brațe și se clătină cîțiva pași înapoi.

Știind adevăratul motiv al agresiunii, Lara era mai mult tristă decît supărată. Ar fi vrut să îi mîngîie fața,

fruntea acoperită de sudoare, să-i spună cât de mult l-a rănit, să-i spună că nu suportă comparație cu Clark.

Însă, trebuia să se abțină și să-i suporte privirea plină de repulsie.

El o măsură din cap pînă în picioare.

– Nu, sînt sigur că nu ar fi făcut-o. Relaxează-te, doctore. Ești în siguranță.

Smulse ușa. Aproape că scăpă sticla din mînă. O aruncă de un perete. Ieși furtunos, sări scările și urcă în mașină. Porni cu un scrîșnet de cauciuc, cu viteză amețitoare.

Lara închise ușa și se prăbuși. Își strînse genunchii la gură și începu să plîngă.

Capitolul douzeci și șapte

– Așadar, asta este? De aceea nu vrei să pleci?

Randall trecuse dintr-o cameră în alta și se opri în cabinetul Larei unde ea împacheta cărțile. Venise cu avionul la Dallas și acolo închiriasse o mașină pentru Eden Pass.

Cu câteva ore înainte de sosirea lui, mașinile televiziunii bîntuiseră străzile și se opriseră în fața clinicii în așteptare. Cînd în sfîrșit sosi, îl aștepta un număr impresionant de reporteri.

Coșmarul lui din Montesangre diminuase mult scandalul în care fusese implicată soția sa. Ca un

copil care și-a primit pedeapsa și a pornit o viață nouă, Randall a fost primit cu căldură de președinte și de oficialii de la Departamentul de Stat. Era acum considerat expert pentru Montesangre. Era pe prima pagină a ziarelor.

Lara a rămas în casă cît timp Randall a participat la o conferință de presă ad-hoc. După cîteva minute el s-a scuzat față de reporteri.

– Eu și soția mea am fost foarte puțin singuri de cînd ne-am întors. Sînt convins că înțelegeți.

După cîteva glume, reporterii au strîns microfoanele, au urcat în mașini și au plecat.

Acum se lăsa întunericul; dar Lara nu a aprins lumina. Semiîntunericul era mai potrivit cu starea ei de spirit. Îi ascundea și cearcănele de sub ochi.

Știind că nu-l va mai vedea niciodată pe Key, plînsese cu disperare toată noaptea. El a plecat, urînd-o. Durerea pe care o simțea acum se asemana cu aceea pe care a simțit-o la Miami, cînd și-a dat seama că tot coșmarul a fost real. Nu a dormit toată noaptea. Apoi a început să împacheteze. Din cînd în cînd se oprea și privea în gol:

Întunericul o făcea să simtă cabinetul ca un refugiu împotriva disperării. Venise aici, în cabinetul doctorului Patton, și își dorise să se bucure mulți ani de meseria lui.

– Este atît de provincial mobilat, observă Randall și se așeză pe un fotoliu.

– Echipamentul este modern.

– Vorbesc de atmosferă. Nu seamănă cu tine.

– Bolnavii nu există numai în orașe, Randall.

Puteam practica foarte bine și aici. Dacă mi s-ar fi dat ocazia.

– Teritoriul lui Tackett?

– Indiscutabil.

– Sînt curios. Randall își încrucișă picioarele cu eleganța lui Fred Astaire. De ce Dumnezeu, cînd puteai alege un întreg continent, ai ales acest oraș? De ce ai ales orașul în care știai că vei fi disprețuită? Ai înclinații masochiste?

Lara nu avea intenția să-i povestească lui Randall ultimii trei ani din viața ei. De fapt nu avea intenția să îl lase să rămînă sub acoperișul ei. Totuși, înainte de a-i spune să plece, trebuia să îi comunice ceva.

– Nu a fost ușor pentru mine să-mi înnod cariera de unde s-a rupt, începu ea. Deși am fost grav rănită, mi-am pierdut copilul și soțul într-o revoluție sîngeroasă, oamenii nu m-au iertat. Eram considerată încă amanta lui Clark. Am cerut posturi la spitalele din întreaga țară. Unii m-au angajat, dar cînd au făcut legătura între Lara Mallory și doamna Randall Porter, mi-au cerut politicos să plec pentru binele instituției. Lucrul acesta s-a întîmplat de zeci de ori.

– Și atunci te-ai hotărît să vii aici. Presupun că ai folosit banii din polița mea de asigurare ca să te finanțezi. Și totuși nu înțeleg de ce ai ales acest oraș.

– Nu eu am cumpărat clinica, Randall. Mi-a fost cumpărată și cedată prin testament. De Clark. Se opri pentru a sublinia ideea. A fost ultimul lucru oficial pe care l-a făcut înainte de a muri.

Lui Randall îi trebuiră cîteva momente să asimileze informația. Cînd înțelese, luă o gură de aer.

– Ei bine, aş zice că şi-a răscumpărat păcatele. Ce gest înduioşător de moral!

– Nu pot decît să-i bănuiesc motivaţia, da, cred că s-a simţit dator faţă de mine.

– Şi acum presupun că o să-mi prezinţi o notă de plată. Cît îţi datorez pentru că m-ai însoţit în Montesangre.

– Divorţul.

– Se respinge.

– Nu eşti în situaţia de a-mi refuza ceva, se lansă ea vehement. Key şi cu mine te-am salvat din locul acela mizerabil! Sau ai uitat deja? Sau poate că faima bruscă ţi-a şters memoria?

Încet, un zîmbet îi înflori pe faţă. Era arogant ca şi vocea lui.

– Lara, Lara! Ce naivă eşti! După toate prin cîte ai trecut, tot nu reuşeşti să pătrunzi substanţa lucrurilor. Experienţa nu te-a învăţat nimic? Nu iese fum dacă... şi aşa mai departe. Mîna desenă un cerc în aer. Nu ai învăţat să treci dincolo de aparenţe şi să vezi realitatea din lucruri?

– Eşti elocvent, Randall. Ce naiba vrei să spui?

– Chiar crezi că tu şi pilotul acela înfierbîntat aţi precipitat eliberarea mea?

Vocea îi deveni blîndă, sibilinică. Larei i se ridică părul pe ceafă. Avea o presimţire dezastruoasă.

– Ce vrei să spui?

– Gîndeşte-te, Lara. Ți-ai trecut examenele cu note mari. Categorie potî gîndi.

– În Montesangre...

– Da, o încurajă el. Continuă.

– Emilio...

– Foarte bine. Mai departe? Mai folosește-ți mintea.

Barierile mentale erau opace, dar imediat ce a trecut de ele, totul i s-a părut limpede ca și cristalul.

– Tu nu ai fost prizonier acolo!

– Ce fată bună! Îmi pare rău că te apreciez, dar nu-ți face iluzii că mi-ai salvat viața. „*Planul de cinci ani*“, așa cum l-am numit eu, oricum se realiza. Aventura ta comică împreună cu Key Tackett a fost doar momentul potrivit pe care eu și Emilio l-am folosit drept catalizator. Deznodământul a fost mai convingător așa.

Lara îl privi pe bărbatul cu care era legal căsătorită și își dădu seama că vede privirea unui nebun. Era compuns, articulat și periculos de eficient – cel mai înspăimântător portret al omului mîrșav.

– Totul a fost o farsă? șopti ea.

Randall se ridică de pe fotoliu și se apropie de ea.

– După dimineața aceea din Virginia eram disprețuit la Washington. Clark avea aliați puternici, inclusiv pe președinte. Președintele a fost fără îndoială stîmjenit de comportamentul lui Clark, dar și-a apărat protejatul. Pînă la un punct. La cererea lui Clark m-a numit ambasador. La suprafață am acceptat cu grație și umil de parcă mi-au făcut o favoare. De fapt am urît situația la fel de mult ca și tine, știind că era o formă legală de pedeapsă. Nici nu am ajuns bine la post cînd am început să plănuiesc să mă întorc la Washington erou. Emilio era un băiat inteligent care avea propriile lui ambiții – și acestea

s-au îndeplinit după moartea lui Pérez.

– Crimă.

– Cum vrei, dragă. Împreună am conceput complotul care să ne dea fiecăruia ce doream. „Eliberarea” mea trebuia bine plănuită. Odată întors la Washington, trebuia să insist pentru redeschiderea ambasadei din Montesangre și restabilirea relațiilor diplomatice cu noul regim.

Imperceptibil, Lara de apropia de telefon.

– Regimul lui Emilio.

– Exact. La sfatul meu, președintele va recunoaște foarte curînd regimul lui Emilio. Sprijinit de Statele Unite, el va deține controlul absolut. Eu voi fi omul care a adus pacea cu o națiune ostilă, lucru strategic în lupta cu traficanții de droguri. După un timp, strădaniile mele vor fi răsplătite fie printr-o numire într-un post important din străinătate, fie la Washington. Lovitură de teatru, ce zici?

– Ești nebun.

– Ca o vulpe, Lara. Totul a fost foarte bine gândit, te asigur. După ani de zile, fructele se culeg mai bine decît am planificat. Acum nu mai am nevoie decît de o soție iubitoare care să-mi întregească imaginea de diplomat exemplar. Așa că, dragă, vei rămîne credincioasă lîngă mine, le vei zîmbi reporterilor, le vei face din mîină mulțimilor, așa cum voi dori eu. Nici măcar să nu-ți treacă prin minte că îmi vei pune în pericol planul.

Lara începu să rîdă.

– Ești un trădător cu iluzii de grandoare, Randall! Chiar crezi că voi face parte din acest plan trădător

„de cinci ani“, cum îi spui tu?

– Da, cred, spuse el calm. Ce altă șansă ai?

– Să vorbesc. Să le spun despre brutalitatea lui Emilio. Îl voi suna pe...

– Cine te va crede pe tine? Cine va avea încredere în femeia care a fost surprinsă în plin adulter cu senatorul Tackett? Nu ai acum mai multă credibilitate decît în dimineața aceea. Făcu un semn spre telefon. Văd că vrei să suni. Dă-i drumul. Nu vei reuși decît să te faci de rîs. Cine va crede că un ambasador al Statelor Unite a pornit o revoluție contrară intreselor țării sale?

– A pornit o revoluție? Ce vrei să spui? Revoluția a început cînd... mașina noastră... stai puțin! Duse mîna la tîmple amețită de gînduri confuze. I se perindau atît de repede încît nu le putea ordona.

– Ai pierderi de memorie, dragă, spuse Randall cu voce lipicioasă de reptilă. Gîndește-te. Am spus *Planul de cinci ani*. A prins rădăcină cînd am ajuns în Montesangre, nu cînd am fost răpit.

Inima ei începu să bată cu putere, duse mîna la gît. Nu putea respira. Ceva... uitase ceva. Trebuia să-și amintească.... ceva...

Adevărul o izbi implacabil. Ceața i se ridică de pe memorie și momentele care au precedat atacul mașinii îi reveniră în minte cu încetineală.

Se juca cu Ashley în spatele mașinii. Mașina se apropia de o intersecție. Cînd a încetinit, oamenii înarmați i-au înconjurat. Șoferul a fost împușcat și a căzut peste volan. Ea a scos un țipăt de teamă. Randall s-a întors și a privit-o: „La revedere, Lara“. Îi

zîmbea fără teamă.

Reuși să ia o gură de aer.

– Ai știut! urlă ea. Tu și Emilio ați aranjat ambuscada asupra mașinii! Tu ai ucis-o pe fiica noastră!

– Taci! Vrei să te audă toți vecinii?

– Vreau să mă audă întreaga lume.

Fulgerător, Randall o lovi peste gură. Îi vorbi repede, cu ton scăzut.

– Tîmpito! Nu am vrut să fie omorît copilul. Gloanțele nu îi erau destinate ei.

Lara nu se opri nici măcar o clipă asupra implicației acestor cuvinte. Se repezi la geanta în care se afla încă aparatul de filmat. Era acolo unde îl lăsase în ziua în care se întorsese din Montesangre.

Protejată de întuneric, Lara băgă mîna în geantă. Degetele ei se încordară pe tocul revolverului. Îl scoase, se întoarse și ținti în pieptul lui Randall.

– Este ultima șansă să te răzgîndești. Janellen îi zîmbea lui Bowie. Eu n-o să mă răzgîndesc. Sînt convinsă sută la sută de hotărîrea mea. Tu ești acela care eziți. Eu am hotărît. Nu am de gînd să dau înapoi și nu te las nici pe tine. Îl îmbrățișă. Pornește mașina, domnule Cato. Sînt nerăbdătoare să ajung.

– Dacă mă vede cineva la volanul mașinii tale...

– Este întuneric. Nu ne vede nimeni. Și dacă ne vede, vor crede că Key te-a rugat din nou să mă

protejezi de reporteri.

– Mda. I-am văzut din nou în oraș.

– Sperau să îl vadă pe domnul Porter. Cuvintele întunecară fericirea lui Janellen și o făcură să se încrunte. Mama a privit știrile de la televizor. A fost tare îngrijorată.

– De ce?

– Pentru că totul amintește de scandal și de Clark. Nu a vrut să mănînce. A rămas închisă în camera ei.

– Ai așteptat-o pe Maydale?

Așa cum au aranjat el și Janellen s-au întâlnit în birou la *Tackett Oil*.

– Da. A venit să stea toată noaptea. I-am spus că plec la Longview la un seminar important.

– Și Key?

– Key nu ajunge niciodată acasă înainte de amiază, uneori nici atunci. Zice că joacă poker pînă la ziuă cu Balky. Spune că e mai ușor să doarmă acolo decît să vină acasă. Oricum el nu va ști că eu am plecat.

Bowie privea nervos fiecare mașină care trecea.

– Nu e bine să ne furișăm. O să se întîmple ceva îngrozitor.

– Of, Bowie. Janellen oftă cu o exasperare plină de afecțiune. Ești cea mai pesimistă și cea mai fatalistă persoană pe care am cunoscut-o. Acum cîteva luni tu erai cel cu cazier, dar eu de atunci trăiesc ca într-o închisoare. Trebuie să schimbăm norocul.

– O să ți-l schimbi dacă stai mult cu mine, spuse el supărat. O să ți-l pierzi.

– Ți-am spus de un milion de ori că nu îmi pasă. Familia mea a avut mulți bani, dar nu am fost niște oameni fericiți. Între părinții mei nu a fost dragoste. Antagonismul dintre ei i-a afectat și pe frații mei și pe mine. L-am simțit încă din copilărie, pînă să creștem și să înțelegem ce se întîmpla. L-a făcut pe Clark un perfecționist, care nu-și putea ierta nici cea mai mică greșeală. Key a pornit exact în direcția opusă și nu dădea doi bani pe ce se întîmpla cu el, deși eu sînt convinsă că acesta a fost un mecanism de autoapărare pentru el. Nu voia ca nimeni să știe cînd suferă, deși a suferit profund la moartea tatei și pentru faptul că mama l-a respins. Iar eu, eu am devenit o timidă. Mi-a fost teamă să spun ce gîndesc. Crede-mă, Bowie, banii nu aduc fericirea și dragostea. Prefer dragostea tuturor bogățiilor din lume.

– Asta pentru că nu ai trăit niciodată fără aceste bogății.

Au ajuns de multe ori la aceste argumente. Janellen era hotărîtă să nu lase cearta să-i umbrească cea mai fericită noapte din viața ei.

– Știu exact ce fac, Bowie. Am trecut de vîrsta cînd trebuia să cer voie să fac ceva. Te iubesc la nebunie și cred că și tu mă iubești la fel.

El o privi și-i răspunse foarte serios:

– Știi că te iubesc.

– Asta o să ne dea puterea de a înfrunta totul. Cei ni se poate întîmpla atît de rău, să nu fim în stare să facem față?

– La naiba! gemu el. Tocmai ai sfidat soarta și o

să ne arate ea!

– Bowie, exclamă Janellen rîzînd, ce figură ești!

Darcy îl văzu pe Key în momentul în care acesta intră în taverna *Palmierul*. Key se așeză izolat, la capătul tejghelei, comandă de băut și rămase ca un câine jelind după un os.

Darcy era într-o dispoziție spumoasă. Fergus era la școală, la o ședință de consiliu, care în mod obișnuit ținea cîteva ore. Lui Darcy îi plăceau la nebunie ședințele de consiliu. Îi dădeau o seară liberă.

Heather era de serviciu la motel. Avea toate șansele să se întoarcă acasă ca regină încoronată. A cheltuit o groază de bani cu toaletele lui Heather. Dacă Heather va fi declarată regina anului, Darcy va putea intra în cercurile restrînse din Eden Pass. Deși avea în fiecare an o mașină nouă, deși purta haine foarte moderne și costisitoare, deși locuia în cea mai mare casă din Eden Pass, Darcy era încă respinsă de aceste cercuri. Poate că Fergus nu se gîndea la subtilități, dar pentru Darcy ele contau foarte mult.

Era hotărîtă ca Heather să schimbe această situație. Ea va fi biletul de trecere care o va propulsa pe Darcy.

Key răspîndea în jurul lui un fel de amenințare, dar Darcy se hotărî să-l abordeze. Ce dacă ultima dată l-a

scuipat? Ce dacă el a amenințat-o că o omoară? Nu-i mergeau prea bine treburile în ultima vreme. Poate că ar avea șanse să-l facă mai receptiv.

Se așeză pe scaunul de lângă el.

– Bună, Hap. Vin alb, te rog. Pune și câteva cuburi de gheață. Îl privi pe Key. Tot mai ești supărat pe mine?

– Nu.

– Oh! Ai învățat să ierți și să fii iertat?

– Nu. Ca să fii supărat, trebuie să-ți pese. Eu nu dau doi bani pe tine.

Darcy tresări furioasă, dar îi zîmbi lui Hap care îi servea vinul.

– Nu mă surprinde că ești în starea asta. Trebuie să fi fost un șoc să descoperi că soțul ei trăiește.

– Nu vreau să vorbesc despre asta.

– Cred și eu. Este un subiect delicat. Măcar ai reușit să te culci cu ea, înainte de a ateriza ambasadorul Porter în cadă?

Mușchii lui Key se încordară. Îi spuse că da. Darcy învîrtea un cub de gheață. Un singur lucru nu tolera unui bărbat – să o ignore. Prefera abuzul fizic și verbal, decît să fie tratată cu indiferență. Dar acum era curioasă.

– A fost bună cum te-ai așteptat? Mai bună?

Mai bună, ghici ea după felul în care Key dădu pe gît paharul de băutură și ceru altul. Bîrfa din oraș spunea că ar trebui să fii prost, sau nebun, să-l înfrunți pe Key Tackett. Era nervos în ultima vreme. Căuta cearta cu lumînarea.

Ieri, de exemplu, în amiaza mare, în centrul

orașului, agresase un reporter care a vrut să-l fotografieze. Mai târziu, la *Barbecue Bobby*, s-a luat de un tip străin de oraș, pentru că a parcat camioneta lângă Lincolnul lui. Martorii au povestit că va trece multă vreme pînă cînd omul își va face curaj să vină din nou în Eden Pass.

Toată lumea vedea că este beat la orice oră din zi și că își petrecea ore în șir cu Balky, la pista de aterizare. Cineva a povestit că juca baseball la patru dimineața pe stadion, dar povestea nu a fost confirmată de nimeni.

Dacă Lara Mallory l-ar fi dezamăgit în pat, nu i-ar fi păsat că soțul ei a înviat din morți. Dacă i-a plăcut, avea toate motivele să fie furios pe întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

Din ce a auzit, din ce vedea acum cu ochii ei, Darcy înțelese că lui Key i s-au înecat corăbiile.

Gelozia o mușcă de suflet. Îndrăzni să abordeze un alt punct sensibil.

– Cred că știi acum pentru ce și-a riscat cariera politică fratele tău. Mă întreb cum v-a comparat și care din voi a avut o notă mai mare. Ați discutat meritele fiecăruia?

– Mai du-te dracului, Darcy!

Ea rîse.

– Deci ați discutat! Hmm! Interesant! Trei oameni într-un pat, este al naibii de aglomerat!

Key întoarse încet privirea și o țintui cu ochii injectați.

– Din cîte am auzit eu, tu ai lucrat în trio mai mult decît o dată.

Mînia lui Darcy fulgeră, dar se potoli imediat. Rîse seducător.

– E-x-a-c-t! Și eu m-am distrat grozav. Ar trebui să mai încerci și tu. Poate că ai făcut-o.

– Nu pe acest continent.

– Sună fascinant. Mor de curiozitate.

Îi mîngîie mîna cu vîrf degetului, el nu o respinse. Încurajată, Darcy scoase din poșetă un breloc cu o cheie. I-o flutură lui Key pe sub nas.

– Ai un avantaj distinct atunci cînd ești proprietara unui motel. Ai chei pentru toate camerele. Ce spui? Se aplecă spre el și își presă sînii. Hai, Key. Noi doi am făcut-o bine, nu? Ce altceva mai ai de făcut?

Key termină băutura dintr-o înghițitură. Aruncă pe tejghea bani pentru ce a consumat el și pentru vinul lui Darcy și o împinse spre ușă. Nu spuse nimic decît afară.

– Mașina ta sau a mea?

– A mea. Submarinul tău se vede de la o poștă. Dacă mașina mea este văzută la motel, nimeni nu suspectează nimic.

Imediat ce au ieșit în drum, ea se lipi de el și îl sărută ușor pe gură.

Key rămase rigid în scaun, privind înainte.

Darcy zîmbi mulțumită de ea. Era el mohorît, dar l-a convins imediat. Îi va demonstra că o putea uita pe Lara Mallory. Cadillacul gonia spre motelul *La Pinul Verde*.

Jody o cunoștea foarte bine pe Janellen. Fata nu

era nici pe departe deșteaptă cum îi plăcea să creadă. Orice abatere de la rutina zilnică o agita pe Janellen. O sîcîia să mănînce, o ruga să nu mai fumeze, insistat să stea în pat, se agita ca o cloșcă.

Dar în seara asta, cînd ea a refuzat să mănînce, Janellen nu s-a mai agitat ca de obicei.

Ochii îi străluceau, aveau un licăr care îi amintea lui Jody de Key. Și de soțul ei. Janellen îi ascundea ceva, pentru prima dată în viață.

Jody bănuia că este vorba de un bărbat.

A auzit-o cînd i-a spus lui Maydale că merge la un seminar la Longview. Lui Jody îi era clar că avea o întîlnire cu cineva, probabil la același motel unde mergea și tatăl ei. Tristețea acestui gînd îi lăsă un gust amar în gură. Fata asta nu învățase nimic de la ea? Înainte ca acest vînător de zestre să-i strice viața lui Janellen, trebuia să aibă grijă de el.

Toate problemele importante ale familiei erau întotdeauna responsabilitatea ei. Au fost din momentul în care i-a spus „da” lui Clark Junior. Unde ar fi ajuns familia Tackett, dacă nu ar fi fost ea să le mînuiască destinele? Niciodată nu a lăsat evenimentele să-și urmeze cursul capricios. Ea s-a ocupat singură de toate crizele familiei.

Ca și aceasta, pe care trebuia să o rezolve în seara asta.

Bineînțeles că mai întîi trebuia să se furișeze de Maydale.

Mintea lui Fergus plutea, îmbătată de gânduri plăcute.

Contabila școlii era soprană în corul bisericii. Detalia fiecare sumă din buget cu o voce nuanțată. Fergus își ascunse un zîmbet. Era un om mulțumit. Datorită verii mai puțin toride, mulți pescari și excursioniști au înnoptat la motel. A fost un sezon bun.

Se gîndea serios la sugestia lui Darcy de a folosi profitul pentru a anexa o sală de jocuri mecanice. Darcy nu l-a sfătuit niciodată rău. Avea un dar de a scoate idei aducătoare de bani.

Avea și darul de a cheltui fiecare cent muncit de el. Pentru că o iubea, o lăsa să trăiască cu impresia că nu știa de aventurile ei extraconjugale. Îl durea că ea simte nevoia să caute alți bărbați, dar ar fi fost mai dureros să trăiască fără ea.

A auzit odată un psiholog care vorbea despre comportamente deplasate din cauza traumatismelor din copilărie. Fără îndoială, Darcy era un astfel de caz. O compătinea și o iubea chiar mai mult. Atîta vreme cît ea se va întoarce la el, va continua să nu-i observe infidelitățile, nu va da atenție glumelor făcute de prieteni și asociați.

Ea credea că el nu știe cîți bani cheltuiește pe hainele ei și ale lui Heather. Dar el știa. Știa pînă la ultimul bănuț. Soția lui avea o minte creativă, dar el știa tot. Cunoștea exact valoarea motelului. În timp, a învățat unde să ascundă banii de fisc, cînd să fie extravagant și cînd nu.

Își ascunse chicotelile de rîs cu o tuse prefăcută.

Mulțumită lui Jody Tackett, el a salvat mii de dolari în fiecare an. Spera să mai trăiască pînă o va vedea moartă pe această dușmancă de o viață. Cînd va vedea că sănătatea ei se înrăutățește, va hotărî dacă îi va spune secretul lui.

Momentul va trebui foarte bine ales. La urma urmei, avea de mărturisit un lucru ucigător. Dorea ca ea să fie suficient de lucidă pentru a primi din plin lovitura, dar în același timp să nu-i poată face nimic.

Poate că ar trebui să i-o spună sub forma unei note de mulțumire.

„Dragă Jody, înainte de a deveni rezident permanent în iadul etern, vreau să-ți mulțumesc. Îți amintești cum m-ai păcălit cu zăcămintul de petrol? Ei bine, îmi face plăcere să te informez că...”

– Fergus? La ce te gîndești?

Soprana îl trezi pe Fergus din reverie.

– Cred că ai auzit ce-am spus. Are cineva ceva de adăugat? Bine, atunci să continuăm.

În timp ce vicepreședintele trecea la următorul punct al ordinii de zi, Fergus se abandonează din nou fanteziilor.

– Trădarea ta mi-a ucis copilul! Vocea Larei era stăpînită. Mîna ținea ferm pistolul. Ticălosule! Tu mi-ai ucis fetița! Acum eu am să te ucid pe tine!

Văzînd arma îndreptată spre el, Randall se opri din mers, dar numai pentru moment. Își reveni admirabil.

– Și în Montesangre ai jucat această scenă. Emilio a citit prin tine cum citesc și eu acum. Tu vindeci viața, Lara, tu nu ești o criminală. Evaluezi prea mult viața, pentru a lua viața unui om. Totuși, nu toți îți împărtășesc această opinie elevată. Asemenea idealuri nu-ți permit să iei ce-i al tău. Ultimul pas, acela contează, Lara. Dacă îl accepți sau îl refuzi, de asta depinde succesul sau eșecul. Omul trebuie să facă pasul final, pentru ca efortul lui să nu fi fost în zadar. În cazul acestui scenariu, ultimul pas este apăsarea pe trăgaci. Iar tu nu o vei face niciodată.

– Te voi ucide!

O fracțiune de secundă, Randall își pierde siguranța. Dar își reveni.

– Cu ce? Cu un revolver gol? Mai ții minte, gloanțele i-au fost scoase.

– Da, știu, dar au fost puse la loc. Key a ascuns muniția într-un compartiment secret al aparatului de filmat. Soldații nu au găsit-o. Înainte de a pleca de la hotel, el a încărcat pistolul. Trase piedica. Am să te omor!

– Bluf!

– Este ultimul raționament pe care-l faci, Randall și este greșit.

Explozia a răsunat asurzitor. Întinericul a fost străpuns de un fulger de lumină, în timp ce Lara se lipea de perete. Revolverul îi căzu din mână.

El descuie ușa. Nevăzuți de nimeni, se strecurară

În apartamentul nupțial și încuiară ușa în urma lor. Întinse mîna să aprindă lumina, dar nu se aprinse becul.

– Probabil că este ars, spuse el.

– Pe măsută este o veioză.

Ea traversă camera, bîjbîind în întuneric. Curiozitatea îl făcu să mai apese o dată pe întrerupătorul de lumină.

Becul nu avea nimic. Probabil că era un scurt circuit. Cînd apăsă din nou, văzu scînteia.

Camera sări în aer.

Capitolul douăzeci și opt

Larei i se tăie respirația când se lovi de perete. Își reveni și se apropie de fereastră. Părea că nordul orașului Eden Pass luase foc.

Apucă în fugă trusa medicală și plecă, ignorând semnele de circulație și semafoarele. Privea țintă la coloana de fum negru. Stabili repede că locul exploziei era motelul *La Pinul Verde*.

Ajunse aproape imediat după mașinile pompierilor și mașina poliției. O aripă a clădirii era devorată de flăcări. Explozii periodice trimiteau scînteii ca un foc de artificii spre cer. Proprietatea va fi foarte sever afectată. Numărul de răniți va depinde de cîte camere

erau ocupate. Lara se pregăti în gînd pentru ce era mai rău.

– Semne că ar exista supraviețuitori?

Șeriful Baxter se încordă ca să poată auzi.

– Isuse Cristoase! Ce grozăvie!

Cu toate eforturile pe care le făcea, Lara știa că echipa de pompieri din Eden Pass era în mare măsură dependentă de volunari și în acel moment nu avea cum ține sub control vîlvătaia aceea. Șeful lor gîndea la fel. Nu-și trimise oamenii în foc, dar le dădu ordine să încerce să-l localizeze pentru a nu se întinde. Ceru ajutor de la localitatea cea mai apropiată.

– Cheamă și pe cineva de la *Tackett Oil*, strigă șeriful Baxter. Sonda aceea este al naibii de aproape de pîrjol.

– Șerif Baxter, pot folosi telefonul mașinii pentru a suna la spital?

Șeriful îi făcu semn. Lara intră în mașină și sună. Din fericire, dădu peste o asistentă foarte eficientă și receptivă.

– Trimiteți imediat toate ambulanțele. Trimiteți medicamente de urgență, calmante, seringi, bandaje, butelii cu oxigen portabile. Nu aveau decît două ambulanțe și Lara le sugeră să ceară ajutor. Alertați și Centrul Medical din Tyler. Probabil că vom avea nevoie de elicopterele lor pentru răniții grav. Spuneți-le să țină în alertă echipele speciale pentru dezastre. Avem nevoie și de personal. Va fi o noapte grea.

– Acolo! gesticula agitat șeriful Baxter spre un pompier.

Din aripa în flăcări a motelului se auzeau strigăte. Lara privi îngrijorată cum un grup de voluntari intră în flăcări. În orice secundă era posibilă o altă explozie.

După câteva clipe de panică, au început să scoată supraviețuitorii. Doi pompieri duceau victimele pe umeri, alți răniți mergeau pe picioarele lor. Erau amețiți, arși și se sufocau din cauza fumului.

Le spuse pompierilor să-i alinieze pe pământ, apoi trecu pe la fiecare în parte să le constate rănilor, notînd în gînd care erau în stare critică, folosind singurul medicament de care dispunea în acel moment – încurajarea.

Niciodată nu a fost mai binevenit urletul sirenelor. Prima ambulanță a descărcat o echipă de ajutoare. Lara a început să lucreze repede, împreună cu ei. Le dădea la toți tuburi de oxigen și arăta care trebuiau transportați de urgență la spital. I-au lăsat medicamentele și au pornit în goană cu primul transport de răniți.

Ceilalți o priveau cețos. Lara spera ca ei să înțeleagă că în astfel de momente era greu să fii Dumnezeu și să hotărăști cine merge și cine rămîne.

Pompierii intrau mereu în flăcări, numărul de supraviețuitori creștea, dar Larei îi era din ce în ce mai greu să se ocupe de toți. Doi erau în stare de șoc. Mai mulți plîngeau, unul țipa în agonie, unii erau inconștienți. Făcea tot ce-i stătea în putere să administreze medicația esențială.

Era îngenuncheată lîngă un bărbat. verifica o fractură cînd auzi scrișnetul roților de mașină, periculos de aproape. Sperase că era o ambulanță. Intoarse capul.

Darcy Winston se prăvăli din mașină.

– Heather! urlă ea. Dumnezeu mare! Heather! A văzut-o cineva pe fetița mea?

Porni spre clădirea în flăcări și ar fi intrat direct în infern, dar nu ar fi oprit-o un pompier. Se luptă cu el în disperare.

– Fetița mea era acolo!

– Oh! Nu! gemu Lara. Fata cu care se împrietenise instantaneu era una din victime! Privi în jurul ei. Fetița nu era acolo.

– Dumnezeu mare!

Auzind vocea lui Key, Lara întoarse capul și realizează cu limpezimea fulgerului că el coborîse din mașina lui Darcy. Alungă orice gând personal.

– Ajută-mă, Key. Nu mă mai descurc singură!

– Aduc elicopterul. În drum mă opresc la sora mea și o trimit aici să te ajute. Privi în depărtare. Dumnezeu! Sonda aia...

– Au chemat deja pe cineva de la *Tackett Oil*.

– Este sonda șapte. Zona lui Bowie, cred. El vine imediat. După ce blochează sonda, o să mă ajute pe mine. Porni spre mașină. Tu ești bine?

– Da, te rog ajută-mă să-i duc la spital.

– Mă întorc imediat. Sări în mașină și porni în același timp.

După plecarea lui sosiră trei ambulanțe.

Pompierii voluntari au mai adus cinci victime din hotel. O bătrână s-a intoxicat cu fum și a decedat imediat după ce a fost salvată. Fiica ei o ținea de mână și plîngea încet.

Un copilăș, care părea să nu fi pățit nimic, plîngea după mama lui. Lara nu știa al cui este, nici dacă

mama lui a fost salvată.

– Mă ocup eu de el. Oferta venea de la Marion Leonard. Lara o privi surprinsă, dar nu-și pierdu timpul cu întrebări. Mulțumesc, îmi ești de foarte mare ajutor.

Marion luă copilul în brațe și începu să-i vorbească mângâietor.

Era și Jack Leonard acolo.

– Spune-mi ce să fac, doctore Mallory.

– Sînt sigură că pompierii au nevoie de puțin oxigen. Bărbatul făcu semn că a înțeles și plecă.

Sosise și Fergus Winston. O îmbrățișă pe soția lui. Darcy îl trăgea de haine și plîngea.

– Ești sigur, Fergus? Juri?

– Jur. Heather m-a sunat să-mi spună că au o repetiție suplimentară în seara asta. I-am dat voie să plece mai repede.

– Dumnezeu, mulțumesc! Darcy se prăbuși la pieptul lui.

El îi mîngîia părul și îi ștergea obrajii, continuînd să o încurajeze că fiica lor este în siguranță. Dar privirea lungă și tristă, reflectînd limbile focului, constata că flăcările îi distrugeau rapid averea.

Cînd auzi zumzetul elicopterului, Lara privi spre cer. Doar în cîteva minute doi pacienți erau îmbarcați. La scurt timp după aceea sosi și Key- cu același elicopter particular.

– Ai văzut-o pe Janellen? strigă el ca să acopere zgomotul. Lara clătină din cap. Menajera noastră mi-a spus că a plecat la Longview. Nimeni nu-l găsește pe Bowie.

– Dacă apare, o să-i spun că ai căutat-o.

– Mă întorc cînd pot. Elicopterul se ridică în aer.

Lara munci fără încetare. Își măsura munca după numărul de supraviețuitori cărora le acorda primul ajutor pînă ajungeau la spital... Încerca să nu se gîndească la cei pe care nu-i putea salva.

Avea și cîteva ajutoare. Jimmy Bradley și soția lui Helen Berry, Ollie Hoskins și fosta ei asistentă Nancy Baker. Era omul cel mai bine primit. Se mișca eficient și se descurca grozav. Alți locuitori ai orașului care altădată i-au întors spatele, acum și-au oferit voluntar serviciile. Și ea nu a refuzat pe nimeni.

În seara aceea personalul motelului era compus din șase oameni. Numărul oaspeților era de optzeci și nouă – și doi de care nu știa nimeni.

Bowie Cato își purtă în brațe mireasa peste pragul apartamentului nupțial al hotelului *Shreveport*.

– Oh, Bowie, ce frumos este!

Janellen admira priveliștea orașului.

– Am făcut și niște cumpărături. Cînd am auzit de hotelul ăsta a trebuit să cer voie ofițerului care mă supraveghează.

– Ai avut necazuri.

– Merită dacă îți place.

– La nebunie.

– Cît despre bani, cred că trebuie să ne lipsim de mîncare în prima lună de căsătorie.

Janellen rîse și îl îmbrățișă.

– Dacă o rogi frumos pe șefa ta, pun pariu că-ți mărește leafa.

– Nu vor fi favoritisme față de mine doar pen'că sînt soțul șefei, spuse el încăpățînat. Eu nu sînt vînător de zestre. Ți-am explicat foarte limpede. Dădu din cap a uimire. Încă nu-mi vine să cred că s-a întîmplat.

– Ai refuzat să fii subiect de bîrfe. Și atunci eu ți-am spus că singura soluție este să ne căsătorim.

– Dar mama ta ar putea să anuleze căsătoria, comentă el gînditor.

– Nu poate, sînt matură.

– Key ar putea să mă împuște.

– Am să-l împușc și eu.

– Nu glumi cu lucrurile astea. Și așa nu pot suporta că sînt între tine și familia ta.

– Îi iubesc dar nici pe departe nu sînt la fel de importanți pentru mine cum ești tu, Bowie. La bine și la rău tu ești soțul meu acum. Îl privi șiret. Sau ai să fii dacă termini cu vorba și mă duci în pat.

Mormăi ceva, o luă în brațe și o sărută. Se excită imediat dar făcu un paș înapoi.

– Vrei să te las puțin singură o vreme?

– De ce?

Bowie își șterse nervos palmele de pantaloni.

– Ca să... la naiba, de ce. Să faci și tu ce fac miresele, cred că de asta. Cred că ai nevoie să stai puțin singură.

– Aha! Era uluită și i se citea pe toată fața. Și eu care credeam că vrei să mă dezbraci tu.

– Vreau, se grăbi el să spună. Adică, dacă vrei și tu.

Janellen rămase puțin pe gînduri înainte de a accepta. Nefiind în stare să vorbească, îi făcu semn

din cap.

Bowie își mișcă degetele înainte de a apuca nasturii bluzei.

Cu fiecare articol de îmbrăcăminte care era aruncat, le scădea și stînjeneala. Pînă la urmă s-au dezbrăcat în liniște, lăsîndu-și timp să se bucure de fiecare descoperire. Deși crescuse cu doi frați în casă, Janellen avea o curiozitate copilărească. Se minuna, șoptindu-i cît este de frumos. Cînd Bowie spuse că și ea este frumoasă, l-a crezut pentru că a fost convingător. O făcea să se simtă ca zeița frumuseții.

– Nu vreau să-ți fac rău, Janellen, îi șopti.

– N-ai să-mi faci rău.

Nu a durut-o nici cînd el a pătruns-o. Era stingheră și poate că se străduia prea mult să-i facă pe plac. El i-a spus să se relaxeze. Ea l-a ascultat și a trăit un tumult de sentimente.

După aceea au băut cîte o cupă de șampanie, oferită de hotel. Au selectat numele primilor patru copii, iar Bowie i-a promis că în momentul în care va economisi destui bani îi va cumpăra un inel pe măsura ei.

Îmbățați de dragoste și șampanie au intrat în baie.

– Vreți să folosiți baia pe care v-o pune la dispoziție hotelul?

– Sau altceva, îl întrerupse ea, zîmbindu-i copilărește.

Le-ar fi uimit pe toate matroanele din Eden Pass care au considerat-o o nefericită domnișoară bătrînă.

– Dumnezeule mare, ai milă de noi! șopti Bowie. Domnișoara Janellen s-a transformat într-o zeiță a sexului.

Dacă Bowie și Janellen ar fi deschis televizorul, ar fi văzut la buletinul de știri focul catastrofal din Eden Pass care luase deja zece vieți. Toate victimele au fost identificate și autoritățile au anunțat rudele.

Ore în șir a durat lupta cu focul. În zorii zilei, după ancheta preliminară, s-a concluzionat că explozia a fost cauzată undeva la subsol.

Inspectorii de poliție au început să cerceteze printre ruine.

Primele speculații au fost că sonda numărul șapte a companiei *Tackett Oil* a avut un rol determinant. Pentru că Bowie nu a fost de găsit, a venit șeful de echipă să blocheze conductele de gaz.

După această precauție nu au mai fost explozii și deci concluzia de drept a fost că sonda a alimentat focul.

Key, singurul membru al familiei Tackett care era disponibil, era acum investigat de agenții federali.

– Ați avut vreodată probleme cu scurgeri de petrol sau gaze, domnule Tackett?

– Nu, din câte știu eu, dar eu nu mă ocup de afacerile familiei.

– Cine se ocupă?

– Sora mea. Este plecată din oraș.

– Noi știam că mama dumneavoastră se ocupă.

– A renunțat în ultimii ani.

– Totuși, aș dori să vorbesc cu ea.

– Îmi pare rău, dar este imposibil. Acum câteva săptămîni a avut o criză și este foarte afectată.

Lara, care stătea în apropiere, asculta dar nu interveni. De altfel, nimeni nu interveni.

– Nu vă pot spune decît că *Tackett Oil* a luat măsuri stricte de siguranță. Nu putem fi învinovați.

Agentii se adunară într-o mică ședință.

Zeci de curioși se strînseseră și comentau pagubele. Îi consolau pe Darcy și pe Fergus.

Darcy, care arăta spectaculos în timp ce toți ceilalți erau marcați de oboseală, cerceta continuu mulțimea căutînd-o pe Heather. A întrebato și pe Lara de cîteva ori, dacă nu a văzut-o. Plîngea încet și repeta celor care veneau să o încurajeze:

– Nu-mi vine să cred că munca noastră de o viață s-a făcut scrum. Bineînțeles că vom reconstrui totul.

Fergus, însă, părea mai degrabă nervos decît supărat. Pentru Lara comportamentul lui era uimitor. Poate că nu avea poliță de asigurare.

– Ar fi trebuit să fie aici, o auzi Lara pe Darcy.

Se pare că Heather ar fi trebuit să fie la locul dezastrului pentru a întregi imaginea familiei în fața mijloacelor mass-media.

Se auziră două strigăte simultane. Veneau din aripa de vest a complexului, unde s-a produs prima explozie.

– Să mă ajute cineva aici!

– Domnule, poate că ar trebui să mergem.

Lara și Key au fost printre primii care au început să fugă.

– Este un cadavru aici.

Key ajută bărbatul să ridice rămășițele unui om. Unul din agenți exclamă:

– Dumnezeu, mai este unul!

– Domnule! Agentul fugi spre superiorul său. Am găsit ceva. Arată spre cîmp. Cred că este o conductă de gaz, dar nu este trecută pe planul motelului. Merge vertical. Presupun că este legată cu conducta care duce direct la sondă.

Key își făcu loc printre oameni și se opri lângă agent.

– Ce spui?

– Domnule Tackett mi se pare că cineva fura gaz natural de la sonda dumneavoastră.

Exat în acel moment un urlet animalic sfîșie aerul dimineții. Venea de undeva, din mulțime. Darcy scutura disperată adolescența din fața ei.

– Ce spui? Minți! O lovi cu putere. Heather era la antrenament. I-a spus lui Fergus că pleacă mai devreme. Te-aș omorî, mincinoasă mică!

– Nu mint, doamnă Winston, bolborosi fata. Heather mi-a spus să o acopăr dacă sunați la mine. Nu am avut antrenament. A spus că... fata plîngea în hohote... Heather a spus că se întâlnește cu Tanner aici și vor petrece noaptea într-una din camerele motelului. A spus că va fi foarte romantic, pentru că se vor furișa în apartamentul nupțial.

Ollie Hoskins care muncise toată noaptea ajutînd în toate părțile, intră în panică auzind numele băiatului său.

– Tanner? Tanner? Tanner a fost aici? Nu. Nu se poate. Băiatul meu... Nu!

Darcy o împinse pe adolescenta care plîngea și se întoarse spre pompierii care aduceau două tărgi cu cadavrele găsite în apartamentul nupțial.

– Nu! Nu! Heather? Nu!

Atunci, Fergus îi ului pe toți cei prezenți căzînd în genunchi și acoperindu-și capul cu mâinile. Cu un strigăt de disperare căzu cu fața la pămînt.

– Mi-ar prinde bine o cafea. Key se apropie de ea cînd o văzu plecînd spre mașină. Mașina mea nu e aici. Venise cu Darcy și nu era o coincidență. Totuși, nu dorea să spună asta. Mă poți duce pînă la tine?

Era la fel de obosit ca și ea, cu hainele ude de transpirație și murdare. Lara nu mai știa de cîte ori ridicase în aer elicopterul cu răniți, revenind aproape imediat să transporte alții.

Cînd toți răniții au fost duși la spital, Key a început să-i ajute pe voluntari. Și Lara îi ajuta. Inconștient, se încorda să îi audă glasul. În orice moment știa unde se găsește el. Îi făcu semn să urce în mașină. După ce au plecat l-a întrebat:

– Ce crezi că îi vor face lui Fergus?

Agentii îi pusese ră deja cătușele la mîini.

– Iși va petrece restul vieții în închisoare. Nu numai că a furat, dar are pe conștiință doisprezece morți.

Lara se înfioră.

– Inclusiv pe fiica lui.

– Ar fi mai bine să nu iasă din închisoare. Darcy l-a amenințat că îl omoară. Și este în stare. După un

moment de gîndire, Key continuă:

– M-am culcat cu ea numai o dată. În noaptea în care m-a împușcat. Privirea Larei era acuzatoare și el se grăbi să-i explice: Azi noapte îi spuneam să mă ducă înapoi la mașina mea; ne certam cînd am auzit explozia.

– I-am făcut o nedreptate, recunosc Lara încet. Eu credeam că se iubește numai pe sine. Dar o iubea foarte mult pe fiica ei. Eu știu ce înseamnă să pierzi un copil. Pot să înțeleg și de ce vrea să-l omoare pe Fergus, pentru rolul pe care l-a avut. A fost un accident, dar el a fost responsabil.

Trase mașina în parcare din fața clinicii, nedorindu-și să se întoarcă la ceea ce a lăsat.

– Randall este aici.

– Unul dintre preferații mei. Key inspiră adînc și intrară împreună înăuntru. Descuiat, observă el.

– Am plecat în grabă.

Au trecut tăcuți prin camere. Adevărurile urîte pe care le-a aflat cu cîteva momente înainte de explozie îi reveneau în minte, aducînd cu ele mînia.

– Nu cred că este aici, comentă Key.

– Nu este el omul care să plece.

– Hei, Porter, unde ești? strigă Key. Se apropie de ușa cabinetului Larei. Era întredeschisă. O împinse.

– Key, înainte să...

– Porter? Key intră în cameră. Sfinte Dumnezeule!

Cuvintele lui o galvanizară pe Lara. Intră repede în cameră, dar făcu un pas înapoi.

– Dumnezeule!

Key îngenunche lîngă cadavrul lui Randall. Nu existau îndoieli – era mort. Sub capul lui era o baltă

coagulată de sânge. Chipul îi era închețat într-o mască de surpriză.

– Nu eu am făcut-o! șopti Lara. Nu eu. Nu eu am tras.

Key o privi surprins.

– Ce naiba spui? Bineînțeles că nu ai făcut-o tu.

– L-am amenințat cu pistolul, dar...

– Poftim? Ce spui?

– Cu pistolul. Key îi urmări privirea și descoperi revolverul acolo unde ea îl scăpase din mână. Dar nu am tras. Lara își acoperi gura cu mâinile, simțind pentru prima dată că i se face rău la atîta sânge. Șocul exploziei m-a aruncat de perete... dar nu am tras. Am tras? În pragul isteriei întinse o mînă spre Key. Key! Am tras?

El lovi pistolul cu vîrfurile pantofului. Privea uluit și opac.

– Nu am tras, repetă Lara hotărît. Jur pe Dumnezeu! Nu puteam. Am vrut doar să îl sperii. Am vrut să simtă și el frica pe care am simțit-o eu în tabăra lui Emilio.

– Lara, vorbești fără sens.

– Randall a fost vinovat de moartea lui Ashley, strigă ea, dorind cu disperare ca el să înțeleagă.

– Cum?

– S-a aliat cu Emilio.

În propoziții scurte și lipsite de sens reuși să îi povestească ce aflate de la Randall.

– Știu că sună neconvingător. Dar acesta este adevărul! Îți jur. Își masă fruntea, văzînd că o privește sceptic. Nu! Nu pot trece prin asta din nou. Nu pot fi acuzată de ceea ce nu am făcut!

– Te cred. Calmează-te.

– Dumnezeuule, Key! Nu l-am împușcat eu. Nu puteam. *Nu am făcut-o eu!*

– Nu. Eu am făcut-o.

Confesiunea răgușită venea de undeva, între ușă și perete. Key trecu pe lângă Lara și închise ușa să vadă cine se ascundea acolo.

Capitolul douăzeci și nouă

– Jody!

Jody Tackett stătea în colțul camerei, ghemuită, cu picioarele sub șezut. Lângă ea era un pistol, evident arma crimei. Jody era conștientă, dar partea stângă a feței îi era paralizată. Salivase pe bluză.

– Are o criză, spuse Lara care îngenunche lângă Key. Sună la 911.

– Nu te mai deranja. Mor. Așa vreau eu. Acum pot. Cuvintele lui Jody erau parțial deformate de buzele care nu se puteau mișca. Făcea un efort să poată fi înțeleasă. Nu l-am putut lăsa.

– Să-l lași, Jody? De ce? Ce să facă?

Lara formă 911. Pentru a doua oară în interval de douăsprezece ore cerea două ambulanțe – una pentru Jody, una pentru Randall. După aceea, se întoarse lângă Jody și îi luă tensiunea.

– Probabil că a venit exact când am plecat eu, îi spuse lui Key. Randall a căzut exact acolo unde stătea când am plecat.

– Nu l-am putut lăsa să vorbească despre Clark. Jody se lupta cu vorbele.

– Nu vorbești, doamnă Tackett, îi spuse Lara blînd. Imediat vine salvarea.

– Ce anume este cu Clark? Key îi susținea capul lui Jody. Ce știa Randall Porter despre Clark și tu nu doreai ca el să spună?

– Key, nu este momentul. Este foarte grav bolnavă.

– Dar i-a zburat creierii soțului tău! strigă el spre Lara. De ce naiba a făcut-o? Vreau să știu ce anume a făcut-o pe mama mea să comită o crimă. Știi tu?

– Îmi neliniștești pacientul, spuse Lara scurt.

– Isuse! Știi! Ce este?

Lara tăcu.

Key privi la Jody, văzînd că încearcă disperat să spună ceva înainte de a fi prea tîrziu.

– Jody, ce vrei să spui? Știa Porter ceva despre moartea lui Clark? A fost un asasinat politic regizat ca un accident? Știa Clark că Porter trăiește?

– Nu. Jody o privi pe Lara implorînd-o. Spune-i! Lara clătină violent din cap.

– Nu! Nu!

– Lara, pentru Dumnezeu. A fost fratele meu. O obligă să îl privească în ochi. Ce știi tu și eu nu știu? Ce știa Porter atât de amenințător pentru Clark, chiar și după moartea lui? Orice ar fi, este motivul pentru care Jody nu te dorea la Eden Pass. Am dreptate? Îi era teamă că ai să dezvălui secretul.

– Porter... gemu Jody. Porter era...

– Nu, doamnă Tackett, o rugă Lara. Nu îi spuneți. Acum nu mai rezolvă nimic. O să producă doar suferință. Lara îl privi pe Key. Nu o întreba. A distrus-o. Din cauza asta a făcut o crimă. Las-o în pace. Te rog, Key, las-o în pace.

Rugămintile ei nu ajungeau pînă la el. Se aplecă lîngă Jody, la cîțiva centimetri de ea.

– Ce era Porter? Complota ceva împreună cu Clark? A fost Clark prins într-o intrigă politică? Comerț ilegal de arme? Droguri?

– Nu.

– Spune-mi, Jody, o rugă el blînd. Te rog, încearcă. Spune-mi. Trebuie să știu.

– Randall Porter era....

– Da, Jody? Ce?

– Nu, Key, te rog. Te rog!

– Taci, Lara! Ce era Randall Porter, Jody?

– Era iubitul lui Clark.

Pentru cîteva secunde Key rămase împietrit. Apoi capul îi tresări violent și ochii lui o sfredeliră pe Lara.

– Fratele meu și Porter...?

Lara se sprijini înfrîntă de un perete. Secretul pe care ar fi vrut cu disperare să îl dezvăluie acum cinci ani, ar fi trebuit să moară acum, odată cu Jody

Tackett, numai pentru că ea să nu vadă deziluzia întipărită pe fața lui Key.

– Erau iubiți? Vocea îi era uscată ca o hîrtie de pergament. Lara făcu semn că da.

– În dimineața aceea, în Virginia, fratele meu, nu tu, era în pat cu Porter. *Tu i-ai găsit!*

Lacrimi mari îi scăldau obrajii. Le ștergea cu pumnii.

– Da.

– Dumnezeu! Ah, Dumnezeu!

Își sprijini cotul pe un genunchi și-și cuprinse fruntea în palmă. Într-un târziu o privi pe mama lui.

– Clark ți-a mărturisit, nu-i așa?

– Când i-a dat...

– Când a cumpărat casa aceasta pentru Lara, o ajută Key. Ochii lui Jody înotau în lacrimi.

– Ai vrut să știi de ce a făcut o asemenea nebunie pentru femeia care l-a ruinat. El a cedat și ți-a spus adevărul. Tu l-ai acuzat și probabil l-ai dezmoștenit. Și atunci el s-a omorît.

Un geamăt prelung ieși din pieptul lui Jody.

– Key, nu îi face asta, șopti Lara.

Dar Key nu avea intenția să-și tortureze mama. O sprijini de pieptul lui. Era fragilă și neajutorată această femeie care își folosisese inteligența în locul frumuseții și l-a legat pe playboy-ul din Eden Pass, l-a făcut pe Fergus Winston să comită un act criminal, pentru a se răzbuna și timp de patruzeci de ani le-a insuflat angajaților ei teamă și respect și a atras loialitatea întregului oraș.

Cu vârful degetelor, Key îi ștergea saliva de pe

bărbie.

– S-a terminat, mamă. Nu-i nimic. Clark a murit știind că tu îl iubești. Știa.

– Key!

Îi rosti numele, nu cu reproș, ci cu vinovăție. Key închise ochii să oprească lacrimile, dar nu reuși. Când a sosit ambulanța el o ținea încă la piept, o legăna și o mângâia ca pe un copil.

Dar Jody Tackett murise.

– Mulțumesc, domnule Hoskins. Ollie venise personal să-i aducă cumpărăturile.

– Cu plăcere, doamnă Mallory.

– Cum se simte doamna Hoskins?

El scoase batista din buzunar și începu să-și șteargă ochii.

– Nu prea bine. Stă numai în camera lui Tanner. Face curățenie. Nu mănâncă, nu doarme.

– De ce nu o aduci la mine? I-aș da un sedativ ușor.

– Mulțumesc, doctore, dar problema ei nu este fizică.

– Durerea poate duce la probleme fizice. Eu știu. Încurajeaz-o să vină la mine.

Bărbatul făcu un semn de mulțumire și se întoarse la treburile lui. Erau zilele cele mai aglomerate ale magazinului. Era înainte de Ziua Recunoștinței.

O armată de oameni făceau decorațiuni de

Crăciun, pe străzi. Trecătorii întâmplători le dădeau sfaturi.

În ciuda catastrofei, în Eden Pass viața continua.

Lara scotea mașina de pe alee. Mașina lui Key se opri exact în spatele ei și-i blocă ieșirea.

Un claxon gălăgios le atrase atenția spre stradă.

– Hei, Tackett, îți miști mașina de-aici sau ce? Blochezi circulația.

– Ocolește, ticălosule! Zîbind deschis, Key își flutură mîna spre prietenul său Possum. Apoi bătu în parbrizul Larei. Hei, doctore, ce mai faci?

Nu mai fuseseră singuri din ziua în care murise Jody. Dacă el putea fi politicos și ea putea, deși îi bătea inima.

– Am crezut că ai plecat în Alaska.

– Săptămîna viitoare. I-am promis lui Janellen că mai rămîn de sărbători. Sînt primele petrecute cu Bowie. Este important să fiu lîngă ea și să-i laud curcanul.

– Mi l-a adus să-l văd.

– Curcanul? Ea ridică ochii exasperată.

– Îmi place foarte mult cumnatul tău.

– Da, și mie. Mai ales pentru că se înfurie cînd oamenii spun că s-a însurat cu Janellen pentru bani. Muncește ca un nebun ca să le arate că nu-i așa. Se consideră vinovat pentru dezastrul de la sonda șapte. Dar el a anunțat-o pe Janellen. Știa că nu merge bine ceva. Nu au mai avut timp să localizeze. Oricum, sînt nebuni unul după altul. Mă simt a cincea roată la căruță. După ce plec, le rămîne casa. Le-am dat și jumătatea mea.

– Foarte generos.

– Casa aceasta nu-mi provoacă amintiri plăcute. Nici măcar una. Poate că ei vor face din ea un cămin fericit pentru copiii lor. Clătină din cap rîzînd. Cine ar fi crezut că Janellen este în stare de așa ceva? Îi cam trecuse vremea. Și ea se condamnă că nu a fost aici, cu Jody.

Îi spunea din nou Jody mamei sale, dar Lara își aminti cu cîtă tandrețe a ținut-o în brațe și i-a spus „mamă” cînd a murit.

– I-ai spus lui Janellen despre Clark?

– Nu, ce rost are? Și așa i-a fost destul de greu să știe că Jody l-a ucis pe soțul tău.

A avut loc o anchetă. Key a susținut că mama sa trecuse printr-o criză de demență care a provocat acel act violent. Le-a explicat că ea a legat reapariția bruscă a lui Randall Porter de moartea lui Clark. L-a ucis gîndindu-se că-și protejează copilul. Curtea a înghițit-o. Oricum, ucigașul era mort. Cazul era închis. Bun sistemul.

Key își întoarse privirea albastră spre Lara.

– Ai fi putut spune adevărul la anchetă.

– Cum ai spus și tu, ce rost avea? Nimeni nu m-ar fi crezut cu cinci ani în urmă. Nici atunci, nici acum nu puteam dovedi nimic. M-am bucurat că, în sfîrșit, s-a terminat. Cel mai important lucru pentru mine a fost că în sfîrșit moartea lui Ashley a fost răzbunată.

Lara a incinerat trupul lui Randall. Pentru că se făcuse deja o înmormîntare formală, cu ani în urmă, Lara nu a mai oferit acest spectacol. S-a ținut o slujbă

restrînsă. Au fost invitați doar cîțiva foști prieteni.

– Cum a rămas cu planul pus la cale de Porter și Sánchez?

– Cînd a sunat președintele pentru condoleanțe i-am spus că nu sînt de acord cu el în privința situației din Montesangre. Am spus că tu și cu mine am fost martorii nemijlociți ai atrocităților comise acolo. În calitate de simplu cetățean, i-am spus că nu aș dori ca taxa mea de zece dolari să susțină acest regim.

– M-a sunat și pe mine. I-am spus același lucru, dar puțin mai dur.

– Îmi imaginez.

Key se rezemă de mașină și își sprijini un picior de prag. Arăta de parcă acolo îi era locul. Ochii îi erau puțin mai profunzi decît culoarea cerului.

Larei îi era dor de el.

– Credeam că pleci din Eden Pass, doctore.

– M-am răzgîndit, redeschid clinica. Oamenii m-au acceptat, afacerile merg bine, am reangajat-o pe Nancy și mai am nevoie de o asistentă.

– Felicitări.

– Mulțumesc.

Nici unul nu știa încotro să privească.

– Marion Leonard este însărcinată. A anunțat imediat pe toată lumea. A fost printre primii mei pacienți.

– Ah, asta-i bine. Înseamnă că au fost doar zvonuri cu procesul acela.

– Cred că da.

Nici unul nu abordă rolul jucat de Jody în

răspîndirea acelor zvonuri.

– Ai citit raportul despre accident?

După cîteva săptămîni de cercetări agenții federali au făcut raportul. Explozia de la motel a fost cauzată de o conductă de gaz instalată ilegal, conectată la sonda șapte a companiei *Tackett Oil*. S-a produs o infiltrație de gaz în apartamentul nupțial. Scînteia de la scurt circuit a fost suficientă.

În ciuda sfatului dat de avocat, Fergus Winston s-a recunoscut vinovat și a fost condamnat pe viață.

Darcy a plecat din oraș. Zvonurile erau împărțite. Unii spuneau că noaptea plînge la mormîntul lui Heather și ziua dă tîrcoale închisorii, sperînd să-l poată omorî pe Fergus. Alții spun că și-a pierdut mințile și este internată într-un spital de psihiatrie. Alții spun că a găsit un jucător de baseball și este pe undeva prin Oklahoma.

– Din cîte înțeleg eu, spuse Lara, Fergus a intrat în conducta principală.

– Da. Conducta avea multe ramificații. Se folosea gazul de la sondă. Apoi, aceea spre proprietatea lui Fergus a fost închisă. Fergus a redeschis-o și a extins-o pînă la motel. A avut gaz gratuit ani de zile și probabil s-a distrat de minune.

Iarăși nu mai aveau ce discuta. Cînd tăcerea a devenit stînjenitoare, Lara a pornit mașina.

– Trebuie să plec.

– Înainte de dimineața aceea ai știut că soțul tău și Clark se iubeau?

Nu se așteptase la această întrebare. Mîna îi căzu de pe volan. El se aplecă foarte aproape de ea. Îi

prinse încheietura mîinii.

– Ai știut?

– Nu, răspunse ea blînd. Cînd i-am văzut am rămas împietrită. Dar numai o secundă. Apoi am țipat și am făcut o criză de isterie.

– Cine a chemat reporterii?

– A sunat telefonul de pe noptieră. M-am trezit și am răspuns. Persoana a spus că este prieten intim cu Clark. A spus cîteva lucruri urîte despre el. M-a întrebat dacă știam că l-a părăsit în favoarea soțului meu. Apoi a închis. M-am ridicat din pat să-i spun lui Randall de telefon. Dar el nu era în celălalt pat. Am ieșit din cameră să-l caut. L-am găsit în camera lui Clark. Mai tîrziu mi-am imaginat că aceeași persoană a sunat la ziare și le-a dat bomba. Oricum, reporterii au venit la cîteva minute după descoperirea mea. Clark era la fel de isteric ca și miné. A fost ideea lui Randall ca totul să pară... ridică din umeri și oftă. Știi restul.

Key murmură cîteva epitete pentru ambasadorul Porter.

– De ce nu a ieșit tipul în față, să contrazică toate poveștile?

– Cred că și-a pierdut curajul. Oricum își realizase scopul – l-a distrus pe senatorul Tackett.

– I-ai fi putut denunța tu, Lara. De ce nu ai făcut-o? Lara rîse neajutorată.

– Cine m-ar fi crezut? Randall a avut tot timpul aventuri cu femei. Multe. Ele ar fi jurat că el era normal, și era.

Key se încruntă perplex.

– A știut de preferința sexuală a lui Clark și a abuzat de ea, continuă Lara... Presupun că l-a șantajat. Randall era în stare. S-a folosit de Clark, s-a folosit și de mine. Ar fi făcut orice să obțină ce dorea.

– S-a prefăcut că este mort câțiva ani.

– Da. Și nu l-a deranjat că fetița noastră a murit acolo. Lara ezită, nehotărâtă dacă să abordeze subiectul delicat. Key... îi evită privirea. Nu am avut încredere în Randall că îmi spune adevărul. L-am suspectat că a fost și cu Emilio. Oricum, și eu și el am făcut teste complicate cât eram în primul registru de sarcină. Nu am vrut să transmit virusul SIDA copilului meu. Au fost negative, dar nu am mai riscat. Noaptea în care am conceput-o pe Ashley – cu puține săptămâni înainte de incidente – a fost ultima noapte când am dormit cu Randall. Își adună tot curajul și îl privi. A fost ultima.

– Nu am întrebat.

– Dar ai dreptul să știi.

Privirea lui era tulburătoare. Erau înconjurați de zgomotele străzii și totuși între ei era tăcere.

– Să ne întoarcem la credibilitatea mea – conceptul de „prezumție de vinovăție” este un mit. Înainte să-mi revin din șocul de a-l descoperi pe soțul meu în pat cu un alt bărbat, am devenit femeia adulteră a Americii. Dacă aș fi spus adevărul, nu m-ar fi crezut nimeni. M-au fotografiat în cămașă de noapte, bruscată de soțul meu și am fost imediat etichetată.

– Eu credeam că fratele meu avea mai multă

integritate.

– S-a lăsat târît de minciuna lui Randall, ca și mine. Consecințele erau atît de grave, încît nu a putut spune adevărul. Dar, spre deosebire de Randall, i-a tulburat conștiința. Dîndu-mi posibilitatea să practic medicina aici, la Eden Pass, a fost un fel de a-mi spune că îi pare rău. Nu îl judeca, Key. A dus o viață închisă, de homosexual, ani de zile. Probabil că a fost teribil de singur și de nefericit.

– Încă mă lupt cu această idee. Încerc să mă reconcilies cu fratele meu, așa cum l-am știut și să mi-l imaginez în pat cu Randall Porter. Mă gîndesc la o vacanță de vară pe care am petrecut-o împreună. Normal, am făcut tot ce fac adolescenții. Pentru Dumnezeu, dacă am fost atît de apropiați de ce nu mi-a spus?

– Poate că nu știa atunci.

– Poate. Dar cînd a fost ales senator știa. În noaptea aceea ne-am îmbătat crîncen. A doua zi dimineață a întîmpinat reporterii cu o durere de cap îngrozitoare. M-a amenințat că mă omoară pentru asta. Ultima dată cînd l-am văzut viu, am glumit amintindu-ne de acest lucru. Aș fi vrut să aibă destulă încredere în mine și să-mi spună.

– Ai fi acceptat ideea?

– Îmi place să cred că da. Închise ochii cîteva secunde. Părerile lui Jody despre homosexuali nu erau un secret, spuse el cu amărăciune. Cred că și Hitler ar fi fost mai indulgent. Îmi imaginez ce scenă a fost cînd Clark i-a mărturisit.

– Devastatoare pentru amîndoi.

– Oricum, ce i-a spus ea atunci l-a împins la sinucidere.

Se îndreptă de spate și-și înfipse mâinile în buzunarele jeanșilor. Își privea vârful cizmelor.

– Știi, se pricepea la asta, reușea să-i împingă pe oameni dincolo de limită. Știa exact ce să atingă, cum și când să te constrângă. Pur și simplu nu-i putea lăsa pe oameni în pace. Nici pe Clark, nici pe Janellen, nici pe mine, nici pe tata. Mi-a lăsat o scrisoare.

– Da, mi-a spus Janellen.

– Ți-a spus ce scrie?

– Nu. Doar că v-a lăsat la fiecare cîte o scrisoare, să o deschideți la moartea ei.

– Da. Data de pe scrisoarea mea arată că a scris-o cînd eram în Montesangre. Scrie că toată lumea a avut impresia că ea l-a urît pe tata pentru că a avut alte femei. Dar adevărul este că ea l-a iubit. La nebunie. Dincolo de limita sănătății mintale. Exact așa scrie. Ea l-a iubit și el a rănit-o. Scrie că de fiecare dată cînd el avea altă femeie îi împlînta un cuțit în inimă pentru că știa că nu este frumoasă. Știa că s-a căsătorit cu ea pentru a scăpa de bucluc. Dar el nu a știut niciodată sau, dacă a știut, nu l-a interesat cît de mult l-a iubit ea. După el, a fost o căsătorie de conveniență. Jody primea *Tackett Oil*, el își folosea căsnicia ca o plasă de siguranță. Era un aranjament bun. Doar că Jody l-a iubit și au durut-o infidelitățile lui.

Își scoase mâinile din buzunare, le frecă, apoi le studie îndelung.

– Și mai spune că a fost întotdeauna atît de dură

cu mine pentru că eu arătam exact ca tatăl meu. Arătam ca el, aveam temperamentul lui, nu mă gîndeam decît la distracții... Ea... Uh... spune că m-a iubit tot timpul, dar suferea cînd mă privea. În ziua în care m-am născut, el era cu altă femeie. Eu eram amintirea vie a acestui lucru și i-a fost imposibil să-mi arate dragostea. Într-un anume fel, foarte ciudat, se temea că îi voi refuza dragostea, la fel ca tatăl meu. Și nu a riscat. Se îndreptă de spate, într-o încercare nereușită de a părea indiferent. Asta mi-a scris. Prostii din astea.

– Nu cred că sînt prostii și nici tu nu crezi – Jody și-a iubit amîndoi băieții, Key. A luptat pînă la paroxism să-l protezeje de scandal pe Clark.

– Atunci de ce s-a luptat pînă la ultima răsufare să-mi povestească despre Clark?

– Pentru că a vrut ca tu să afli că fiul ei Clark a dezamăgit-o. El a fost întotdeauna preferatul ei. Tu doar asta știai. A refuzat să moară pînă cînd nu a echilibrat lucrurile. A fost un sacrificiu enorm pentru ea, care trebuia să-ți demonstreze cît de mult te iubește.

– Chestia cu sacrificiul este importantă pentru tine, ți-a intrat în sînge.

Lara înclină capul neînțelegînd.

– Tu nu ai păstrat secretul lui Clark de teamă că nu te crede nimeni. L-ai păstrat pentru că l-ai iubit pe Clark. Mi-ai spus singură. A fost o prietenie, nu a avut nimic sexual. Deși Randall Porter a fost un porc, tu nu l-ai fi înșelat cîtă vreme erați legal căsătoriți. Atîta lucru am înțeles la tine. Dar tu l-ai respectat pe Clark și l-ai

iubit ca prieten. De aceea nu l-ai trădat, deși el te-a trădat pe tine. Apoi te-ai exilat în Montesangre cu Porter de dragul copilului. Alt sacrificiu personal. Ai un obicei, de a face sacrificii pentru oamenii pe care-i iubești, Lara. Când Jody a vrut să-mi spună despre Porter și Clark, tu ai rugat-o să tacă. Ai avut șansa să demonstrezi câte lucruri urâte ți s-au pus în spate. Dar nu ai profitat de ea. Pentru că ai vrut să mă protejezi să aflu adevărul despre fratele meu, ai refuzat să spui un cuvânt. Ochii lui o sfredeleau. Și de atunci mă tot întreb de ce?

– Ai aflat? Vocea Larei tremura de emoție.

– Cred că sînt pe aproape. Deschise brusc portiera. Coboară!

– Poftim?

– Coboară!

Întinse mîna și o trase cu forța. Sprijinind-o de mașină îi trecu mîna prin păr și o făcu prizoniera unui sărut pătimaș.

– Nu vreau să merg în Alaska, spuse brusc. Este al naibii de frig acolo și nici nu știu să fac friptură de pui. Am aici treabă pînă peste cap. Și lîngă lac este o bucățică de pămînt pe care de ani de zile mă gîndesc să o cumpăr. Mi s-a părut fără rost să-mi fac o casă, fără nevastă și copii.

Lara se lipi de pieptul lui, de cămașa care-i absorbea lacrimile.

– Nu ai de gînd să-mi spui că mă iubești?

– Păi, ți-am spus. Dar nu ai fost atentă.

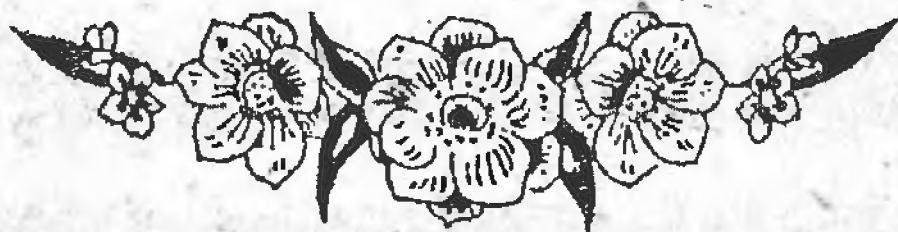
– Am fost atentă.

El coborî vocea și șopti imperativ:

- Atunci convinge-mă să nu plec, doctore.
Ridică mîna și-i contură ușor sprîncenele, nasul și gura frumoasă.
- Ce să-ți spun să rămîi?
- Spune da.
- La ce?
- La tot. Punem întrebările mai tîrziu.

SFÎRȘIT

Tehnoredactare computerizată: Ioan Liță jr.

Editura MIRON

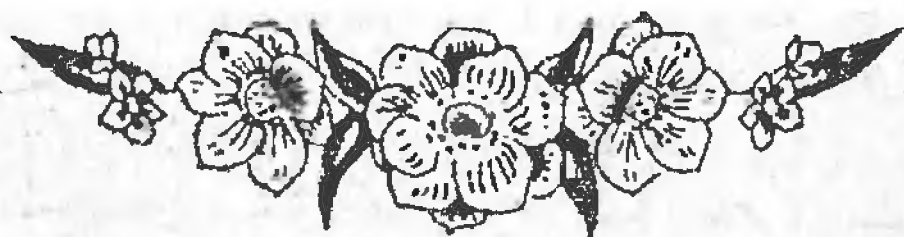

București - 1993

Tel. 641.33.04

641.17.21

Str. Baiulescului 63A,
(lângă stația de
metrou Pieptănari)

Tiparul executat sub comanda 30 474
Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria CORESI
Piața Presei Libere, 1, București
ROMÂNIA

*Inimile femeilor și bărbaților din acest nou bestseller
sînt pline de pasiune:*

Lara Mallory - o femeie frumoasă, își face apariția în orașul petrolier cu un gînd acuns, îndreptat împotriva puternicei familii Tackett și a secretelor pe care le deține.

Cunoscută în toată America prin scandalul sexual care provocase distrugerea și moartea senatorului Clark Tackett, ea face cu Key o călătorie primejdioasă, un zbor într-o țară depărtată și cuprinsă de război, în căutarea acelei părți din trecutul ei care lipsea.

Key Tackett - oala neagră a bogatei familii - pasionat nu de petrol ci de pilotaj - cel care încalcă toate regulile, îndrăgostindu-se de unica femeie pe care nu o poate avea.

Jody Tackett - femeia cu o voință de fier, care are banii și puterea să facă tot ce dorește: chiar să o alunge pe Lara Mallory din oraș.

Darcy Winston - frivola cu sînge fierbinte, cea care-l face pe orice bărbat - în afară de soțul ei - fericit în pat.

Janellen Tackett - fata bătrînă care le produce o mare surpriză la toți.

BESTSELLER

*Un bestseller uluitor, plin de ură, secrete întunecate,
răzbunări, dragoste arzătoare, care fac din Eden
Pass un loc mai fierbinte decît iadul.*